

Tháng Năm Ngọt Ngào

Contents

Tháng Năm Ngọt Ngào	3
1. Chương 1	4
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
Error 522 Ray ID: 2defcfd8a1311944 • 2016-09-08 04:56:20 UTC	7
Connection timed out	7
Browser	7
CloudFlare	7
Host	7
What happened?	8
What can I do?	8
4. Chương 4	8
Error 522 Ray ID: 2defd0383fbf1944 • 2016-09-08 04:56:35 UTC	8
Connection timed out	8
Browser	8
CloudFlare	8
Host	8
What happened?	9
What can I do?	9
5. Chương 5	9
Error 522 Ray ID: 2defd097cd831944 • 2016-09-08 04:56:50 UTC	9
Connection timed out	9
Browser	9
CloudFlare	9
Host	9
What happened?	10
What can I do?	10
6. Chương 6	10
Error 522 Ray ID: 2defd0f79bdb1944 • 2016-09-08 04:57:06 UTC	10
Connection timed out	10
Browser	10
CloudFlare	10
Host	10
What happened?	11
What can I do?	11
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14

10. Chương 10	15
11. Chương 11	17
12. Chương 12	19
13. Chương 13	20
14. Chương 14	21
15. Chương 15	23
16. Chương 16	24
17. Chương 17	26
18. Chương 18	28
19. Chương 19	29
20. Chương 20	30
21. Chương 21	32
22. Chương 22	33
23. Chương 23	35
24. Chương 24	37
25. Chương 25	38
26. Chương 26	40
27. Chương 27	42
28. Chương 28	43
29. Chương 29	44
30. Chương 30	46
31. Chương 31	47
32. Chương 32	48
33. Chương 33	50
34. Chương 34	52
35. Chương 35	54
36. Chương 36	55
37. Chương 37	57
38. Chương 38	59
39. Chương 39	60
40. Chương 40	62
41. Chương 41	63
42. Chương 42	65
43. Chương 43	66
44. Chương 44	68
45. Chương 45	70
46. Chương 46	72
47. Chương 47	73
48. Chương 48	75
49. Chương 49	77
50. Chương 50	79
51. Chương 51	80
52. Chương 52	82
53. Chương 53	84
54. Chương 54	85
55. Chương 55	87
56. Chương 56	89
57. Chương 57	90
58. Chương 58	92
59. Chương 59	94
60. Chương 60	95
61. Chương 61	96
62. Chương 62	99
63. Chương 63	100

64. Chương 64	101
65. Chương 65	103
66. Chương 66	104
67. Chương 67	105
68. Chương 68	107
69. Chương 69	108
70. Chương 70	110
71. Chương 71	111
72. Chương 72	113
73. Chương 73	114
74. Chương 74	116
75. Chương 75	117
76. Chương 76	119
77. Chương 77	121
78. Chương 78	123
79. Chương 79	124
80. Chương 80	126
81. Chương 81	127
82. Chương 82	129
83. Chương 83	130
84. Chương 84	132
85. Chương 85	133
86. Chương 86	135
87. Chương 87	137
88. Chương 88	138
89. Chương 89	139
90. Chương 90	140
91. Chương 91	142
92. Chương 92	144
93. Chương 93	145
94. Chương 94	147
95. Chương 95	148
96. Chương 96	149
97. Chương 97	152
98. Chương 98: Phiên Ngoại 1: Kinh Nghiệm Nuôi Chó Cờ Bự	157
99. Chương 99: Phiên Ngoại 2: Trung Thu Năm Ấy	161
100. Chương 100: Phiên Ngoại 3: Kế Hoạch Tác Chiến Noel (1)	163
101. Chương 101: Phiên Ngoại 3: Kế Hoạch Lễ Noel (2)	165
102. Chương 102: Phiên Ngoại 3: Kế Hoạch Tác Chiến Noel (3)	166
103. Chương 103: Phiên Ngoại 3: Kế Hoạch Tác Chiến Noel (4)	168

Tháng Năm Ngọt Ngào

Giới thiệu

Editor: VyVyCát Vi Dân một người từ nhỏ đã sống trong vòng tay ấm áp thân thương của người thâ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thang-nam-ngot-ngao>

1. Chương 1

Cát Vi Dân sinh ra đúng thời điểm cơn gió xuân cải cách thổi đến đại địa Thần Châu, cũng là lúc bắt đầu chính sách kế hoạch hóa gia đình. Một nhà chỉ được sinh một đứa nhóc, vô cùng quý giá, sinh con gái đã nâng niu như châu tựa bảo, không cần nói đến nếu sinh con trai.

Cha mẹ Cát Vi Dân đều là công nhân bình thường, cha Cát làm công ở xưởng đồ hộp, mẹ Cát là nhân viên bán vé cửa ở công viên, thu nhập cũng không cao, chỉ có hai người thì sống vừa đủ, thêm một đứa con là sẽ trở nên túng thiếu ngay.

Cho nên năm đó khi mẹ Cát phát hiện mình mang thai ngoài ý muốn thì thật sự rất do dự, tiền lương hai người gộp lại vẫn ít như thế, hết tháng cũng dư không được mấy đồng, thêm một miệng ăn nữa thì sao mà nuôi được a? Cha Cát ở quán rượu sau một bình rượu xái Hậu Hồng thì quyết định: sinh! Sao mà không nuôi nổi chứ, lúc trước cha tôi không phải cũng đã nuôi được bảy thằng con trai đó thôi?

Ngay cả Cát lão gia cũng lên tiếng: sinh! Sinh ra rồi tao chăm cho tụi bây!

Cát Vi Dân ra đời dưới kết quả ưu thế suýt sát hai phiếu áp đảo một phiếu, hơn nữa còn vinh quang trở thành nhất mạch hương khói ba đời Cát gia; Cát lão gia tuy rằng sinh bảy người con trai nhưng sáu anh em của cha Cát đều kì quái mà liên tiếp sinh toàn con gái, mãi đến khi Cát Vi Dân mang theo bình trà nhỏ cất tiếng khóc chào đời, lão gia mới thở phào một hơi: cuối cùng cũng có một cái công đạo với liệt tông a!

Vì vậy nên dù rằng Cát gia gia cảnh thường thường, Cát Vi Dân sau khi sinh ra lại chưa từng chịu qua khổ cực nào, Cát Vi Dân cùng những đứa con một khác sinh ra ở thời kì này đều được gọi là “thế hệ đại mật đường”. Cha Cát mẹ Cát thất lưng buộc bụng kiên cường mà yêu thương cậu, mình phải ăn rau cũng muốn con được ăn thịt, mắt mở trừng trừng cầm mấy tháng tiền lương đến nộp cho trung tâm huấn luyện cờ vua hội họa, lo sợ con mình bị chậm chân rút khỏi tốp xuất phát; Cát lão gia nhìn Cát Vi Dân cũng là hai con mắt tràn ngập ánh hiền từ, yêu thương mà xoa đầu cậu nói, “Vi Dân à, muốn cái gì cứ nói với ông nội. Muốn xe đạp à? Được, chờ ngày mai ông nội mua cho con nha.”

Thế nhưng tuy mẹ Cát từ khi Cát Vi Dân lên ba đã mua cuốn “Làm cách nào bồi dưỡng thiên tài” mỗi ngày đều nghiên cứu, tuy cha Cát mỗi cuối tuần đều lấy xe đạp chở Cát Vi Dân chạy từ lớp phụ đạo viết văn sang lớp huấn luyện Olympic toán đến lớp kĩ năng này nọ, tuy Cát lão gia luôn xoa đầu Cát Vi Dân mà khen ngợi, “Đứa nhỏ này vừa nhìn là thấy có linh khí”, Cát Vi Dân vẫn là thường thường không gì nổi trội mà lớn thẳng đến năm 16 tuổi.

Cát Vi Dân trong chuyện học thì không thể nói là không chăm chỉ, nhưng thành tích học tập của cậu luôn dừng lại ở vị trí giữa lớp; vóc dáng Cát Vi Dân cũng thuộc loại tầm tầm, không quá cao nhưng lại có một đôi chân dài cân xứng, nghe nói là như vậy thì sẽ có khiếu trong môn chạy cự li dài, nhưng thành tích chạy 1000m của Cát Vi Dân lại vĩnh viễn chỉ đến khoảng giữa của mọi người; ngoài ra, Cát Vi Dân có thể hát

khá nhiều ca khúc thịnh hành không lạc giọng hay trật nhịp, nhưng giọng hát cũng không được xem là xuất sắc, cậu không hướng nội nhưng cũng chẳng hướng ngoại, có bạn bè, nhưng vẫn không thân đến mức đồng cam cộng khổ. Nói tóm lại, đây là một thiếu niên bình thường đến không thể bình thường hơn.

Cũng may là cha Cát mẹ Cát nuông chiều con, không cầu cao này nọ, chẳng ham dồn ép đào tạo cậu thành thiên tài, cũng không bắt cậu chong đèn hăng hái chiến đấu đến 3 giờ khuya để cuối kì đăng tên bảng vàng. Cát Vi Dân cứ trong hoàn cảnh sung sướng như vậy mà lắc lư từ lớp 10 lên 11.

Đương nhiên, Cát Vi Dân cũng có điểm hơn người. Đầu tiên là diện mạo của cậu, cha Cát không thể nói là anh tuấn, mẹ Cát cũng chẳng phải quốc sắc thiên hương, nhưng Cát Vi Dân từ nhỏ đã đặc biệt đáng yêu – sở dĩ Cát lão gia nhìn thấy linh khí ở Cát Vi Dân, nhiều khả năng là vì đôi mắt đen láy, linh động khác thường làm người ta yêu thương không hết. Nếu nhất định muốn miêu tả diện mạo cậu, chỉ cần nghe một chút những lời bàn tán về Cát Vi Dân khi mới vào cấp 3 của vài nữ sinh là được:

“Nhìn xem nhìn xem, có một bạn nam siêu đẹp trai cỡ tuổi chúng ta kìa, nhìn giống y như Hoa Trạch Loại trong “Hoa viên lưu tình” ý!”

Một điểm xuất chúng nữa của Cát Vi Dân là tính tình của cậu. Thật ra cũng không thể nói là cậu hoàn hảo ngang ngược, Cát Vi Dân cùng thầy cô và bạn cùng lớp ở chung với nhau khá là hòa hợp vui vẻ, nếu thoát nhìn thì không thể không nghĩ rằng đây là một cậu học trò ngoan, nhưng nếu không cẩn thận chọc trúng tử huyệt của cậu thì, không cần nói, sẽ trở mặt với tên đó ngay lập tức. Ngày đầu tiên huấn luyện quân sự khi nhập học, Cát Vi Dân bởi vì một thằng dám giễu cợt nhà cậu là gia đình công nhân vô văn hóa mà đẩy người ta xuống đất hung hăng đánh nhau một hồi. Mấy cô nữ sinh từ đó về sau đã tiêu tan hết hy vọng với cậu, ai mà chịu được một cậu bạn có gương mặt của thần tượng thô lỗ cười trên người một tên khác, miệng đầy mấy câu thô tục “Ông mày #\$\$^#” cơ chứ?

Cát Vi Dân dưới sự bảo bọc che chở vô độ của cả nhà mà lớn dần đến 16 tuổi. Lúc sắp bước sang tuổi 17, cậu và Cao Tân gặp nhau.

Hoa Trạch Loại ca ca

~*~*~*

~Thế là sau nhiều ngày chìm hàng, Tháng năm ngọt ngào cũng được thả kho *tung bông*

Thiệt sự là dạo này rất bận quá bận siêu bận. Nhiều chuyện xảy ra. Dù toàn là chuyện tốt nhưng mà vất giở lên chạy thì rất là đau chân với cả đau cổ =))

Một chuyện tốt đáng được ăn mừng là, giữa tháng 10 bạn Vy sẽ đi Nhật >v< đi=“” du=“” hí=“” trong=“” 6=“” tuần=“” thôi,=“” nhưng=“” nghe=“” đồn=“” là=“” vẫn=“” phải=“” sáng=“” sáng=“” đi=“” học=“” chiều=“” mới=“” được=“” bay=“” nhảy=“” 8=“”> Nếu bạn nào có muốn mua gì ở Nhật thì mình có thể cầm về giúp hen~ ^^v

Haiz, nhận được tin từ tháng 8 kìa, nhưng mà giờ mới báo được :”>

Xong rồi, giờ lao vào mần tiếp TNNN, mấy bữa nay bỏ bê em nó quá >.< mọi=“” người=“” chờ=“” chương=“” sau=“” bạn=“” cao=“” tân=“” lên=“” sân=“”>

2. Chương 2

Từ nhà Cát Vi Dân đến trường thì nói gần cũng không gần, xa cũng không xa, ngồi xe bus nửa tiếng, đạp xe thì chừng 40 phút. Sau một năm chịu đựng cuộc sống trong xe bus xóc nảy xe đạp bụi mịt mù, Cát Vi Dân vào ngày nghỉ hè cuối cùng trình đơn xin vào kí túc xá.

Trước ngày khai giảng lớp 11 một ngày, Cát Vi Dân cự tuyệt sự hỗ trợ của cha Cát mẹ Cát lão gia, tự mình trên lưng mang túi đồ bị chẳng hề học đi vào kí túc xá trường. Nhận chìa khóa xong đẩy cửa đi vào, kí túc xá chẳng có ai, ba cái giường hai tầng thì có năm cái đã trải chăn nệm, chỉ còn một cái chưa.

Cát Vi Dân vụng về leo lên, vừa gian nan trải ra giường vừa nghĩ, không biết bạn cùng phòng là người thế nào? Có sống chung được không? Bình thường thì trường sắp xếp cho những bạn cùng lớp sẽ ở cùng phòng trong kí túc xá, nhưng Cát Vi Dân giữa chừng mới làm đơn xin, phòng nam của lớp mình trong kí túc xá chẳng còn giường trống, đành phải chuyển sang phòng của lớp bên cạnh. Ngoại trừ Ban Hoa có vẻ ngoài giống Lâm Tâm Như, những người lớp bên cạnh Cát Vi Dân một người cũng không quen. Sau này phải cùng năm người xa lạ sống chung một mái nhà, cái nệm chết tiệt dịch lên dịch xuống trải không được, sau một tiếng xa gia đình, Cát Vi Dân bắt đầu nhớ nhà.

Lúc cậu đang cầm ra giường ngồi trên nệm rầu rĩ, cửa “két” một tiếng bị đẩy ra, một nam sinh dáng người cao cao trên lưng vác túi lớn đi tới. Cậu nam sinh cao cao quăng túi lớn lên cái giường phía dưới cậu, lại ngẩng đầu nhìn cậu một cái, cũng không có vẻ kinh ngạc lắm, gật gật đầu nói.

“Cậu là người ở lớp kế bên đến ở đúng không?”

Cát Vi Dân ngồi trên giường gật gật đầu. Cậu kia liếc mắt nhìn nhìn bàn tay đang nắm tấm ra của cậu một cái, xoa xoa thất lưng.

“Không biết trải ra giường phải không? Tớ giúp cậu.”

Cậu nam sinh rất cao, chỉ đứng dưới giường vẫn có thể với tới giường Cát Vi Dân. Cát Vi Dân đứng bên cạnh nhìn cậu ta duỗi hai cánh tay dài cầm lấy tấm ra, vừa đánh giá cậu ta. Là một cậu khá điển trai, gương mặt hoạt bát sống mũi thẳng, đặc biệt là khuôn mặt sạch sẽ, không có mấy cái mụn trứng cá lỗi lôm của tuổi dậy thì mà nam sinh thường có. Cát Vi Dân trong lòng vừa cho một điểm không tệ cho cậu bạn cùng phòng mình sắp sớm chiều sống chung 2 năm này, cậu bạn kia đã phải phải tay nói.

“Xong rồi.”

Thấy Cát Vi Dân tặng cho mình ánh mắt đầy kinh ngạc, cậu nam sinh cao cao đắc ý nhếch miệng cười.

“Ha ha, không cần sùng bái tớ như thế. Lúc tớ vừa đến kí túc xá ở thì cũng giống cậu thôi, phát sầu với mấy cái chăn đệm này. Nhưng mà trải qua một năm rèn luyện rồi, tự nhiên sẽ luyện ra, trải ra giường so với năm ngoái cũng ra hình thù hơn rồi.”

Cát Vi Dân dở khóc dở cười nhìn chiếc giường kia chăn đệm xiêu vẹo loạn thất bát tao không hơn gì mình, im lặng căng thẳng một góc được cậu bạn trải ra bị cuộn lại, tặng cậu ta một nụ cười thành tâm về không sao.

“Cảm ơn cậu.”

“Ha ha, sau này là anh em một nhà, khách sáo với tớ làm gì.” Cậu nam sinh quay đầu định sang soạn túi lớn của mình, dường như chợt nhớ ra chuyện gì mà vỗ vỗ đầu.

“Ày da, sao lại quên mất chứ.” Quay đầu nhìn Cát Vi Dân, “Cái này, cậu có ba mươi đồng không?”

Cát Vi Dân vừa tìm ví rút ra ba tờ tiền giấy, vừa nghĩ thầm, cậu bạn này quả thật quá dạn dĩ nha, mới gặp mặt đã muốn mượn tiền mình, còn hỏi tự nhiên như vậy. Cậu đưa tiền đến, cậu bạn cao cao nói tiếng cảm ơn, lại nói.

“Lần sau trả cậu ha!”

Sau đó hấp tấp chạy ra ngoài.

Giữa trưa cậu nam sinh cao cao vẫn chưa trở về, mặt khác bốn bạn cùng phòng còn lại đã lục tục đến, ai cũng thân thiện chào hỏi Cát Vi Dân, nói có gì cần giúp đỡ cứ việc tìm tụi này. Sự thân thiện này còn ẩn ẩn mang theo chút câu nệ xã giao, mấy chàng trai cười cười thật khách khí, giống như khi muốn để lại ấn tượng mình là học sinh ngoan trong lòng giáo viên chủ nhiệm mới. Cát Vi Dân bị bốn cậu bạn vây quanh nói chuyện phiếm, nhớ tới cái cậu cao cao lúc sáng, vừa quen biết đã như thân nhau tám đời, nhin không được trong lòng trộm cười.

Cậu cao cao đến tối mới quay về kí túc xá, vừa vào đã bị chọc.

“Cao Tân, lại tới chỗ nào gặp người yêu đó?”

Cát Vi Dân thế mới biết cậu ta tên là Cao Tân. Cao Tân cũng không giận, quẳng túi xách lên giường, bước đến chỗ cậu bạn vừa hỏi, gương lên khóe miệng thành nụ cười đến lười biếng, khuôn mặt điển trai lại càng thêm vẻ tà ác, vươn một ngón tay nâng cằm cậu kia lên.

“Bé cưng, ghen tị sao...”

“Chết tiệt! Tớm chết cậu đi!”

Ngoại trừ Cát Vi Dân, mấy nam sinh còn lại đều lấy gối đập cậu ta, phòng kí túc xá nhỏ nhều giởn đến hết ngày. Cát Vi Dân giữa một tràng hi hi ha ha cũng ngây ngô cười theo, chút u sầu vì nhớ nhà lúc sáng vừa nổi lên đã biến mất chẳng còn một chút.

~*~*~*

~Chiều nay học chính trị đầu năm, trong cơn mơ màng vật vờ cứ nghe cái gì dân giàu nước mạnh, lại nghĩ thành dân nghèo nước ngập =)) mà cũng đúng quá đi mà 8->

Buồn ngủ buồn ngủ buồn ngủ (:|

3. Chương 3

Error 522 Ray ID: 2defcfd8a1311944 • 2016-09-08 04:56:20 UTC

Connection timed out

You

Browser

Working

Hong Kong

CloudFlare

Working

cf.sstruyen.com

Host

Error

What happened?

The initial connection between CloudFlare's network and the origin web server timed out. As a result, the web page can not be displayed.

What can I do?

If you're a visitor of this website:

Please try again in a few minutes.

If you're the owner of this website:

Contact your hosting provider letting them know your web server is not completing requests. An Error 522 means that the request was able to connect to your web server, but that the request didn't finish. The most likely cause is that something on your server is hogging resources. Additional troubleshooting information [here](#).

CloudFlare Ray ID: **2defcfd8a1311944** • Your IP: 14.160.53.178 • Performance & security by CloudFlare

4. Chương 4

Error 522 Ray ID: 2defd0383fbf1944 • 2016-09-08 04:56:35 UTC

Connection timed out

You

Browser

Working

Hong Kong

CloudFlare

Working

cf.sstruyen.com

Host

Error

What happened?

The initial connection between CloudFlare's network and the origin web server timed out. As a result, the web page can not be displayed.

What can I do?

If you're a visitor of this website:

Please try again in a few minutes.

If you're the owner of this website:

Contact your hosting provider letting them know your web server is not completing requests. An Error 522 means that the request was able to connect to your web server, but that the request didn't finish. The most likely cause is that something on your server is hogging resources. Additional troubleshooting information [here](#).

CloudFlare Ray ID: **2defd0383fbf1944** • Your IP: 14.160.53.178 • Performance & security by CloudFlare

5. Chương 5

Error 522 Ray ID: 2defd097cd831944 • 2016-09-08 04:56:50 UTC

Connection timed out

You

Browser

Working

Hong Kong

CloudFlare

Working

cf.sstruyen.com

Host

Error

What happened?

The initial connection between CloudFlare's network and the origin web server timed out. As a result, the web page can not be displayed.

What can I do?

If you're a visitor of this website:

Please try again in a few minutes.

If you're the owner of this website:

Contact your hosting provider letting them know your web server is not completing requests. An Error 522 means that the request was able to connect to your web server, but that the request didn't finish. The most likely cause is that something on your server is hogging resources. Additional troubleshooting information [here](#).

CloudFlare Ray ID: **2defd097cd831944** • Your IP: 14.160.53.178 • Performance & security by CloudFlare

6. Chương 6

Error 522 Ray ID: 2defd0f79bdb1944 • 2016-09-08 04:57:06 UTC

Connection timed out

You

Browser

Working

Hong Kong

CloudFlare

Working

cf.sstruyen.com

Host

Error

What happened?

The initial connection between CloudFlare's network and the origin web server timed out. As a result, the web page can not be displayed.

What can I do?

If you're a visitor of this website:

Please try again in a few minutes.

If you're the owner of this website:

Contact your hosting provider letting them know your web server is not completing requests. An Error 522 means that the request was able to connect to your web server, but that the request didn't finish. The most likely cause is that something on your server is hogging resources. Additional troubleshooting information [here](#).

CloudFlare Ray ID: **2defd0f79bdb1944** • Your IP: 14.160.53.178 • Performance & security by CloudFlare

7. Chương 7

Xế chiều hôm đó Cát Vi Dân khi lê bước ra khỏi lớp, từ xa xa đã thấy một dáng người cao cao đứng dựa dưới tầng phượng hoàng trước cổng, nhin không được mà buồn bực trong lòng, rõ ràng là định từ chối lời mời của cậu ta, sao cuối cùng lại bị cậu ta dắt mũi thế này rồi?

Cả người đầy mùi mồ hôi mà chen chúc qua hai chuyến xe bus, ngồi trong phòng ăn của nhà hàng cơm Tây nổi tiếng kia, Cát Vi Dân nghe một khúc blue dương cầm chậm rãi dịu dàng, dưới ánh đèn mờ ảo xem menu tinh xảo trên tay, lại nhìn cái tên lọt thỏm trên ghế giống y con bạch tuộc ở đối diện, buồn bực tăng đến cực điểm.

Ngũ quan Cao Tân kì thật rất rõ nét, mày cao mắt sâu, giờ phút này dưới ánh đèn màu cam lại có vẻ trở nên mơ hồ, tạo nên một cảm giác về chiều sâu, tư thế ngồi không hình không trạng chẳng thể khen đẹp này, phối hợp vào lại trở nên hài hòa với phòng ăn ngoài tưởng tượng, phô bày toàn bộ đáng vẽ của một tên con ông cháu cha.

Cả người cậu lười biếng dán lên lưng ghế, chỉ vươn một cánh tay dài lạt lạt menu trên bàn, vừa thuộc lòng mà tự nói,

“Khoai tây nghiền, súp hải sản, beefsteak tiêu đen, tôm hùm nướng phô mai, với một cái pudding bí đỏ là được... Cậu có muốn ăn món nào ngon không?”

Cát Vi Dân mới nhìn giá đã thấy no rồi. Tuy rằng chỉ là tiểu nông, cậu vẫn nhin không được mà muốn ngửa mặt lên trời thét gào: nhiều đó có thể ăn đến mấy chục bữa trong trường lận đó aaaaaaaa!

Rõ ràng xài là tiền của Cao Tân, tại sao người phải đau lòng lại là mình? Cát Vi Dân đóng menu lại để trên bàn, rầu rĩ nói.

“Giống cậu ta.”

Dù sao cũng chưa từng ăn thử, vậy là an toàn nhất.

“A, khẩu vị của cậu với tớ giống nhau vậy sao?”

“Là khẩu vị của cậu hiếm lắm mới giống được của tớ.” Quen thói tự kỉ vô căn cứ của tên này rồi, Cát Vi Dân từ những bữa sáng đầu tiên được cống hiến cho dạ dày đã trở nên tiến hóa mà lưu loát đả kích lại.

Hiếm thấy Cao Tân không để ý đến lời đả kích của cậu, vẫn đang hưng trí bừng bừng mà xem thực đơn.

“Tốt quá, nếu món cậu chọn giống món tớ thì tớ gọi vài món khác vậy, chúng ta ăn thử lẫn nhau.”

Lúc Cao Tân gõ ly gọi phục vụ, Cát Vi Dân thề nếu không phải hoàn toàn không tin vào bản thân, cậu nhất định đã cầm đĩa phóng bay qua bên đó.

Cát Vi Dân vốn dĩ vẫn lo lắng rằng với tính cách thoải mái của Cao Tân thì trong nhà hàng cơm Tây cao cấp này thế nào cũng trình diễn một màn rồng bay vô cùng mất mặt, nhưng sự thật đã chứng minh sự lo lắng này là dư thừa – vô luận là cách cắt thịt bò hay tư thế cuộn mì ống thì Cao Tân đều làm rất quen tay và tao nhã, chỉ là Cát Vi Dân cam đoan không có ai ăn cơm Tây mà bận rộn như bọn họ; Cao Tân không ngừng kéo chén đĩa của Cát Vi Dân qua, lại đẩy chén đĩa của mình lại.

Bất quá vào giây phút cậu đem tảng thịt bò ứ nước mỡ vị nuốt xuống bụng, đã quyết định đem những oán giận nho nhỏ với Cao Tân trong họng nuốt xuống theo luôn. Oa, bữa cơm này rất ngon, Cao Tân mời mình ăn cơm cũng... rất đáng yêu.

Lúc hai người mang cái bụng căng tròn chạy về trường học thì dĩ nhiên đã quá 7 giờ, cửa trường đã đóng. Cao Tân vô cùng rành rẽ mà lôi Cát Vi Dân trèo qua một góc tường quanh trường, lần đầu tiên thao tác nên nghiệp vụ không thuần thục, khiến Cát Vi Dân lúc sắp trở mình qua lại ngã ngay từ trên tường xuống, dạ dày ăn no căng bị đập xuống đau muốn chết.

Cậu đổ bưng mặt rơi xuống đất, chuyện đầu tiên làm là thẳng chân đá Cao Tân đang ôm bụng cười to.

“Còn cười nữa này!”

“Ui da... Haha... Tớ không cười nữa, đừng đá.... Haha... Ui da... Haha... Ha... A... Đừng, chỗ đó... Á đánh... Ui da!!!!!!”

Cát Vi Dân sau đó lôi Cao Tân một con mắt xanh tím đến chỗ thầy giáo trực ban giải thích rằng,

“Thầy ơi, Cao Tân không cẩn thận mà va phải góc giường trong kí túc xá, cho nên tụi em buổi tối không lên phòng tự học được, em dẫn cậu ấy đến phòng y tế.”

Thầy giáo tiến đến từ sau lưng Cao Tân vẽ mặt bán tín bán nghi, sau đó biểu tình nghiêm trọng mà nói với Cát Vi Dân rằng,

“Mấy cô nhóc đều bị vẽ ngoài trong sáng lương thiện của em lừa cả rồi.”

8. Chương 8

Cho dù sau này nghĩ lại thì chuyến đi đến nhà hàng cơm Tây đó quả là một lần trải nghiệm vui sướng hiếm có đi nữa, Cát Vi Dân từ đó về sau vẫn cố gắng tránh đi đến những nơi cao cấp đó với Cao Tân. Cậu lời lẽ chính nghĩa nói rằng.

“Tớ là thanh niên lương thiện trí thức của chế độ xã hội chủ nghĩa, không thể khoan nhượng trước lối sống sa đọa hủ hóa này của tư bản.”

Cao Tân nhếch một bên khóe miệng cười đến gian ác, trước sau như một mà phun ra một câu châm đúng điểm yếu.

“Cậu căn bản là nghèo kiết hủ lậu, ở những nơi đó cảm thấy mình ngu ngơ đến mất tự nhiên chứ gì.”

Cát Vi Dân bị nói trúng thẹn quá hóa giận, một cước đá cậu ta, vừa đoán được trước được mà cảnh cáo.

“Không được phát ra cái loại tiếng kêu trong phim xxx đó nữa!”

“Loại nào cơ? Cha mẹ ơi? Á đánh? Ừm ư...”

“...”

...

Một phút sau, Cát Vi Dân bạo phát.

“Con bà nó! Cậu lại lấy gối của lão tử làm tấm chắn! Dấu giày rất khó giặt đó!!!!!!! Chết tiệt!”

“A? Cậu chỉ nói là tớ không được phát ra tiếng động thôi a, không nói cái này nha.”

Chiều hoàng hôn gió lạnh thổi nhẹ, nam sinh trong kí túc xá khoanh tay nhàn nhã đứng bên cửa sổ hóng mát, vừa nhìn hai bóng người huyền ảo gà bay chó sủa bên kia vừa sợ thiên hạ chưa đủ loạn mà còn hòa vào.

“Tiểu Cát cố lên! Đánh đi! Đánh đi!”

“Tiểu cát, đâm móc bên trái!”

“Tiểu Cát, đá xoay bên phải!”

Tóm lại, lúc Cao Tân nhắc lại đề nghị muốn hai người đi ra ngoài cạo sát một chút để cải thiện bữa ăn, Cát Vi Dân liền đánh đòn phủ đầu mà tỏ ý muốn đi đến quán ăn lớn ở một nhà trước trường 400m quẹo trái.

Cao Tân lần kế tiếp đề nghị phải đi ra ngoài làm một bữa tiệc đồ lòng để ăn mừng hoàn thành bài kiểm tra toán, Cát Vi Dân lại ngay lập tức kéo cậu ta tới quán mì ở ngõ tắt nhỏ phía cổng sau trường.

Trong hai tháng ngắn ngủi, hai người đã ăn hết các quán ăn vặt trong phạm vi 1km xung quanh trường. Cát Vi Dân vốn ít nhiều vẫn mang chút hủ hê mà chờ xem Cao Tân ăn không quen, tuy rằng rất không hợp với tính cách thoải mái của cậu ta, bản thân cũng chẳng muốn khen ngợi, nhưng nói cho cùng Cao Tân vẫn là cậu ấm hàng thật giá thật, vô luận là lúc cậu ta lấy ra tấm chi phiếu vàng rực để tính tiền trong nhà hàng cơm Tây, hay ngoại trừ cái áo Ultraman thì quần áo giày dép khác đều là hàng hiệu xa xỉ, tất cả đều thể hiện rằng gia thế cậu phải hơn hẳn nhà Cát Vi Dân vài bậc.

Nhưng hiển nhiên Cát Vi Dân lại đánh giá thấp Cao Tân. Nếu như nói biểu hiện của Cao Tân ở nhà hàng cơm Tây là cười xe nhẹ đi đường quen, thì ở những quán ăn vặt bên đường cậu ta chính là như cá gặp nước. Bất kể là Mao huyết vương máu chảy ròng ròng hay món cháo khiến người khác phải bịt mũi, cậu ta đều ăn rất ngon lành, ngay cả rìa bánh nướng bị cháy khét cậu ta đều có thể khoái trá mà cạo hết, đáng vẻ như vô cùng ngon lành kia khiến người ta hoài nghi không biết cậu ta có thần kinh vị giác không nữa. Cát Vi Dân nhớ lại lúc ở kí túc xá cậu ta ôm tô mì ăn liền 2 đồng một gói mà ăn đến sung sướng, cuối cùng cũng phải thừa nhận thất sách của mình.

Lúc ở trong tiệm lẩu sau trường với nồi thịt dê rau cải, Cát Vi Dân cùng cao tân hai người đưa tới đưa lui vớt thịt dê bận rộn đến chết đi, Cát Vi Dân nhìn đôi mắt hữu thần của Cao Tân đang trừng như trứng gà, vừa cười trộm nói.

“Này, cậu không phải cũng thích ăn quán ven đường đó thôi! Lúc trước sao cứ phải mời tớ đi ăn cơm Tây, khoe của à?”

Cao Tân vớt một miếng cải trắng bỏ vào chén Cát Vi Dân, ánh mắt vẫn chăm chăm cái nồi, nói.

“Không phải là vì muốn tỏ thành ý mời khách đi ăn cơm thôi sao, hơn nữa...”

“Hơn nữa sao?”

“Nhà hàng cơm Tây có thể quẹt thẻ, quán ăn ven đường thì không thể a, hôm đó tớ trả cậu 100 đồng xong là không còn tiền mặt nữa, tớ lại lười rút.”

“...” Tớ không phải đã thối lại cậu 50 đồng sao, Cát Vi Dân đen mặt.

“Chuyện kia, tớ hôm nay lại không mang theo tiền mặt rồi...”

“...”

“A, sao lần này cậu lại không động thủ vậy, tớ đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi.”

“Cậu muốn tớ động thủ?” Cát Vi Dân trừng cậu ta.

“Không có không có.”

“... Lần này tớ mời cậu, nhưng lần tới cậu đừng mời tớ đi tớ mấy chỗ đốt tiền đó ăn cơm nữa.”

Cát Vi Dân nhìn Cao Tân cười đến khoe miệng rộng tới mang tai, đem thịt dê nhúng chín bỏ một đồng vào chén Cát Vi Dân.

“Tiểu Cát a, chúng ta thật là tâm đầu ý hợp.”

Cát Vi Dân qua làn hơi nước nhìn thấy đôi mắt cười đến híp lại của cậu ta, không biết tại sao lại cảm thấy hôm nay sao nóng quá.

~*~*~*~

9. Chương 9

Hơi nóng bốc lên từ nồi lẩu một đường từ cổ lan lên trán, ấm áp ngọt ngào, Cát Vi Dân vẫn chưa hoàn hồn, bỗng nhiên hỏi.

“Này, cậu thấy tớ có chỗ nào tốt?”

Nói xong mới cảm thấy những lời này thật mờ ám, đáng tiếc đã không thể thu lại. Kì thật Cát Vi Dân luôn buồn bực, cậu thật tình xem Cao Tân là bằng hữu, bởi vì cậu ta thái độ làm người trượng nghĩa, đơn thuần, sống chung rất thoải mái, nhưng không chỉ mình cậu nghĩ vậy, rất nhiều người cũng nghĩ như thế, cho nên Cao Tân khá nổi tiếng. Trái lại với bản thân Cát Vi Dân, ngoại trừ tính tình khó chịu không biết bùng phát lúc nào cùng bề ngoài khiến cho người trước mặt mắt sáng rỡ, dường như chẳng còn gì có thể xem là xuất sắc, bình thường đến không thể bình thường hơn. Cao Tân tại sao lại tâm đầu ý hợp với cậu? Ý chết, cái gì mà tâm đầu ý hợp, dùng từ bậy bạ. Cát Vi Dân âm thầm khinh bỉ bản thân một chút.

Cũng may thần kinh cảm nhận của Cao Tân luôn không giống người thường, cũng không cảm thấy có gì kì lạ trong câu hỏi này, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, thành thật đáp.

“Kì thật con người cậu cũng chẳng có gì tốt.”

Cát Vi Dân trừng mắt, quơ tay làm bộ muốn đánh cậu ta, bỗng thấy ánh mắt Cao Tân bỗng chốc lóe sáng lên.

“A, chính là điểm này!”

Chiếc muống của Cát Vi Dân dừng trong không trung, ngơ ngác ngác ngác.

“Con người cậu đặc biệt vô cùng hiểu chuyện, cậu vừa động thủ đánh người tớ liền hiểu mình đã đắc tội cậu, hơn nữa cậu đánh xong thì cũng hết giận. Không giống vài người, suy nghĩ nửa ngày cũng nhìn không ra họ đang nghĩ cái gì, đắc tội cũng không biết mình đã đắc tội gì. Ở chung với cậu rất thoải mái.”

Cát Vi Dân chưa bao giờ nghĩ tính khí mạnh bạo lại là một ưu điểm, bất quá nghe được hai chữ “thoải mái” này khiến cậu cảm thấy thật dễ chịu, cho nên chiếc muống của cậu giữa đường đổi hướng lao tới trong nồi, vớt lên một khối đậu hủ bỏ vào chén Cao Tân.

“A, tớ cứ tưởng cậu cũng sẽ vớt thịt dê cho tớ chứ.”

“...”

“Bất quá ăn đậu hủ của cậu cũng rất ngon.” *ăn đậu hủ = dê ;)*

“...”

“Ui da, đừng động thủ! Cẩn thận cẩn thận, làm đổ nồi nước là cậu phỏng đó!... Muống đập bể phải bồi thường đấy! Ui da! Đừng! Ui đánh...”

Năm 11 trôi qua rất nhanh, giống như những câu mở đầu màu mè của bọn học sinh mỗi dịp tổng kết, “Thời gian qua mau, ngày tháng thoi đưa, đảo mắt đã đến cuối kì”. Cát Vi Dân đứng trên đường chạy trong sân

thể dục, ngẩng đầu nhìn mưa bụi không ngừng rơi từ bầu trời đen như mực, rùng mình một cái, đã đến mùa đông lạnh lẽo rồi.

Tiết thể dục của bọn họ là tiết cuối cùng, được nửa tiết trời bỗng nhiên ào ào đổ mưa, một đám học sinh tốp năm tốp ba tụ tập trong đường chạy, nhìn bầu trời mà phát sầu. Chuông tan học đã reng nhưng mưa vẫn chưa có dấu hiệu sắp tạnh, thế này làm sao mà xuống căn tin ăn cơm được chứ!

Xa xa lại có một cây dù lớn màu đen đang lung lay hướng về chỗ bọn họ, ai cũng vươn cổ hâm mộ nhìn chăm chăm, oa, là tới đón ai vậy, thực hạnh phúc a.

Cát Vi Dân mang chút tâm trạng u ám giống mọi người mà nhìn chăm chăm cây dù kia, trong lòng oán thầm nhất định là tên nào xum xoe muốn lấy lòng Ban Hoa xinh đẹp lớp họ, lúc này cây dù đen bỗng nâng lên, gương mặt của một người cao cao lộ ra dưới tán dù, Cát Vi Dân nhìn gương mặt điển trai của tên kia đang cười đến híp cả mắt, vẫy tay gọi.

“Này, Tiểu Cát!”

Cát Vi Dân giữa những ánh mắt tò mò của bạn học mà vẫy tay về phía cậu ta ra hiệu, cảm thấy như có dòng nước ấm từ đầu ngón tay chảy xuôi vào lòng.

Cây dù đen thật lớn trùm kín lấy hai người, một tay Cao Tân vẫn đặt trên bả vai Cát Vi Dân, một tay bung dù, hai người trong cơn mưa bước dài bước ngắn mà đi. Cát Vi Dân ngẩng cổ nhìn cậu ta, trên gương mặt điển trai của Cao Tân mang theo sự đặc ý trẻ con.

“Cậu xem, may là tớ nhớ ra tiết cuối cùng lớp cậu là thể dục nha!”

“Hừ, cậu bớt đặc ý đi.”

“Cát Vi Dân, cậu rõ ràng trong lòng vô cùng khoái chí. Khỏe miệng rộng đến tận đây.” Ngón tay Cao Tân đưa đến bên miệng cậu vừa khoa tay múa chân.

“Bỏ tay ra.”

“Haha, cậu đỏ mặt.”

“...”

“Nghiêm túc nói chuyện nào, lúc này dưới tình hình thiếu mặt cậu, 5 người trong kí túc xá chúng ta đã họp và đưa ra quyết định quan trọng nhất.”

Cao Tân làm ra vẻ thần bí khiến Cát Vi Dân có một loại dự cảm bất hảo. Cậu nhướn mày nhìn cậu ta.

“Khụ khụ, kì thật là vậy, tụi tớ đã lấy danh nghĩa phòng chúng ta để báo danh tham gia hội diễn văn nghệ tết nguyên đán năm nay của trường!”

“Cái gì?!”

Tiếng gào của Cát Vi Dân cơ hồ muốn hát bay dù, cậu suy sụp đờ trán. Chỉ biết, sự cảm động tên chết tiệt này cho cậu chưa bao giờ vượt quá 10 giây.

~*~*~*~

10. Chương 10

Trường Cát Vi Dân đang theo học tết nguyên đán hàng năm đều tổ chức chương trình hội diễn văn nghệ, trên nguyên tắc thì bất kì học sinh nào đều có thể đăng kí, có thể là cá nhân cũng có thể tham gia theo nhóm, ca hát nhảy múa kịch sân khấu tấu hài không hạn chế. Bởi vì số người đăng kí khá đông, trước khi chính thức tổ chức hội diễn thì trường sẽ tiến hành hai lần sơ tuyển, những đội vượt qua vòng sơ tuyển để vào hội diễn sẽ được trường chi trả toàn bộ phí biểu diễn, những tiết mục được chọn sẽ được thu vào DVD

hội diễn văn nghệ phát hành với số lượng hạn chế mỗi năm, hơn nữa đêm đó ban giám hiệu trường sẽ chọn ra ba giải để trao tặng khoản tiền thưởng hậu hĩnh. Người chiến thắng cuối cùng có thể nói là danh lợi song thu.

Vì những nguyên nhân trên, bất kì ai, phàm là người có chút tế bào văn nghệ thì hẳn gần đến tết Nguyên đán là sẽ bắt đầu rục rà rục rịch, à không, là nóng lòng tỉ thí. Đương nhiên, Cát Vi Dân không ở trong loại “phàm là” này. Cũng không phải nói Cát Vi Dân thái độ làm người thanh cao, khinh thường không thèm tham gia mấy tiết mục kiểu sơn trại tuyển tú nữ này, mà là Cát Vi Dân hoàn toàn không có một tế bào nào về mặt này.

Cát Vi Dân lúc bé rất đáng yêu, lông mi dài mắt to môi vểnh, trang phục đen tuyền quần dây kiểu Tây thất nơ bướm đỏ, vừa lanh lợi lại xinh đẹp, nổi bật vô cùng. Lúc trước mỗi lần có tiết mục mừng quốc tế thiếu nhi này nọ, thầy cô trong nhà trẻ đều hận không thể đưa cậu lên hàng đầu để khoe khoang, cậu học trò nhỏ vô cùng điển trai nha!

Nhưng rất nhanh, các thầy cô ở nhà trẻ phát hiện ra mình đã phạm một sai lầm chủ quan nghiêm trọng. Cát Vi Dân cứ đứng bất động như thế, cậu vừa mở miệng, nói cậu hát hơi lệch giọng đều là khách khí thôi, nói trắng ra là, căn bản rất khó nhận ra cậu rốt cuộc là đang hát hay đang lảm bảm; nhảy múa càng không xong, mặc dù khả năng thăng bằng tay chân của Cát Vi Dân vẫn như người bình thường, phản ứng cũng không chậm chạp, nhưng xui xẻo lại là một đứa mù hướng, thực hiện động tác cũng không phân biệt được hai bên trái phải, nếu bắt cậu xoay một vòng, vậy thì ngay cả trước sau cũng không nhận biết được luôn.

Đến cuối cùng thầy cô đành phải nén đau thương mà buông tha cậu, chỉ để cậu lên bục tặng hoa cho lãnh đạo đến xem buổi biểu diễn của nhà trẻ.

Càng đáng giận hơn là, từ lúc nhỏ đi học, mỗi giáo viên chủ nhiệm lớp của Cát Vi Dân, nhìn thấy cậu đều đầu tiên là trưng ra vẻ mặt như gặp vận xui trước mắt, chờ Cát Vi Dân xuống khỏi sân khấu rồi, lại tiếp tục lắc đầu đầy vẻ tiếc hận.

“Thật đáng tiếc!”

Bị gây sức ép quá nhiều lần, Cát Vi Dân liền đối với các thể loại biểu diễn văn nghệ này một câu, xin thứ cho kẻ bất tài.

Kì thật trong người Cao Tân cũng không được mấy tế bào văn nghệ, mấy bài hát cậu rỗng lúc đi tắm đều hoàn toàn trật nhịp. Bất quá cậu đánh Thái Cực Quyền rất khá, thầy thể dục đã về hưu của trường cứ mãi khen ngợi nói mây bay nước chảy lưu loát sinh động đến là mây bay nước chảy lưu loát sinh động, bất quá đó cũng không phải thứ có thể đem lên sân khấu biểu diễn a.

Săm soi Cao Tân vừa kì quái vừa bá đạo đang suy tư, Cát Vi Dân đã quen, không buồn cố sức thay đổi suy nghĩ cậu ta. Chỉ cần không quá đáng, cậu ta muốn gì thì thuận theo vậy đi. Nhưng lần này Cát Vi Dân thật sự là nhịn không được.

“Tại sao muốn tố cùng các cậu phát khùng hả?”

Dưới tán dù lớn màu đen, Cao Tân đứng bên cạnh trưng ra khuôn mặt tươi cười chính trực đến chướng mắt.

“Cái gì mà các cậu với chúng ta chứ, mọi người là một gia đình mà. Cái này cũng không phải là phát khùng, đây là vì chủ nghĩa xã hội khoa học tinh thần văn minh kiến thiết mà cống hiến một phần sức lực nhỏ nhoi.”

Cát Vi Dân cố gắng nhặn nhịn không đánh vào khuôn mặt tươi cười như thiếu năng của cậu ta.

“Bớt nói lung tung với tớ, nói thật mau!”

“Hắc hắc, quả nhiên sinh tố là cha mẹ, người hiểu tớ lại chỉ có Tiểu Cát!”

“Cậu bớt nói nhảm đi, nếu không người đập bẹp cậu cũng là Tiểu Cát!”

Hai người đi vào, Cao Tân gập dù lại, quen tay lấy cà men của Cát Vi Dân qua, nháy mắt thần bí với cậu vài cái.

“Năm nay giải nhất hội diễn văn nghệ của trường có thể được tiến cử lên Bắc Kinh tham gia hội diễn dâng lễ vật của học sinh trung học ngày 1/5 đó nha!”

“Xi, máu con buồn.” Tiểu Cát khinh thường lấy khủy tay thúc thúc cậu ta, nhưng cũng động tâm. Gia đình công nhân tiền lương vô cùng eo hẹp, cha Cát mẹ Cát năm nào cũng liều mạng tiết kiệm, nhưng nơi xa nhất cậu từng được đưa đi cũng chỉ là tỉnh Vân Nam. Bắc Kinh... hoàng thành đó nha.

“Con người phải dũng cảm thừa nhận dự vọng của bản thân.” Cao Tân vùi đầu ra sức gặm chân gà kho, vừa hàm hồ nói, “Cậu nghĩ kĩ lại đi, quảng trường Thiên An Môn, Trường Thành, Cố Cung, Trung Nam Hải... A, đúng rồi, chúng ta còn có thể đi Công Viên Địa Đàm, nhưng mà Công Viên Thiên Đàm cũng đẹp lắm nha, cậu xem phải làm sao đây?”

Cát Vi Dân vô lực nhìn cậu ta, “Không phải nói chứ cậu cứ như là lấy được giải nhất rồi ấy. Cậu thấy chúng ta làm sao có khả năng thắng a?”

Cao Tân hưng phấn giơ muống khoa tay múa chân với cậu.

“Tớ đã nghĩ rồi. Chúng ta có sáu người, có người không hát được, có người không biết nhảy, có người vừa không hát được lại chẳng biết nhảy.” Cậu lướt mắt qua Cát Vi Dân một cái, Cát Vi Dân then quá hóa giận mà lấy cán muống gõ bàn ăn.

“Nói trọng điểm!”

“Khụ... Trọng điểm chính là, cậu ngẫm lại đi, sáu người có thể cùng nhau biểu diễn, vừa không cần hát cũng chẳng cần nhảy, là cái gì?”

~*~*~*

~Là cái gì là cái gì? xD mọi người nghĩ là cái gì nàoooooooooooooo xD

11. Chương 11

“Sáu người có thể cùng nhau biểu diễn, vừa không cần hát cũng chẳng cần nhảy, là cái gì?”

Lúc Cao Tân ở kí túc xá lại hỏi câu này, Cát Vi Dân thề, nếu không phải vì sức quyến rũ của Bắc Kinh, bốn tên bạn cùng phòng kia nhất định rất muốn cùng cậu đem những thứ giống cà men đập vào gương mặt đang cố ra vẻ bí mật của Cao Tân.

“Diễn kịch?”

“No, cái kia chẳng chút mới lạ.” Trong trường mỗi ngày có ít nhất ba đội đăng kí “Giông Tố”, bốn đội chọn “Romeo và Juliet”, hơn nữa lại chưa từng có cái nào lọt vào hội diễn cuối cùng được.

“Hài kịch?”

“No, sáu người mà làm hài kịch cũng quá đông đúc.” Hơn nữa mấy câu đùa của Cao Tân sẽ lạnh chết người ta mất, Cát Vi Dân trong lòng thầm thêm một câu.

“Sẽ không phải là đứng sau cậu cùng đánh Thái Cực Quyền chứ?” Một cậu bạn khác cẩn thận hỏi. Cát Vi Dân trong đầu tưởng tượng một chút cảnh sáu người mặc áo khoác ngắn màu trắng, tay áo bay bay mà chậm rãi chuyển động, rung mình một cái thật to. Thật là đáng sợ.

“No, chúng ta phải tận lực tránh đi những tình huống bất lợi cho cơ thể.”

Aaaaa. Rốt cuộc là cái gì? Bên ngoài u ám mịt mù, trong kí túc giá gió lạnh từng cơn, nổi lên một trận lốc xoáy từ một tập thể đang phát điên. Chỉ mỗi cái tên đang ở trung tâm lốc xoáy lại chẳng hề phát giác, bày ra cái vẻ mặt “đoán đi đoán đi đoán nữa đi”, hưng phấn mà la hét.

“Tiếp!”

Cát Vi Dân vội vàng trước khi xảy ra sự kiện bạo lực tập thể, quyết định chớp nhoáng mà rút cái nĩa cắm trên trái táo ra, kê trên cổ Cao Tân, hung hăng phun ra một chữ.

“Nói!”

Ngẫm lại lại bỏ thêm một câu.

“Cậu nếu dám nói ra ý kiến ngu ngốc không có não nào tở liên giết cậu!”

“Này, sử dụng bạo lực là hành vi không tốt đâu.”

“...”

“Được rồi, tớ nói, tớ nói là được.”

Sự thật chứng minh rằng Cao Tân những lúc không bình thường thì vẫn là một người có thể tin cậy, ý kiến đề ra cũng không quá ngớ ngẩn: biểu diễn ảo thuật. Đây là một tiết mục không thường thấy trong hội diễn văn nghệ, cũng thật sự có thể kéo căng bầu không khí. Vấn đề chỉ có một, năm ánh mắt đồng loạt nhìn về phía kẻ đề nghị.

“Cậu sẽ làm ảo thuật?”

“Hắc hắc, không có.”

Cho nên mới nói, biểu diễn ảo thuật sở dĩ không thường thấy là có lý do của nó.

“Nhưng mà, mẹ tớ có quen người bạn mở tiệm bán dụng cụ ảo thuật, tìm người đó nhờ giúp là được. Ảo thuật bây giờ cũng phần nhiều dựa vào công nghệ cao mà thôi, chỉ cần mượn công cụ, kĩ thuật không là vấn đề.”

Quả thật, sau khi đến chiêm ngưỡng cửa tiệm ảo thuật rộng lớn rực rỡ sắc màu, từ những còng tay xiềng xích đến ngăn tủ đựng đầy tiểu đao toàn những đao cụ quý dị thì Cát Vi Dân có thể thừa nhận cách nói của Cao Tân.

Kế tiếp là lên kế hoạch. Sau khi sáu người trong phòng kí túc xá đóng kín cửa giường đao đoạt kiếm thảo luận, cuối cùng tổng kết lại thành phương án như sau: trước tiên là ảo thuật gia A, B sẽ lên sân khấu, biểu diễn những trò đơn giản như lấy bồ câu từ trong nón, lấy ly rượu trong túi; tiếp theo ảo thuật gia A và B sẽ đem ảo thuật gia C tăng tăng khóa lại, biểu diễn trò thoát thân; rồi ba người A, B, C cùng nhau nhốt D vào một cái rương dựng thẳng chỉ chứa ra cái đầu, thay phiên nhau phi tiểu đao đâm trường kiếm vào người người kia, biểu diễn trò “vạn kiếm xuyên tim”; tiết mục cao trào nằm ở cuối cùng, bốn ảo thuật gia cùng nhau biến ra một ***g sắt khổng lồ ra, trong ***g nguyên lai là giam giữ một con dã thú hung mãnh, khi chiếc màn sân khấu màu đỏ được kéo lên, dã thú sẽ biến thân thành một mỹ nữ đáng yêu động lòng người.

Trong những buổi biểu diễn thật sự, dã thú sẽ là một con đại hổ nanh trắng mắt sắc hàng thật giá thật, nhưng vì điều kiện có hạn, không cần nghi ngờ, vào vai “dã thú” chỉ có một ứng cử viên duy nhất – Cao Tân. Mà sắm vai “mỹ nữ” cũng chỉ có một người thích hợp – Cát Vi Dân.

Chọn Cao Tân giả dã thú, ngoài lý do cậu cao to không nói tới đi, quan trọng nhất chính là lo lắng đến những hành động bốc đồng của tên này, để cậu tham gia vào những màn biểu diễn phần trước ít nhiều đều có nguy hiểm thì thật không sáng suốt. Mà chọn Cát Vi Dân làm mỹ nữ thì...

Cát Vi Dân bị phần mà rít gào vào năm thằng con trai bên kia.

“Tại sao là tớ?”

Cao Tân bỏ ngón tay bịt tai xuống, cười gian nâng cằm cậu kéo đến trước gương, chỉ vào cái người mặt trái xoan mắt to tròn trong đó.

“Cậu cảm thấy để mấy tên cao lớn thô kệch tụi tớ giả mỹ nữ thì sẽ có sức thuyết phục sao?”

~*~*~*

~Thì cũng có anh hùng & mỹ nhân đó nha

12. Chương 12

Càng gần đến cuối học kì, cuộc sống của bọn học trò đột nhiên công việc bù đầu cả lên. Thầy cô môn nào cũng cho một đồng bài tập, lại còn bắt trước thi cuối kì một tháng phải lập ra kế hoạch ôn tập cho mỗi môn thật chi tiết rồi nộp lên. Cát Vi Dân nhìn đồng kế hoạch trước kì thi được điền lung tung trên đầu giường Cao Tân, cứ “Mỗi tiết làm một bài”, “Tổng hợp những lỗi sai” với “Làm đề nâng cao” ba cái đó quanh đi quẩn lại mà sắp xếp tổ hợp bừa ra cho đầy một tháng, thở dài, quyết định kế hoạch trước kì thi của mình vẫn là mình tự lực cánh sinh thì hơn, ít ra còn an toàn hơn cậu ta.

Bên cạnh đó còn có hội diễn tết nguyên đán cũng ngày càng đến gần, không kể đến những người đăng kí tham gia đang vô cùng hăng hái, ngay cả những người không tham gia cũng tập trung thành nhiều nhóm cổ động vào giúp vui, khiến vườn trường vốn trật tự trở thành nơi náo nhiệt khói súng ngập tràn, giương cung bạt kiếm chẳng ra sao.

Thời gian sau giờ học của Cát Vi Dân toàn bộ đều kính dâng cho bài tập và tập luyện, cuộc sống ở trọ trong trường thú vị hơn bao giờ hết. Kì thật so với những bạn cùng phòng khác vừa phải biến bỏ câu còn phải thoát xiềng xích, nhiệm vụ của Cát Vi Dân thật sự vô cùng đơn giản thoải mái. Trong ***g sắt lớn đó có lấp đặt một cơ quan bí mật, Cát Vi Dân chỉ cần nấp ở phía sau, chờ màn sân khấu hạ xuống một cái thì lập tức kéo cơ quan ra đổi chỗ với Cao Tân, sau đó làm ra một tư thế động lòng người, dã thú hóa mỹ nữ thế là xong.

Lúc đầu Cát Vi Dân đối với chuyện này có chút kháng cự, mặc dù lúc nhỏ vì diện mạo ngọt ngào đáng yêu nên từng không ít lần bị hóa trang thành con gái, nhưng cậu bây giờ đã là một chàng trai mười bảy tuổi, một đại lão gia giả nữ thì còn ra cái gì a? Chỉ là nhìn qua toàn bộ năm khung xương thô to mặt chữ điền chề bè còn lại trong phòng, Cát Vi Dân đành phải nén đau thương mà hy sinh cái tôi vì tập thể. Dù sao cũng chỉ mặc một lần lúc chính thức biểu diễn, bình thường luyện tập vẫn là áo thun quần bò như mọi ngày, thôi thì sao cũng được.

Mãi đến ngày thi vòng loại, mặc vào trang phục biểu diễn Cao Tân đem tới, Cát Vi Dân đã không thể nghĩ mình hóa trang sẽ khó chấp nhận nữa rồi.

Cát Vi Dân đội mái tóc giả dày gọn sóng màu nâu, mặc váy mỏng màu hồng phấn để lộ bờ vai, đang vô cùng mất hình tượng mà cố sức giẫy đạp hai bắp đùi trắng nõn lộ ra dưới váy, cười đến sắp lạc giọng.

“Hahaha... Ui da... Hahaha... Cao Tân... Cười chết tở... Ha... Ha...”

Cao Tân bắt đắc dĩ xoa xoa thắt lưng.

“Đừng cười nữa, hóa trang của cậu rơi hết bây giờ, này, có nghe không hả?”

Cát Vi Dân nhìn cậu ta một cái, nhin không được lại quay ra làm ầm ĩ đến mức ôm bụng lăn trên mặt đất thành một cục.

“Ui da, không được, tớ nhin không được, haha...”

Cao Tân trên đầu gắn hai tai vân báo, nửa người trên mặc áo ba lỗ vân báo vừa đủ che hai điểm trước ngực, nửa người dưới là một cái quần đùi tứ giác vân báo cuồng dã, phía sau còn gắn thêm cái đuôi xù của báo. Một bộ quần áo vừa đáng yêu lại có chút hoang dã như vậy khi mặc lên cơ thể cao cao của cậu, buồn cười đến nói không nên lời.

Cát Vi Dân đưa tay quẹt nước mắt dính trên lông mi, thở hổn hển bình tĩnh lại mà hỏi cậu ta.

“Cậu ở đâu có được áo với quần này đó?”

“Cửa hàng *** toy a, bộ đồ này buồn cười đến vậy sao? Nghe nói là hàng bán chạy nhất trong tiệm đó, tình nhân người ta cũng sẽ không ở trên giường cười lăn cười bò đâu.”

Giọng Cao Tân cũng không lớn, nhưng gần từng tiếng rõ ràng, vừa vặn đủ để những đội khác đang chuẩn bị trong hậu trường cùng nghe thấy. Cát Vi Dân cùng bốn cậu bạn vội vàng che mặt, cực lực giả vờ ra vẻ “Tôi không biết tên khùng này”.

Tiết mục ảo thuật ngược lại khá thuận lợi, màn cuối còn chấn động hơn nữa, tên thiếu niên cao cao mặc trang phục vân báo trong ***g thú dùng sức lay song sắt, phát ra một tiếng gào khí phách, tiếp theo lại đột nhiên xuất hiện, cô gái mặc váy hồng kiều diễm đang nửa nằm giữa ***g sắt, trong không gian vô số cánh hoa hồng đỏ bay bay, cực đủ hiệu quả mộng ảo.

“Ảo ảnh quyến rũ” của bọn Cát Vi Dân thuận lợi vượt qua vòng sơ tuyển thứ nhất, lại xông pha qua vòng sơ tuyển thứ hai, một đường thẳng đến đêm hội diễn văn nghệ tết nguyên đán 30/12.

~*~*~*

~Còn 3 ngày nữa em nhỏ lên đường, cơ mà vali còn chưa đựng tới ==)) mình thiệt là liều hơn con điều 8->

13. Chương 13

Buổi tối ngày 29/12, Cát Vi Dân và năm người cùng phòng giống hệt nhau, chưa khuya đã lên giường. Tắt đèn, tiếng năm cậu bạn nằm nói chuyện dần dần biến mất, ổ chăn dày cũng dần dần được nhiệt độ cơ thể người ủ ấm đến dễ chịu. Cát Vi Dân trong bóng tối mở to đôi mắt, nghe gió bên ngoài thổi cửa sổ đập bang bang, chẳng có chút buồn ngủ nào.

Cứ cảm thấy có gì đó vướng mắc trong lòng. Còn chuyện gì chưa làm nhỉ? Bài tập phải nộp đã làm gần xong, chuẩn bị bài cũng đã xong rồi, ngày mai cũng không phải phiên trực nhật của mình... Rốt cuộc là còn chuyện gì chưa làm? Mãi đến khi hai tầng giường đều không hện mà gặp cùng truyền đến tiếng trở mình kéo kẹt kéo kẹt, Cát Vi Dân mới tỉnh ra—

Đúng rồi, ngày mai là ngày hội diễn văn nghệ chính thức a!

Vốn là người luôn cách biệt với sân khấu, đột nhiên lại phải đứng ở một nơi cao cheo leo đối mặt với cả biển người, nếu nói không hồi hộp thì chỉ là nói dối mà thôi. Hai lần trước ở phía dưới cũng chỉ có năm vị thầy cô, bây giờ phải đối mặt với hơn một ngàn giáo viên và học sinh của trường, tuy rằng Cát Vi Dân chỉ cần kéo cơ quan ra rồi vào nằm trong ***g, tỉ lệ phạm sai lầm cơ hồ bằng 0, nhưng vẫn là càng nghĩ tới càng cảm thấy bất an.

Cát Vi Dân chồm nửa người khỏi giường, định bàn bạc một chút ý tưởng với người ngủ ở giường dưới, nương theo ánh trăng từ cửa sổ tỏa xuống, Cát Vi Dân vừa nhìn mém nữa là rơi từ trên giường xuống.

Cái tên thường ngày vẫn thiếu một dây thần kinh kia ngủ như chết, lấy chăn cuộc mình thành cái kén tằm khổng lồ, riêng hai cánh tay lại không an phận mà vươn ra ngoài chăn, ôm chặt cứng cái gối vốn là gối đầu ở trước ngực, đại nam nhân lưng dài vai rộng lại ngủ y hệt con gái, nhìn khô hài biết bao nhiêu.

Cát Vi Dân lui người vào trong giường, nghe tiếng ngáy đều đều, thậm chí có chút ồn ào từ giường dưới, những suy nghĩ vẫn vơ chẳng biết sao đều bình tĩnh lại, mơ màng mà tiến vào mộng đẹp.

Ngày 30/12 ban ngày như bị ai bỗng nhiên nhấn nút, buổi sáng vẫn là tốc độ 2x trước tiên, buổi chiều quả thật là tốc độ 8x mà chạy như bay. Trong chớp mắt, màn đêm đã buông xuống.

“Ảo ảnh quyến rũ” bị xếp ở cuối cùng, Cát Vi Dân khoác áo lông màu trắng ngồi ở hậu đài, nhìn các bạn nữ mặc tiểu yếm cổ chân đeo chuông hít một hơi rồi tiến lên sân khấu, nhìn không được thở dài một cái. Ngày này năm ngoài vẫn còn nhàn nhả ngồi dưới khán đài xem hội diễn, năm nay lại phải ở trong hậu đài lo lắng nhìn tám màn nhung tầng tầng lớp lớp, rốt cuộc là do ai làm hại a, cậu rầu rĩ trừng mắt nhìn cái tên khởi xướng đang ngồi kế bên ngậm nửa miếng bánh quy, dường như đã đi vào cõi thần tiên nào rồi.

Trên đầu Cao Tân đeo hai tai báo lông xù, ngồi chồm hỏm dưới đất như mấy tên du côn ven đường, miếng bánh quy bên miệng chuyển động lên xuống theo động tác nhắm nuốt, Cát Vi Dân tức giận hạ một cước lên người cậu ta, Cao Tân lộn nhào tránh đi, bánh quy trong miệng nghẹn giữa họng, phải ho khan mấy chục tiếng mới thuận khí được mà nói.

“Ui da... Cái tính này của cậu không được nha, lúc tức giận muốn đánh người, lúc hồi hộp cũng muốn đánh người.”

Cát Vi Dân miệng hung dữ mắng “Nói nhảm”, trái tim thỉnh thoảng lại đập chậm rãi hơn, cậu ngồi xuống bên cạnh Cao Tân, nói.

“Này, chẳng lẽ cậu không hồi hộp chút nào sao?”

“Hồi hộp chứ, lẽ như tớ diễn không ra “sức mạnh của báo”, bọn họ tưởng nhầm thành con mèo hoa khổng lồ thì biết làm sao đây?”

Cát Vi Dân xám mặt, chuyện phải hồi hộp hẳn không phải là chuyện này chứ. Tâm tình đã hoàn toàn thả lỏng.

Cao Tân lúc này bị cậu đá văng ra mà lười biếng nửa nằm trên sàn nhà, híp đôi mắt sáng rực, nói.

“Đừng quên, đến lúc đó tớ kì thật vẫn ở đây với cậu.”

“Ừ.”

“Thật ra vừa rồi tớ muốn nói...”

“Cái gì?”

“Mấy bạn nữ trong nhóm nhảy kia ai cũng có làn da đẹp y hệt cậu nha!”

“Thần kinh!”

“A? Cậu lại đỏ mặt.”

“Nói nhảm, cái đó là má hồng.”

“Haha, cậu quả nhiên là đang hồi hộp, bình thường nói với cậu như vậy, cậu đã đánh tớ từ sớm.”

“Cậu rất muốn bị tớ cho ăn đập?”

“Không có.”

“Vậy cảm miệng.”

Nói chuyện rất không đứng đắn, chẳng biết vì sao lại khiến người ta an tâm. Cảm giác an tâm này vẫn kéo dài đến lúc bọn họ lên sân khấu. Cát Vi Dân nấp ở sau cơ quan của ***g sắt, mái tóc nâu quăn rũ xuống bờ vai có chút ngứa, cậu ngẩng đầu, nhìn dáng người cao cao của Cao Tân ở phía trước đang cố gắng dạng chân phe phẩy đuôi báo, bên miệng nhếch lên một độ cong nho nhỏ.

Tấm màn sân khấu đỏ thẫm chậm rãi hạ xuống, đến phiên cậu lên sân khấu. Cát Vi Dân kéo tà váy lụa mỏng cẩn thận đi vào giữa ***g, cùng Cao Tân trong bóng tối nhẹ nhàng đánh tay một cái, một giây kế, màn sẽ nâng lên. Kẹt kẹt, có tiếng gì khác thường trên đầu, cậu theo phản xạ định ngẩng đầu—

~*~*~*

~Phải công nhận tác giả ngắt chương hay thiệt, đúng chương 13 luôn 8->

14. Chương 14

“Cẩn thận!”

Cát Vi Dân còn chưa kịp phản ứng, đã bị ai đó ôm chặt bảo hộ trong ***g ngực. Tấm màn đỏ thẫm nâng lên, ánh sáng chói mắt trên khán đài chiếu tới, Cát Vi Dân nhìn cái người đầu đeo tai báo đang chống đỡ trên người mình, cùng với tấm sắt nặng nề đè trên người cậu ta, trái tim Cát Vi Dân chùng xuống—

Là một phần của ***g sắt rơi ra, đè xuống dưới.

Màn sân khấu đã kéo lên hoàn toàn, cánh hoa hồng đỏ thắm cũng đứng theo kịch bản bay lả tả từ không trung xuống. Cát Vi Dân thấy Cao Tân cố hết sức ôm mình chặt thêm chút nữa, ngẩng đầu nở nụ cười rực rỡ với khán giả dưới đài. Dưới sân khấu bùng nổ tràng pháo tay ủng hộ nhiệt liệt như điên, đại đa số khán giả đều không xem qua vòng sơ tuyển nên không phát hiện đó là ngoài ý muốn, đã thú ôm mỹ nữ hiển nhiên so với đã thú hóa mỹ nữ như bọn họ lên kế hoạch ban đầu càng tác động vào thị giác người xem nhiều hơn, thậm chí không ít học sinh ngồi dưới ghế kích động đến mức đứng lên vỗ tay.

Nhưng Cát Vi Dân đã không còn có thể chú ý đến những chuyện đó. Cậu chỉ biết song sắt thật lớn đang đè trên người Cao Tân nặng bao nhiêu, cậu liều mạng muốn gọi tên người kia, nhưng dù cậu cố gắng mở lớn yết hầu đến đâu đi nữa, chẳng có bất kì âm thanh nào thoát ra, Cát Vi Dân không hề nhận ra bàn tay bầu chặt vào tay Cao Tân của mình đang run rẩy, cậu chỉ biết là cậu nhất định phải gào lên.

Ai đó tới mau! Cứu cậu ấy! Các người không ai thấy cậu ta bị đè sao? Cứu cậu ấy!

Cánh hoa hồng vẫn lả tả rơi. Trong cơn mưa cánh hoa đỏ thắm, Cao Tân cúi đầu nhìn cậu, gương mặt dịu dàng lạ thường. Giọng cậu khê khàng nói rằng.

“Đừng sợ, đừng nói gì hết, trời sập xuống có người cao đỡ rồi.”

Còn nói không nói! Cậu hiện tại mới không cần nói a! Ngu ngốc!

Cuối cùng nhân viên hậu trường tắt toàn bộ đèn, trong bóng đêm Cát Vi Dân nghe thấy tiếng bước chân vội vàng chạy đến, sau đó là tiếng vật gì đó được khiêng xuống, có người đang hỏi, “Này, cậu không sao chứ”, giống như có ai đột nhiên lấy hết sức lực trong toàn bộ cơ thể cậu đi rồi, Cát Vi Dân dồn lực kéo cái tên đang đỡ trên người mình xuống, sau đó thì chẳng còn biết gì nữa.

Soạt...

Màn che xanh biếc bị kéo ra, để lộ cậu nam sinh cao cao đang nằm úp sấp trên giường bệnh, trên lưng cậu ta quấn mấy vòng băng vải dày cộm, làm nổi lên nửa người dưới mặc quần đùi tức giác vằn báo còn gấn thêm cái đuôi báo, có vẻ có chút buồn cười.

Bác sĩ đương nhiên cũng bị cậu chọc cười, cười đẩy đẩy kính, rồi mới nói với những cậu học sinh đang vây quanh.

“Cậu ta mạng lớn, không thương tổn gì gân cốt hay nội tạng cả, chỉ là bị thương ngoài da. Bất quá để an toàn, hay là cứ lưu lại bệnh viện để quan sát thêm một ngày đi.”

“Phù...”

Tất cả mọi người đều thở ra một hơi thật dài, một cậu mặc áo ảo thuật gia đẩy cô bé tóc nâu gọn sóng một cái.

“Tớ đã bảo không có việc gì rồi mà! Nhìn cậu xem, người Cao Tân có bị cái gì đâu, cậu ngược lại lại ôm siết cậu ta ngất đi.”

Cô bé xinh đẹp tuyệt trần trừng đôi mắt to tròn đáng yêu, uất giận nhìn cậu kia một cái. Bác sĩ ở một bên cũng vui vẻ, lo lắng như vậy, nhất định là bạn gái rồi. Ông cười cười đuổi đám học sinh kia.

“Được rồi được rồi, bệnh viện cũng không phải cái chợ, trở về hết đi.” Ông chỉ cô bé kia, “Để lại một người chăm sóc qua đêm là được.”

Sau khi dặn tới dặn lui này nọ, các nam sinh cũng quay về. Trong phòng bệnh chỉ còn hai người.

Cát Vi Dân lúc này mới có cơ hội xem xét người đang nằm úp sấp trên giường bệnh một chút. Cậu nhìn, Cao Tân nằm úp sấp trên giường, cũng đang gian nan mà xoay xoay cổ nhìn cậu.

Hai người im lặng nhìn nhau một hồi. Cát Vi Dân bỗng nhiên rất muốn đánh cậu ta, cậu chưa bao giờ mãnh liệt cảm nhận rằng cái tên có gương mặt anh tuấn, nụ cười đầy miên cưỡng, tay chân thật dài kia lại thiếu não như thế.

Chết tiệt! Bộ lão tử tự mình không đỡ nổi sao! Cậu không có việc gì chạy tới làm chi!

Nhưng lúc Cát Vi Dân nói ra khỏi miệng lại là một câu khác.

“Cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn cậu.” Đồng thời vang lên còn có một giọng nói khác, cùng một câu.

Hai người cũng nhịn không được mà ha hả cười. Một khắc ấy Cát Vi Dân cảm thấy cậu cùng Cao Tân trong lúc đó có một sự ăn ý đến kì diệu, những điều không nói với nhau bằng lời đều sáng tỏ—

Cảm ơn cậu, đã đỡ thay cho tớ.

Cảm ơn cậu, đã lo lắng cho tớ.

Trong ánh mắt Cao Tân có một luồng ánh sáng tinh nghịch chớp động, cậu vẫn duy trì tư thế xoay cổ không được tự nhiên mà nói.

“Tớ biết cậu bây giờ rất muốn ở bên tớ. Nhưng mà trước khi kết hôn, hình như trong phòng bệnh không cho phép người khác phẩy ngủ lại đâu.”

~*~*~*~

15. Chương 15

Cát Vi Dân đứng trước bồn rửa tay vẩy một vốc nước, cẩn thận rửa đi trang điểm trên mặt.

Cậu ngẩng đầu nhìn vào tấm gương trước mặt, trong đó là một người mang gương mặt tái xanh dưới mái tóc nâu quăn, ngay cả môi cũng là hai mảnh không chút huyết sắc.

Cư nhiên lại sợ đến mức bất tỉnh, Cát Vi Dân biết phản ứng của mình là thái quá. Nhưng khi Cao Tân thay cậu đỡ tấm sắt rơi xuống, có một khắc trái tim cậu ngừng đập, bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy sợ hãi. Nếu cậu ấy có chuyện gì... Phi phi phi! Cát Vi Dân âm thầm xỉ vả bản thân một hơi, đồng thời nhịn không được lại ở trong lòng thầm mắng Cao Tân một câu ngu ngốc.

Mắng thì mắng, Cát Vi Dân vẫn bị cái tên ngu ngốc kia làm cảm động rồi. Cát Vi Dân này con một cả nhà, từ nhỏ đến lớn đều được ủ trong lòng bàn tay mà cưng yêu chiều chuộng, xem mình như trung tâm thế giới, tuy rằng bình thường không có việc gì thì tất cả mọi người đều thích huênh hoang nào là vì huynh đệ giúp bạn không tiếc mạng sống, nhưng đến lúc xảy ra chuyện thật, ai mà không lo nghĩ tới bản thân trước chứ. Khoảnh khắc đó Cao Tân rõ ràng là đã định lui về chỗ an toàn, lại không suy nghĩ gì mà ngay lập tức bỏ nhào lên thay cậu đỡ tấm sắt, Cát Vi Dân nghĩ, bản thân mình tuy xem Cao Tân là anh em, nhưng nếu đổi vị trí, cậu chưa chắc đã có thể làm việc nghĩa không chùn bước như vậy. Nghĩ thế, đã cảm thấy cả cơ thể chìm trong một loại cảm giác ảm áp dễ chịu, giống như chỉ có Cao Tân mới có thể luôn đem đến cho cậu thứ cảm giác này, Cát Vi Dân nhớ tới câu “ăn ý” của Cao Tân, có chút hoang mang nghĩ ngợi, nếu cậu có anh em ruột thịt thì, có phải chính là thứ cảm giác này không nhỉ?

Cát Vi Dân đang đối diện tấm gương ngậy ngốc ngẩn người, có người đẩy cửa nhà vệ sinh đi vào. Người vào liếc mắt nhìn Cát Vi Dân một cái, có chút hoang mang mà quay ra nhìn bảng hiệu trên toilet, lại nhìn chiếc váy mỏng để lộ bờ vai trên người Cát Vi Dân.

Cát Vi Dân nổi giận, “Nhìn cái gì, lão tử không phải con gái!”

Ánh mắt người kia lại chuyển từ hoang mang sang khinh thường, Cát Vi Dân bốc hỏa.

“Chết tiệt! Lão tử không phải đám chuyển đổi giới tính!”

Mẹ nó! Quơ lấy túi sách lao ra cách cửa đang sắp đóng sầm lại.

Cát Vi Dân kéo tóc giả xuống thay áo lông quần bò, lúc đang trên đường quay về phòng bệnh của Cao Tân thì nghe được tiếng cãi nhau loáng thoáng trên hành lang.

Một người đàn ông đang phẫn nộ mắng.

“Bà chăm sóc con như thế đó hả? Đến nỗi giờ nó phải nằm trong bệnh viện! Bà làm mẹ kiểu gì vậy!”

Tiếng người phụ nữ càng giận dữ hơn.

“Ông có tư cách gì mà chỉ trích tôi? Mười mấy năm nay lúc hai mẹ con tôi sống vất vả, ông ở nơi nào? Tôi chẳng phải đã nói ông đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa sao? Nó không có người cha như ông!”

“Nó cũng là con tôi! Bà không có quyền ngăn cản tôi!”

“Hừ, cha nó đã chết lúc nó sinh ra rồi!”

Xoảng, hình như là tiếng thứ gì rơi xuống đất. Tiếng cãi nhau tạm ngừng một chút, kế tiếp là một tràng tiếng bước chân hỗn loạn. Hình như người trong phòng bệnh nói gì đó với hai người kia, hai người vừa nhỏ giọng cãi nhau vừa rời khỏi hành lang.

Cát Vi Dân chờ tiếng cãi nhau hoàn toàn biến mất mới thật cẩn thận đẩy cửa phòng bệnh vào. Trong phòng không bật đèn, Cát Vi Dân nhờ ánh trăng mong manh mới thấy Cao Tân đang nằm úp sấp trên giường, ngấm ngấm con dao gọt hoa quả trong tay, trên mặt là vẻ hung ác nham hiểm Cát Vi Dân chưa từng gặp qua.

“A?” Cậu ta xoay đầu, nhìn thấy Cát Vi Dân, trong nháy mắt gương mặt trở lại vẻ dịu dàng, Cao Tân nhếch miệng cười nói.

“Tôi vừa đúng lúc, tớ vừa định gọt táo, hai ta chia nửa ăn đi.”

Cát Vi Dân giật lấy dao trong tay cậu, thuận tay mở đèn, trừng mắt liếc cậu một cái.

“Quạ có sơn thì vẫn cứ đen thôi*, cậu gọt táo hay gọt tay đó hả?”

*Ô tắt mặt hắc *

Cao Tân cười hắc hắc hai tiếng không nói gì, im lặng tựa vào thành giường nhìn Cát Vi Dân gọt táo.

Vỏ táo đỏ tươi từng vòng từng vòng rơi xuống, Cao Tân bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

“Vừa nãy, cậu cũng nghe thấy rồi nhỉ.”

Tay Cát Vi Dân run lên, lập tức tức giận mắng.

“Chết tiệt, cậu muốn nói cũng không thèm đánh tiếng trước, tớ cắt luôn vào da rồi này.”

~*~*~*~

16. Chương 16

Rất ít khi thấy Cao Tân im lặng thế này, chỉ nở nụ cười rất nhẹ.

Cát Vi Dân vứt đoạn vỏ táo bị đứt đi, ngẩng đầu nhìn cậu ta. Cao Tân thật im lặng nằm úp sấp trên giường, chân bông đắp hững hờ trên người, nửa thân trên chỉ quấn vài vòng băng gạc trần trụi trong không gian rét buốt của tháng mười hai, cậu lại như chẳng hề phát giác. Gương mặt vốn luôn vui vẻ đến sắp bay lên giờ an phận cúi xuống, dưới ánh sáng trắng của bóng đèn hiện ra vài phần tối tăm.

Cát Vi Dân buông trái táo trong tay xuống, đi qua giúp cậu đắp chăn lại, miệng cũng không nhàn rỗi.

“Xi, cậu tưởng mình mạnh mẽ lắm sao?”

Cao Tân nhẹ nhàng nhếch khóe miệng nói tiếng “Cảm ơn”, rồi lại vươn hai cánh tay ra khỏi chăn, cầm gối đè lên đầu, thanh âm rầu rĩ từ dưới gối truyền ra.

“Thật ra cũng không có gì, mấy năm nay tớ cũng quen rồi.”

“...”

“Tớ được mẹ nuôi lớn, từ khi mở mắt chào đời thì chưa từng thấy cha. Lúc trước hỏi cha đâu, mẹ tớ liền nói cha tớ chết lâu rồi. Tớ cũng vẫn cứ tưởng cha tớ đã chết.”

Cát Vi Dân không nói gì, trong phòng bệnh nho nhỏ chỉ có giọng nói thầm thì mơ hồ của Cao Tân phiêu đảng.

“Lên cấp II đột nhiên có một người đàn ông đến tìm tớ, nói là cha của tớ, tớ lúc ấy còn tưởng ông ta là một tên lừa gạt. Một thời gian sau mới chấp nhận được, nguyên lai là mẹ tớ vẫn luôn gạt tớ, tớ có cha, hơn nữa chưa chết.”

“Ông ta bỏ rơi mẹ tớ, kết hôn với người phụ nữ khác, sinh con. Sau khi sự nghiệp thành công rồi mới nhớ ra mình còn một đứa con đáng thương.”

“Mẹ tớ vẫn không cho tớ gặp ông ấy, cũng không chịu nhận tiền của ông ta, khi tớ còn nhỏ, hai mẹ con đang lúc cùng cực đi nữa mẹ vẫn không cần.”

“Mẹ tớ đơn thân nuôi tớ thật sự rất vất vả. Cái tiếng bà mẹ không chồng rất khó nghe, mẹ lại là một người hiếu thắng, dù thế nào cũng không chịu thua dưới tay người khác, vẫn luôn cố hết sức cho tớ cuộc sống và sự giáo dục tốt nhất. Mẹ đã rất cực khổ mới được như ngày hôm nay...”

“Mẹ không muốn tớ thân thiết với cha, mẹ hận ông ấy. Tớ lẽ ra cũng nên hận ông ta, bỏ rơi mẹ con tớ, hại mẹ tớ phải chịu bao nhiêu là khổ cực... Nhưng tớ không biết phải làm sao để hận một người mà tớ cứ tưởng đã chết từ lâu rồi.”

“Nhưng hề nhìn thấy ông ta lại cảm thấy khó chịu. Lúc trước bị người ta chê cười mình không có cha, bị người ta bắt nạt, tớ sẽ tự an ủi mình rằng, cha mình đã chết rồi, đó là chuyện không cách nào thay đổi. Cha cũng không phải cố ý bỏ mặc tớ. Bây giờ biết rồi, nguyên lai ông ta thật sự là cố ý bỏ rơi tớ.”

“Nhìn mẹ tớ và cha tớ cãi nhau cũng rất khó chịu. Nếu bọn họ không yêu nhau, tại sao lúc trước lại ở bên nhau? Tại sao phải sinh tớ ra chứ?”

Cao Tân bỏ cái gối trên đầu ra, đôi mắt hoe đỏ, nở một nụ cười khó coi.

“Haha, kì thật cũng không sao nữa rồi. Bây giờ gia đình không cha cũng nhiều, trên TV cũng thường chiếu mấy vở kịch nội dung sến súa thế này, thật sự là không sao.”

Cát Vi Dân yên lặng ngồi một bên, từ trước đến nay Cao Tân trước mặt cậu luôn là cười sáng lạn đến vô tâm vô phế không chút ưu phiền, cậu chưa từng thấy dáng vẻ yếu ớt bất lực thế này của cậu ta. Tâm tình của Cát Vi Dân thật phức tạp, phần nộ, đau thương, khổ sở, đau lòng... Rất nhiều thứ cảm xúc rối ren vào nhau, ngay cả chính cậu cũng không phân biệt được.

Phải làm sao để cậu ấy không đau đớn nữa? Cát Vi Dân mười bảy năm cuộc đời, đến bây giờ vẫn chưa từng có kinh nghiệm an ủi người khác, cậu cố gắng nhớ lại bản thân lúc buồn bã sẽ làm gì đó, đá banh một trận, hoặc đánh nhau một hồi, cả người đầm mồ hôi, mọi chuyện đều không còn, nhưng có vẻ như mấy cách này đều không thích hợp. Cát Vi Dân nhe răng, cuối cùng nói.

“Cậu muốn nghe truyện cười không?”

“Mẹ Tiểu Minh làm cho cậu ấy một cà men sủi cỏ thật đầy để cậu mang đến trường làm bữa trưa. Tiểu Minh trên đường đến trường gặp một người ăn mày hướng cậu xin cơm, Tiểu Minh ôm chặt không cho, tên ăn mày oán hận nói rằng, “Mày sẽ bị báo ứng”. Kết quả là giữa trưa lúc ăn cơm, Tiểu Minh mở cà men ra thì thấy, vốn dĩ là hai mươi cái sủi cỏ nay chỉ còn mười chín cái. Cậu sợ hãi, đập nắp hộp cơm lại rồi mở ra lần nữa, phát hiện chỉ còn mười tám cái. Cậu vẫn không tin, thế là lại đóng lại, lại mở ra... Rốt cuộc mỗi lần mở ra đều thấy mất đi một cái, cuối cùng toàn bộ sủi cỏ đều không còn. Cậu đoán là tại sao?”

“...”

“Haha, là bởi vì mỗi lần cậu ta mở cà men, một cái sủi cỏ sẽ dính lên nắp. Tớ lại kể cho cậu một truyện khác nhé. Lúc trước có một người nửa đêm băng qua nghĩa trang không một bóng người, chợt nghe một tràng âm thanh leng keng quỷ dị, anh ta sợ đến mức trái tim đập bình bịch, vừa chạy vừa nhìn, mới phát hiện nguyên lai là một người đang ngồi xổm trước mộ cầm cái đục đục. Anh ta nói với người đó, “Làm tôi sợ muốn chết, anh nửa đêm ở trong này làm gì thế?” Kết quả người kia trả lời...”

“Họ viết sai tên tôi rồi, tôi muốn sửa lại.” Cao Tân đột nhiên mở miệng, Cát Vi Dân nhìn cậu, một bên khóe miệng Cao Tân cong lên, lộ ra nụ cười lười biếng mà Cát Vi Dân quen thuộc. Cái tên Cao Tân thiếu một dây thần kinh đã trở lại.

“Truyện cười của cậu xưa quá rồi. Tớ kể cho cậu mấy cái mới cho.”

“Lúc trước có củ khoai tây, nó đi tới đi tới liền té ngã. Hahahaha, có phải buồn cười lắm không?”

“...”

“Không buồn cười sao, tớ kể cái khác vậy. Ngày xưa có một que diêm, nó ngứa đầu nên gãi gãi đầu, kết quả liền cháy rụi, hahahaha...”

“Không cần kể mấy truyện cười nhạt phèo đó nữa!”

“Lần này vẫn là que diêm, nó vào bệnh viện...”

“Còn kể tiếp mấy truyện cười nhạt nhẽo đó là tớ đánh cậu đánh!”

“Sau khi băng bó đầu liền biến thành... Ui da, đừng đánh... Haha... Ha... Ha... Cha mẹ ơi...”

~*~*~*~

17. Chương 17

Cao Tân hôm sau đã xuất viện.

Cát Vi Dân nhìn cậu đi theo người phụ nữ dáng cao gầy khí chất tao nhã kia ra khỏi phòng bệnh, cúi đầu nháy mắt ra hiệu tay chữ “V”, trái tim lo lắng mới chịu quay về chỗ của nó.

Tết nguyên đán nghỉ ba ngày, hết kì nghỉ Cát Vi Dân quay về trường, đẩy cửa kí túc xá bước vào, nhìn Cao Tân đang quay lưng về phía mình, vươn cánh tay dài lén lút làm gì đó trên giường mình, Cát Vi Dân hít vào một hơi hết lớn một tiếng.

“Tiểu tặc chạy đằng nào!”

Cao Tân bật người theo phản xạ mà quay đầu lại, giơ hai tay lên, mấy thứ trong ***g ngực rớt lạch cạch xuống đất cả. Cao Tân thấy rõ là Cát Vi Dân rồi, mới thở phào một hơi mà ngồi chồm hổm dưới đất nhặt đồ, vừa nhặt vừa nói.

“Thiếu chút nữa làm tớ sợ đến chết, Tiểu Cát, cậu quá vô đạo đức nha.”

Cát Vi Dân vừa ngồi xổm kế bên giúp cậu ta nhặt, vừa thuận tay cho cậu ta một quyền, nói.

“Chính mình lúc này đang lén lút sờ mó trộm cắp, còn không biết xấu hổ nói lời này, cậu muốn ăn đập!”

“A, cậu đánh vào lưng thì nhẹ tay chút, chưa lành hẳn đâu.”

“Hừ, nói đánh cậu cậu thật sự sẽ đưa mặt lại đây à, tránh sang một bên!” Cát Vi Dân ôm một bao đồ vừa nhặt xong nhìn nhìn, khoai tây chiên, bánh kẹo, mấy thanh chocolate, cậu nhăn mày.

“Toàn là mấy thứ nhảm nhí không!”

“Hắc hắc, mấy cái này, tớ định nhân lúc trước khi cậu trở lại giấu trên giường cho cậu một cái bất ngờ, không nghĩ đến cậu quay lại sớm thế.”

Cát Vi Dân đen mặt.

“Cậu như vậy căn bản chính là dụ chuột lên giường tớ... Hơn nữa mấy thứ này tớ cũng không thích ăn.”

Cao Tân kì quái nhìn cậu một cái.

“Không thể nào! Sao lại có người có thể không thích ăn chứ, nhất định là tại lúc trước cậu mua mấy nhãn hiệu dỏm thôi, cậu thử cái này đi...”

Cao Tân thuận tay xé một túi khoai tây chiên, cầm lên đưa đến trước miệng Cát Vi Dân. Cái tính bá đạo không nói lí lẽ của tên này lại phát tác rồi, Cát Vi Dân xoay người khinh thường tránh đi.

“Đi đi đi! Không ăn!”

“Cậu ăn thử chút thôi!”

“Đã nói... Không... Ăn!”

“Thử... Thử... Thôi!”

“Không... Ừ...”

Vài người cùng phòng đẩy cửa vào, chỉ thấy trong phòng đang nhất thời hỗn độn, nửa người Cát Vi Dân bị Cao Tân áp giữa trên giường, đôi mắt to tròn phủ một tầng sương mờ, đôi môi hé mở đang ngậm lấy ngón tay Cao Tân, mấy cậu nam sinh đại ra một giây, rồi “Rầm” một tiếng đóng sầm cửa, bên ngoài vang lên tiếng cười xấu xa.

“Thật xin lỗi nha, tụi tớ cái gì cũng lỡ thấy rồi, các cậu cứ tiếp tục đi!”

“Cao Tân, vết thương của cậu chưa khỏi hẳn, không cần làm lụng vất vả quá sức nha!”

“Cao Tân, dịu dàng với Tiểu Cát của tụi này một chút, đừng đè ép người ta thế!”

Cát Vi Dân then quá hóa giận một cước đá văng Cao Tân đang áp trên người ra, nuốt miếng khoai tây chiên đang nghẹn trong họng xuống, bẻ đốt tay xoay cổ tay răng rắc, giọng nói đầy xót xa mà nhìn Cao Tân.

“Cao Tân, chúng ta lúc trước đã nói rồi nhỉ, tên ngu ngốc nhà cậu mà dám nghẹn ra từ “A” quỷ quái nào, tớ sẽ trở mặt mà hướng lưng cậu tiếp đón.”

“Cái gì? Ui da! Cứu mạng, đừng đánh! Đại gia xin tha mạng! Ui... Á... Cẩn thận đụng đầu cậu! A ui! Đau, đừng... A... Ngài nhẹ tay...”

Những ngày sau tết nguyên đán bắt đầu trở nên vất vả hơn. Chương trình học đã sắp chấm dứt, bước vào giai đoạn ôn tập cuối kì. Thành tích của Cát Vi Dân tuy rằng chỉ đứng giữa lớp, nhưng luôn nghiêm túc trong chuyện học, vì thế nên dù thầy giáo đột nhiên tăng lượng bài tập lên, phải nhớ thêm rất nhiều thứ, cậu cũng chỉ cảm thấy có chút quá sức, chưa đến nỗi quá mức thống khổ. Cao Tân lại là người có tật lo ra, thành tích trong lớp cũng nằm ở áp chót, hiện giờ bài tập lẫn ôn tập tăng tầng chồng chất, với cậu mà nói chẳng khác gì ác mộng, kết quả là tần suất Cao Tân thở dài trong kí túc xá lẫn tần suất kéo Cát Vi Dân ra ngoài trường ăn uống đều tăng vọt.

“Ai...”

Khi Cao Tân dựa trên giường u oán thở dài lần thứ $n+1$, Cát Vi Dân cuối cùng nhận không được cầm lấy Tân Hoa từ điển đang mở trên giường ném xuống.

“Câm miệng! Ôn muốn chết!”

Cao Tân quả nhiên lại trở nên im lặng, mấy tên bạn cùng phòng khác đùa cậu.

“Cao Tân, sao Cát Vi Dân chỉ ở trong bệnh viện với cậu một đêm, cậu đã bị “viêm khí quản” rồi?”

“Chính là chính là, sao chưa từng thấy cậu nghe lời tụi này như vậy?”

Cao Tân cầm ngược cuốn sách tiếng Anh, ngữ khí bình tĩnh đáp.

“Tiểu Cát khác với các cậu, cậu ấy là đặc biệt.”

“Chết tiệt, cậu thật ghê tởm!” Mấy người kia gào ầm lên cầm gối đầu ném cậu, Cát Vi Dân tiếp tục ngồi trên giường đọc sách, uống một ngụm sữa chocolate Cao Tân mua cho, sao lại ngọt thế này.

~*~*~*~

18. Chương 18

Kì thi cuối kì cứ như ập đến ngay lúc tất cả mọi người chưa kịp chuẩn bị gì cả. Bọn học sinh luống cuống chân tay mà vượt qua sáu môn thi, rồi nghênh đón kết quả của mình trong lo lắng bất an. Thành tích của Cát Vi Dân vẫn tầm tầm giữa lớp, bất quá sau khi xem qua bảng báo điểm bị vo thành một cục của Cao Tân, cậu lần đầu tiên bỗng nhiên có cảm giác mình vượt trội.

Nhận phiếu điểm, buổi lễ bế giảng học kì kết thúc, kế tiếp chính là kì nghỉ bọn học sinh trông chờ đã lâu. Ba tuần nghỉ đông ngắn ngủi ngập trong đồng bài tập về nhà và đồng kẹo tiền mừng tuổi, có vẻ vội vàng đến không ngờ. Lúc Cát Vi Dân kéo vali đồ đứng trước cổng kí túc xá một lần nữa, cậu thậm chí còn có ảo giác rằng mình chưa từng rời đi.

Mở cửa phòng, đã có một người ở trong rồi. Cao Tân cắt tóc ngắn nhìn trẻ trung, mặc áo gió màu trắng thật dài ngồi trước bàn, quay đầu cười với cậu, đôi mắt thâm thúy hơi híp lại, nói.

“Tiểu Cát, năm mới vui vẻ!”

Cát Vi Dân ném ba lô trên lưng mình lên giường, không hề bất ngờ khi thấy các loại đồ ăn vặt từ bánh quy chữ cái đến bánh kem chất đống trên giường mình, trên bịch kẹo QQ trên cùng còn có một con gián đang bò. Cát Vi Dân hít một hơi, cầm hai cái râu của nó bắt lấy thả vào dép lê của Cao Tân, cũng đã nói là đừng để mấy thứ đồ ăn lên giường rồi, tên kia rốt cuộc có nghe vào đầu hay không a. Bất quá lúc Cát Vi Dân ôm đống đồ ăn vặt xuống cất vào tủ quần áo, tâm tình vẫn là rục rờ như ánh nắng ngoài cửa sổ, có người ở kí túc xá đợi mình, nhớ mình, cảm giác này thật mới mẻ, cũng thật ấm áp.

Cho nên Cát Vi Dân quyết định bỏ qua chuyện con gián, vui vẻ bám lấy Cao Tân chào hỏi.

“Năm mới vui vẻ, sao lại trở về sớm thế?”

“Haha, bởi vì nhớ cậu đấy.” Cao Tân biểu tình chân thành mà quay sang, nhìn thẳng cậu không chớp mắt, nhìn chăm chú đến nỗi Cát Vi Dân nhin không được mà cũng động kinh tự kỉ giống Cao Tân, nghĩ rằng nguyên lai mình quan trọng với cậu ta vậy sao, thì Cao Tân đã nói.

“Bài tập nghỉ đông của tớ vẫn chưa làm xong, chỉ biết chờ cậu quay về. Nhanh nhanh cho tớ mượn chép đi!”

Nụ cười trên mặt Cát Vi Dân bắt đầu sụp đổ, chết tiệt! Đã biết cậu ta mà làm mình cảm động thì chẳng được quá ba giây. Cát Vi Dân cười với Cao Tân còn thật lòng hơn.

“Có gì đâu, cậu cứ lấy chép.”

“Haha, cảm ơn nhé, tớ biết cậu là tốt nhất mà.”

“Không cần cảm ơn tớ, cậu đưa đầu đây.”

“Ừ... A? Tiểu, Tiểu Cát? A a a, sao cậu lại đánh tớ a! Cha mẹ ơi...”

Học kì mới bắt đầu khi Cát Vi Dân không chút nương tay mà nện một quyền dữ dội lên ót Cao Tân. Khai giảng được một tuần thì bọn Cát Vi Dân nhận được thông báo của trường, tiết mục “Ảo ảnh quyền rũ” của bọn họ trong hội diễn tết nguyên đán đã được bình chọn là giải nhất, mỗi người nhận được 300 đồng. Nhưng bởi vì màn biểu diễn này có độ nguy hiểm nhất định, việc vận chuyển đạo cụ cũng không thuận tiện nên sẽ không đưa lên tham dự hội diễn văn nghệ học sinh ngày 1/5 tại Bắc Kinh, chuyển thành tiết mục múa giải nhĩ.

Cát Vi Dân ít nhiều cảm thấy có chút tiếc hận, khó lắm mới có thể đoạt được giải nhất vậy mà. Cao Tân lại không thèm quan tâm.

“Dù sao chúng ta cũng có 300 tiền thưởng rồi, cậu muốn đi chơi chỗ nào, chúng ta góp thêm một chút tiền nữa rồi đi là được.”

Cát Vi Dân đen mặt nhìn cái tên chẳng hề có chút khái niệm về tiền bạc kia. Không phải là có thêm ít tiền được hay không, nếu thực sự muốn đi chơi, ba trăm đồng này chỉ là số lẻ, phần tự mình phải bỏ ra kia mới là cái chính a đồ ngu. Cậu lấy cà men đập vào vai Cao Tân.

“Này, lúc đầu khao khát được đi Bắc Kinh chẳng phải là cậu sao?”

“Đúng là vậy, nhưng cũng chẳng sao, tìm lúc nào đó tự chúng ta đi cũng thể thôi mà. Hơn nữa tớ thấy lời thầy nói cũng rất đúng.” Cao Tân nói, “Đúng là có chút nguy hiểm, cậu cứ nghĩ đi, nếu vạn nhất cái ***g sắt kia lại rơi xuống lần nữa, nếu tớ không kịp thời đỡ giúp cậu thì phải làm sao đây chứ?”

Lúc Cao Tân nói những lời này thì vẫn là ngữ điệu bình tĩnh kia, giống khi cậu mở cà men cơm nói “Lấy một phần cá sốt cà”. Sự cảm động của Cát Vi Dân cũng theo hai tiếng “Cảm ơn” nghẹn lại trong cổ, cậu đành phải gấp miếng sườn trong cà men của mình bỏ vào trong cà men của Cao Tân, kết quả Cao Tân ngẩng đầu nói,

“A, cậu không thích ăn sườn hả? Vừa vặn tớ lại thích, Tiểu Cát, hai ta thật ăn ý.”

Cát Vi Dân nhìn đồng khoai tây còn lại trong cà men mà nghiêng răng nghiêng lợi.

19. Chương 19

Thời tiết tháng ba tuy đã ấm dần nhưng vẫn còn se lạnh, Cát Vi Dân cùng Cao Tân mặc áo khoác thật dày, cần quét tất cả tiệm ăn lớn nhỏ trước cổng trường đến bất diệc nhạc hồ. Những ngày cuối tuần sau khai giảng thì gánh nặng bài vở cũng không bao nhiêu, từ lúc tan học buổi chiều đến giờ tự học buổi tối sẽ có một khoảng thời gian dư dả để tiêu phí.

Những lúc tan học khá sớm, hai người sẽ kết bạn đi chơi bóng rổ. Kỹ thuật chơi bóng của Cát Vi Dân cũng giống như các môn học của cậu, đều vào hạng tầm tầm giữa lớp, thuộc loại nếu xét về tư thế thì còn chút phong độ, nhưng ngay cả chơi giao hữu giữa các lớp đều không đủ khả năng. Cao Tân kì thật cũng không phải đặc biệt xuất sắc, nhưng tốt xấu gì cũng có ưu thế chân dài vai rộng, động tác cũng rất linh hoạt, chơi một hồi, thường là Cao Tân chạy theo banh, Cát Vi Dân chạy theo Cao Tân, banh cũng không chạm được mấy lần. Cát Vi Dân nóng giận mà một cước lao tới.

“Chết tiệt, bộ cao là giỏi lắm sao!”

Cao Tân quen thuộc tránh khỏi một cước như bay của cậu, cười xấu xa cảm thán nói.

“Tiểu Cát, thời kì trưởng thành của cậu cuối cùng cũng tới rồi nha!”

Cát Vi Dân theo ánh mắt cậu nhìn lại người mình, điểm nhìn rơi vào nơi dưới rốn một chút, Cát Vi Dân then quạ hóa giận.

“Cậu có ý gì hả!”

“Cái tính dễ nổi nóng này của cậu, chính là dấu hiệu của thời kì trưởng thành điên loạn đó a!”

“Cậu đi chết đi!”

“Oa! Cứu mạng! Ui đánh...” Cao Tân ôm trái bóng rổ chạy lung tung tránh sự truy sát của Cát Vi Dân, hai cậu thiếu niên đùa giỡn rượt đuổi nhau, xem sân bóng như đường chạy thể dục.

Cũng có những lúc chẳng muốn làm gì. Cát Vi Dân cùng Cao Tân hai người hoặc là tay dứt túi quần vô công rồi nghề nhàn tản trong sân trường, hoặc là miệng ngậm que kẹo ngồi xổm phía sau dãy phòng học, lười nhác như hai chú sâu lông tròn vo trên cây vừa hút no căng chồi mầm mới nhú. Cát Vi Dân nửa thật nửa giả mà oán giận Cao Tân đem một thanh niên đầy hứa hẹn kéo xuống vũng bùn sa sút của chủ nghĩa tư bản, trong lòng lại vô cùng hưởng thụ những ngày tự do không mục đích thể này, giống như con người của Cao Tân, có một loại cảm giác rất thoải mái.

Sau khi khai giảng Cát Vi Dân lại bị Cao Tân kéo đến mấy nơi xa xỉ mà tiêu phí lần nữa. Lần này là một nhà hàng Trung Quốc năm sao. Cát Vi Dân thật ra cũng không thích đi mấy chỗ đó, đến một nơi không phù hợp với giai cấp của bản thân khiến cậu cảm thấy không thoải mái, xài tiền của Cao Tân cũng làm cậu không thoải mái. Cao Tân ngồi ở mép giường, ngắm nghía thẻ tín dụng màu vàng kim trong tay, tùy tiện nói.

“Có liên quan gì chứ, dù sao thẻ là cha tớ cho tớ, cũng phải giúp ông ta xài bớt một chút đi. Hay là cậu không thích đồ ăn Trung Quốc? Chúng ta quay về nhà hàng cơm Tây lần trước cũng được.”

Cát Vi Dân nhìn đôi mắt rũ xuống của cậu ta, phá lệ mà không phản kháng lại cái tính bá đạo của cậu, nói rõ ràng.

“Đồ ăn Trung Quốc cũng được. Cậu gọi điện đặt chỗ trước đi.”

Lúc tâm trạng Cao Tân không tốt, phần da chỗ mắt cậu sẽ hơi hơi nhăn lại, khóe mắt cũng sẽ hơi hơi xui xuống, trên gương mặt anh tuấn sẽ xuất hiện vẻ cô đơn. Đây là Cát Vi Dân gần đây mới phát hiện ra. Động tác này rất nhỏ nên thường bị mọi người xem nhẹ bỏ qua, cứ thế rồi ai cũng tưởng rằng cái tên Cao Tân thiếu dây thần kinh, cười đến chẳng chút ưu phiền kia chưa từng chịu đau khổ.

Kì thật những lúc Cao Tân khó chịu cũng không ít, thỉnh thoảng là sau khi tan học, Cát Vi Dân sẽ nghe thấy vài người bạn học của Cao Tân kể chuyện cậu vào lớp bị thầy cô mắng, có đôi lúc là sau khi nhận một cú điện thoại, Cát Vi Dân cũng mơ hồ đoán được người gọi điện thoại là ai. Nhìn Cao Tân gục người suy nghĩ rồi cùng những người khác cậu được cậu bắt cười đùa, tâm tình Cát Vi Dân liền trở nên vô cùng phức tạp. Bình thường thì những lúc đó, cậu sẽ dung túng sự tùy hứng của Cao Tân, cùng cậu ta chơi bóng, đi ăn hàng, thậm chí là cúp tiết tự học trèo tường ra khỏi trường, những thay đổi này chính bản thân Cát Vi Dân cũng không hề phát giác.

~*~*~*

~Thực ra dạo này bạn Vy rất buồn, rất thảm hại. Tự bản thân biết, nhưng lại không có cách nào vượt qua được.

Một ngày, người yêu mình nhất lại nói với mình rằng chính mình đã làm họ tổn thương đến mức không thể yêu mình được nữa...

Cảm giác thật sự không tốt chút nào.

20. Chương 20

Cát Vi Dân là người duy nhất trong trường biết cha mẹ Cao Tân đã ly dị, thứ cảm giác được cùng sẻ chia một bí mật này thật kì diệu, từ đó cũng khiến cho quan hệ của hai người cũng trở nên khác biệt. Cát Vi Dân biết mình đối với Cao Tân là rất đặc biệt, là người cậu ấy có thể tin tưởng, có thể để cậu ấy phát tiết cảm xúc. Thỉnh thoảng Cao Tân sẽ kể chuyện về cha mẹ cậu, chuyện trước đây cậu đã theo mẹ đi khắp nơi bốn ba thế nào, chuyện cậu nhìn thấy cha dẫn em gái cùng cha khác mẹ đi công viên, lúc kể những điều này hai mắt Cao Tân luôn hơi trĩu xuống, khóe môi nhếch lên một nụ cười đậm nhạt, vẻ như chẳng sao cả.

Cát Vi Dân nhìn bộ mặt tươi cười nửa sống nửa chết kia sẽ sinh khí. Rõ ràng là rất dễ tâm, giả bộ làm cái gì? Cát Vi Dân rút thẻ tín dụng của cậu ta ra, nói.

“Được rồi, phá gia chi tử, hôm nay tớ đi với cậu, trong vòng một tháng tới không được xài lung tung nữa. Dù sao chúng ta cũng không thể giận dỗi tiền.”

Ánh mắt Cao Tân lấp lánh, giống như có gợn nước sóng sánh trong đó, nhìn Cát Vi Dân mà tim đập mạnh một cái.

“Tiểu Cát...”

“Cái gì?”

“Sao tớ lại cảm thấy cậu được món hời lại còn ra vẻ nhỉ? Đây là tớ đang mời cậu ăn một bữa miễn phí thật lớn ý!”

Tên này đúng là cao thủ phá hỏng không khí! Cát Vi Dân cắn răng.

“Cao Tân, tự mình đưa đầu qua đây!”

“A, Tiểu Cát, thời kì trưởng thành điên loạn của cậu lại phát tác?”

“Đi chết đi!”

“A... Ui... Đừng... Cha mẹ ơi...”

“Cao, Tân, tớ còn chưa đánh mà!”

“Ha ha, lần này không khớp thời gian rồi... Ui da! Tiểu Cát, cậu đánh lên nha... A... Ui da... Ôi...”

Hai người nháo đến mệt, Cát Vi Dân thở hổn hển mà nằm úp sấp trên người Cao Tân, cùng cậu ta mắt to trừng mắt nhỏ.

“Cậu... Cậu... Lấn mắt... Ngược lại... Đúng lúc...”

“Hắc hắc, quen tay quen việc thôi. Tiểu Cát, thật là chưa từng có ai nói rằng cậu có khuynh hướng bạo lực sao?”

“Câm miệng, còn cậu là khuynh hướng thích bị ngược đãi.”

“Chỉ mỗi mình cậu là tớ không đánh trả thôi.” Cao Tân bình tĩnh nói. Cát Vi Dân cúi xuống nhìn gương mặt giãn ra của cậu ta dưới người mình, một bên khóe miệng cong lên thành nụ cười lười biếng, nhin không được cũng cười rộ lên, cười được như bây giờ, thật tốt.

Những bước chân của mùa xuân càng ngày càng đến gần, trang phục dưới áo khoác đồng phục giảm bớt từng lớp, từ áo lông thật dày chỉ còn một chiếc áo mỏng, cuối cùng ngay cả áo khoác đồng phục của mùa đông cũng cởi bỏ, chỉ còn lại chiếc áo sơ mi dài tay bên trong. Trong hơi ẩm dạt dào của mùa xuân, Cát Vi Dân nhận ra thức dậy buổi sáng là chuyện thống khổ nhất. Mỗi lần vùng vẫy mở to mắt đều là sắp tới thời gian tập thể dục buổi sáng, quơ quào rửa mặt hai ba cái rồi lao xuống kí túc xá, phi thường bê bối. May mắn sao Cao Tân luôn thức dậy đúng giờ, luôn là người đầu tiên xuống nhà bếp mua bữa sáng thịnh soạn cho mình lẫn cho Cát Vi Dân rồi đem về kí túc xá, nhận tiện đem Cát Vi Dân hai mắt vẫn còn díp chặt vào nhau nửa tha nửa kéo xuống sân thể dục, nhờ thế Cát Vi Dân tránh được bị trễ thể dục buổi sáng và vận mệnh bị thảm đứng xếp hàng dài cổ chờ cơm.

Những người cùng phòng khác nhìn cuộc sống cơm đến miệng ăn đầy hạnh phúc của Cát Vi Dân mà thở dài một tiếng.

“Gian tình, hai người các cậu tuyệt đối là có gian tình!”

Cát Vi Dân nhảy dựng lên nhào tới đánh.

“Cậu nói ai có gian tình hả!”

Cao Tân ôm chặt lấy cậu.

“Đừng, Tiểu Cát, cậu tưởng ai cũng giống tớ sao, bị đánh cũng không đánh trả lại.”

“Hừ, cậu ta đánh lại lão tử cũng đánh tới.”

“Vậy chịu thiệt chính là cậu thôi.”

“Cậu nói lão tử đánh không lại cậu ta?”

“Đúng vậy a. Cậu đánh nhau hoàn toàn không có phần thắng.”

“Cao Tân, lão tử đánh chết cậu trước!”

“Oa a a a... Ui đánh... Cứu mạng!”

Mấy cậu bạn trong phòng vẫn tiếp tục lắc đầu.

“Gian tình a gian tình.”

~*~*~*

~Có một chuyện về Kỳ Đãi Độ 2, tớ thấy đã có bạn làm xong rồi nên định là không post nữa, nhưng dù sao thì cũng đã lỡ làm đến chương 11 rồi. Tớ cũng không có thời gian post lên từng chương, nên giờ cũng không biết mần sao. ‘ ‘ Có ai có ý kiến gì hông a?

21. Chương 21

Lúc Cát Vi Dân xài gần hết số tiền 300 nguyên nhận từ hội diễn văn nghệ tết nguyên đán ra thì đã sắp sang đầu hạ. Ngoài cửa sổ tiếng ve râm ran, trong kí túc xá tiếng muỗi ong ong. Tình cảnh khốn khổ hồi mùa xuân của Cát Vi Dân đã được cải thiện hữu hiệu, thường thì chưa đến sáu giờ đã bị tiếng chim riu rít đánh thức. Nhưng cậu vẫn quen thói nhắm mắt nằm trên giường, sau khi Cao Tân ở giường dưới rời giường rồi thì sẽ hơi trở người, sau đó là tiếng nước rửa mặt cổ hết sức nhẹ nhàng của cậu ấy, tiếng vang lách tách nhỏ nhỏ không hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy an tâm, Cát Vi Dân nghe tiếng kéo cửa “cách cách”, sẽ lại mơ mơ hồ hồ chìm vào giấc ngủ, mãi đến khi Cao Tân mang bữa sáng quay về kí túc xá đánh thức cậu dậy.

Nếu tiết cuối cùng của buổi sáng là tiết thể dục thì thầy thể dục thường sẽ cho tan học sớm một chút, học sinh có thể đến nhà ăn sớm để tìm được chỗ ngồi tốt, tránh đoàn người lúc cao điểm. Cát Vi Dân và Cao Tân những lúc thể này đã tập thành ăn ý, đến phiên ai có tiết thứ 5 là tiết thể dục thì sẽ mang luôn cả cà men của người kia, lấy đủ phần ăn cho cả hai rồi chờ người kia tan học. Mỗi khi Cao Tân tự tung tự tác lấy đây cà men của cả hai toàn đồ ăn cậu thích rồi còn bắt Cát Vi Dân đổi qua đổi lại, khiến cho trong cà men Cát Vi Dân chỉ còn một đồng năm bảy loại rau thì Cát Vi Dân cũng không chút khách khí mà gấp hết mấy món mình thích vào trong cà men Cao Tân, sau đó trong lúc ăn cơm lại gấp chúng vào bát mình. Dạ dày của Cao Tân giống như trăm cái túi không đáy, cái gì cũng có thể nhét vào được, cho dù Cát Vi Dân đưa món nào cậu cũng ăn đến ngon lành, tính ra thì Cát Vi Dân lại bị thảm hơn, vốn đã bị mẹ Cát nướng chiều thành có chút kén ăn, gặp phải những lúc Cao Tân nhất thời hứng khởi thích thú mấy món nhìn có vẻ kì quái, Cát Vi Dân cũng chỉ biết lấy quyền cước mà diễn tả sự phẫn nộ của mình.

Chạng vạng sau khi tan học hai người cũng có những chỗ mới để đến. Thời tiết nóng dần, cả hai không còn lưu luyến những nồi lẩu niêu đất và bún gạo ở các phố lớn ngõ nhỏ nữa, bắt đầu liên tục chiến đấu không ngừng nghỉ ở các tiệm đá bào, từ đá bào que nhỏ đến đĩa kem thuyền khổng lồ, bắt diệc nhạc hồ.

Sáng, chiều rồi đến tối, thời gian cứ như thế mà từng ngày từng ngày trôi qua. Kỳ thật phần lớn thời gian đều dành hết vào việc học tập nhằm chán, thời gian hai người ở cùng nhau tính ra cũng chỉ khoảng 2 tiếng, Nhưng chỉ có 2 tiếng này, Cát Vi Dân mới cảm thấy cuộc sống sẽ không như lúc thường nữa, dùng một từ để hình dung, chính là thoải mái, là sự thoải mái khi nằm duỗi người lười biếng dưới trời xanh mây trắng đầy mẩn nguyện.

Buổi chiều đầu hạ, sau khi đá xong một trận bóng thì Cát Vi Dân mang cả người đầy mồ hôi quay về kí túc xá tắm rửa, Cao Tân có việc phải trở về lớp một lúc. Dòng nước lạnh lẽo xối vào người kích thích cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng, Cát Vi Dân đang sung sướng tắm rửa, chợt nghe tiếng Cao Tân đã trở về đang chào hỏi mấy bạn cùng phòng.

“Tớ về rồi đây. Ai đang tắm trong đó vậy?”

“Tiểu Cát.”

Cao Tân cao giọng gọi.

“Tiểu Cát, cậu gần xong chưa?”

Cát Vi Dân cũng lớn tiếng đáp lại, “Tớ vừa vào.”

Cao Tân cách vách cửa thờ dài.

“Tớ còn định tắm một cái trước khi đi tự học buổi tối, xem ra không kịp rồi.”

Có cậu bạn nói.

“Cậu vào tắm cùng Tiểu Cát cũng được mà.”

Phòng kí túc xá ở trường Cát Vi Dân là sáu người một phòng, chỉ có một nhà vệ sinh, thời gian có thể tắm chỉ có nửa tiếng từ sau khi ăn cơm tối đến trước giờ tự học, và mười lăm phút sau khi tự học về đến lúc tắt đèn, rõ ràng không đủ để chia nhau, vì thế nên dù chuyện hai người cùng tắm cũng không phải là thường xuyên, nhưng ít nhiều cũng có lúc phát sinh.

Cao Tân do dự một chút, nói.

“Không được tốt lắm đâu.”

Bạn bè bên ngoài cười mắng.

“Có phải cậu không đó, bình thường hay đùa hai cậu có gian tình cậu cứ tưởng thật sao. Đều là đàn ông cả, có gì phải ngượng ngùng chứ, vào đi.”

Cao Tân cũng cười, giải thích nói.

“Tớ là sợ Tiểu Cát ngại thôi.”

Cát Vi Dân cách vách cửa ồn ào.

“Đi chết đi, lăn vào đây.”

Bên ngoài bình lách cách bang náo lộn một hồi, Cao Tân la to “Tớ vào đây” rồi đẩy cửa phòng tắm.

Cát Vi Dân đang một đồng bọt xà phòng, nghe được tiếng cửa phòng tắm mở lẫn tiếng mức nước, cũng không để ý gì mấy, tiếp tục nhắm mắt chà xát cả người, vừa chà vừa hỏi.

“Lớp các cậu tối nay phải học bù đúng không?”

Cao Tân không trả lời, trong phòng tắm nhỏ, chỉ nghe tiếng Cát Vi Dân xoa sữa tắm loạt xoạt cùng tiếng hít thở ồ ồ dồn dập, im lặng đến hơi bất thường. Cát Vi Dân có chút kì quái hỏi.

“Cao Tân?”

Cao Tân từ thanh âm đến ngữ điệu đều có chút mất tự nhiên, Cát Vi Dân nghe cậu vội vàng nói, “Để sau khi hết giờ tự học tớ tắm cũng được!” liền “rầm” đóng sập cửa nhà tắm.

Cát Vi Dân sau khi xối sạch xà bông trên người mới mở to mắt, nhìn chậu tắm của Cao Tân vẫn để trong nhà tắm, cảm thấy có chút khó hiểu lạ kì, tìm lại bỗng nhiên đập nhanh đến khiến người ta hốt hoảng.

~*~*~*~

22. Chương 22

Sau chuyện đó, Cát Vi Dân phát hiện ra Cao Tân dạo này trở nên hơi kì quái. Hai người vẫn quần lấy nhau như mọi ngày, cùng ăn cơm, cùng chơi bóng, cùng đi dạo. Nhưng lúc nói chuyện Cao Tân không hề nhìn vào mắt cậu, ngay cả khi Cát Vi Dân đề cập xuống vùng nắm đấm, cậu cũng chẳng còn quở kêu sói tru gào “Cứu mạng, cha mẹ ơi”, cứ như vậy mà ngăn người nhìn chăm chăm Cát Vi Dân đang đề trên người mình, dường như đang suy nghĩ gì đó. Cát Vi Dân loáng thoáng cảm thấy được có điều gì đó đã đổi thay, nhưng theo bản năng lại chẳng thêm nghĩ nữa, tùy tình hình mà xuôi theo.

May mà tình trạng quỷ dị của Cao Tân chỉ duy trì trong một tháng thì quay về như bình thường, trở lại là cái tên Cao Tân thường hay lên cơn, bị Cát Vi Dân rượt đuổi mà oa oa kêu gào chạy loạn. Nhưng Cát Vi

Dân vẫn cảm thấy Cao Tân có điểm nào đó khang khác, Cát Vi Dân không thể nói rõ được, vấn đề là chính cậu cũng bắt đầu cảm thấy không thích ánh nhìn của Cao Tân, cũng không thích quyền đâm cước đá với cậu ta nữa, chuyển sang công kích bằng lời nói. Dùng cách nói của Cao Tân chính là “Thời kì trưởng thành điên cuồng của Tiểu Cát cuối cùng cũng đã qua”, Cát Vi Dân phần nộ mà đập bàn ngẩng đầu nhìn cậu.

“Chết tiệt! Cậu là nguyên rủa lão tử sẽ không cao lên được nữa có phải không?”

Cao Tân vẫn như trước cười như mặt trời rực rỡ đầy vô tội.

“Thật ra cậu như vậy cũng không đến nỗi lùn quá đâu, đừng tự ti.”

“#IY\$#! Ai tự ti hả!”

Ngày tháng vô tri vô giác đã đi đến cuối học kì. Tháng bảy nắng gắt như lửa, kì thi cuối kì rực lửa cũng đúng hẹn lại đến. Các học sinh năm 11 còn chưa kịp hoan hô ăn mừng kì thi vừa kết thúc, đã bị thầy cô triệu hồi về trường bắt đầu học hè, trở thành những chiến sĩ trong đại quân lớp 12.

Sau khi lên 12 cha Cát và mẹ Cát cũng từng khuyên Cát Vi Dân một lần, nói cậu đừng vào kí túc xá mà về nhà ở. Dù sao năm 12 bài vở và bài tập căng thẳng, ở nhà tốt xấu gì cũng có thể ăn ngon một chút, bồi bổ một lượng lớn tế bào não phải tiêu hao. Cát Vi Dân cuối cùng vẫn quyết định trọ trong trường, lấy lý do là ở trường có thể tham gia lớp tự học buổi tối, nhân tiện có thể hỏi bài thầy cô. Tuy rằng trong lòng cậu rất rõ bản thân mình trọ ở trường không hẳn là vì lý do trên.

Trong phòng sáu người của Cát Vi Dân có hai người đã về nhà, chuyển thành học ngoại trú. Cao Tân vẫn ở lại kí túc xá, theo lời cậu nói thì, ở nhà ngoại trừ việc nhà lớn hơn kí túc xá một chút thì cũng chẳng có gì hơn. Mẹ cậu bận bịu làm ăn, thường không ở nhà, về nhà cũng chỉ có một mình, muốn ăn thì phải gọi cơm ở ngoài, cách trường cũng xa, không bằng cứ ở lại kí túc xá. Lúc nói những lời này đôi mắt của Cao Tân bình lặng như mặt nước, Cát Vi Dân kể đến ba cái truyện cười nhằm khoe mắt cậu mới bắt đầu cong lên.

Cuộc sống sau khi bước vào năm 12 càng buồn chán hơn ngày xưa, môn nào mỗi ngày cũng cho về một lượng bài tập khổng lồ, lên lớp ngoài ôn tập cũng chỉ có ôn tập, học sinh sáng tinh mơ 7 giờ đọc một lần để thuộc kĩ từ vựng tiếng Anh, đến 10h30 tối sau khi kí túc xá tắt đèn vẫn còn chui trong chăn bắt đầu tụng khải niệm chính trị, trọng trách thi đậu vào đại học đè nặng thầy cô, thầy cô lại áp bức học trò, Cát Vi Dân cứ cảm thấy một ngày nào đó thần kinh của mình sẽ cứ thế này mà bị đè đến sụp đổ.

Cha Cát mẹ Cát luôn dặn dò Cát Vi Dân không được cố quá mức mà ảnh hưởng đến sức khỏe bản thân, dù sao họ cũng không hy vọng Cát Vi Dân đầu treo xà nhà dúi kinh mài sử để đậu vào Thanh Hoa Bắc Đại. Kì thật Cát Vi Dân cho dù một ngày 24 tiếng không ngủ mà luyện n cuốn sách cũng không chạm được đến cổng của Thanh Hoa Bắc Đại, cậu trời sinh không phải thiên tài vượt trội, cũng chẳng nghĩ tới chuyện ép buộc bản thân quá nghiêm khắc. Nhưng là một học sinh ngoan, Cát Vi Dân chưa bao giờ khất nợ bài tập, chỉ riêng môn Văn Toán Anh cũng có thể khiến cho Cát Vi Dân hăng hái chiến đấu đến tối khuya, chưa nói đến sau đó còn có Lý Hóa Chính trị Lịch sử Sinh vật, cậu nghĩ tới mà phát sợ. Hơn nữa còn bị tác động từ hai người bạn cùng phòng ngày ngày cầm sách giáo khoa lăm bắm bên kia, tâm lý Cát Vi Dân không thể thả lỏng giây nào.

Đưa mắt quét qua toàn bộ kí túc xá thì nhân nhả nhất chỉ có mỗi Cao Tân. Thành tích học tập của Cao Tân luôn nằm ở áp chót, mẹ cậu ta cũng chuẩn bị sẵn sàng để đóng tiền vào đại học dân lập cho cậu, nên cậu hoàn toàn chẳng có áp lực thi đại học, hơn nữa bài tập của Cao Tân cho tới bây giờ đều là nửa làm nửa chép, đã chỉ làm một nửa lại còn viết hai đề thì ăn bớt ăn xén mất một đề, mỗi ngày vẫn nhân nhả như hồi năm, muốn chơi bóng thì chơi bóng, muốn ngán người cứ ngán người, đáng ghét đến nỗi Cát Vi Dân nhìn mà nghiêng răng nghiêng lợi.

Bất quá có Cao Tân cả lơ phát phơ này làm quân đồng minh bên người, thần kinh bị đè nén của Cát Vi Dân lại được thả lỏng không ít, cuộc sống xám xịt năm 12 cũng vui vẻ hơn người khác rất nhiều. Những ngày không có tiết thể dục Cao Tân vẫn chủ động nhận nhiệm vụ đi lấy cơm, lúc Cát Vi Dân đến, luôn có sẵn thức ăn thơm ngào ngạt chờ mình; sau giờ cơm trưa mặc kệ Cát Vi Dân nhấn mạnh cỡ nào rằng buổi chiều có kiểm tra 15', Cao Tân vẫn bá đạo mà tịch thu sách giáo khoa của cậu, lôi kéo cậu lang thang dưới sân trường, dưới danh nghĩa mi mê miêu là “Phơi nắng phơi nắng cho cây nấm mọc trên người cậu”; số lần hai người ra ngoài ăn cơm tối giảm bớt, Cao Tân liên thường thừa dịp Cát Vi Dân bận đọc sách mà chuẩn đi,

đem về đủ loại mỹ thực cao cấp đóng gọi cho Cát Vi Dân cải thiện bữa ăn; thậm chí sau khi Cát Vi Dân hết giờ tự học trở về, bên giường Cao Tân lúc nào cũng có một chậu nước rửa chân để sẵn, để Cát Vi Dân vừa ngồi trên giường mình đọc sách vừa ngâm chân.

Cậu bạn giường đối diện giễu.

“Cao Tân, cậu càng ngày càng ra dáng thê nô.”

Cát Vi Dân cũng không còn siết tay vung nắm đấm, chỉ là bỏ chân vào ngâm trong chậu nước mà người nào đó bởi vì canh thời gian không chuẩn nên đã lạnh ngắt, nhàn nhã nhướn mày nói.

“Cao ái thiếp, bóp vai cho trẫm.”

~*~*~*~

23. Chương 23

Thời tiết từ đầu thu đã chuyển vào rét đậm, áp lực thi đại học như quần áo mặc trên người, càng ngày càng chông chất thêm. Tháng 12 gió bắc phần phật, Cát Vi Dân vào một buổi chiều yên ắng đẩy cửa phòng bước vào, nhìn thấy cậu bạn bị núi sách lung lay sắp đổ chôn vùi.

“Cao Tân đâu rồi?”

“Cậu ta hình như có việc gì đó, đã xin nghỉ từ tiết 3 buổi chiều rồi bỏ đi, hình như tiết tự học buổi tối cũng xin nghỉ.”

Mãi đến lúc Cát Vi Dân xong tiết tự học buổi tối, Cao Tân vẫn chưa về. Kim đồng hồ nhích dần từ thời gian tắt đèn đến lúc đóng cổng kí túc xá, tiếp tục qua 11 giờ rưỡi, 12 giờ, Cát Vi Dân ló đầu ra khỏi chăn nhìn chiếc giường trống rỗng bên dưới, cảm giác bất an ngày càng tăng, cậu đóng lại quyển sách giáo khoa sử cả đêm chưa lật được trang nào, tắt đèn pin, buộc bản thân phải đi vào giấc mộng.

Sau một đêm tinh thần bất an, ngày hôm sau Cát Vi Dân liền mang đôi mắt gấu mèo chạy đến buồng điện thoại gọi vào di động Cao Tân, nhưng mà gọi bao nhiêu lần đều bị báo chủ điện thoại tắt máy.

Thật vất vả mới chịu đựng được đến lúc tan học buổi chiều, Cát Vi Dân tâm phiền ý loạn đẩy cửa kí túc xá, đang định nếu đêm nay quay về vẫn không thấy Cao Tân thì sẽ báo cho thầy chủ nhiệm và cảnh sát, lại thấy trên giường Cao Tân nổi lên một khối to to. Cát Vi Dân đến gần thì thấy, Cao Tân ngã chổng vó trên giường, đang ngủ say. Cát Vi Dân nín thở ngồi xuống đầu giường cậu, lẳng lặng nhìn đôi mắt nhắm nghiền cùng sống mũi thẳng vút của cậu.

Hai mắt Cao Tân đột nhiên mở bừng, đôi con ngươi sâu thẳm đen láy chiếu thẳng đến, Cát Vi Dân nhìn vào đó, nói.

“Tớ thiếu chút nữa đã định đi báo cảnh sát.”

Cao Tân nhu hòa cười, nói, “Cảm ơn cậu đã lo lắng cho tớ.” Cậu từ trên giường bước xuống đuổi người. “Mệt muốn chết~ Không có tớ, tối hôm qua cậu chắc chắn là ngủ không ngon đúng không?”

Cát Vi Dân bị cậu ta nói trúng, đang thẹn quá hóa giận muốn động thủ, Cao Tân đã nói.

“Tớ từ trước đã nghĩ, cậu nhỏ con nhẹ cân vậy còn ngủ tầng trên, nếu không phải có tớ ở giường dưới đè lại, cái giường này chắc chắn nghiêng trái quẹo phải lắc lư dữ dội luôn. Hôm qua cậu không bị lắc rớt xuống đó chứ?”

Cát Vi Dân đen mặt, cách suy nghĩ của tên này thật cuộc là như thế nào hình thành a. Chính mình cứ nhiên còn lo lắng cho tên chết tiệt này suốt một đêm, thật sự là ngu quá mà. Cậu dùng lực kéo tay Cao Tân đi ra ngoài.

“Đi ăn cơm với tớ đi.”

“Tiểu Cát...”

“Có chuyện gì nói mau!”

“Chúng điên loạn của cậu vẫn chưa chữa khỏi sao?”

“Cậu chết đi!”

Ăn cơm tối xong hai người liền chui vào vườn sinh vật của trường. Cát Vi Dân đứng trên thành hồ rằng lập cập đánh vào nhau, không biết mình trúng gió gì mà lại theo Cao Tân chạy đến đây hứng gió lạnh thổi. Cao Tân chăm chú nhìn chăm chăm những vệt sáng lay động dưới hồ, bỗng nhiên nói.

“Hôm qua tớ đi gặp cha.”

Cát Vi Dân liếc mắt nhìn cậu ta một cái, Cao Tân nở nụ cười, vỗ nhẹ lên vai cậu, nói.

“Đừng nhìn tớ như thế, tớ trong suy nghĩ của cậu yếu ớt đến vậy sao.”

Cao Tân miễn cưỡng nhếch nhếch khóe miệng.

“Thật ra cũng chẳng có gì, chỉ là cha tớ muốn tớ chuyển hộ khẩu sang bên ông ấy.”

“Cha tớ hình như là Hoa kiều, nếu chuyển hộ khẩu sang bên ông ấy thì tớ sẽ được xem như học sinh Hoa kiều, lúc thi đại học có thể được hưởng thêm điểm. Ông ấy cũng muốn nhân cơ hội này cho tớ nhận tổ quy tông. Mẹ của tớ đương nhiên không đồng ý, sau đó đến ngay cả vợ hiện nay của cha tớ cũng tới thêm một tay, vậy là thành một đám hỗn loạn, dày vò nhau đến tận bây giờ.”

Cát Vi Dân hỏi, “Vậy cậu nghĩ thế nào?”

Cao Tân nói, “Tớ không cần, thành tích của tớ, cho dù có cho thêm tớ 100 điểm thì cũng như nhau cả thôi. Tớ chỉ là cảm thấy thật chán nản, bọn họ tại sao lại gọi tớ đến chỉ để xem họ cãi nhau.”

Cát Vi Dân “Hừ” một tiếng, nói, “Cậu rõ ràng là rất dễ tâm, giả bộ cái gì.”

Cát Vi Dân lại nói tiếp. “Đừng tới những chuyện này, ai cũng tức giận. Nếu là tớ, tớ nhất định bỏ của chạy lấy người ngay tại chỗ. Chết tiệt, bọn họ xem cậu là món đồ chơi hay sao chứ, không thích thì ném một bên, thích thì giành giật đoạt lấy. Cậu có tức giận thì cứ bùng phát, tớ sẽ không cười cậu.”

Cao Tân nhẹ nhàng bật cười, ánh mắt lấp lánh nhìn Cát Vi Dân.

“Tớ vốn dĩ có chút không thoải mái, bắt quá nghe cậu nói như thế rồi, mọi chuyện đều chẳng còn nữa.”

Cát Vi Dân bị cậu ta nhìn đến hốt hoảng, quay phắt đi chỗ khác, vươn người về phía trước, làm ra vẻ đang ngắm cá chép.

“Tránh sang một bên. Hiếm khi bốn đại gia còn định kể cho cậu nghe truyện cười mới nhất, xem ra cậu vô phúc hưởng rồi.”

“Nếu là truyện cười mới nhất của cậu thì phải là 5 năm trước rồi a!”

“Cao Tân...”

“Á, đừng sử dụng bạo lực. Như vậy đi, cậu kể cho tớ một chút về gia đình cậu cũng được.” Cao Tân nói, “Tớ đến bây giờ vẫn chưa từng biết một gia đình có cha có mẹ là như thế nào cả.”

Cát Vi Dân nhìn cậu ta một cái, ầm ừ nói, “Cũng không có gì. Thì mẹ tớ nấu cơm giặt giũ, cha tớ thay bóng đèn, năm thì mười họa cũng sẽ gây lộn một lần, mẹ tớ lấy cái muôi gõ đầu ba tớ này nọ, cũng chẳng có gì đáng nói.”

Cao Tân nói. “Tốt thật. Cha mẹ tớ năm đó cũng yêu đến oanh oanh liệt liệt, nghe nói còn dặt tay nhau bỏ trốn, bây giờ gặp nhau thì như kẻ thù truyền kiếp, thật chẳng hiểu bọn họ năm đó làm sao mà yêu nhau được.”

Gió lạnh buổi đêm thổi vạt áo bay phần phật, trong tiếng gió gào thét, Cát Vi Dân nghe thấy Cao Tân ở cạnh cậu nói.

“Nếu tớ yêu ai đó, nhất định sẽ là chuyện cả đời.”

Cát Vi Dân đầu “Oanh” một tiếng chỉ còn một mảnh trống trơn, chân bước lảo đảo thiếu chút nữa là lao xuống hồ, may mà Cao Tân nhanh tay lẹ mắt kéo cậu vào trong ***g ngực mình. Cát Vi Dân nhắm mắt lại, phía sau là nhiệt độ cơ thể ấm áp khiến người ta an tâm, cách lớp quần áo thật dày vẫn có thể cảm nhận được, nhịp tim mạnh mẽ của người kia.

~*~*~*

24. Chương 24

Những ngày 12 quay cuồng như một cỗ máy, hết trắc nghiệm lại đến bài tập. Tết nguyên đán và tết âm lịch thì cứ như bị ai trộm mất, ngày như tên bay, nháy mắt đã phóng đến học kì cuối cùng của cấp III. Trên tấm bảng đen cuối lớp có dòng chữ được viết bằng phấn đỏ tươi “Cách ngày thi đại học còn xx ngày” từ ba đơn vị biến thành hai đơn vị, Cát Vi Dân cùng hai người bạn cùng phòng còn lại hai mắt cũng bắt đầu đỏ quạch, Cát Vi Dân cười một nụ cười đầy âm hiểm có thể sánh ngang với tên giết người biến thái trên phim, khàn giọng nói.

“Mau làm lão tử sung sướng!”

Cao Tân rất phối hợp mà cắn cắn góc chăn, giả giọng lãnh lút chói tai lại còn run rẩy mà nói, “Cát đại gia tha mạng... Người ta, người ta còn chưa thành thân, còn muốn trải nghiệm cuộc đời mà...”, bị gối đầu của ba vị đại hiệp đang phùng mang trợn má bay tới công kích.

“Tớ muốn chết!”

Đến lúc con số trên bảng đen biến thành “1”, thời tiết đã trở nên nóng bức khó chịu, mà trong không khí cũng tràn ngập một cỗ khí chết chóc bức bối bất an. Cát Vi Dân cùng Cao Tân chia nhau uống hết canh bí đao yêu thương mà mẹ Cát đưa tới, dùng buổi chiều cuối cùng trước khi bước vào kì thi đại học tiêu hoang ở công viên nhỏ gần trường, dưới mỹ danh là “thả lỏng tinh thần”. Tuy rằng cuối cùng hai người gần như phải chạy trốn khỏi công viên, Cao Tân sảng giọng.

“Cái này căn bản là đang hút máu người.”

Trên hai cánh tay lẫn hai bắp đùi của hai người, vết muỗi cắn chỉ chít như hàng cúc áo xếp dài.

So với những dòng phụ lục dài dòng phía trên, ba ngày thi đại học chớp mắt một cái đã qua. Khi Cát Vi Dân bình tĩnh nhận ra, dưới sân đã đầy những học sinh chạy lung tung khắp nơi, trên mặt ai ai cũng tràn đầy niềm hân hoan sau khi được giải phóng, bài thi và tài liệu ôn tập bị xé vụn ra tung bay từ đây phòng học xuống, cứ như tuyết rơi giữa trời tháng bảy.

Rất nhiều thí sinh vội vàng thu dọn hành lý để về nhà ngay ngày cuối của kì thi đại học. Cát Vi Dân và Cao Tân hai người giúp hai cậu bạn cùng phòng khiêng chăn đệm xuống dưới lầu, rồi tiễn bọn họ ra tận cửa trường. Sau đó cả hai ở lại kí túc xá trải qua buổi tối cuối cùng của thời học sinh.

Sự vui mừng như điên lúc ban đầu qua rồi, chỉ còn tâm tình trống vắng mờ mịt. Cát Vi Dân nhìn bốn tấm ván giường trống rỗng trong phòng mình, còn có đồng sách tham khảo, giấy nháp này nọ hỗn độn trên mặt đất chưa kịp thu dọn, bỗng cảm thấy thật đau lòng. Hai năm dài thế, sao thoáng cái đã thành quá khứ rồi? Sáu người tận dụng thời gian sau giờ học cố gắng luyện tập tiết mục văn nghệ, giống như chuyện chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, cậu còn nhớ rõ mấy cậu bạn kia ngồi trên giường cầm gối đánh nhau như thế nào, sao bỗng chốc đã đi cả rồi?

Cát Vi Dân ngồi xếp bằng trên đầu giường Cao Tân, Cao Tân ngồi phía đuôi giường, duỗi thẳng lưng mỗi nhừ.

“Cuối cùng cũng xong.”

Cát Vi Dân nói, “Đúng vậy ha.”

Cao Tân nói, “Thời gian qua mau thật nhỉ.”

Cát Vi Dân nói, “Đúng vậy ha.”

Cao Tân nói, “Tớ còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp cậu, cậu ngồi trên giường như thế này, cầm tấm trải giường trong tay, cứ như đang tự hỏi vấn đề quốc gia đại sự vậy, nhìn rất dễ thương nha.”

“Đi chết đi.”

Cao Tân nói, “Lúc mới biết cậu, còn nghĩ rằng người đẹp thế này, sao tên lại quê mùa đến thế, Cát Vi Dân, ha ha.”

Cát Vi Dân cắn răng, “Cậu không muốn ăn đấm chứ hả?”

Cao Tân nở nụ cười, “Sau này muốn để cậu đánh một chút cũng không thể rồi, chúng ta không học cùng trường, cũng không biết có còn gặp nhau được nữa hay không.”

Cát Vi Dân nói, “Hừ, chẳng phải ở cùng thành phố sao.” Cát Vi Dân đăng kí vào một trường đại học bình thường, của Cao Tân là một trường cũng ở thành phố đó, là trường cao đẳng về máy móc cơ khí, “Muốn gặp một lần rất dễ, cũng vẫn như bây giờ thôi mà.”

Cao Tân lắc đầu, “Sẽ không giống nữa.”

Cát Vi Dân không nói gì, Cao Tân dịch người lại gần cậu một chút, nói.

“Tiểu Cát, hai năm nay được ở bên cậu, chính là những ngày thoải mái nhất của tớ.”

Tiết trời quá nóng, chiếc quạt trần kéo kẹt kẹt quay trên đầu hoàn toàn chẳng ăn thua, trong lòng bàn tay Cát Vi Dân ướt đầm mồ hôi. Cậu nắm chặt tay, miệng làu bàu.

“Chết tiết, tên ngon lành nhà cậu lại ba hoa cái gì nữa đây.”

Cao Tân tiến lại gần hơn chút nữa, nói.

“Tớ nói nghiêm túc. Có một câu, tớ vẫn muốn nói cho cậu.”

Cát Vi Dân nhìn cậu ta, có điều gì đó đang lấp lánh trong đôi mắt sâu thẳm của Cao Tân, sáng ngời như mê hoặc người ta. Cát Vi Dân nghe cậu ta gần từng tiếng nói xong, rõ ràng là đang ở gần nhau vậy, giọng nói kia lại như truyền đến từ một chốn rất xa, mông lung đến nỗi khiến người ta cảm thấy không thật. Cậu lại nghe thấy Cao Tân nói.

“Tớ một năm trước đã phát hiện, tớ biết mình không nên nói ra, nhưng tớ vẫn muốn nói với cậu. Tớ đã nghĩ kĩ rồi, đợi đến lúc tốt nghiệp tớ sẽ nói ra, dù sao sau khi chúng ta tốt nghiệp rồi cũng không còn gặp nhau nữa.”

Cao Tân nói, “Cát Vi Dân, tớ thích cậu.”

~*~*~*

25. Chương 25

Ở phòng kế bên có người mở nhạc ăn mừng, tiếng nhạc du dương mơ hồ vang vọng.

“I love you more than I can say...”

Cậu biết, kì thật cậu vẫn biết. Cát Vi Dân cũng không chậm hiểu, lại đang ở tuổi mười bảy mười tám, là thời kì vô cùng nhạy cảm với những tình cảm đặc biệt từ người khác, cậu sao có thể không biết, mỗi ngày

chuẩn bị đầy đủ bữa sáng lẫn bữa trưa cho cậu, mỗi đêm đun nước rửa chân cho cậu, còn có ánh mắt cháy bỏng như vô ý mà dừng trên người cậu là biểu hiện cho cái gì chứ?

Bởi vì diện mạo xinh đẹp thanh tú, Cát Vi Dân cũng từng bị nam sinh thổ lộ vài lần, lần nào câu trả lời của cậu cũng giống nhau, đều là một quả dấm. Hai người đồng giới thì không thể yêu nhau. Cậu hiểu rõ đáng lẽ lúc bản thân phát hiện ra thì phải nói chuyện rõ ràng với Cao Tân ngay lập tức, nhưng Cát Vi Dân biết, một khi nói ra rồi, cậu sẽ mất đi một người bạn khó mà có được. Cho nên Cao Tân không đụng tới, Cát Vi Dân cũng cứ thế tiếp tục vờ như không biết, hưởng thụ sự dịu dàng cùng chăm sóc của Cao Tân dành cho cậu, dung túng cho phần tình cảm này không ngừng mạnh mẽ lớn lên.

Bây giờ Cao Tân cuối cùng đã nói ra, cậu cũng nên thẳng thắn từ chối. Cát Vi Dân nghĩ thế, lại không thể buông xuống. Cả người Cao Tân nghiêng về phía cậu, Cát Vi Dân nghĩ, chờ thêm chút nữa, một giây nữa thôi rồi sẽ từ chối cậu ấy. Gương mặt anh tuấn của Cao Tân chậm rãi phóng đại trước mặt mình, Cát Vi Dân nghĩ, thêm một giây nữa, nhất định phải nói. Gương mặt Cao Tân đã gần như không thể thấy rõ, một vật nóng bỏng mềm mại rơi lên môi cậu, Cát Vi Dân nghĩ... Cát Vi Dân cái gì cũng chẳng nghĩ được nữa.

Là một nụ hôn ngây ngô vụng về. Môi cọ môi, răng gõ vào răng, thậm chí đầu lưỡi lần đầu tiên vươn đến cũng chẳng thể quấn vào nhau, nhưng tất cả những thứ đó đều chẳng ảnh hưởng gì đến việc tim đập hăng hái hơn lần nhiệt độ cơ thể tăng vọt. Lúc đầu lưỡi hai người cuối cùng cũng găt gao quấn lấy nhau, Cát Vi Dân nhịn không được mà vươn tay ôm lấy cổ Cao Tân, kéo cậu đến gần mình hơn. Kì thật cũng không phải là một nụ hôn dễ chịu gì, nhưng là ai cũng luyến tiếc chẳng rời, bờ môi, đầu lưỡi, cơ thể, chỉ hận không thể để toàn bộ dính sát vào nhau.

Hai người cũng chẳng biết cách thở, đến lúc cuối cùng cũng tách ra thì gương mặt đều đỏ bừng, vừa ho khan vừa hít khí, tình cảnh thật buồn cười, chính là không biết tại sao máu vẫn cứ sôi trào, cơ hồ vừa hít được không khí vào, môi lại dán vào nhau, gặm, cắn, liếm, mút, cứ như thế nào cũng chẳng đủ.

“Ừ...”

Giữa khoe miệng đang dán chặt lấy nhau của Cát Vi Dân thoát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp ứ ất, tại sao chưa từng có ai nói cho cậu biết, môi lưỡi quấn vào nhau, cứ nhiên lại ngọt lịm đến nỗi khiến người ta thấy mê. Chỉ chạm môi dần dần không đủ để thỏa mãn người ta, lông mi, vành tai, cổ, hai người cuồng loạn hôn tất cả những chỗ có thể chạm đến, quần áo thật vướng víu, liền không kiên nhẫn mà xé nát chúng.

Cát Vi Dân cảm thấy bờ môi đầu lưỡi Cao Tân nóng hổi như bàn ủi, mỗi một dấu hôn hạ trên người cậu đều kịch liệt đến muốn bốc cháy, từ xương quai xanh, xuống vòm ngực, đến thắt lưng, Cát Vi Dân chỉ biết thần trí mơ màng mà quơ tay quơ chân, lung tung kêu rên.

“Dừng... Ừ... Không được... Cha mẹ ơi...”

Trong lúc vô tình mà bật ra cả câu cửa miệng Cao Tân, Cao Tân ngẩng đầu khỏi rốn cậu, một bên khoe miệng nhếch lên cười đến gian tà.

“A, lời thoại rất quen thuộc nha.”

Cát Vi Dân thở hổn hện mà nín đầu cậu, “Cắm miệng!”, sau đó ngay lập tức lấy môi mình phủ lên. Cao Tân rất ngoan ngoãn vươn đầu lưỡi nghênh đón.

Nóng, thời tiết tháng 7 thật sự là quá nóng. Cát Vi Dân trong lúc miệng lưỡi kịch liệt quấn quýt mà mơ màng màng nghĩ, quạt trên đầu có phải là hư rồi không? Nếu không thì nhiệt độ cơ thể tại sao lại càng lúc càng tăng thế này? Mỗi một tác da thịt dính lấy nhau đều kêu gào muốn nhiều hơn, không biết là ai chủ động trước, tay, to gan mà vươn vào trong quần đùi đối phương, cảm khí quan nóng bỏng cương cứng.

Bắt lấy, ma xát, an ủi lẫn nhau, khoái cảm từng đợt từng đợt đánh tới khiến người ta run rẩy. Lưỡi trả lưỡi, tần suất của động tác dưới tay tăng dần, rồi giữa cơn thờ dốc càng ngày càng dồn dập mà cùng tới cao trào, chất lỏng màu trắng phun tung tóe trên ***g ngực đã ướt đầm mồ hôi.

Cát Vi Dân có một khắc mê man, đến lúc thứ cảm giác đất trời xoay chuyển này không còn, cậu đã bị đặt ngửa mặt trên trời trên giường Cao Tân, tay chân thon dài của Cao Tân đè lên trên cậu, đôi mắt đen ẩn chứa dục vọng đẹp đến vô cùng. Cát Vi Dân nhìn cậu ta áp người xuống, ngón tay dạo chơi khắp nơi trên người mình. Cát Vi Dân mơ hồ biết kế tiếp sẽ phát sinh một vài chuyện, cũng hiểu rõ bản thân cần phải

phảng kháng lại trước khi sự tình tiến triển đến mức không thể vãn hồi, nhưng tay chân cậu hoàn toàn không thể nhúc nhích, cậu để mặc Cao Tân hôn lên xương quai xanh của mình, để mặc ngón tay cậu ta xâm nhập vào nơi khó nói kia, thở hổn hển chịu đựng cảm giác khó chịu khi bị dị vật xâm lấn.

Lúc cơ thể có thể cử động lại được, Cát Vi Dân vẫn đang nhìn chăm chăm áo gối hình cậu bé bút chì của Cao Tân mà mơ màng nghĩ, thật sự là khiêu thẩm mỹ chẳng ra gì, hai chân lại đột nhiên bị tách ra—

“A...”

Cát Vi Dân phát ra một tiếng kêu thê lương, thần trí vẫn đang lơ lửng ngao du trong vũ trụ cuối cùng cũng đã quay về, cậu khàn giọng gào to.

“Rút ra cho tót!”

Đau, thật sự là rất đau đớn, giống như cả người bị chém làm đôi, Cát Vi Dân nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng thầm mắng cái tên trên người mình, chết tiệt chân dài tay dài không nói đi, tại sao ngay cả cái chỗ kia cũng thế... A?

Cao Tân giống như động vật to xác mà cọ cọ cổ cậu, môi dán bên tai cậu nói.

“Chịu đựng một chút, được không?”

“Được cái đầu cậu... A... A ư... Ô...”

Thắt lưng bị cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, va chạm phía sau từng chút từng chút một ngày càng mãnh liệt, đau đớn cũng từng lúc rõ ràng hơn. Rõ ràng là loại chuyện tra tấn như thế, nhưng khi hơi thở hổn hển của người kia nóng bỏng bên gáy, lại có một thứ cảm giác thỏa mãn lạ kì dâng trào. Giọng nói Cao Tân thật trầm thật khàn, vang bên tai cậu.

“Tiểu Cát, tót thích cậu... Rất thích...”

Cát Vi Dân cam chịu mà nhắm mắt lại, đón nhận sự tiến công mãnh liệt của cậu ta. Khoảnh khắc chất lỏng nóng bỏng phun trào trong cơ thể, Cát Vi Dân mơ màng chìm vào bóng tối, suy nghĩ cuối cùng hiện lên trong đầu là:

Chết tiệt! Tên gia hỏa kia ngữ văn đúng là học không tốt, làm gì có “một chút” nào dài thế chứ hả!

~*~*~*

~Hnay có người ăn hiếp mệnh oa oa, mệnh vốn là fan gơ thế mà bắt mình làm truyện ngôn tình trời ơi (;´)

26. Chương 26

Sáng sớm tiếng chim hót hòa lẫn trong tiếng ve kêu, ồn ào náo nhiệt. Cát Vi Dân nặng nề nhướn mí mắt, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là hai điểm nhỏ màu đỏ sậm giữa một tảng lớn màu lúa mạch, Cát Vi Dân ngây người một chút mới nhớ ra đó là ***g ngực của Cao Tân. Hai người ngủ cùng nhau cũng không được thoải mái, hai cánh tay dài của Cao Tân ôm vòng qua lưng Cát Vi Dân, một chân của Cát Vi Dân gác trên hông Cao Tân, hai người dán chặt lấy nhau gần như không còn khoảng cách.

Máu đột ngột “bùng” một tiếng dồn hết lên não, Cát Vi Dân mang khuôn mặt nóng cháy mà nhẹ nhàng dịch khỏi người Cao Tân. Nhưng vừa động một chút thôi, toàn thân đau đớn như xương cốt bị bẻ gãy. Nếu không phải gương mặt say ngủ của Cao Tân quá mức vô tội, Cát Vi Dân thề rằng rất muốn một cước đạp cậu ta xuống giường.

Vậy mà làm thật. Cát Vi Dân vừa xấu hổ vừa tức giận nghĩ, cậu rõ ràng là đã định cự tuyệt, tại sao lại để cậu ta hôn mình, sờ soạn mình, thậm chí còn làm được đến bước cuối cùng? Tối hôm qua lúc ý loạn tình mê không cảm thấy gì, bây giờ nhớ lại bộ dạng mình ở dưới người cậu ta mở rộng thân thể mặc cậu ta xâm phạm, thậm chí còn kêu khóc cầu xin, Cát Vi Dân có một thứ cảm giác kích động muốn đem tên kẻ bên

huy thi diệt tích. Bởi vì một cậu “Tổ thích cậu”, liền cho phép tên gia khóa này làm càn đến thế, cậu hình như đã quá mức dung túng sự tùy hứng của Cao Tân rồi.

Cát Vi Dân khẽ khàng bò xuống giường, lấy ra đồ của mình trong đám quần áo hỗn độn trên mặt đất, lê cả người đau nhức bò lên giường mình gấp chăn dọn nệm. Vốn còn tưởng rằng mình sẽ trải qua đêm cuối trên chiếc giường này, không nghĩ tới cuối cùng mình lại ngủ ở chỗ dưới nó một mét, người trần truồng, cùng một tên có cái bộ phận dài dài giống của mình. Vô cùng hoang đường. Cát Vi Dân nắm chặt góc chăn hít một hơi, quên đi, coi như là lần dung túng cuối cùng đi, như Cao Tân đã nói, dù sao tốt nghiệp rồi bọn họ sẽ không còn cơ hội gặp nhau nữa, kết thúc như vậy cũng tốt. Hơn nữa không thể không thừa nhận rằng, ngoại trừ bước cuối cùng kia, những nụ hôn cùng những cái vuốt ve trước đó, kì thật cũng khá...ừ...cái đó...dễ chịu. Mà ngay cả sự đau đớn lúc cuối cùng, trong câu nói tha thiết nóng bỏng của Cao Tân “Tổ thích cậu”, dường như cũng không khó chịu đến thế. Nghĩ vậy, tính ra cậu cũng không chịu thiệt mấy.

Mặc dù Cát Vi Dân đã cố gắng cử động nhẹ nhàng hết mức có thể, lúc tháo đệm ra giường vẫn kéo kẹt kẹt lay động một chút. Khi cậu thu dọn xong tất cả đồ đạc xuống dưới giường rồi, lại phát hiện ra Cao Tân vẫn duy trì tư thế kia mà say ngủ, trong ***g ngực thiếu một người, hai cánh tay vẫn ôm lấy như đang che chở một thứ gì đó, nhìn có chút buồn cười.

Thôi thì không thêm đánh thức cậu ta, nói chung là cũng mệt muốn chết rồi, Cát Vi Dân nhẹ nhàng mắng một câu cho hả giận, “Đáng đời!” Vận động với cường độ như thế trong một thời gian dài, không mệt mới là lạ. Trong lòng lại biết rõ, sự mệt mỏi này phần lớn là vì cậu ta đã cẩn thận làm vệ sinh cho mình sau đó, tỉnh dậy, cả người đều rất nhẹ nhàng khoan khoái, một chút dính nhớt cũng không còn. Từ nhiều phương diện mà nói, Cao Tân là người vốn thiếu dây thần kinh, tỉ như cậu ta luôn nhớ mang sách Cát Vi Dân mượn ở thư viện trả giúp cậu nhưng lại quên băng đi đóng sách nhét cuối giường của mình, rốt cuộc phải nộp tiền phạt giá trên trời, tỉ như cậu ta chẳng thêm để ý đến ánh mắt xung quanh mà ngay trong trận đấu bóng rổ giữa lớp mình và lớp Cát Vi Dân lại giúp lớp Cát Vi Dân gào thét cổ vũ, rồi lại còn kĩ lưỡng chu đáo đến bất thường trong một vài chuyện khác, mà sự kĩ lưỡng chu đáo đó, thường là đều liên quan đến Cát Vi Dân.

Hừ, nếu không phải vì cậu ta, mình cũng chẳng bị làm cho cả người dính nhớt thế, lau rửa cũng là chuyện phải làm. Cát Vi Dân cố gắng thuyết phục bản thân không thể vì sự cảm động chưa bao giờ vượt quá 10 giây Cao Tân mang đến cho cậu mà đem mình bán đi lại còn giúp cậu ta đếm tiền, nhếch khóe miệng với cái người vừa chôn đầu vào trong cái gối cậu bé bú chùi.

“Coi như người mạng lớn, hôm nay trầm long nhan đại duyệt, tha cho người tội chết.”

Mặt trời buổi sáng đã lên cao, xuyên qua cửa sổ tản ra một luồng sáng chói rọi. Cát Vi Dân kéo hành lí của mình, không ngoảnh đầu, đi khỏi kí túc đã sống hai năm, miệng mơ hồ thoát ra hai chữ.

“Tạm biệt.”

~ END

~.

.

.

.

.

.

.

End ồi kìa xD

Chẹp, mình cũng thích end thiệt ấm ó, để hành hạ Cao Tân một phen (dạo này đương thích ngược, càng quặn quai càng tốt =))), đừng mà tác giả lại rất là có nhum tính, tức là đường đời 2 bạn Dân Tân còn dài lắm (tức là còn ngâm lâu lắm ó~).

Đạo này mình đã bị cuốn vào vòng xoáy tiền tài vật chất, ghiền đi làm bỏ đi học, về đến nhà là người rã rời. Công ty thì có mạng như hồng gỗ được tiếng Việt có dấu nên lực bất tòng tâm :”< mọi=“” người=“” có=“” thương=“” thì=“” hãy=“” ráng=“” ráng=“” chờ=“” nhen=“” :”=“”>

Chúc tất cả những ngày thu ấm áp :*

p.s: nếu thật sự thích một người nhưng lại không muốn bị tổn thương nếu bị từ chối thì phải làm sao đây nhỉ?

27. Chương 27

Sau khi kì thi đại học kết thúc đến trước lúc công bố kết quả là quãng thời gian thoải mái nhất đối với những học sinh đã tốt nghiệp cấp III. Cát Vi Dân đi chơi bóng với bạn cùng lớp cấp III, hẹn bạn cấp II đi coi phim, tìm bạn tiểu học mở tiệc nướng, chơi đến quên cả đường về. Chơi bởi được một thời gian thì bắt đầu cảm thấy thật vô vị, cứ như là dù đi cùng nhóm nào, chơi cái gì, vẫn chẳng thấy có gì mới mẻ. Cát Vi Dân tự nói với bản thân, chuyện này tuyệt đối không hề liên quan đến cái tên làm hại nơi đó của cậu đau đến ba ngày.

Sau 5 ngày an nhàn ngây ngốc trong nhà cùng Cát lão gia, đã đến thời điểm công bố kết quả. Cát Vi Dân sau 39 lần bấm số cuối cùng cũng có thể vào được đường dây nóng tra cứu điểm thi, thời khắc điện thoại được kết nối, Cát Vi Dân theo bản năng đọc ra một dãy số, đợi cho giọng nữ dịu dàng ở đầu dây bên kia bắt đầu đọc điểm, Cát Vi Dân mới nhận ra đây là số báo danh của Cao Tân.

Ngũ văn, Toán, tiếng Anh... Cát Vi Dân nhìn những con số tiện tay ghi trên giấy, cũng không phải số điểm coi được mấy, nhưng đối với một Cao Tân năm nào cũng đứng cuối lớp mà nói, đã là phát huy hết khả năng rồi. Ừm... Ít nhất có thể chắc chắn cậu ta đậu được trường cao đẳng nguyện vọng 1, Cát Vi Dân nhếch khóe miệng, mẹ Cát ở bên cạnh chú ý thấy thì bật người hơn hớ chạy lại.

“Sao rồi, có phải có tin tốt không con?”

Lúc Cát Vi Dân một lần nữa gọi điện thoại tra điểm của bản thân, phải nhấn đến lần thứ 93 mới thông, nhân tiện trong lòng cũng ân cần thăm hỏi tổ tông Cao gia 93 lần, khi bắt đầu run rẩy mà ghi lại điểm thi của mình, Cát Vi Dân mừng lần thứ 94.

“Chết tiệt!”

So với điểm vừa ghi lúc này thì cao hơn không ít, nhưng vẫn là một số điểm nhìn không lọt mắt – Cát Vi Dân quả thật hoài nghi bản thân có phải là nghe nhầm rồi hay không, điểm sao lại thấp đến thế chứ? Sau khi mẹ Cát lẫn cha Cát thay phiên nhau gọi lên tổng đài tra cứu điểm thi, mới xác nhận Cát Vi Dân không nghe lầm, Cát Vi Dân lập tức ngây người.

Kết quả phúc khảo thi đại học ngày hôm sau đã nhận được, vẫn là số điểm đó. Cát Vi Dân nằm trên giường tròng mắt nhìn trần nhà, có cảm giác khó chịu như bị nhốt trong ác mộng không thể tỉnh dậy, cậu mờ mịt nghĩ, sao lại như thế? Kì thi nửa tháng trước đã xa vời như chuyện của cả thế kỉ trước, toàn bộ bài thi đã biến hết khỏi đầu, nhưng Cát Vi Dân lại vẫn như đang mắc chứng tự hành xác mà ép buộc bản thân nhớ lại tất cả một lần nữa: là tại sao, xảy ra vấn đề ở môn nào chứ?

Nguyện vọng 1 của Cát Vi Dân vốn được quyết định được sau khi cả nhà tham khảo ý kiến thầy cô rồi thận trọng bàn bạc, là một trường đại học bình thường điểm không cao hơn trường cao đẳng bao nhiêu, một chọn lựa khá an toàn, cho dù bài thi Cát Vi Dân có hơi thất thường cũng chắc chắn có thể đậu được. Nhưng nhìn thành tích thất thường đến nỗi ngay cả trường cao đẳng cũng không thể đậu vào, tâm tình Cát Vi Dân buồn bực đến cực điểm.

Mẹ Cát ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

“Vi Dân, có điện thoại tìm con.”

Cát Vi Dân đưa tay che mắt, nói.

“Không nghe.”

Mẹ Cát lại thở dài một hơi bên ngoài, nói.

“Lát nữa nhớ ra ngoài ăn cơm tối, đừng để đói bụng.”

Cát Vi Dân tự giam mình trong phòng một tuần, điện thoại tìm cậu cũng liên tục vang lên suốt một tuần. Cậu biết đó là Cao Tân, Cao Tân có lẽ đã tra được điểm của mình. Mẹ Cát trên bàn cơm dè dặt nói.

“Bạn học của con rất quan tâm đến con đấy, không thì lần sau cứ nhận điện thoại của nó đi, tâm sự một chút xem?”

“Không cần, lần sau cậu ta có gọi tới tìm con, cứ nói con đã về quê rồi.” Cát Vi Dân ngẩng đầu nhìn mẹ Cát. “Mẹ, con muốn về nhà ông dưới quê một chuyến.”

~*~*~*~

28. Chương 28

Nhà ông Cát Vi Dân ở một vùng núi hẻo lánh cách xa thành thị, là một nơi hoang vắng đến nỗi từ cửa thôn phải đi bộ 20 phút mới đón được xe đồ để đi lên trấn trên. Cát Vi Dân sống trong một căn phòng nhỏ cũ kĩ tại nhà một người họ hàng xa, cuộc sống nhàn nhã ban ngày nhìn mây ban đêm ngắm sao.

Mẹ Cát cha Cát lâu lâu cũng sẽ gọi điện thoại tới ân cần hỏi thăm đôi chút, tuyệt không nhắc tiếng nào về chuyện thi đại học, chỉ nói chút chuyện thời tiết lần ăn uống không đầu không đuôi, nhân tiện nhắc đến một số điện thoại cứ năm ba ngày lại gọi tới. Cát Vi Dân nhìn sợi dây điện thoại quấn quýt thật dài, tưởng tượng ra một tên cao cao anh tuấn mặt đỏ bừng cứ nhất nhất hỏi.

“Cát Vi Dân đâu rồi ạ?”

“Cậu ấy vẫn chưa trở về sao?”

“Cậu ấy có nói khi nào trở về không?”

Khóe miệng lại không tự chủ được mà cong lên.

Phía sau căn phòng nhỏ sơ sài là cây xoài thấp thấp, trái xoài từ xanh chuyển thành vàng, chín mềm rồi thì rơi bịch bịch xuống đất. Tiếp theo thì cây nhãn trước phòng cũng bắt đầu mọc ra từng chùm, đến khi trong không khí tràn ngập mùi hương ngọt ngào thơm ngát của trái cây, đã đến cuối tháng tám. Chỉ còn vài ngày, là ngày trường đại học công bố danh sách sinh viên nhập học chính thức

Cát Vi Dân nói lời cảm ơn với họ hàng thân thích dưới quê, mang theo hành lí linh kính cùng làn da bị nắng quê nhuộm đến rắng hồng lên đường về nhà, nhìn một hàng cây đang dần lui về phía sau, lại cảm thấy sự thoải mái chưa bao giờ có. Cát Vi Dân về đến nhà, bình tĩnh nói với cha mẹ.

“Con đã nghĩ kĩ rồi. Con sẽ học trường nguyện vọng 2.”

Cha Cát mẹ Cát liếc mắt nhìn nhau, cha Cát hỏi dò.

“Vi Dân à, nếu con không thích, chúng ta có thể học lại một năm nữa. Không cần suy nghĩ đến chi phí, cha mẹ sẽ ủng hộ con.”

Hốc mắt Cát Vi Dân nóng lên, từ nhỏ đến lớn, cha Cát mẹ Cát chưa từng yêu cầu cậu làm bất cứ điều gì, thành tích học tập của cậu không tốt, họ cũng không bắt ép, cậu không có sở trường, họ cũng không dồn bức, mà ngay cả việc thi rớt đại học lần này, họ cũng chưa từng trách cứ cậu câu nào, để cậu chạy trốn về quê, bây giờ còn nghĩ cách giúp cậu thả lỏng tinh thần. Cha mẹ, vẫn dùng cách riêng của bản thân mà cưng chiều cậu, yêu thương cậu.

Cát Vi Dân nghiêm túc nhìn cha mẹ.

“Cảm ơn cha mẹ. Nhưng con đã suy nghĩ kĩ, học trường cao đẳng thì chưa chắc không bằng học đại học. Huống gì trường nguyện vọng 2 kia lại rất tốt.”

Thành tích của Cát Vi Dân tầm tầm, nếu học ở trường đại học bình thường kia, bất quá cũng sẽ chỉ học một ngành bình thường, ở thời đại phát triển như hiện này, những sinh viên như cậu chỉ cần quơ tay là vơ được một mớ to, so với nhóm ưu tú ở những trường đại học danh tiếng thì chẳng có được chút ưu thế nào. Không bằng cứ đơn giản đi học một môn kĩ thuật, với thành tích của Cát Vi Dân thì nếu vào cao đẳng, ít nhất cũng thuộc dạng ưu sinh hạng nhất, hơn một bậc so với người khác.

Lúc trước Cát Vi Dân đăng kí nguyện vọng 1 chủ quan nắm chắc phần thắng, nên căn bản không suy nghĩ gì về nguyện vọng 2. Cậu lúc ấy chỉ tùy tiện cầm bảng nguyện vọng thi đại học của Cao Tân, lấy nguyện vọng 1 của cậu ta chép y vào cột nguyện vọng 2 của mình, ngay cả chuyên ngành lựa chọn cũng không sai một chữ. Cao Tân không nghe theo ý mẹ cậu ta mà bỏ tiền để vào trường đại học dân lập, trường cao đẳng kĩ thuật kia là chính bản thân cậu ta chọn, mắt nhìn rất tốt, xem ra sẽ là người nổi bật giữa các học sinh trong đó.

Thành tích Cát Vi Dân tuy rằng không tốt lắm, nhưng cũng không đến nỗi thấp lè tè, nếu vào cao đẳng thì ít nhiều cũng có chút lãng phí, nói ra ngoài cũng mất mặt. Trước đó, Cát Vi Dân ở nhà ông dưới quê đã suy nghĩ cả tháng trời mới có thể hạ quyết định như thế. Tuy rằng nói ra nghe hơi mất mặt, nhưng với cậu mà nói thì thật sự lại là một chọn lựa rất tốt, hơn nữa... Có người kia ở chung trường, có lẽ học cao đẳng cũng chẳng phải chuyện gì khó mà chấp nhận.

Cha Cát nghĩ nghĩ, nói.

“Con nghĩ thông suốt là được.”

Cát Vi Dân “Dạ” một tiếng, nói.

“Con nghĩ kĩ rồi, ngày mốt con sẽ đi nộp đơn.”

~*~*~*

29. Chương 29

Cát Vi Dân đến trường báo danh sớm một ngày. Mặc cho Cát Vi Dân ra sức phản đối, cả nhà Cát gia vẫn quyết định lên đường hộ tống cậu tới trường, dưới mỹ danh là “Tiện thể đi tham quan du lịch”, Cát Vi Dân biết mọi người ít nhiều vẫn không yên lòng với quyết định vào trường cao đẳng của mình, muốn mượn cớ để khảo sát một chút, thế nên cũng để mặc họ.

Hoàn thành xong hết các thủ tục nhập học rườm rà, dọn hành lí vào gian phòng bốn người sạch sẽ sáng sủa gọn gàng, cha Cát mẹ Cát mới tương đối hài lòng mà quay về. Ngôi trường mới tọa lạc dưới chân núi, diện tích không lớn, phong cảnh cũng rất đẹp, bốn bề đều là rừng thông xanh ngàn, phòng nghe nhìn, phòng thí nghiệm đều đầy đủ. Càng hiếm thấy chính là những học sinh đi lại trong sân trường ai ai cũng mang vẻ nhiệt tình phấn chấn dốc sức cho việc học, kỉ luật quy củ, không có long xà hỗn tạp lưu manh côn đồ mà cha Cát mẹ Cát từng lo.

Cát Vi Dân một mình trải qua buổi tối đầu tiên của cuộc đời sinh viên trong kí túc xá, ngày hôm sau liền thư thái thả bộ trên con đường trồng đầy sung núi chạy chung quanh trường, nhìn tân sinh viên đến báo danh chạy tới chạy lui, ở chỗ bàn báo danh xếp một hàng dài. Ở bảng thông báo dưới lầu kí túc xá nam, một đám người chật ních, ai ai cũng liếc mòng chen lên trước để nhìn tờ giấy A4 “Bảng phân chia kí túc xá”.

Cát Vi Dân gần như chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra Cao Tân. Vóc người cao cao cùng cái áo thun mặt sau in hình siêu nhân Ultraman kia chói mắt đến bất thường, cậu ta đứng bên ngoài đám người, ỷ vào ưu thế chiều cao mà vươn cổ nhìn bảng thông báo kia. Cát Vi Dân khoái trá mà nheo hai mắt lại, ừ, hai tháng không gặp, hình như đã đen đi một chút, gầy hơn một chút. Cát Vi Dân lén lút lách đến sau cậu ta, dùng

sức đập lên vai cậu, Cao Tân xoay cái đầu bị cắt hơi ngắn quá lại, mắt từ từ trợn to lên, miệng há to thành một hình tròn đường kính 1cm, Cát Vi Dân chưa từng thấy biểu tình ngu ngốc của cậu ta như thế.

Cậu tâm tình vui vẻ mà thuận tay nhé miếng bánh đậu xanh đang cầm vào cái miệng há hốc của Cao Tân, chớp chớp mắt nói với cậu ta.

“Thất thần làm gì chứ, mau đi hoàn tất thủ tục đi.”

Cao Tân cắn miếng bánh đậu xanh, mơ mơ hồ hồ mà “Ừ ừ” vài tiếng, trơ mắt nhìn Cát Vi Dân phui phui tay, vô cùng tiêu sái mà biến mất sau dãy kí túc xá.

Nhàn rồi chơi bởi trong kí túc xá không một bóng người đến giờ cơm trưa, Cát Vi Dân mới lười biếng đi xuống lầu. Vừa rẽ vào góc quẹo trước cổng kí túc xá, bất thành linh bị một cánh tay như sao xẹt bịt miệng kéo đến rừng cây nhỏ phía sau kí túc xá, hơi thở quen thuộc đập vào mặt, có thứ gì đó ấm áp vội vàng đặt lên môi cậu.

“Ừm...”

Cát Vi Dân giãy giãy, không thể thoát khỏi đôi tay mạnh mẽ siết chặt, cậu đành buông xuôi mà nhắm mắt lại, để mặc đầu lưỡi bá đạo mở khớp hàm của mình ra.

Sung sướng, vui vẻ, nghi ngờ, khổ sở, lo lắng... Cát Vi Dân chưa bao giờ biết chỉ một cái hôn lại có thể chứa đựng nhiều thứ tình cảm đến thế. Những tiếng láo nháo của nhóm tân sinh viên cách đó không xa như vọng tới từ một thế giới khác, chỉ nghe thấy tiếng tim đập thật vang, từng nhịp từng nhịp, trong rừng hương thơm ngọt ngào của hoa xoài xông vào khoang mũi, nồng nàn đến khiến người ta mê muội.

Hôn đến chẳng còn không khí mới được buông ra, Cao Tân vươn tay nâng mặt cậu nhìn trái nhìn phải, trên đó chính là vẻ mặt của người bị sắp chết đuối cuối cùng cũng hít được ngụm không khí. Cao Tân nhếch môi nhìn cậu nói.

“Tiểu Cát, cậu cũng đến, thật tốt.”

“Tớ không gặp cậu cả kì nghỉ rồi, sao cậu lại về nhà ông bà lâu thế?”

Tiếp theo lại nghiêng đầu nói.

“Cậu sao lại tới đây học? Đây là trường cao đẳng a.”

Rồi mới có chút hờn dỗi.

“Kì thật mấy chuyện như thi đại học này nọ là khôn nạn nhất, một lần thi đỗ quyết định cả đời. Lần này chỉ là cậu không được may mắn thôi, sang năm thi lại đậu là được.”

Cuối cùng biểu tình gần như nghiêm túc.

“Tiểu Cát, cậu học cao đẳng thì rất phí, đừng lấy tiền đồ của mình ra đùa giỡn. Cậu không nên tới nơi này.”

Cậu ta nói một hồi lên bảy xuống tám, biểu tình giống hệt trong Xuyên Kịch mà biến đổi đến mấy lần, Cát Vi Dân nhin không được bật cười. Kì thật những gì cậu ấy muốn nói, cậu toàn bộ đều hiểu. Cậu rất muốn nói với Cao Tân rằng, chức năng kia của lưỡi cậu ta rõ ràng tốt hơn hẳn so với chức năng ngôn ngữ của nó.

Cát Vi Dân ngang tàng liếc cậu ta một cái, lấy một câu trước kia cậu ta từng nói để trả lại cậu ta.

“Cao Tân, tớ không yếu đuối như cậu nghĩ.” Cát Vi Dân nói. “Tớ cũng đã suy nghĩ kĩ càng, đây là quyết định của chính tớ.”

Rồi sau đó Cát Vi Dân dồn sức đá cậu ta một cái.

“Thất thần ra đó làm gì, đi ăn cơm đi.”

“A, a! Tiểu Cát, cậu chờ tớ một chút!”

Nhà ăn của trường chật kín tân sinh viên thật ồn ào nhốn nháo, cậu nam sinh dáng người cao gầy gầy đầu, nói.

“Cái này, thẻ cơm của tớ vẫn chưa nạp tiền. Không bằng...”

Đổi lấy một tiếng nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

“Không bằng cái đầu cậu.”

~*~*~*~

30. Chương 30

Cao Tân lẻo đẻo theo bên người Cát Vi Dân hai ngày, sau khi chắc chắn rằng Cát Vi Dân quyết định học cao đẳng cũng không phải là nhất thời nổi hứng, cuối cùng mới yên lòng, thừa dịp trước khi huấn luyện quân sự bắt đầu mà cùng Cát Vi Dân hai người chơi bởi quanh trường.

Sau khi báo danh không tới mấy ngày, Cát Vi Dân đã nhanh chóng thích nghi với ngôi trường này, hoàn cảnh tốt, thoáng mát, yên tĩnh, bạn học cũng tốt, bạn cùng phòng mới đều là những người nhiệt tình cởi mở, tính tình cũng khá hợp nhau. Cát Vi Dân nhìn cái tên bên cạnh sắp trở thành bạn học cùng khoa của mình, ừm, cái này, phải xem xét lại ý kiến này.

Đã vinh quang trở thành một sinh viên nhưng Cao Tân chẳng hề tiến bộ, vẫn cứ lâu lâu nổi hứng khiến người khác dở khóc dở cười. Mới vào năm học, Cát Vi Dân cũng bởi vì Cao Tân lần thứ hai quên mang ví mà trở thành chủ nợ lớn nhất của cậu. Tuy rằng trên người Cao Tân có mang theo thẻ ngân hàng tài khoản hơn sáu con số, nhưng với tân sinh viên thì mấy ngày nay là thời kì cao điểm phải chiêu đãi tiệc tùng, hai người nhiều lần lâm vào tình trạng phải tự móc tiền ra mời nhưng hầu bao trống rỗng, đừng phải chuyện đi siêu thị mua đồ và nộp phí cho lớp, trên cơ bản đều chỉ có thể dựa vào ví của Cát Vi Dân. Cao Tân gãi gãi đầu ngượng ngùng cười.

“Tiểu Cát, tớ mời cậu đi ăn cơm nhé.”

“Tớ không đi mấy chỗ đốt tiền sa đọa đó, hai ngày này tớ bao dưỡng cậu.”

“Tiểu Cát...”

“Cái gì?”

“Thật ra khoa mà cậu đăng kí ở trường đại học kia là khoa ngữ văn mà hả.”

“Chết tiệt! Người cậu lại ngứa ngứa có phải không!”

“A! Phản đối bạo lực! Đừng đá... Ui da...”

Đã lâu rồi chưa được trải qua những giây phút thế này, Cát Vi Dân cảm thấy thỏa mãn mà thu hồi nắm đấm, đè trên người Cao Tân, cúi đầu nhìn gương mặt điển trai của cậu ta, ánh mắt Cao Tân dịu dàng lạ thường, nhẹ nhàng nói.

“Tiểu Cát, tớ xin đổi kí túc xá được không?”

“Cậu đang yên đang lành lại đổi kí túc xá làm gì?”

“Tớ muốn đổi đến phòng của cậu.” Phòng của Cao Tân và phòng Cát Vi Dân cách nhau không xa, cùng tầng, ở giữa là ba phòng khác.

Cát Vi Dân “bùm” một tiếng vỗ bưng mặt, đang định mắng cậu ta “Cậu toàn nghĩ mấy chuyện đen tối”, Cao Tân lại thành thật nói tiếp.

“Tính tình của cậu thế này, cú người một chút cũng không chịu, hể nổi nóng là động thủ. Tuy rằng tớ thấy không sao, nhưng người khác lại không nghĩ thế đâu. Sau này lỡ cậu và bạn cùng phòng phát sinh xung đột, với cơ thể này của cậu, chịu thiệt nhất định là cậu. Tớ muốn chuyển đến, nếu can không được cũng có thể đánh hỗ trợ, nhiều lắm thì hai chọi hai, ít nhất cũng không bị thiệt thòi.”

Không được rồi, hình như lại không cẩn thận bị cậu ta làm cho cảm động rồi. Cát Vi Dân giả vờ khịt một tiếng, đứng lên khỏi người cậu ta, lỗ mũi hừ một tiếng.

“Chết đi, lão tử đánh nhau còn cần cậu giúp? Vừa đúng lúc, tớ lấy gà sốt chanh, hai ta đổi nhau.”

“... Tớ không thích ăn gà sốt chanh.”

“Được rồi, quyết định thế đi, cậu lấy cá nấu cải bẹ, tớ đi mua gà sốt chanh.”

“Này!”

Sau thời gian ngắn ngủi bận rộn cho tân sinh viên nhập học là đến thời gian huấn luyện quân sự đầy đau khổ. Một đội hình 60 người, Cát Vi Dân đứng giữa đội, bị ánh mặt trời thiêu đốt đến nổi da cứ một tầng lại một tầng bong ra, để lộ phần thịt mới màu phần hồng, Cao Tân đứng đầu hàng, bị phơi nắng còn dữ hơn, nhưng da lại không tróc, cả người bị phơi nắng từ trên xuống dưới mà đen đi một lớp, da thịt màu mạch ánh lên màu đen sáng bóng.

Trải qua một tháng trời đằng đẳng, bọn tân sinh viên cuối cùng mới thoát khỏi sự tra tấn của huấn luyện viên ma quỷ, chính thức bắt đầu cuộc đời sinh viên. Cuộc sống ở trường cao đẳng đối với Cát Vi Dân chính là trải nghiệm mới lạ nhất, đã không còn tập thể dục buổi sáng, đối với người vừa trải qua năm 12 khốc liệt thì không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là thiên đường. Điểm đối mới chính là học tập.

Thành tích học tập của Cát Vi Dân ở trung học vốn chỉ tầm tầm, là người bất cứ lúc nào cũng có thể bị thầy cô sơ ý cho qua, hiện tại lại ngay lập tức trở thành người khổng lồ giữa những người lùn, không chỉ là lúc vừa vào học đã bị người hướng dẫn giao trọng trách làm ủy viên học tập, mà còn bởi ánh mắt tán dương của thầy cô lẫn những con “A+” của bài tập các môn khác mà tìm thấy cảm giác của một sinh viên ưu tú. Đây là chuyện trước kia muốn mơ tưởng cũng không dám.

Tất cả mọi thứ đều tiến triển theo chiều hướng khiến người ta hài lòng, chỉ ngoại trừ một chuyện, làm cho Cát Vi Dân cảm thấy có chút bối rối.

~*~*~*~

31. Chương 31

Cát Vi Dân và Cao Tân ở hai phòng kí túc xá khác nhau, nhưng toàn bộ môn học đều giống nhau, hai người từ buổi sáng đi học đến buổi tối lên thư viện đều bên nhau, thời gian ở chung ngược lại so với thời trung học còn nhiều hơn rất nhiều. Cao Tân vẫn giữ thói quen thời trung học, mỗi buổi sáng đều lấy đủ cả phần điểm tâm của Cát Vi Dân rồi chờ cậu ở nhà ăn, thời gian sau giờ học hai người cũng thường lui tới những tiệm ăn lớn nhỏ quanh trường, khai phá tân chiến trường trong niềm sung sướng vô bờ.

Hết thấy mọi thứ đều giống y thời trung học. Cát Vi Dân vô cùng hưởng thụ quãng thời gian ở cùng Cao Tân, đó là một loại cảm giác giống như chẳng cần làm gì thì vẫn rất thoải mái vui vẻ. Chỉ là có một việc, thay đổi hoàn toàn so với thời trung học: Cao Tân bắt đầu thường xuyên ăn đậu hủ [aka dê xồm] Cát Vi Dân.

Nói ra thì có chút kì quái, nhưng Cát Vi Dân thật sự cảm thấy như thế. Dù là khi Cao Tân khoác vai Cát Vi Dân cùng đi học, hoặc những lúc vòng tay qua lưng Cát Vi Dân, đều làm toàn thân Cát Vi Dân run rẩy. Lúc làm những động tác đó Cao Tân rất tự nhiên, cũng giống như khi những bạn học khác đùa giỡn với Cát Vi Dân. Nhưng chỉ cần Cao Tân thân mật dựa gần lại, Cát Vi Dân sẽ cảm thấy máu tuần hoàn nhanh hơn, tế bào toàn thân bước vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, như đang trông chờ những ngón tay đang đặt đâu đó trên người mình sẽ làm vài chuyện gì đó. Nam sinh trong lúc đùa giỡn đụng tay đụng chân cũng không ít, bản thân Cát Vi Dân cũng là người dễ nổi giận là nhào lên người người ta đánh nhau, không hề bài xích chuyện đụng chạm chân tay, nhưng chỉ duy nhất những cái chạm tưởng như vô tình của Cao Tân mới có thể gợi lên trong Cát Vi Dân cảm xúc khác thường. Cát Vi Dân ngầm nghiêng rằng nghiêng lợi nghĩ, sao trước kia mình chưa bao giờ nhận ra, tên gia hỏa này sở sảng thuộc hàng cao thủ?

Nếu những hành động kia còn có thể nói rằng do Cát Vi Dân thần kinh mẫn cảm quá mức cùng trí tưởng tượng quá phong phú, những cử chỉ vô cùng thân thiết hàng thật giá thật sau đây sẽ xác thực tội danh của cậu ta. Từ buổi sáng bước xuống giường đến buổi tối trước khi đi ngủ, thời gian hai người ở cùng nhau khá nhiều, mà những lúc chỉ có mỗi hai người lại không ít. Thường thì cả hai hay nhàn tản trong sân trường, câu được câu mất tán dóc chuyện thời tiết, hoặc những lúc Cao Tân nói vài thứ khiến Cát Vi Dân nổi nóng rồi bị Cát Vi Dân một cước đạp lăn ra đất, ánh mắt Cao Tân trong phút chốc sẽ lóe lên, nhìn quanh bốn bề vắng lặng, môi lưỡi ẩm ướt nóng bỏng sẽ bắt đầu hạ lên đuôi mày Cát Vi Dân, khóe mắt, sóng mũi rồi... lên môi.

Mặc dù hai tháng trước giữa hai người đã từng phát sinh quan hệ sáp nhập sâu nhất, nhưng trong lòng Cát Vi Dân vẫn cố gắng cho đó chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, thời điểm thích hợp, bầu không khí cũng thích hợp, bất tri bất giác xảy ra. Vốn Cát Vi Dân định xem nó như kỉ niệm cho lần cuối cùng hai người bên nhau mà niềm phong lại chôn thật sâu, bây giờ lại trở thành bạn học của Cao Tân, Cát Vi Dân quyết định cho nó là một lần suy nghĩ hồ đồ mà quên đi, cậu và Cao Tân vẫn đang là những người anh em tốt ăn ý chân thành với nhau. Nhưng hiển nhiên Cao Tân lại không muốn nghĩ thế. Ánh mắt sáng ngời của Cao Tân, đầu lưỡi nóng bỏng, tất cả đều đang một lần nữa khẳng định với Cát Vi Dân câu nói hai tháng trước: Tiểu Cát, tớ thích cậu.

Cát Vi Dân biết không nên khiến cậu ta lại hiểu lầm nữa, nhưng đáng chết là mỗi lần môi Cao Tân rơi xuống, mấy ngàn lời cự tuyệt đang vòng vo trong bụng Cát Vi Dân liền tan thành mây khói. Môi Cao Tân dừng trên đôi mắt Cát Vi Dân, Cát Vi Dân liền nhu thuận nhắm mắt lại, môi Cao Tân dừng trên miệng Cát Vi Dân, Cát Vi Dân liền mềm mại thả lỏng khớp hàm, để đầu lưỡi nồng nhiệt tiến vào mút lấy nhau. Không thể phủ nhận rằng mỗi lần cùng Cao Tân hôn cảm giác càng ngày càng dễ chịu, thậm chí Cát Vi Dân cũng càng ngày càng chìm sâu vào, đến cuối cùng thì câu “Không được” của Cát Vi Dân mỗi lần Cao Tân áp sát đến dường như cũng giống câu “Đừng đánh” của Cao Tân, chỉ là một loại làm màu, Cao Tân nghe thấy sẽ chỉ lưỡi biếng nhếch khóe miệng cười đến càn tà mị, Cát Vi Dân giữa lúc đang hoảng hốt vì trái tim đập loạn đã bị ấn lên một nụ hôn tối tăm trời đất.

Dần dần Cát Vi Dân cũng đã thành quen với trò quấy rối *** này, thậm chí còn rất tự giác mà mỗi lúc Cao Tân áp người tới sẽ vươn tay ôm lấy cổ cậu ta. Sáng sớm ở góc sân thể dục, giữa trưa tại dốc núi sau dãy phòng học, chạng vạng ở cánh rừng sau kí túc xá, những cậu thiếu niên vừa được nếm thử hương vị *** quấn lấy nhau, chia sẻ những nụ hôn vừa kịch liệt lại vừa ngọt ngào, một cái lại một cái. Cát Vi Dân giữa cảm giác hạnh phúc mà mơ mơ hồ hồ nghĩ, dù sao cũng không mất miếng thịt nào, chỉ cần không bị phát hiện, Cao Tân muốn ăn thì... ưm ư... cứ để cậu ta ăn.

~*~*~*~

32. Chương 32

Cuộc sống mới ở trường từng ngày từng ngày trôi đi, trong lúc bọn tân sinh viên còn đang lúng ta lúng túng thì những tia nắng oi ả cuối thu đã không một lời giã từ mà trôi vào dĩ vãng, thời tiết bắt đầu chuyển sang cái lạnh thấm tận ruột gan, áo sơ mi dài tay cũng không còn đủ để cản lại cơn gió buốt sớm mai. Trong phòng học cửa sổ khép chặt, mang theo tâm tình lo lắng buồn phiền, thầy chủ nghĩa triết học Mác đứng trên bục giảng nước miếng tung bay mà giải thích sự sinh ra và phát triển của chủ nghĩa tư bản, vừa giảng vừa lắc đầu.

“Dục vọng con người quả thật không có giới hạn.”

Cát Vi Dân đá Cao Tân đang nằm úp sấp lơ đãng bên cạnh một cước.

“Này, ghi bài cho đảng hoàng!”

Cao Tân ngẩng đầu dậy, mơ mơ màng màng cười với cậu, cầm lấy compa của Cát Vi Dân để trên bàn vẽ nguệch ngoạc vài đường lên cuốn tập gần như trống trơn, thầy giáo trên bục giảng bỗng nhiên thốt lên một

từ “cao tân”, Cao Tân theo phản xạ mà đồng dạng đáp.

“Dạ!”

Dưới hàng ghế im phăng phắc một giây, sau đó vỡ òa một trận cười điên cuồng ầm ĩ. Thầy giáo đã quen rồi cũng chẳng buồn trách, chờ tiếng cười lắng xuống mới bình tĩnh đẩy kính, lắc đầu cầm sách lên tiếp tục giảng.

“Do sự phát triển “cao tân” của khoa học kĩ thuật, sức sản xuất của xã hội cũng phát triển đến một tầm cao mới...”

Cát Vi Dân cố gắng nghiêm mặt ngồi ở chỗ của mình, dùng khước mắt liếc nhìn cái tên đang làm trò cười cho thiên hạ mà chẳng hay biết gì, về mặt nghi hoặc dần dần, tự thôi miên bản thân lần thứ 1001: mình không quen cậu ta mình không quen cậu ta thật sự không quen cậu ta.

Thật vất vả mới chịu đựng được đến lúc tan học, Cát Vi Dân đứng ở yên sau xe đạp Cao Tân đang xé gió lao đi mà gào thét một hơi. Thời tiết dễ chịu, hai người xách cà men đi đến khu sườn núi phía sau kí túc xá tìm một chỗ râm mát, thoải mái hưởng thụ gió chiều huu huu man mát và bữa trưa ngon lành.

Cao Tân gấp chân gà và thịt bò kho trong cà men của mình bỏ vào cà men của Cát Vi Dân, nhân tiện lấy đi rau cần và cà rốt Cát Vi Dân rất ghét, hai con mắt vừa nãy vẫn còn như sắp dính vào nhau, chỉ hé ra một đường ti hí lúc này lại thần thái sáng bừng mà mở to, Cát Vi Dân nhìn cậu ta rất thành thật mà lên kẹp giữa miếng thịt cuối cùng một cọng rau cần, vừa vùi đầu chiến đấu hăng hái vừa nói.

“Tiểu Cát, cuối tuần này cậu rảnh không?”

Cát Vi Dân gấp một miếng thịt bò kho bỏ vào miệng, ưm, thơm quá.

“Không rảnh. Cuối tuần này chúng ta phải hoàn thành ba bài vẽ bản đồ, hai bài tập cơ bản, một phần bài phát biểu cho lớp tiếng Anh, một bài thí nghiệm chuẩn bị báo cáo.” Cậu cảnh giác nhìn Cao Tân liếc mắt một cái.

“Cao Tân, tớ nói cho cậu biết, lần này cậu còn quên nộp bài tập nữa là tiêu đó. Để ý một chút đến điểm số của mình đi chứ.”

“Ừ, vậy là rảnh phải không?”

“Này!” Rảnh cái đầu cậu á, tên này lại không thèm nghe người khác nói chuyện.

“Được rồi được rồi, mấy cái bài tập này nọ không cần quá chú tâm đến, dù sao chúng ta cũng không còn là thời trung học.” Lúc học trung học cậu có lúc nào chăm chỉ sao?? Cát Vi Dân trong lòng oán thầm.

Cao Tân nhìn gương mặt của cậu mà cười hì hì.

“Tiểu Cát, khuôn mặt đầy sát khí nặng nề này của cậu thật sự là rất buồn cười. Không ai nói với cậu là cậu không thích hợp giả lạnh lùng sao?”

“Cao, Tân, cậu, muốn, ăn, đập!”

“Ui da, đừng đánh mà... Năm hương, năm hương rơi mất... Cha mẹ ơi...”

Cao Tân lại tứ chi chổng vó mà bị Cát Vi Dân đè trên mặt đất, tay vẫn giơ cao cà men đang sòng sánh, cố gắng giữ thăng bằng, miệng cắn nửa cái năm hương sắp rơi xuống, nửa cái còn lại trong miệng Cát Vi Dân.

Hai người giữ nguyên tư thế thân mật đầy quỷ dị này mà nhìn nhau một giây, sau đó Cao Tân lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà cắn đứt nửa cái năm hương trong miệng, Cát Vi Dân cũng theo phản xạ định giữ lại nửa kia còn trong miệng mình, vừa mới nuốt vào, đã bị đầu lưỡi Cao Tân cùng tư thế dán chặt nhau quấn lấy. Cát Vi Dân lúc đầu còn nghĩ mỡ màng nhầy nhụa thể này thì cậu cũng không muốn hôn tiếp, sau đó lại cảm thấy năm hương thật sự không tồi, sau đó lại thấy... ưm... ưm... rất ngon.

Phải đến 15 sau Cát Vi Dân mới nhớ ra chuyện lúc nãy đang nói dở, cậu phần uất mà chà sát miệng.

“Chết tiệt! Lại bị cậu lái sang chuyện khác! Tớ nói nghiêm túc đấy, cậu ít nhiều cũng phải chú ý đến bài vở một chút, cũng đâu thiếu tiền xài, suốt ngày chạy đi làm thêm làm gì chứ!”

Cao Tân bắt đầu làm thêm từ hồi đầu tháng 9, từ 9h tối sẽ đến quán bar và tiệm cơm làm nhân viên phục vụ, thường thì bận bịu đến rạng sáng hôm sau mới về, sáng sớm hôm sau lại vội vã chép vài câu từ bài tập của Cát Vi Dân. Cao Tân lười biếng nhếch khóe miệng.

“Được rồi, tớ sẽ chú ý mà. Cậu dành ra cuối tuần này đi. Cho cậu.”

Cậu ta thật cẩn thận lấy ra một tấm phiếu từ trong ***g ngực. Là vé vào một công viên nổi tiếng, có rất nhiều trò chơi, giá cả xa xỉ, Cát Vi Dân từng vô tình nói với Cao Tân rằng cậu muốn vào trong đó chơi thử, Cát Vi Dân như chợt nhớ ra điều gì mà hỏi Cao Tân.

“Này, không phải là cậu lấy tiền làm thêm mua đó chứ?”

~*~*~*

~Vì dạo này mình đang thi nên cũng chênh mảng việc post chương mới ;___; các bạn hãy thông cảm cho đứa lười là mình, tiếp tục theo dõi 2 bạn trẻ nha

Và mình đã nhận được thêm các chương mới từ chị Vy, nên sẽ cố gắng post đều.....tuần 1 chương =))))))))))

33. Chương 33

Cao Tân từ chối cho ý kiến, chỉ nhún nhún vai, đưa nhấm hương cà men của Cát Vi Dân mà lao tới.

“Sao ngay cả hành tây cũng không ăn hả? Thật là kén ăn quá đi, ngon lắm đó.”

Cát Vi Dân phát điên.

“Đừng có bôi móc đồ ăn người khác đã ăn qua chứ!”

“Xí! Cậu cứ hay để ý này nọ, dù sao ngay cả nước miếng hai ta cũng ăn không biết bao nhiêu rồi... Ôi... Đừng đánh tớ, hành tây của tớ. A a a...”

Sau khi Cao Tân xách cà men của cả hai đi về kí túc xá thì Cát Vi Dân mới muộn màng phát giác, lại bị cái tên gia khóa kia nói lảng sang chuyện khác rồi.

Để đáp lại món quà đầy tâm huyết của Cao Tân, tối thứ sáu Cát Vi Dân vật vã đến hơn nửa đêm mới hoàn tất toàn bộ bài tập và báo cáo thực nghiệm. Sáng hôm sau, lúc cậu mang hai con mắt gấu mèo hữu khí vô lực ra mở cửa phòng, đã thấy Cao Tân đang nghiêng người tựa bên cửa chờ cậu. Cao Tân mặc áo gió màu vàng, hai cẳng chân thật dài được bó trong chiếc quần bò trắng tinh, tùy tiện gác trên cửa phòng, bộ dáng thần thanh khí爽.

“Chào buổi sáng! Tiểu Cát!”

Nếu là một buổi sáng bình thường, Cát Vi Dân nhìn bộ dạng bảnh bao này của Cao Tân sẽ tạm cho rằng tên hỗn đản này quả thật là bỉnh sinh điển trai đến chết người, nhưng Cát Vi Dân hiện tại chỉ cảm thấy gương mặt đang tươi cười đến vô tâm vô phế kia ngớ ngẩn dị thường, cậu xông lên trước nắm áo Cao Tân, nghiêng răng hỏi.

“Cậu tối qua không làm bài tập đúng không?”

Cao Tân ỷ vào ưu thế chiều cao mà cúi xuống nhìn cậu, thừa dịp sáng sớm hành lang kí túc xá bốn bề vắng lặng mà nhẹ nhàng gặm gặm môi cậu.

“Tớ chưa làm a. Dù sao cậu chắc chắn đã làm rồi, đến lúc đó tớ chép của cậu là được.”

Trong bầu không khí trong lành lạnh lẽo, xúc cảm ấm áp nhẹ nhàng từ bờ môi lưu lại tuyệt vời đến lạ kì, thậm chí so với nụ hôn dài kịch liệt càng khiến cho tim người ta đập mạnh liệt hơn. Cát Vi Dân bất giác nhếch khóe miệng nhẹ giọng nói.

“Được, cho cậu chép.”

Mãi cho đến khi lên xe Cao Tân rồi, Cát Vi Dân mới ảo não phát hiện ra mình lại bị cậu ta nắm mũi dắt đi. Công viên giải trí nằm trên một hòn đảo nhỏ ngoài thành phố. Đi hai chuyến bus, thêm khoảng 10 đi tàu, lúc hai người đến nơi thì đã gần mười giờ.

Công viên ngày cuối tuần nơi nơi đều là du khách, từ những gia đình dắt tay nhau đi đến những cặp tình nhân hẹn hò, vô cùng náo nhiệt. Cát Vi Dân hứng trí bừa bừa mà lôi kéo Cao Tân đến xếp hàng hết chỗ này đến chỗ khác, chơi từ sơn xa lại qua nhảy bungee, tham quan vườn cây rồi chạy sang khu vui chơi giải trí chơi bắn súng, hai người vui vẻ chạy chơi hết cả buổi sáng.

Tới ba giờ chiều, Cát Vi Dân vẫn còn đang vô cùng hăng hái thúc giục Cao Tân.

“Nhanh lên nhanh lên, coi còn có trò nào chưa chơi không?”

Cao Tân xem xét kĩ lưỡng tấm vé trên tay.

“Ừm... Bánh xe chọc trời, Vượt thác nước, nhảy máy bay, còn có cả trò Trượt dốc mà cậu vẫn muốn chơi.”

“Vây đi Trượt dốc trước đi.”

“Được.”

Hai người theo bản đồ một đường thẳng tiến hướng tây, đi được nửa đường trời bắt đầu trở nên âm u, đến lúc tới nơi thì trời đã bắt đầu mưa lâm lâm, nhân viên có chút không phải nói.

“Thật xin lỗi, vì nguyên nhân thời tiết nên chúng tôi tạm ngừng trò chơi này.”

Cát Vi Dân ngẩng đầu nhìn mưa bụi không ngừng đổ từ trên trời xuống.

“Không còn cách nào khác, đành phải đi bánh xe chọc trời trước vậy.”

Mưa trên đường đến chỗ bánh xe chọc trời càng ngày càng nặng hạt, đến cuối cùng thì cơ hồ như trút nước, hạt mưa rơi hung tợn quất xuống mặt đất, hai người chật vật trốn trong tiểu đình ven đường, nghe tiếng radio của công viên yếu ớt vang lên giữa màn mưa rầm rĩ hòa lẫn tiếng sấm âm âm.

“Kính thưa quý vị quan khách, bởi vì thời tiết chuyển xấu, để bảo đảm an toàn, những trò chơi cỡ lớn trong công viên xin tạm dừng hoạt động. Xin nhắc lại một lần nữa, bởi vì thời tiết chuyển xấu...”

Cao Tân thở dài bất đắc dĩ.

“Thật đáng tiếc, không chọn hôm nay là được rồi. Uống công chúng ta đã leo lên tận đỉnh dốc đó...”

Cát Vi Dân nhìn khóe mắt hơi chùng xuống của Cao Tân, dùng sức đánh một quyền vào bả vai cậu ta.

“Có cái gì mà tiếc chứ, đã chơi được nhiều trò vậy rồi, về sớm một chút. Dù sao tớ cũng đã rất vui. Cậu không vui sao?”

Trong mắt cậu mang theo chút khiêu khích mà nhìn Cao Tân, Cao Tân bỗng nhiên ôm cậu vào lòng, nói.

“Ừ, rất vui.”

Cát Vi Dân vùi đầu vào hõm vai ấm áp của Cao Tân, không hiểu sao cũng có chút hoảng hốt, lúng ta túng tưng mà tránh khỏi cậu ta, lớn tiếng phô trương thanh thế nói.

“Này, dù sao trời cũng mưa vậy rồi, vẫn là chạy mau thì hơn. Đi thôi.”

“A... Này, Tiểu Cát, đừng chạy nhanh thế, chờ tớ một chút!”

~*~*~*~

34. Chương 34

Sau buổi buồn dưa của 2 chị em, mình đã đi đến quyết định: Để tránh việc thêm 2 năm nữa vẫn chưa hoàn được “Tháng năm ngọt ngào”, thì từ giờ mình sẽ post 2chương/tuần *tung hoa* với mục đích post nhanh để chị Vy còn edit nhanh =)))))) Mong các bạn tiếp tục ủng hộ 2 chị e nhà rùa nha *chậm chạp bỏ đi*

Chương 34.

Cát Vi Dân kéo nón áo khoác trùm đầu, xuyên qua màn mưa thét gào nhìn Cao Tân khom người nói gì đó với chủ tàu cạnh bên thuyền. Một lát sau thì thấy Cao Tân đội mưa rền gió dữ chạy về phía mình, Cát Vi Dân giữa tiếng mưa bão gào吼 hỏi cậu ta.

“Sao rồi?”

Cao Tân cũng gào đáp lại cậu.

“Họ nói là bão cấp tám, tất cả thuyền đều tạm dừng ra khơi.”

Vậy chẳng phải là bị nhốt trên đảo rồi sao? Cát Vi Dân mặt nhăn mày nhíu.

“Vậy giờ tính sao đây?”

Cao Tân nắm tay cậu.

“Đừng đứng chỗ này đội mưa! Đi theo tớ!”

Thư thả thoải mái tắm trong làn nước ấm trên căn phòng hai người sạch sẽ đẹp đẽ của khách sạn 4 sao cao cấp duy nhất trên đảo, Cát Vi Dân nhìn chằm chằm bóng người mờ ảo trong gương qua tầng hơi nước bao phủ, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất chạy qua: mình cùng Cao Tân mượn phòng mình cùng Cao Tân mượn phòng mình cùng Cao Tân mượn phòng.

A phi, Cát Vi Dân nhẹ nhàng tát mình một cái, nghĩ cái gì vậy chứ. Trú mưa, chỉ đơn thuần là trú mưa mà thôi, bão đến nên không thể quay về, thế nên mới phải cùng nhau trong khách sạn một đêm. Quần áo bị mưa xối ướt sũng bị ném vào phòng tắm, nước nhỏ tí tách khiến người ta thật phiền lòng. Tuy rằng đã hết lần này đến lần khác làm tốt công tác tư tưởng rồi, mặc vào áo choàng tắm rộng thùng thình của khách sạn, Cát Vi Dân vẫn là từ mặt đến xương quai xanh như ẩn như hiện dưới áo khoác đều một mặt ửng hồng.

Chần chừ bước ra khỏi phòng tắm, Cát Vi Dân nghe được một tiếng gào to vui vẻ, Cao Tân đang hô hào với chiếc TV đang tiếp sóng một trận bóng lớn.

“Đúng rồi, tiến lên!”

Cát Vi Dân bỗng nhiên cảm thấy những thứ mình vừa suy tưởng thật vô cùng ngu ngốc. Cao Tân quay đầu cười cười với cậu, chỉ phần cơm bên cạnh TV nói.

“Ra rồi à, vậy tới phiên tớ tắm. Cậu nếu đói thì ăn trước đi, tớ vừa gọi phục vụ phòng.”

Cao Tân ngồi xếp bằng dưới đất, cái đầu bị cắt hơi ngắn nên chẳng thể giữ nước, cứ tí tách chảy xuống, quần áo từ đầu đến chân đều ướt đến trong suốt dính sát lên người, dưới chỗ ngồi đọng một vũng nước lớn. Tên này, sợ cậu dầm mưa sinh bệnh, vừa vào phòng đã vội vàng bắt cậu đi tắm ngay, tên này, sợ cậu bị đói, không thêm để ý chính mình cả người ướt sũng mà điện thoại gọi phục vụ phòng trước tiên. Nhìn phần cháo tôm, đành miễn cưỡng nuốt lại câu “Bại gia tử” đã muốn ra khỏi miệng, cuối cùng thành một câu ậm ờ, “Nhanh đi, tớ chờ cậu.”

Nụ cười của Cao Tân dịu dàng lạ thường, Cát Vi Dân bị cậu ta nhìn đến thẹn quá hóa giận, đếm tới một cái gối.

“Chết tiệt! Đi tắm ngay!”

Sau khi Cao Tân tắm rửa xong, hai người mặc áo choàng tắm ngồi trên giường đắc ý hưởng thụ bữa tối xa hoa. Rượu no cơm đủ khiến người ta vô cùng thả lỏng, Cát Vi Dân thật mãn nguyện mà nằm dài trên chiếc giường rộng rãi, đập đập hai chân dưới áo choàng tắm, cùng Cao Tân yên lặng lắng nghe tiếng mưa tàn phá bên ngoài.

Hắt xì, Cao Tân đang nằm bên cạnh Cát Vi Dân bỗng trở mình, hơi ảo não nói.

“Ai, nếu không chọn hôm nay thì tốt rồi.”

“Hả?”

“Cư nhiên lại bị mắc mưa, còn bị lỗ nhiều trò chưa chơi được, cả cái trò Trượt dốc kia nữa... Nếu chọn ngày đẹp trời thì tốt rồi, tháng lương đầu của tớ vậy mà...”

Cao Tân bỗng nhiên im bật, Cát Vi Dân nhảy bèn xoay đầu lại, híp mắt nhìn cậu ta.

“Vé này là cậu lấy tiền làm thêm mua?”

“Cái đó, tớ chỉ là muốn ăn mừng lần đầu được nhận lương thôi, ha ha.”

“Cao Tân, tớ nhớ rõ lương phục vụ cũng không bao nhiêu mà hả?”

“... Đúng thế.”

“Vé vào cửa chắc chắn phải tốn rất nhiều đúng không?”

“... Đúng vậy.”

Một người cho đến bây giờ vẫn là không biết nhìn mặt người khác mà luôn nói thẳng thật tình, lúc muốn nói dối thì vụng về vô cùng. Cát Vi Dân nhìn ánh mắt trốn tránh của cậu ta, không hiểu sao cơn tức giận lại chạy tới.

“Rõ ràng cậu chính là đi kiếm một đồng tiền để lấy lòng tớ đúng không?”

Cao Tân nhìn cậu kinh ngạc, rồi mới thản nhiên trả lời.

“Cũng không phải là lấy lòng, tớ chỉ muốn thấy cậu vui vẻ mà thôi.”

Cũng chẳng phải lời tỏ tình có thể khiến người ta mặt đỏ tai nóng, Cát Vi Dân lại bỗng nhiên cảm thấy trái tim mình mạnh mẽ “Thịch” một tiếng.

Cao Tân hơi nghiêng đầu đi, ánh đèn nhàn nhạt trên đầu giường hắt lên mặt cậu một tầng bóng tối nặng nề, Cát Vi Dân không nhìn rõ vẻ mặt của cậu. Cao Tân dường như do dự một hồi, mới mở miệng.

“Tiểu Cát, tớ lớn lên trong một gia đình không cha, vì thế cũng không biết nếu thích một ai đó thì phải làm sao để người đó vui vẻ. Nếu cậu không thích, tớ sau này không làm thế nữa. Tớ thật sự không phải muốn lấy lòng cậu.”

Vẫn là giọng điệu thản nhiên, lại mang theo tia bi thương không giấu được. Một cảm giác tội lỗi trào dâng trong lòng Cát Vi Dân. Cậu biết rõ Cao Tân thích mình, đáp trả nụ hôn của cậu ta, lại chưa từng thẳng thắn đối diện tình cảm của cậu ấy, Cao Tân chỉ biết thật cẩn trọng mà đoán chừng vui buồn của cậu, ngay cả bản thân Cát Vi Dân cũng cảm thấy rất ủy khuất cho Cao Tân.

Cát Vi Dân đứng dậy khỏi giường, đi đến trước mặt Cao Tân, Cao Tân có hơi kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn cậu, Cát Vi Dân cong cong khóe mắt mỉm cười với cậu ta, sau đó “Bốp”, một đấm vào vai Cao Tân.

“Ngu ngốc! Tớ chỉ thấy là cậu không nên đem tiền lương vất vả khổ cực kiếm được tiêu phí vì tớ thôi!”

“Ui da!”

“Hôm nay tớ nói muốn đi chơi công viên cậu liền bỏ tiền lương phục vụ của mình ra, ngày mai tớ nói muốn đến Las Vegas bài bạc, chẳng lẽ cậu định đi bán mình sao?”

“A, cậu muốn đi Las Vegas sao?”

“Cái đó không phải trọng điểm!” Cát Vi Dân đen mặt.

“Nếu không cậu đổi thành Macao đi, nếu bài bạc thì chỗ đó cũng...”

“Cao Tân!”

“Ui da... Đừng đánh... Ui... A... Cha mẹ ơi!”

“Cho cậu la nữa này...”

“Ui da!”

Hai người cười đùa một hồi, Cát Vi Dân thở hồng hộc đứng dậy khỏi người Cao Tân, nhìn đôi mắt tràn ngập ý cười đến tràn ngập ánh lấp lánh, đột nhiên kiềm lại ý cười, nghiêm mặt nói.

“Hôm nay tớ thật sự rất vui. Cảm ơn cậu.”

Sau đó chậm rãi cúi người, đặt môi mình lên.

~*~*~*~

35. Chương 35

Cao Tân ngây người không kịp phản ứng, hai mắt kinh ngạc mở trừng trừng, biểu tình vô cùng buồn cười. Cát Vi Dân vươn đầu lưỡi liếm môi cậu ta một vòng, lại đùa dai mà đẩy mở khớp hàm của cậu ta, đẩy đầu lưỡi vào, ưm, Cát Vi Dân trong lòng khoái trá nghĩ thầm, Cao Tân như chú rối gỗ mặc cậu chơi đùa thật đáng yêu. Đáng tiếc sự đáng yêu này chẳng kéo dài được bao lâu, lúc đầu lưỡi chạm vào đầu lưỡi Cát Vi Dân thì Cao Tân cuối cùng cũng bừng tỉnh, lấy sức mạnh cơ hồ muốn bẻ gãy xương cốt mà ôm chặt Cát Vi Dân, đầu lưỡi linh hoạt cuốn lấy đối khách thành chủ, nụ hôn vốn chỉ chơi đùa giờ đã là hàng thật giá thật, cảm giác nhột nhột của răng nanh gặm nhấm trên môi, chiếc lưỡi nóng rực vờn trong khoang miệng, mút vào quần lầy nhau phát ra tiếng vang ướt át, tất cả đều ngọt ngào nóng bỏng đến khiến người ta không không chế được.

“Ưm...”

Cát Vi Dân tay chân như nhũn ra mà ngã xuống giường, Cao Tân thuận thế xoay người đè lên, hai người lưỡi đối lưỡi, mười ngón tay siết vào nhau, chân quần lấy, hôn đến trời đất quay cuồng. Cát Vi Dân dù đang mở to hai mắt vẫn cảm thấy mọi thứ xung quanh mơ hồ như bị phủ lên một tầng hơi nước, giữa màn sương mờ ánh mắt Cao Tân lúc này đây lóe lên những tia nóng bỏng, sáng rực nhìn cậu, giọng nói trầm thấp mang theo hơi ấm đến bỏng người.

“Tiểu Cát...”

Trên người cả hai vốn chỉ là áo choàng tắm của khách sạn, lúc quay cuồng hôn trên giường thì dây đai cột bên hông đã sớm rơi ra, để lộ cổ cùng tầng da thịt lớn dưới thắt lưng, hai người gần như trần trụi dán vào nhau, Cao Tân cùng Cát Vi Dân mười ngón giao triền, toàn bộ thân mình đều phủ trên người Cát Vi Dân, một chân chen vào giữa hai chân Cát Vi Dân, vật thể hùng hực sôi sục dưới áo choàng tắm hết sức rõ ràng. Hai người giữ nguyên tư thế đầy mờ ám đó mà nhìn nhau, duỗi thẳng căng đạp cậu ta xuống giường hay kéo cậu ta áp lên người mình, đều phụ thuộc vào một quyết định của Cát Vi Dân.

Cát Vi Dân lẳng lặng nhìn Cao Tân. Cho dù mấy tháng qua từng rất nhiều lần trao nhau những nụ hôn ngọt ngào cuồng nhiệt như thế này, cho dù cậu đã từng rất nhiều lần dung túng thỏa hiệp Cao Tân, Cát Vi Dân cho tới bây giờ vẫn không hề nghĩ sẽ cùng cậu ta lại làm cái chuyện phóng đảng như lúc tốt nghiệp cấp III một lần nữa.

Đối với Cát Vi Dân, Cao Tân là người vô cùng đặc biệt, Cát Vi Dân cũng biết rõ tình cảm của mình dành cho cậu ta đã vượt qua giới hạn tình bạn, nếu không thì sao cậu có thể để một người con trai khác ôm mình, hôn mình, thậm chí dùng thứ khí quan giống của mình tiến vào cơ thể mình như vậy chứ? Nhưng đó suy cho cùng vẫn không phải là tình yêu, trong nhận thức của Cát Vi Dân, “thích” là chuyện chỉ có thể phát sinh giữa hai người khác phái, thậm chí nếu nghĩ đến những năm về sau, bức tranh được phác thảo lên trong đầu Cát Vi Dân cũng là tay nắm tay cùng một cô gái dịu dàng, ôm đứa con của bọn họ trong lòng ngực, đó mới là chuyện bình thường. Hai người đàn ông ở bên nhau, sẽ có tương lai gì chứ? Cát Vi Dân không thể tưởng tượng được.

Cái đêm tốt nghiệp cấp III đó, Cát Vi Dân vẫn cố xem nó như một chuyện ngoài ý muốn. Chuyện xảy ra ngoài ý muốn, lần đầu còn gọi là vô tình được, lần thứ hai thì nên đổi tên. Giao phó thân thể chính là ranh giới cuối cùng trong Cát Vi Dân, những chuyện trước kia, ôm, hôn, Cát Vi Dân đều có thể xem như sự phóng đãng của thời kì trưởng thành mà bỏ qua, một khi vượt qua lần ranh này, hai người sẽ không còn là bằng hữu nữa, cậu cũng sẽ không còn là một nam sinh “bình thường” thích nhìn con gái tung vẩy nữa.

Đáp án rất rõ ràng.

Cao Tân nằm trên người cậu thở phì phò, Cát Vi Dân lẳng lặng nhìn gương mặt anh tuấn của cậu ta, cậu thậm chí có thể tưởng tượng ra khóe mắt hơi xị xuống cùng vẻ mặt rõ ràng là bị thương nhưng lại cực lực giả vờ không sao nếu bị mình đẩy ra. Cát Vi Dân nhận ra, cậu không nỡ. Cát Vi Dân khẽ cắn môi, vươn một chân.

Lúc đôi môi nóng rực của Cao Tân hôn lên hầu kết cậu, Cát Vi Dân vùi đầu vào bờ vai cậu ta, nhẹ nhàng nói. “Ba năm.”

Cậu là con trai duy nhất mấy đời Cát gia, sau này nhất định phải cưới vợ sinh con. Cậu không thể cho Cao Tân cả đời mình, nhưng trong ba năm này, vẫn là có thể ở bên cậu ấy. Cao Tân ngẩng đầu rời khỏi cổ cậu, nhìn cậu chằm chằm.

“Cậu nói gì cơ?”

Cát Vi Dân cười cười áp đến chặn lấy môi cậu ta.

“Không có gì.”

Mưa vẫn chưa ngừng rơi, tiếng rì rào gõ vào tai người. Cát Vi Dân nhắm mắt lại, cảm thấy máu toàn thân đều đang mạnh mẽ chảy dồn về một chỗ, nơi đó sung huyết trắng cứng, bị nắm trong tay người kia, xoa, nắn, chà xát, hút mạnh, mang đến hết đợt này đến đợt khác thứ khoái cảm kinh tâm động phách. Khoảnh khắc khoái cảm chồng chất đến mức cao nhất, Cát Vi Dân không nhịn được mà rên lên một tiếng, như trả thù mà để cho chất lỏng phun trào ra tung tóe trên lòng bàn tay lẫn vòm ngực người kia.

Ngón tay mang theo chất lỏng dính ướt một đường trượt xuống, dọc theo sống lưng thanh tao chạy đến đốt sống cuối cùng, có chút nóng mà đâm vào. Cát Vi Dân nghiêng rặng nghiêng lợi rên một tiếng, cố gắng thả lỏng thân thể để thích nghi với ngón tay đang không ngừng chuyển động thăm dò trong cơ thể. Lúc ngón tay được rút ra, hai chân bị tách mở, vật thể cứng rắn nóng bỏng cực đại mạnh mẽ xông vào hậu huyệt, mang đến cả sự đau đớn kịch liệt vẫn in sâu trong kí ức.

Và rồi, giữa những đợt đưa đẩy lại vang lên tiếng gọi thì thầm khàn đặc giống hệt trong trí nhớ.

“Tiểu Cát... Tổ thích cậu... Thích cậu...”

Mọi thứ trước mắt lại bắt đầu chìm vào một tầng hơi nước mờ mờ ảo ảo. Lúc va chạm ở thắt lưng càng lúc càng nhanh, Cát Vi Dân năm lần bảy lượt mắng.

“Cao... Tân... A ưm... Cậu nhớ kĩ... A... Cho tớ...”

Bởi vì là cậu, tớ mới có thể dễ dàng tha thứ. Loại chuyện này, sự đau đớn này, thứ cảm giác... ý loạn tình mê này. Một khắc khi chất lỏng nóng chảy tràn trong cơ thể, Cát Vi Dân lần thứ hai mơ màng mà mê man đi.

~*~*~*~

36. Chương 36

Lúc Cát Vi Dân mở mắt thì đã là rạng sáng ngày hôm sau, bão đã qua, ánh mặt trời sáng bừng xuyên qua khe hở của tấm màn cửa sổ dày nặng dài sát đất chiếu vào, tạo thành vệt sáng trắng tinh trên tấm thảm

màu rượu chát. Cao Tân vẫn còn ngủ say, hai tay nắm chặt cổ tay Cát Vi Dân, siết cậu thật chặt trong lòng, tư thế như đề phòng cậu chạy trốn.

“Tên gốc này!” Cát Vi Dân nhỏ giọng mắng một câu, nhẹ nhàng rút khỏi tay cậu ta. Rút ra hai lần đều không được, lại ngẩng đầu, Cao Tân đã dậy. Đôi mắt đen lầy thẳm dần trở nên trấn tĩnh lại, rồi sau đó gương mặt Cao Tân giãn ra, nở một nụ cười tuần lãng khiến tim Cát Vi Dân đột nhiên ngừng đập, nói.

“Tiểu Cát, cậu vẫn còn đây!”

Lại nữa rồi. Cát Vi Dân trở người xem thường cậu ta.

“Nếu không tớ đi đâu được chứ?”

“Lần trước tớ tỉnh lại thì cậu đã không còn.”

Cho nên lần này cậu ta mới nắm chặt tay mình? Trên mặt Cao Tân mang chút ủy khuất rất trẻ con, đem ghép với vóc dáng cao to của cậu ta tạo nên một loại phối hợp vô cùng buồn cười, Cát Vi Dân lại cảm thấy có nơi nào đó trong lòng ấm áp trào dâng, cậu trở tay nắm chặt tay Cao Tân.

“Yên tâm, tớ chắc chắn sẽ không bỏ đi. Dậy thôi.”

Bờ môi khô ấm áp của Cao Tân chạm lên thái dương cậu. “Ừ.”

Vẫn như lần trước, cơ thể đã được tắm rửa cẩn thận, cả người khô ráo nhẹ nhàng khoan khoái. Cát Vi Dân đứng trước tấm gương to, tâm tình vui vẻ mà mặc vào quần áo đã khô, đang định cài nút áo, bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn mình trong gương 5 giây, hồ nghi mà xuyên qua gương nhìn Cao Tân đang thất vọng lưng quần phía sau mình.

“Này, tôi qua cậu rõ ràng là tôi từ phía sau mà hả?”

“Đúng vậy a.”

“Vậy cái này là cái gì?” Cát Vi Dân nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào một loạt hồng ngân từ trước ngực theo bả vai lan đến dưới rốn loang lổ. Cho dù là trước khi tiến vào cậu ta cũng có để lại dấu hôn, nhưng tình hình cũng không đến nỗi nghiêm trọng vậy chứ?

“A, cái kia,” Cao Tân không chút lưu tâm mà gãi gãi ót, “Là tôi qua lúc ôm cậu đi tắm rửa nhìn không được làm ra ý, chắc là cậu không nhớ rồi.”

Cát Vi Dân oán hận không thềm dư hơi thừa lời, đối với câu trả lời thành thật của cậu ta mà ngoắc ngoắc ngón tay.

“Cao, Tân, lại đây.”

“Có chuyện gì... Ui da, đừng đánh! Đau... Ui đánh... Cha mẹ ơi... Ôi a... Tiểu Cát, coi chừng thất lưng cậu...”

“A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Cát Vi Dân gào lên một tiếng thảm thiết rồi té uỵch trên mặt đất, tay đỡ lấy thất lưng đau nhức, mắt lóe lên hung quang nhìn Cao Tân.

“Hỗn đản! Đi chết đi!”

Nói chung thì sau hành trình đi công viên giải trí có thể xem là vui vẻ, cuộc sống trường học lại tiếp tục trôi qua không chút sóng gió. Cát Vi Dân vẫn chăm chú nghe giảng, chịu trách nhiệm thu bài tập, giúp thầy phụ trách vài việc linh tinh, bài tập lần báo cáo thực nghiệm hết A lại tới A như thường, cha Cát mẹ Cát bên đầu kia điện thoại mừng rỡ cười toe toét, “Vi Dân nhà chúng ta thật có tương lai!”

Cao Tân tiếp tục vào học thì đi ngủ, tan học lại đi làm thêm, bài tập chấp vá lung tung đối phó cho qua, thỉnh thoảng cuối tuần lại về nhà phụ mẹ thu xếp công việc làm ăn, số tiền trong thẻ tín dụng cha cậu ta cho vẫn không ngừng tăng lên, cậu ta lại vẫn đưa thẻ cho Cát Vi Dân giữ, ngay cả khóa mắt cũng không buồn ngó tới một cái.

Hai người vẫn dùng đại bộ phận thời gian đây đưa cùng nhau, buổi sáng cùng ăn sáng, đi học ngồi cạnh nhau, cơm trưa chọn nơi vắng người cảnh đẹp, buổi chiều đi chơi bóng, buổi tối lên thư viện, dùng tất cả thời gian có thể tận dụng được mà lết lún ôm nhau, hôn môi kịch liệt.

Cứ như chẳng có gì thay đổi, rồi lại như tất cả mọi thứ đều thay đổi. Cái đêm mưa sa gió giật ngày đó như một tín hiệu, mặc cho Cát Vi Dân chưa từng trả lời câu “Tở thích cậu” kia của Cao Tân, cảm giác khi hai người bên nhau đã hoàn toàn khác so với ngày xưa. Cát Vi Dân thích thừa dịp không có người lại đùa dai mà hôn Cao Tân, nhìn cậu ta cả người đàn ra; Cát Vi Dân thích trong rạp phim tối tăm cùng Cao Tân im lặng tay nắm tay, hưởng thụ cảm giác ấm áp từ ngón tay truyền thẳng đến tim; Cát Vi Dân thích cùng Cao Tân dùng hai cái ống hút cùng uống một lon nước ngọt, hai người vô cùng ấu trĩ mà liều mạng cố gắng hút nhiều hơn đối phương. Kì thật đây đều là những chuyện con con ngốc nghếch nhàm chán, nhưng vẫn thích, không hiểu sao tâm tình lại cảm thấy rất tốt.

Học sinh ở những trường kĩ thuật cơ khí nam nhiều nữ ít, phóng mắt qua toàn bộ sân trường, nhìn đi nhìn lại đều là tên lưu manh này đến tên lưu manh khác. Nhưng dưới tình trạng tài nguyên khan hiếm này vẫn có người tiên phong mở đường, gần đây cậu bạn học ở phòng bên mỗi lần kể chuyện bạn gái, cái loại tươi cười mắt hồn như đang lơ lửng chín tầng mây khiến tất cả nam sinh trong lớp ai ai cũng hận không thể phang một cước vào mặt cậu ta. Cát Vi Dân buổi tối cùng Cao Tân trở về sau giờ tự học, khoe miệng cong cong bước chân nhẹ nhàng rảo bước về phòng, lập tức thu hút mấy cậu cùng phòng đang lẩn lộn dưới đất bu lại chọc phá.

“Nhìn cái mặt tươi như hoa đến dần ra của cậu kìa, hình như giống hết tên phòng bên nha, Tiểu Cát, lẽ nào cậu cũng đang yêu sao?”

Gương mặt đỏ bừng của Cát Vi Dân so với con gái còn dễ thương hơn gấp bội, miệng lại cố tình phun ra mấy lời chẳng hề dễ nghe.

“\$^#@, người nào đủ khiến lão tử rung động chứ?”

~*~*~*~

37. Chương 37

Thời tiết ngày càng lạnh, những người sống trên sườn núi sau trường cũng ngày càng thưa thớt, chiều cuối thu trời quang đãng, Cát Vi Dân thoải mái ngồi trên thảo nguyên phủ kín sắc hoàng kim của ngô đồng, đầu gối úp một quyển sách thật dày, bên chân là một chồng cao cao khác nữa. “Sột soạt sột soạt”, có tiếng chân bước trên lá khô, phát ra tiếng vang thanh thúy. Cát Vi Dân không cần ngẩng đầu cũng biết là ai, im lặng chẳng nói gì, chỉ cong cong khóe miệng, quả nhiên vài giây sau, gương mặt tuần tú phóng đại của Cao Tân choán hết toàn bộ tầm nhìn. Cát Vi Dân cười nhắm mắt lại cùng cậu ta miệng lưỡi giao nhau, hương thơm nồng đậm của trà sữa tràn trong khoang miệng, Cát Vi Dân thỏa mãn mà buông ra một tiếng thở dài.

“Cậu lại tới Lâm Kí à?”

Đó là một tiệm ăn nhỏ cạnh trường, khuất giữa những ngõ tắt nhỏ hẹp, trang trí cũng không mấy thu hút, nhưng đồ ăn thì ngon đến mức khiến người ta ngón trở đại động, vì thế những người biết thưởng thức từ sáng sớm đã xếp một hàng dài trước cửa. Cao Tân nhắc gói to trong tay, nhe hàm răng đều tăm tắp.

“Bánh trứng và trà sữa, vẫn còn nóng.”

“Lần sau đừng đến đó, xếp hàng rất mất công.”

“Được.” Cao Tân vừa gạt đầu vừa ảo não tròng cái gói to. “Lần này vẫn bị chậm chân, bánh bao gạch của cậu thích ăn hết rồi, lần sau phải đi sớm hơn nữa.”

“Sớm cái đầu cậu á!” Tên này rốt cuộc có để lời cậu vào tai không hả? Mở túi ra, một hộp bánh trứng còn nóng hôi hổi, hai ly trà sữa có một ly đã mở nắp, tưởng tượng đến dáng vẻ Cao Tân vội vàng hút một hơi trà sữa xong liền ôm gói to chạy đến đây, từ tận đáy lòng của Cát Vi Dân liền trở nên ấm áp.

Từ khi quen biết, Cao Tân vẫn luôn là gần như cưng chiều mà đối với cậu thật tốt, vì thế nên hay bị bạn cùng phòng nửa đùa nửa thật mà gọi “thê nô”, mà bây giờ lại còn thân mật đến quá mức. Vấn đề chính là,

mỗi khi Cao Tân làm cho cậu việc gì thì đều vô cùng tự nhiên, không hề có chút cảm giác nịnh nọt hay lấy lòng, giống bản thân Cao Tân từng nói, đơn thuần chỉ vì muốn thấy Cát Vi Dân vui vẻ mà thôi. Cái tên ngốc thế này, cậu sao có thể đẩy cậu ta đi được chứ?

Cát Vi Dân cầm lấy ly trà sữa đã bị Cao Tân uống hút một hơi, lại cầm bánh trứng cắn một miếng, hương vị ngọt ngào từ yết hầu chạy xuống bụng, ừm, bánh trứng của Lâm Ký quả nhiên danh bất hư truyền. Quay đầu thấy bộ dạng mắt trừng to miệng mở lớn của Cao Tân, Cát Vi Dân tâm tình khoái trá cầm bánh trứng nhét hết vào miệng cậu ta.

“Ăn hết.”

Uống xong trà sữa ăn hết bánh trứng mới phát hiện dưới gói to còn có đồ gì đó, Cao Tân gãi đầu.

“A, cái đó là tờ tiền đường ghé cửa hàng tiện lợi mua.”

Cát Vi Dân khoe miệng run rẩy mà nhắc món đồ kia lên.

“Đây là cái gì?”

“Bao cao su đó!”

Cậu đương nhiên biết đó là bao cao su! Gân xanh trên thái dương Cát Vi Dân bắt đầu giật giật.

“Cậu mua mấy thứ quỷ quái này làm gì hả?”

“Để dùng a!”

Cát Vi Dân tận lực hít sâu 5 giây, vẫn không thể áp chế được lửa giận trong lòng, cậu một cước đá tới.

“Dùng cái đầu cậu a! Cậu có lần nào dùng chưa?!”

“Ui da... Đau quá! Tiểu Cát, khuynh hướng bạo lực của cậu càng ngày càng nghiêm trọng, sao thời kì trưởng thành mãi mà chưa qua vậy?”

“Đi chết đi!”

Có một số việc, có lần đầu sẽ có lần thứ hai, có lần thứ hai chắc chắn sẽ có lần thứ ba, thứ n, thuận lý thành chương. Dục vọng giống như thủy triều cuộn cuộc lao tới, từ miệng cống để mở trào ra. Thời gian bên ngoài kí túc xá của hai người trong hai tháng gần đây đột nhiên tăng vọt, nếu khu nhà trọ gần trường làm thẻ VIP, Cát Vi Dân tin chắc cậu sẽ là hội viên vàng.

Gắn bó như môi với răng, lưỡi quấn quýt, thân thể siết chặt, dường như dù chỉ là những động tác đơn giản nhất cũng đều có thể khiêu gợi dục vọng mãnh liệt, mơ mơ màng màng đi đặt phòng, đến lúc Cát Vi Dân tỉnh táo lại, đã bị Cao Tân đặt trên giường khách sạn làm mưa làm gió. Những thể nghiệm trước bước cuối cùng khá tốt đẹp, hôn, vuốt ve, ngón tay cùng đầu lưỡi tinh tế an ủi bộ vị đứng thẳng đồ sộ, thoải mái đến dục tiên dục tử, những tiếng rên rỉ ý loạn tình mê cũng không kèm chế được. Vì vậy nên bước cuối cùng càng thống khổ hơn.

Cát Vi Dân này cả đời đều là được phủng trong lòng bàn tay mà lớn lên, không nỡ đánh càng không nỡ để ngã, cậu dù có phạm lỗi tày trời thì cha Cát cũng không đành lòng hạ xuống một cái tát, Cát Vi Dân từ nhỏ đến khi trưởng thành vết thương đau đớn nhất từng trải qua là khi chơi bóng té bị thương đầu gối. Mà hai thứ đau đớn này hoàn toàn không thể so sánh với nhau, cảm giác thân thể bị xỏ xuyên qua cũng không sắc nhọn như khi da thịt bị tổn thương, nhưng bởi vì làm liên tục một thời gian dài nên có vẻ cực kì khổ sở. Những lúc bị Cao Tân từ phía sau ôm lấy thắt lưng va chạm, trong đầu Cát Vi Dân chỉ còn một từ duy nhất: lảng trí. Thông thả mà tra tấn người.

Mỗi lần Cát Vi Dân tay đỡ thắt lưng bước ra khỏi khách sạn đều nghiêng rằng nghiêng lợi thế lần sau tuyệt đối không để Cao Tân thực hiện ý đồ, rồi mỗi lần vết sẹo lành lại quên đau mà bị câu thì thầm “Tớ thích cậu” của Cao Tân hạ gục. Cát Vi Dân hậu sự tỉnh lại, lẽ ra ngay từ đầu cậu không nên dung túng Cao Tân, dung túng đến mức cậu ta càng ngày càng áp tới mà bản thân mình hết lần này đến lần khác bại trận. Đáng tiếc trên đời này không có thuốc hồi hận.

Khiến Cát Vi Dân học máu hơn nữa còn có chuyện bao cao su. Cát Vi Dân rất tích cực mua đầy đủ bao cao su, rồi thì ở thời điểm trọng yếu lại quên mang, tiếp theo là lời thề son sắt rằng cam đoan sẽ bắn bên ngoài, cuối cùng không ngoài ý muốn mà vi phạm lời thề của chính mình. Cát Vi Dân thật ra cũng không quá bài xích chuyện cậu ta bắn bên trong, dù sao cuối cùng làm vệ sinh cũng là Cao Tân làm, cậu một ngón tay cũng không phải động, cũng không tăng thêm phiền toái nào cả. Chỉ là khai ngân phiếu khổng thật sự là hành vi khiến người ta cảm thấy chán ghét, mỗi lần Cao Tân thỏa mãn nằm dài trên người Cát Vi Dân, Cát Vi Dân nhìn hộp bao cao su còn chưa được mở gói cách đó hơn 10m, lần nào cũng có cảm giác xúc động muốn gào to rằng:

Cậu không thể dứt khoát không mua luôn không được sao?

~*~*~*

~*khụ khụ* tuần trước thiếu 1 chương nhỉ, nên tuần này bù lại là 3 chương nhé

38. Chương 38

Quả nhiên vẫn là vô ích.

Cát Vi Dân co quắp trên chiếc giường của nhà trọ y hết con cá chết, ngay cả sức lực để trợn mắt cũng chẳng còn, nhìn gói bao cao su vẫn còn bao bì hoàn chỉnh ở đầu giường mà trong lòng thở dài một hơi bất đắc dĩ. Cái tên đầu sỏ khiến cậu phát hỏa lại không chút tự giác, từ phía sau đem cậu kéo hẳn vào trong ngực mình, những nụ hôn thuần khiết như có như không hạ trên sườn cổ, hóm vai cậu. Đây là khoảnh khắc Cát Vi Dân cảm thấy hưởng thụ nhất, mỗi một tác da thịt trần trụi đều thân mật dán sát vào nhau, nụ hôn rơi trên người không mang hương vị ***, như trấn an, lại như làm nũng, nhu tình giấu ở đáy lòng như thủy triều mùa xuân tràn ra. Cát Vi Dân thoải mái đến từng lỗ chân lông trên người đều mở ra, cơn tức giận trong lòng về chuyện kia đã sớm tan thành mây khói.

Đáng tiếc Cao Tân vĩnh viễn vẫn là cao thủ phá hoại không khí, sự cảm động cậu ta cho cậu vĩnh viễn không kéo dài được bao lâu, Cát Vi Dân đang đắm nguyện mắt nửa nhắm nửa mở, chợt nghe Cao Tân nói bên tai.

“Tiểu Cát, tớ muốn nói với cậu một chuyện.”

“Cái gì?” Cát Vi Dân có dự cảm không ổn mà mở mắt ra.

“Tớ đã đăng kí Imagine Cup rồi, hơn nữa cũng ghi tên cậu vào luôn.”

Cát Vi Dân nhíu mày, “Imagine Cup là cái quỷ gì?” Hơn nữa—

“Cậu tại sao lại không hỏi qua tớ hả?”

Đến lúc Cát Vi Dân biết rõ cái gì là Imagine Cup thì vị trí của Cao Tân cũng từ trên giường biến thành dưới đất. Cậu ta ủy khuất xoa xoa chân nhìn Cát Vi Dân.

“Tiểu Cát, cậu lại đá tớ!”

Cát Vi Dân hừ mũi một tiếng, “Đá cậu là còn nhẹ đó!” Nếu không phải là cậu bị cậu ta tra tấn đến cả người run lẩy bẩy không còn một tia khí lực nào, Cát Vi Dân đã sớm tấn cậu ta một trận.

Cái gọi là Imagine Cup, nói ngắn gọn, chính là một cuộc thi dành cho tất cả học sinh do nhà trường tổ chức nhằm cổ vũ việc tự gây dựng sự nghiệp. Những học sinh có bản kế hoạch nộp lên được thông qua sẽ nhận được một khoản vốn nho nhỏ, trong vòng một tháng, người dự thi sử dụng số vốn này để thực hiện kế hoạch của mình, sau một tháng người nào thu lời nhiều nhất và gian hàng nổi tiếng nhất thì sẽ là xuất sắc nhất, có thể nhận được phần thưởng vô cùng xa xỉ.

Tên nghe rất kiêu. Trên thực tế thì chỉ là trường học mở một chợ bán đồ cũ miễn phí để sinh viên thi đấu kinh doanh này nọ. Ngoại trừ hồi trung học có tham gia bán hàng từ thiện của trường một lần, Cát Vi Dân chưa từng có kinh nghiệm rao hàng bán đồ gì cả, cũng cho là mình không có khả năng ở phương diện này.

Cát Vi Dân đau đầu mà đỡ lấy trán.

“Mấy chuyện này cậu tham gia một mình là được rồi, lòi tó theo cậu vào trò đùa giỡn ngớ ngẩn này làm gì?”

“Không phải là đùa giỡn ngớ ngẩn, là gây dựng sự nghiệp. Ngoài phần lợi nhuận thu được từ việc kinh doanh của bản thân, người xuất sắc còn nhận được tiền thưởng, rất nhiều đó.”

Cát Vi Dân nhớ lại lúc học trung học từng bị cậu ta cứng đầu kéo đi tham gia hội diễn văn nghệ, càng thêm đau đầu.

“Cậu nhất định là bỏ qua tiền thưởng thì không chịu nổi sao?”

Tên này căn bản rõ ràng là không thiếu tiền, vậy mà mỗi lần nghe thấy hai chữ “tiền thưởng” thì hai mắt lại sáng bừng. Cát Vi Dân ngồi trên giường cùng Cao Tân ngồi dưới đất bốn mắt nhìn nhau, giống mấy cao thủ võ lâm trong phim kiếm hiệp, muốn dùng khí thế trong mắt khiến đối phương bại trận.

“Tớ không làm.”

“Tớ đã thay cậu ghi danh.”

“Tớ để ý cậu chắc, dù sao đi nữa tớ cũng không làm.”

“Đi mà. Tớ đã nghĩ cả rồi, cậu viết bản kế hoạch là được.”

“Không làm, muốn gây sức ép cậu đi mà tìm người khác đi.”

“Không phải cậu thì còn ý nghĩa gì chứ.”

“...”

“Đi mà. Chúng ta cùng đem tiền thưởng về.”

“... Thật sự chỉ cần tớ viết bản kế hoạch?”

“Vây là đồng ý rồi nha. Yeah!”

Yeah cái đầu cậu! Cát Vi Dân vô cùng buồn bực, giống như chữ “Không” của cậu cho đến bây giờ vẫn chẳng có chút giá trị nào với Cao Tân, cuối cùng luôn phải khuất phục dưới sự bá đạo của cậu ta. Ngẫm lại chính mình cứ nhiên lại ngu ngốc ngồi trần truồng trên giường bị gió lạnh thổi cả nửa ngày mà phân cao thấp với Cao Tân, Cát Vi Dân bỗng nhiên sát khí bùng lên, cậu nham hiểm mà xót xa nhìn Cao Tân.

“Nếu không thắng cuộc thi lần này, từ nay về sau cậu cứ ngủ dưới đất.”

“A, Tiểu Cát, ra là cậu không thích làm trên giường sao?”

“Cậu, đi, chết, đi!”

~*~*~*

39. Chương 39

Kế hoạch cho Imagine Cup của Cao Tân đưa ra thật sự là “vô cùng tươi mới”. Trên thực tế, Cát Vi Dân cảm thấy “vô cùng tươi mới” đã là đánh giá khách khí nhất rồi. Tuy rằng trên lý thuyết là bán đồ này nọ thôi, nhưng mỗi nhóm dự thi đều vắt hết óc để giành thắng lợi, những mặt hàng bày bán đều là thiên kiêu bách quái có một không hai. Bán áo sơ đĩnh hạt đã là trò trẻ con, trừu tượng một chút thì là bán thời gian lao động, kinh khủng nhất là thậm chí còn chơi chiêu bài “bán mạng”.

Mà những thứ Cao Tân bán lại vừa quen vừa lạ, từ kim chỉ đến chén đĩa gói ôm cái gì cũng có, Cát Vi Dân thật sự không nhìn ra cái này và tiệm tạp hóa khác nhau chỗ nào. Nếu không phải là vì hiểu rất rõ tên này, Cát Vi Dân quả thật sẽ nghĩ cậu ta chỉ là tên phá đám gây sự mà thôi. Chỉ khổ Cát Vi Dân bản thân về phương diện này dốt đặc cán mai, chẳng đóng góp được ý kiến nào có tính xây dựng, chỉ biết dựa theo sự bày mưu tính kế của Cao Tân mà ba hoa chích chòe nổ một trận trong bản kế hoạch, đại ý là trường học

nằm tại vùng rừng núi, cách xa chợ trung tâm, cửa hàng xung quanh cũng không nhiều, tuy rằng siêu thị trong trường có đầy đủ vật dụng hàng ngày, nhưng vẫn không đủ thỏa mãn yêu cầu đa dạng về mặt hàng và chất lượng của sinh viên, mà mục tiêu của bọn họ chính là xây dựng một siêu thị với những mặt hàng được chọn lựa kĩ càng.

Viết xong, Cát Vi Dân cũng không dám không biết xấu hổ mà xem lại, đem nộp ngay, cũng hoàn toàn không ôm hy vọng được thông qua, kết quả lại ngoài dự đoán của cậu. Không biết có phải những sinh viên khác viết bản kế hoạch quá kém hay không mà khiến cho bản kế hoạch Cát Vi Dân chấp bút lại có vẻ nổi bật hơn hẳn, hay là vì cách suy nghĩ kì quái của Cao Tân khiến người ta quá hài hùng, bản đề án này cứ nhiên lại được toàn bộ ban giám khảo Imagine Cup bỏ phiếu thông qua, vốn cũng được phát xuống.

Sau khi nhận được vốn, Cao Tân bắt đầu treo bảng hiệu, trang trí mặt tiền cửa hàng. Cửa hàng là một cái chòi nhỏ mấy thước vuông do trường cấp, muốn trang trí bày biện gì thí sinh cứ tùy thích. Cát Vi Dân tuy rằng lúc đầu chỉ đáp ứng viết bản kế hoạch cho Cao Tân, nhưng thật sự thì cũng chẳng thể thờ ơ nhìn Cao Tân một mình chạy tới chạy lui lo buồn bán, cuối cùng trên cơ bản chính là hai người chung sức tác chiến, Cát Vi Dân vừa oán hận nghĩ thầm, bản thân lại lọt vào bẫy của Cao Tân rồi, vừa chịu một nhọc giúp Cao Tân chạy việc, tâm lí vô cùng mất cân bằng, Cao Tân lại còn rất thành thật nhìn mặt cậu nói.

“Tiểu Cát, mặt cậu sao lại co giật thế này? Hay là bị bại liệt cơ mặt rồi.”

“Cút xuống địa ngục đi, mặt cậu mới là bại liệt. Không phải chân cậu bị vọp bẻ sao.”

“A, không có, chân tớ vẫn bình thường, đâu có vọp bẻ.”

Cát Vi Dân bẻ bẻ cổ tay, cười đến âm hiểm khó lường.

“Mấy tên ngu sẽ bị vọp bẻ.”

Theo Cao Tân đi nhập hàng mấy chuyến, Cát Vi Dân mới phát hiện kế hoạch này thì ra không phải là khoác lác nói nhảm. Chỉ là chỉ tốt nhất Tô Châu, chén đĩa là đồ gốm sứ của xưởng thủ công làm, ngoài ra còn có dao từ một cửa hàng mài lâu đời, quạt vải thượng hạng nhuộm bằng sáp này nọ, không thiếu một thứ gì. Nhìn lướt qua thì tưởng là những đồ dùng bình thường, nhưng cầm lên mới thấy so với hàng loại thường thì tinh xảo hơn rất nhiều.

Ngoài ra, Cao Tân còn chuẩn bị rất nhiều thứ như để đựng di động, bông tai, trang sức vòng vèo này nọ của con gái, đều là những kiểu tinh xảo đáng yêu ngoài chợ không mấy có. Những ngành học của trường Cát Vi Dân hầu hết là về kĩ thuật chuyên nghiệp, máy móc, điện lực, thủy lực này nọ, tỉ lệ nam nữ cực kì mất cân đối, Cát Vi Dân nhìn mấy món đồ trang trí đang reo leng keng mà nhũm mày.

“Này, cậu tính sai đối tượng rồi đó, trường chúng ta một khoa cũng chỉ có hai ba nữ sinh, dù có được ủng hộ đến 4×100 lần đi nữa cũng không đủ, ai mua chứ?”

“Cái này là để nam sinh đến mua a, chính là vì nam nhiều nữ ít cạnh tranh kịch liệt, nam sinh càng chịu khó cố gắng tìm kiếm niềm vui cho nữ sinh. Hơn nữa tài nguyên nữ sinh của trường ít, rất nhiều người đều tìm bạn gái ở ngoài, bạn gái đến trường thăm bọn họ thể nào bọn họ cũng sẽ phải ra về một chút thôi. Yên tâm, chắc chắn bán được mà.”

Cách suy nghĩ của tên này quả nhiên là khác hẳn người thường, Cát Vi Dân ngoài mặt khinh thường, trong lòng âm thầm cảm thấy lời cậu ta quả thật cũng vài phần có lí.

Nhận hàng về rồi, sắp xếp bày biện đầy cả cửa hàng nhỏ, cửa hàng của hai người xin giấy chính thức khai trương. Cao Tân chọn tên “G&G”, vừa bắt mắt lại vừa dễ nhớ, là từ họ tiếng Hoa viết tắt của hai người ghép lại, Cát Vi Dân lại một câu, “Tớ không muốn bị mất mặt giống cậu”, buộc Cao Tân đổi cách giải thích trên lý thuyết là “G&G” nghĩa là “Grace & Glary”.

“G&G” chính thức khai trương vào tuần thứ hai tháng 10, bắt đầu bước vào một cuộc cạnh tranh gay gắt sự nghiệp trong vòng một tháng đầy gay cấn.

~*~*~*~

40. Chương 40

Tuần thứ hai của tháng 10, Cát Vi Dân ném trải sự bận rộn trước nay chưa từng có. Trừ ra phần lớn thời gian lên lớp hàng ngày, làm bài tập và tự học ra, toàn bộ thời gian còn lại đều được cống hiến cho “G&G”, nhập hàng, bày bán, tính sổ, sút đầu mẻ trán đến mức có lúc cậu đã cảm thấy như mình đang quay lại thời cấp III địa ngục.

So ra thì Cao Tân vẫn đang vô cùng thoải mái, đến nỗi khiến người ta ngửa răng ngửa lợi. Cao Tân vẫn như trước phụ trách bữa sáng cho hai người, vẫn tính toán cúp học, bài tập vẫn nửa làm nửa chép, ngày ngày nhiệt tình háng hái mà rao hàng cho G&G, thậm chí cậu ta còn dành một khoảng thời gian để tiếp tục đi làm thêm, tuy rằng đã giảm từ một tuần ba lần thành một tuần hai lần, nhưng hễ có thời gian rảnh là lại đi đánh Thái Cực Quyền, rảnh là lại đi Lâm Ký mua bánh trứng và bánh bao gạch cua cho Cát Vi Dân.

Kì thật sức lực Cao Tân bỏ vào trong G&G so với Cát Vi Dân thì nhiều hơn rất nhiều, không chỉ nhập hàng, bày bán, tính sổ, Cao Tân còn phụ trách tuyển chọn hàng hóa. Những thứ tinh xảo được bán ở G&G nhập vào cũng không nhiều, cách vài ngày lại nhập một đợt hàng, mà Cao Tân mỗi lần nhập hàng lại đổi vài món mới, mà những thứ đó đều là chọn từng cái từng cái, vừa tốn thời gian vừa tốn công sức. Bất quá chuyện đó cũng không chiếm bao nhiêu thời gian của cậu ta, cậu ta chỉ cần bỏ thời gian lên lớp hay làm bài tập, trốn học thường xuyên hơn một chút, chỉ tính toán dành thời gian cho những lớp bắt buộc phải tham gia, bài tập cũng làm ít đi một chút, không bỏ quá nhiều là được.

Ủy viên học tập kiêm học sinh chăm ngoan Cát Vi Dân hận không thể bỏ mình làm ba, nhìn Cao Tân nhàn nhả chép lấy bài tập mình vất vả làm, một bên còn thuận tay tính toán sổ sách cửa hàng, cơn tức giận cộng thêm thiếu ngủ ngày càng to dần, giờ chân đá lưng cậu ta. Cao Tân lời lẽ chính nghĩa mà chỉ trích.

“Tiểu Cát, cái tâm lý “Tôi không vui thì không ai được vui” của cậu rất không lành mạnh nha.”

Chân Cát Vi Dân vẫn đập trên lưng cậu ta, cười đến âm hiểm rợn người.

“Tớ còn có thể không lành mạnh hơn nữa đó, cậu có tin không?”

“A! Đại hiệp tha mạng! Ui da, Tiểu, Tiểu Cát, không thể đá dưới đó, chỗ đó có quan hệ đến tương lai cậu đó... Ui da!”

“Câm miệng, cậu dám nói ra tớ sẽ giết cậu!”

“Tiểu Cát...”

“Cái gì?” Cát Vi Dân hung thần ác sát.

“Cậu đỏ mặt.”

“Đi chết đi!”

Vất vả cực khổ cũng không phải không thu được gì. Sau khi Cao Tân tính toán xong, số thu nhập của G&G cứ nước lên thì thuyền lên, hàng số không ngừng tăng, đứng trong tốp đầu các đội dự thi. Cha mẹ Cao Tân đều là thương nhân, nếu sống trong một gia đình như vậy thì ít nhiều gì cũng sẽ học tập một chút trong lĩnh vực này, Cao Tân thì không còn nghi ngờ gì, đã kế thừa kinh thương thiên phú. Con mắt chọn hàng của Cao Tân cực kì chuẩn, không ít thứ Cát Vi Dân nhìn có vẻ cổ quái kì quặc, lại được ưa thích ngoài tưởng tượng. Vì đều là những thứ nhỏ lặt vặt, tiền vốn bỏ ra cũng không nhiều lắm, hơn nữa mỗi lần nhập hàng cũng không nhiều, bán khá chạy, tiền cũng chảy trở về rất nhanh, khoản vốn ban đầu trường cấp, trong một thời gian ngắn đã tăng gấp bội như ảo thuật.

Cát Vi Dân vốn không ôm hy vọng quá lớn với cuộc thi này, đơn giản nghĩ rằng cùng Cao Tân chơi bởi làm liều thôi. Mãi khi thời hạn một tháng đã qua được một nửa, G&G đã đứng đầu bảng xếp hạng được ưa thích, cách chiến thắng càng ngày càng gần, Cát Vi Dân cũng nhịn không được mà cũng nghiêm túc hẳn lên. Ngoại trừ G&G, chỉ còn một đội nữa khí thế cũng rất hung mãnh, bám sát không buông ngay phía sau, đội này bán rất nhiều thứ thú vị mới lạ, chủ cửa hàng lại còn là một nữ sinh khá dễ thương.

Trong trường Cát Vi Dân, nữ sinh vốn luôn quý hiếm như ốc đảo giữa sa mạc Sahara, nữ sinh xinh xắn kia lại còn hiếm hoi như hoa tươi trên ốc đảo. Cô ta chỉ cần đứng cạnh cửa hàng, dường như đã là một khối chiêu bài sống, thu hút vô số ánh mắt nam sinh, độ nổi tiếng cùng lượng tiêu thụ đều tăng vọt.

Cát Vi Dân khẽ cắn môi khoanh tay ngang ngực.

“Chết tiệt! Ngoại trừ hai khối thịt kia, lão tử không tin mình thua cô ta thứ gì! Liều mạng với cô ta!”

Ngày hôm sau ở mặt tiền cửa hàng G&G xuất hiện một cô gái diện mạo ngọt ngào. Cô ấy có hàng lông mi thật dài cùng đôi mắt to tròn như biết nói, đôi môi mọng hơi nhếch lên, gợi thành một độ cong như đang khẽ cười, tóc đen tuyền như thác nước đổ trên vai, càng tôn lên làn da trắng hơn tuyết, váy liền thân nửa che nửa hở đôi chân thon dài, khiến một loạt nam sinh đang phải sống trường kì trong sa mạc Sahara nảy sinh những suy nghĩ kì quái. Không tới một ngày, tin đồn về mỹ nữ khuynh sắc khuynh thành của G&G đã lan truyền khắp trường, những món trang sức trên đầu, cổ tay, thắt lưng, mắt cá chân cô ta đều tiêu thụ hết sạch. Bạn cùng khoa của Cát Vi Dân đi qua cửa hàng, gãi đầu lại gãi đầu, vẫn là không nhìn được dè dặt hỏi.

“Vĩ mỹ nhân này, chúng ta có phải đã từng gặp nhau nơi nào chẳng?”

Ngay lập tức bị lọt vào vòng công kích của đám quần chúng vây xem, “Xì, trò tán tỉnh xưa như trái đất rồi mà cậu cũng nói được sao!”

~*~*~*

41. Chương 41

Đóng cửa lại, Cát Vi Dân kéo tóc giả xuống, thả lỏng người thở ra một hơi. Tuy rằng đã là cuối thu, bộ tóc giả vẫn khiến cậu nóng đến nổi sau ốt đầy mồ hôi, ngấm lại lúc này khi mình lắc lắc đầu giữ mồ hôi trên trán, cứ nhiên lại gây ra một tràng tiếng hét chói tai vô cùng khoa trương, Cát Vi Dân cũng chẳng buồn nói lại.

La cái gì mà la, chưa từng thấy thằng con trai nào giữ tóc à?

Cũng may, lúc đó không ai nhận ra cậu là con trai. Nghĩ đến đây Cát Vi Dân lại càng thêm buồn bực. Chết tiệt, này là thế nào, hội diễn văn nghệ hồi trung học lần trước, bây giờ là Imagine Cup, sao lần nào cậu cũng bị Cao Tân làm liên lụy vậy, lần nào cũng là cậu phải giả gái? Cát Vi Dân hồ nghi hỏi Cao Tân.

“Này, không lẽ là cậu thích nhìn tớ mặc đồ con gái?”

“Sao lại thế chứ.” Cao Tân quay lưng về phía Cát Vi Dân, đang kiểm kê hàng hóa trong kho, đầu cũng không buồn ngẩng lên, giọng điệu bình thản như đang bàn luận chuyện thời tiết.

“Tớ thích nhất nhìn cậu cái gì cũng không mặc.”

Cát Vi Dân thiếu chút nữa là ném bộ tóc giả trên tay xuống, hít sâu ba lần, trong lòng tự nhủ không cần đôi co với cái tên thiếu dây thần kinh kia, cậu cắt tóc giả, đưa tay vòng ra sau kéo dây kéo của váy xuống. Dây kéo chạy dài đến dưới thắt lưng, tiếng kéo khóa thông thả vang lên, tiếng kiểm kê hàng hóa leng keng phía sau cũng dừng lại. Cát Vi Dân bước hai chân ra khỏi cái váy đã kéo đến thắt lưng, đang buồn bực tại sao lại im lặng quỷ dị thế này, quay người lại, liền thấy Cao Tân đứng ngay trước mặt.

Cát Vi Dân hoảng sợ, lời kháng cự còn chưa kịp nói ra, môi Cao Tân đã áp đến. Đầu lưỡi ẩm áp thừa dịp cậu vẫn còn há hốc sống sờ mà len vào, Cát Vi Dân đã quen mà phối hợp đưa đầu lưỡi của mình đến, nụ hôn ngay lập tức trở nên ngày càng cuồng nhiệt, lưỡi bị cuốn lấy đến đau nhói, Cát Vi Dân vừa hưng hăng néo thắt lưng Cao Tân vừa mơ mơ màng màng nghĩ: tên gia hỏa này định làm thật sao?

Trường học chia đều cho mỗi đội dự thi một gian phòng không dùng tới trong kí túc xá để làm kho hàng. Đóng cửa lại, kho hàng chỉ còn lại hai người tạo thành một thế giới riêng cực kì lý tưởng cho cặp đôi. Mấy

tấm phản gỗ trên giường đều chất đầy đồ lật vật Cao Tân mang về, cái nệm còn lại được trải dưới đất vô cùng đơn giản, thỉnh thoảng tính sổ sách xong nếu mệt quá thì có thể lên nằm một chút.

Trên thực tế, rất hiếm khi chỉ có một người nằm trên đó. Tuy rằng từ khi khai trương cửa hàng, Cao Tân lo lắng cho thể trạng của Cát Vi Dân nên rất ít động thủ động cước với cậu, nhưng nhốt mình trong một không gian nhỏ hẹp lại cách biệt với bên ngoài mà bốn mắt nhìn nhau thế này, vẫn là lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy.

Giống như hiện tại. Tấm ván giường cũ kĩ rung lên kẽo kẹt, Cát Vi Dân nằm úp sấp trên nệm, dùng sức thở hổn hển, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng rên rỉ kiềm chế. Dưới sàn nhà cách đó không xa là chiếc váy bị vo thành một đồng cùng bao cao su vẫn chưa mở ra, tiếng va chạm phía sau vang lên khi thì mơ hồ khi lại rõ ràng.

Không biết có phải vì thân thể đã mệt mỏi đến cực điểm mà bắt đầu tê liệt hay không, gần đây mỗi lần làm chuyện đó lại chẳng còn quá khó khăn, tuy rằng lúc tiến vào ban đầu vẫn còn đau, nhưng phía sau cũng không còn thấy thống khổ như bị tra tấn nữa, nội vách tường bị ma xát kịch liệt cũng chỉ cảm thấy hơi ngứa. Cát Vi Dân vì thế mới có thể dành ra chút sức lực để để ý đến một vài chuyện trước kia không rảnh bận tâm tới: hai tay Cao Tân vẫn là chẳng hề ngoan ngoãn.

Cột kẹt— Cột kẹt—

Tấm ván giường dùng đưa theo tiết tấu. Ngón tay Cao Tân chạy từ hầu kết Cát Vi Dân một đường xuống trước ngực, cùng với từng cái đưa đẩy mà nắm lấy hai điểm nhỏ trước ngực, vờn vờn từ bên trái lại đến bên phải, đôi mắt Cát Vi Dân cũng đã hồng lên.

Cột kẹt— Cột kẹt— Cột kẹt—

Tấm ván giường rung lên dồn dập hơn, ngón tay từ trước ngực trượt xuống một đường, lướt qua rốn một chút, dừng lại ở hai cái túi phía dưới, xoa xoa nhẹ nhàng, yết hầu Cát Vi Dân bật ra tiếng nức nở không ngừng.

Bàn tay đáng giận kia vẫn còn đang làm trò đồi bại, làn da toàn thân Cát Vi Dân đều phỉm đỏ. Đáng chết! Lão tử không phải món đồ chơi của cậu!

Dường như hiểu tiếng rên rỉ kháng nghị rời rạc của Cát Vi Dân, bàn tay kia cuối cùng cũng ngừng trêu chọc, giữ chặt lấy lưng Cát Vi Dân, dùng sức kéo về sau, sát nhập đến chỗ sâu nhất trong cơ thể, rít lên một tiếng như mãnh thú mà xuất ra chất lỏng nóng bỏng.

Cát Vi Dân cả người vô lực dựa vào trên đùi Cao Tân, miến cưỡng khép hờ mắt, khăn mặt được nhúng nước sạch thật cẩn thận tiến vào, tẩy sạch thứ dính nhớp bên trong cơ thể, Cát Vi Dân phát ra một tiếng thở dài thoải mái. So với sự xấu hổ pha lẫn giận dữ đến chết đi được khi có thể cảm nhận rất rõ ràng như bây giờ, sự thống khổ đến chẳng còn biết gì mới trước đây vẫn còn tốt hơn một chút a.

Cát Vi Dân oán hận cọ cọ cặp đùi trước mặt mà tốn hơi thừa lời.

“Tớ rõ ràng vẫn có mặc quần lót a, có phải là không mặc gì đâu, cái tên cầm thú cậu.”

Cao Tân động tác nhẹ nhàng, giọng điệu vô tội.

“Tớ thích nhất là nhìn cậu không mặc gì, nhưng là ưa mắt lúc cậu chỉ mặc mỗi quần lót thôi a.”

Cát Vi Dân ngay cả sức lực để nâng mí mắt cũng chẳng còn, dứt khoát không thèm so đo với cậu ta, nằm trên đùi Cao Tân tìm một vị trí thoải mái mà tiếp tục ngủ. Giọng Cao Tân nhẹ nhàng truyền từ nơi xa xăm đến.

“Mệt rồi thì ngủ đi.”

~*~*~*~

42. Chương 42

Lúc Cát Vi Dân mở mắt dậy mới phát hiện mình đã ngủ một đêm trên tấm ván gỗ trong kho. Cậu mẫn nguyện đuổi thất lưng, đầu gối trên cặp Cao Tân, trên người khoác áo gió của Cao Tân, ngủ một giấc xong dậy thật vô cùng thoải mái. Bên giường là bữa sáng vẫn còn bốc khói, Cao Tân ngồi xếp bằng trên chiếc giường chất đầy hàng hóa ở đối diện, tay cầm sổ sách, đầu gật gà gật gù như con gà mổ thóc.

Cứ như nơi mềm mại nhất trong lòng đột nhiên bị chạm vào, Cát Vi Dân khẽ khàng đi đến trước mặt cậu ta, Cao Tân mở to đôi mắt đầy tơ máu, mơ mơ màng màng nhìn cậu.

“Tiểu Cát?”

Cát Vi Dân đưa tay bịt kín mắt cậu ta, giọng nói bất giác trở nên dịu dàng, tựa như tối qua khi Cao Tân nói với cậu.

“Mệt rồi thì lên giường ngủ đi.”

Cao Tân ậm ờ mơ màng than thở, “Sáng nay còn có lớp mà.”

“Tớ giúp cậu điểm danh.”

“Ừ.”

Cao Tân mơ mơ màng màng đáp, nghe lời để Cát Vi Dân dắt đến bên giường nằm xuống. Trước khi nhắm mắt lại vẫn còn cố nói một câu, “Tiểu Cát, nhớ ăn bữa sáng lúc còn nóng đi nhé.” rồi mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

Gương mặt Cao Tân thuộc loại đường nét cứng cáp, mày cao mắt đen như vậy, tên này mỗi lần lên cơn lại khiến Cát Vi Dân hận đến ngứa răng ngứa lợi, chỉ cảm thấy mặt cậu ta với con người cậu ta ngu ngốc y như nhau, lúc say ngủ nhìn cậu ta lại như một đứa nhóc, cả lông mi cả mặt mày đều thật anh tuấn, sao càng nhìn lại càng vừa mắt đến thế. Cát Vi Dân ngo ngác nhìn một hồi lâu, mới hồi phục tinh thần lấy áo gió của Cao Tân đắp lên cho cậu ta.

Lạch cạch, có thứ gì rơi từ túi áo gió xuống dưới đất, một chút cảm động vừa trào dâng trong lòng Cát Vi Dân cũng vỡ nát hoàn toàn.

Giữa trưa tất cả mọi người đều tan tiết, việc buôn bán của G&G càng sôi nổi hơn lúc thường. Cát Vi Dân cầm một cái bật lửa tạo hình đầu tàu giao cho người khách quen cuối cùng, mặt mày rạng rỡ như ánh thái dương vậy chào cô ta.

“Hoan nghênh lần sau lại đến!”

Quay đầu một cái, đã thấy Cao Tân đang hấp tấp cầm cà men chạy tới. Cao Tân nhét thẳng hộp cơm vào lòng Cát Vi Dân, “Ăn nhanh lúc còn nóng”, liền quay đầu thu xếp việc mua bán trong tiệm. Mãi đến lúc có được chút thời gian rảnh rỗi, Cao Tân mới quay đầu đi đến lấy đôi đũa Cát Vi Dân gấp hai đũa cá sốt cà, miệng căng phồng mà mở miệng.

“Tiểu Cát, cậu có thấy cái hộp trong túi áo gió của tớ không?”

Cát Vi Dân mặt không chút thay đổi đáp.

“Tớ vừa bán xong.”

“A, cái đó là...”

“Tớ biết cậu không định bán nó.” Hề nhắc tới là Cát Vi Dân không nhịn được cơn tức, cái hộp chữ nhật nhỏ nhỏ nhìn rất bình thường, trên mặt là một đóa hoa hồng đen thoát nhìn cũng không có gì đặc biệt, tò mò mở ra thì lại là một cái quần lót chữ T, vải bông đen trong suốt, còn có đường viền ren, quan trọng hơn cả là, cái này rõ ràng không phải là cỡ Cao Tân.

Nói cái gì mà “Tớ ưà mắt nhất lúc cậu chỉ mặc mỗi quần lót” hả? Đồ điên! Biến thái! Cát Vi Dân nghiêng răng ken két.

“Nhưng tớ cũng không định mặc.”

“A, tớ cũng không định để cậu mặc a!”

Cát Vi Dân sắc mặt càng đen hơn, mỗi một từ đều mang mùi vị giận dữ.

“Vậy cậu tính để cho ai mặc?”

Cao Tân sờ sờ sau đầu, “Cái đó, là lúc tớ mua bao cao su được tặng kèm, nói là để cảm ơn khách quen. Tớ thấy nó xếp khá dễ thương, lấy về định học cách xếp hộp thử.”

Cát Vi Dân đầu đầy hắc tuyến. Tên này thần kinh phát triển kiểu gì vậy? Cái kia có cái gì mà muốn học chứ. Này cũng không phải là trọng điểm, quan trọng là, tên này cứ nhiên mua bao cao su đến nỗi được tặng cả quần lót, cậu ta rốt cuộc là mua bao nhiêu bao cao su rồi aaaaaa!

Về mặt Cao Tân vẫn còn vô cùng nuôi tiếc.

“A, lúc nãy nghe cậu nói, hình như để cậu mặc cũng rất hợp mà. Sao lại bán đi rồi?”

Cát Vi Dân hoàn toàn phát cuồng.

“Hợp cái tên nào thôi cậu á! Đi chết đi!”

“Á, Tiểu Cát, sao cậu lại đánh tớ! A đánh! Cha mẹ ơi! Ui da...”

~*~*~*~

43. Chương 43

Những ngày bận bịu rồi tung rồi mù trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái đã là giữa tháng 12. Thời hạn một tháng của Imagine Cup cuối cùng cũng đã kết thúc. Thành tích của G&G vẫn ngất ngưỡng đầu bảng, lúc sau nhờ có Cát Vi Dân hy sinh nhan sắc thì lại càng tăng nhanh như tên lửa, không chút khó khăn mà dừng mảnh đoạt lấy giải nhất Imagine Cup.

Lúc nhận cúp từ tay thầy hiệu trưởng vẫn không cảm thấy gì, chỉ khi nhìn đến chi phiếu tiền thưởng thì tay Cát Vi Dân bắt đầu run lên. Cái này, cái này hình như còn nhiều hơn tiền lương một tháng của cả cha Cát lẫn mẹ Cát nữa a!

Cát Vi Dân kích động đến mức từng ngón tay siết chặt lấy tờ chi phiếu kia, đầu lưỡi liú cả lại.

“Tớ, chúng ta làm gì với nó bây giờ?”

Cao Tân cười đến không chứa chút mặt mũi cho Cát Vi Dân.

“Tiểu Cát, cậu đừng có làm như mấy người nghèo khổ chưa từng thấy qua tiền thế chứ.”

“Câm miệng!”

Tuy rằng thẻ ngân hàng cậu giữ dùm Cao Tân đã đột phá qua bảy con số rồi, mỗi tháng cha Cát mẹ Cát chu cấp cho cũng đủ dư dả sinh hoạt phí, nhưng cái này dù sao cũng là Cát Vi Dân lần đầu tiên tự mình kiếm được nhiều tiền như vậy. Tiền là hai người cùng nhau kiếm được, Cát Vi Dân nhất thời cũng không biết nên làm gì với nó, cứ mỗi ngày lấy ra sờ qua sờ lại nhìn tới nhìn lui, chỉ còn thiếu nước dán nó lên tường luôn mà thôi. Cao Tân thẳng thừng cho ý kiến.

“Tiểu Cát, cậu đổi tên thành Cát Lãng Thai* đi.”

Cát Vi Dân cũng trực tiếp dùng tay chân nói chuyện với cậu ta.

Cát Lãng Thai: Grandet, một nhân vật trong tiểu thuyết của Balzac. Nhân vật Grandet là một lão tư sản ranh ma giàu có, nổi tiếng yêu tiền hơn mạng và yêu vàng hơn cuộc sống. -> Cát Yêu Tiền =))

Đợi đến khi sự kích động của Cát Vi Dân với Imagine Cup hạ xuống thì đã là cuối tháng 12. Thời tiết tháng 12 bắt đầu trở lạnh, cửa sổ phòng học lúc nào cũng đóng chặt, sinh viên lơ đãng cầm bút chép bài trong

bầu không khí ấm áp vui vẻ. Vị giáo sư đang giảng giải biểu thức vi phân và tích phân trên bục tuổi vẫn còn trẻ, rất thích thời mà quơ tay.

“Lễ Giáng Sinh, tan học sớm! Chúc các bạn chơi lễ vui vẻ!”

Vừa dứt lời, bọn sinh viên gào ầm lên hoan hô rồi đẩy cửa phòng học, ầm ỹ lao ra ngoài như lũ khỉ, giáo sư lắc đầu bất đắc dĩ, vẫn chỉ là mấy đứa nhóc mà thôi.

Cát Vi Dân bị bạn cùng phòng và mấy tên trong lớp giữ chặt hai tay kéo ra chơi game bên ngoài trường, xong rồi lại chạy đi hát karaoke, náo loạn cả một ngày, gần chạng vạng mới thoát thân được. Thoát ra rồi, đi dọc theo con đường trung tâm thành phố náo nhiệt nhất, rẽ sang hai ngõ, đến phố ăn uống. Ông già Noel cao cao râu bạc mũ đỏ cười tươi như hoa đứng trước quán cafe phát tờ rơi, cúi người chào đón dòng người qua lại.

“Merry Christmas!”

Cát Vi Dân nhướn mày nhìn ông già Noel kia cười, nói.

“Merry Christmas!”

Nụ cười rực rỡ của ông già Noel, dưới chòm râu bạc vĩ đại vẫn có thể nhận ra được.

“Tiểu Cát, sao cậu lại đến đây?”

“Bị người ta kéo tới. Cậu phải làm đến mấy giờ?”

“Nửa tiếng nữa là xong. Cậu đứng ở góc đường bên kia chờ tớ một chút.” Cao Tân nghĩ nghĩ một hồi lại tháo găng tay lông thỏ đang mang đưa qua. “Mang vào, đừng để lạnh.”

Găng tay vẫn còn mang hơi ấm của người, Cát Vi Dân túm lấy bộ tóc giả trắng bóng dưới cái nón ông già Noel đỏ chói, dứt khoát đem bao tay nhét lại vào túi áo khoác màu đỏ của cậu ta, rồi nhanh chóng nhảy ra xa mấy thước.

“Tớ không lạnh, cậu cứ giữ đi.”

Nửa tiếng sau Cao Tân đứng giờ mà chạy đến góc đường, trong tay là một hộp bánh kem nho nhỏ, kéo Cát Vi Dân đi ngược hướng đám đông rộn ràng, vừa đi vừa hỏi.

“Ngày lạnh thế này, sao lại bị kéo ra đến đây?”

Cát Vi Dân đảo mắt.

“Còn không phải là lấy cớ chúc mừng Giáng Sinh sao! Hừ, một đám già đầu, Giáng Sinh có cái gì mà chúc mừng chứ.”

Những ngày lễ lãng mạn như Giáng Sinh này, đối với những kẻ tỉnh táo thì không có chút ý nghĩa. Kì thật mấy cậu bạn kéo cậu đi cũng là có dụng ý khác, sớm đã lên kế hoạch sẵn sàng, thừa dịp Giáng Sinh lên đến khoa ngoại ngữ của học viện nữ sinh kia trong thành phố “quan hệ hữu nghị”. Cát Vi Dân thừa dịp rảnh tay một chút mới kịp đào thoát, y như mấy tên tội phạm.

Cao Tân đã cởi bộ trang phục ông già Noel ra, vóc người cao cao mặc áo khoác dài màu đen, quần khắn choàng trắng tinh, mang theo vẻ phong tình nhàn nhã nhìn chằm chằm Cát Vi Dân, nhếch nụ cười biếng nhác, không hiểu sao lại khiến tim người ta đập loạn cả lên. Cát Vi Dân nghe cậu ta thản nhiên nói.

“Bọn họ cũng không phải khá giả mấy. Nhưng chúng ta thì khác, lễ Giáng Sinh vẫn là ăn mừng lớn một chút.”

Rồi trên con đường lớn đầy người đến người đi nhẹ nhàng cầm lấy một bàn tay, Cao Tân nói.

“Tớ dẫn cậu đến chỗ này.”

~*~*~*~

44. Chương 44

Hai chữ “khác biệt” vô cùng đơn giản, trong lòng lại như bị ai gõ nhẹ mà đập thành thạch. Cát Vi Dân trong lúc tâm hoảng ý loạn cũng quên mất chuyện giãy khỏi tay Cao Tân, ngoan ngoãn theo sát cậu ta rẽ vào một khúc đường ngoằn ngoèo, rồi lại xuyên qua một ngõ nhỏ, qua một cánh cổng sắt, lúc định thần lại mới phát hiện dòng người xung quanh đã không còn tăm hơi, hai người đơn độc đứng giữa một cánh đồng hoa hoang tàn vắng vẻ.

Cát Vi Dân ngơ ngác nhìn quanh.

“Đây là nơi nào đây?”

Rõ ràng mới lúc trước vẫn còn là khu phố sầm uất nhất của thành phố, chỉ đi bộ 10 , sao lại như đã bước sang một cõi khác rồi? Trước mắt là cánh đồng bạt ngàn cùng những khoảnh hoa muôn sắc màu, nếu nói là công viên, lại không có một bóng du khách lẫn mái che nghỉ chân, nếu nói là sơn dã, các loại cây hoa cao thấp xen kẽ nhau lại rõ ràng đã được tỉ mỉ chăm bón.

Trên mặt Cao Tân không giấu được vẻ đắc ý, vẻ mặt như đang dâng tặng báu vật.

“Đây là khu nghiên cứu thực vật, đã thành lập nhiều năm, bắt quá rất ít người biết.”

Cát Vi Dân lại nhăn mặt.

“Này, sao có thể tùy tiện đi vào khu nghiên cứu của người ta vậy chứ?”

“Không sao, lúc trước tớ đi làm thêm về cũng hay qua chỗ này ngồi một chút. Cảnh sắc rất đẹp đúng không?”

“Vẫn là về thôi, vậy không tốt đâu.”

“Đúng rồi, qua vườn hoa phía trước này sẽ tới một cái gò, tớ dẫn cậu đi xem.”

“Cao Tân, về thôi.”

“A, lại đây lại đây, qua bên này đi.”

Nhìn Cao Tân đứng đằng xa phần khởi vẫy tay với mình, Cát Vi Dân tuyệt vọng dờ trán, lại nữa rồi! Tên này có thể ít nhất một lần chịu nghe người khác nói có được không!

“Tiểu Cát, thần người ở đó làm gì, mau đến đây.”

Lúc Cát Vi Dân đang cùng Cao Tân băng ngang qua vườn hoa thì nghe một tiếng ầm thật lớn vang trên đỉnh đầu. Cát Vi Dân đá đá người phía trước xả giận.

“Đã nói với cậu là không được tùy tiện xông vào chỗ của người ta, ngay cả ông trời đều nhìn không vừa mắt!”

Cao Tân cũng không buồn ngoảnh đầu lại, tiếp tục ở phía trước dẫn đường, vừa dùng giọng điệu rất chân thành mà sửa cậu.

“Tiểu Cát, mê tín dị đoan là không tốt đâu.”

Cát Vi Dân tức đến hộc máu. Hai người đến được cái gò kia thì tiếng sấm ngày càng vang rền, mưa đã lác đác rơi. Trong khu nghiên cứu, phóng tầm mắt nhìn, ngoại trừ cây thì chẳng còn gì khác, không có chỗ nào để trú mưa. Hai người chạy vòng quanh cái gò nửa ngày, cuối cùng mới phát hiện một khu nhà kính mà chui vào.

Trong nhà kính có đủ loại thực vật kì quái không rõ tên tuổi, trong không khí oi bức có mùi của phân hóa học. Tóc tai lẫn áo khoác của cả hai đều nhiều nước tí tách, bộ dáng vô cùng chật vật. Cao Tân vừa tháo khăn choàng vừa tiếc nuối thở dài.

“Thật đáng tiếc, vốn dĩ phong cảnh trên gò đó đẹp vô cùng, tớ rất muốn cho cậu xem.”

Cát Vi Dân đá cậu ta một cái.

“Ai bảo cậu làm vậy, trời phạt đó.”

Qua những tấm kính trong suốt có thể nhìn thấy cơn mưa ác liệt bên ngoài. Cát Vi Dân ngồi chồm hổm trên nền nhà kính, nước chảy từ tóc xuống mang theo cảm giác lạnh lẽo tận trong xương, hộp bánh kem để dưới đất đã bị dẫm đến chẳng còn hình dạng, Cát Vi Dân mở ra xem, bên trong là một đồng màu sắc lẫn lộn lẫn vào nhau. Về mặt Cao Tân càng thêm chán chường.

“Tớ vốn cố ý chọn loại bán chạy nhất trong tiệm.”

Bị mưa to nhất trong nhà kính, đói bụng, trước mặt là một cái bánh kem đã biến dạng, thật là một lễ Giáng Sinh chẳng ra sao cả a. Cát Vi Dân thở dài một hơi, Cao Tân ngồi xuống cạnh cậu, mặt cúi gầm, buồn bã nói.

“Xin lỗi cậu.”

Cát Vi Dân nhìn cậu ta một cái, dùng bả vào đẩy vai cậu ta.

“Này, cái bánh kem này hình dạng ban đầu của nó thế nào vậy?”

“A? Ừm, vốn là bánh kem trái cây đó, có ba tầng, một tầng bánh, tiếp theo là chocolate, rồi đến bơ đông lạnh. Trên mặt vốn là có 2 trái dâu... Ừ, chính là cái chỗ bị ép dẹp màu hồng hồng đó đó, còn có hình vẽ ông già Noel nữa kia... Là cái chỗ sứt bên kia ấy.”

Cát Vi Dân nhếch khóe miệng.

“Nghe có vẻ rất ngon nha, còn cái gò bên kia, trên đó có gì?”

“À, trên đó có vài cây trà, với mấy loại cây tớ không biết nữa, xa xa là những bụi cây có hoa trắng muốt, hoa đó mọc từng tầng tầng nhìn đẹp lắm. Bất quá đẹp nhất không phải là cảnh trên đó, chủ yếu là vì cái gò đó khá cao, đứng ở trên đó nhìn xuống, có thể thấy cảnh quanh thành phố, dòng chảy của đèn xe lẫn các loại đèn màu, cảnh đêm vô cùng tuyệt vời đó.”

“Ồ, nghe rất được nha.”

Khóe miệng của Cao Tân cũng cong lên.

“Đúng thế, rất đẹp đó. Lần sau có cơ hội tớ lại mang cậu đến đó ngắm.”

“Tốt. Này, Cao Tân.”

“Sao?”

“Chúng ta chia bánh ngọt ra đi.”

“Ừ.”

Nhà kính lạnh cóng, hai người ngồi dưới đất lang thôn hổ yết chén chiếc bánh ngọt đã bẹp dính cả ra, hoàn toàn chẳng có chút không khí Giáng Sinh, lại làm cho người ta cảm thấy ấm áp dạt dào đến diệu kì.

Cao Tân lấy vài cây nến nhỏ trong ba lô ra, ánh nến vàng nho nhỏ trên mặt đất tạo thành một vòng tròn lấp lánh. Hai người nhìn nhau cười, cùng nói.

“Giáng Sinh vui vẻ!”

Sau đó Cao Tân chồm người qua, hạ một nụ hôn lên mi mắt Cát Vi Dân. Chỉ là khẽ chạm vào rất nhẹ, nhưng so với miệng lưỡi quẩn quýt say đắm thì lại càng ấm áp động lòng người hơn.

Cát Vi Dân khép mắt.

Lễ Giáng Sinh... Mọi người đang làm gì nhỉ? Nhóm bạn đang cùng những nữ sinh xinh đẹp của trường ngoại ngữ vui vẻ làm quen, người người đang tận hưởng một bữa tiệc Giáng Sinh thật lớn trong những nhà hàng cơm Tây ấm áp trên những con phố lớn nhộn nhịp, đôi tình nhân dắt tay nhau bước đi trên con phố buồn bán vữa mới lên đèn rực rỡ, trên tay vài cô bé có lẽ vẫn còn cầm cành hoa hồng bạn trai tặng... Nhưng tất cả đều không sánh bằng trong nhà kính cô đơn này, vài ngọn nến sơ sài chiếu sáng nụ hôn nơi mi mắt.

Cao Tân ghé vào lỗ tai cậu, một lời hứa son sắt mà cam đoan.

“Tiểu Cát, sang năm tớ nhất định sẽ cho cậu một lễ Giáng Sinh tuyệt vời nhất.”

Cát Vi Dân mở to mắt.

“Không có sang năm đâu nha.”

“A?”

“Sang năm đừng hy vọng tớ cùng cậu đi tắm mưa.”

“Sang năm sẽ không vậy đâu, lễ Giáng Sinh năm sau sẽ tìm một chỗ cậu muốn đến để ăn mừng ha.”

“Tớ không cần, cậu tự ăn mừng một mình cũng đủ rồi.”

“Không có cậu, sao có thể coi là ăn mừng được chứ.”

“Ai thèm quần cậu chứ.”

“Được, quyết định rồi, sang năm chúng ta phải có một lễ Giáng Sinh tuyệt vời nhất.”

“Đi chết đi! Không nghe tớ nói “không cần” sao?” Cát Vi Dân hung dữ vung nắm đấm tới, người dưới thân bắt đầu “Ui đánh”, “Cha mẹ ơi” mà ma kêu quỷ rống, Cát Vi Dân miệng than thở “Ồn chết đi”, trong lòng lại nghĩ...

Kì thật, đây đã là một lễ Giáng Sinh tuyệt nhất rồi.

~*~*~*

~*khụ khụ* dạo này sa đà vào đọc truyện quá, mà quên mất hồng post truyện ;_____; rất xin lỗi các bạn nha *cúi đầu*

p.s: cứ nhớ là đã post chương 44 rồi chứ, hóa ra chưa ah

mình bị đăng trí rồi :((((((((((((

45. Chương 45

Đây là kì thi học kì đầu tiên sau khi vào trường, không ai biết bài thi sẽ khó cỡ nào, tất cả tân sinh viên dưới áp lực thi cử đều nơm nớp lo sợ. Số lần Cao Tân theo Cát Vi Dân lên thư viện cũng không ít, nhưng lần nào cũng chỉ làm hai việc duy nhất: chép bài tập hoặc đi ngủ. Đến cuối kì, cuối cùng cậu ta cũng chịu khổ trương hơn, bỏ hẳn mấy việc làm thêm buổi tối, theo Cát Vi Dân chăm chỉ nghiêm túc ôn tập.

Cát Vi Dân nhìn cậu ta đối mặt với sách giáo khoa còn mới tinh mà vô đầu bút tóc, nhin không được hừ một tiếng trong mũi.

“Cuối cùng cũng tỉnh ngộ rồi sao? Đáng tiếc đã quá muộn.”

Cao Tân cúi đầu khom lưng, “Tiểu nhân biết sai rồi”, vừa ân cần bóp chân cho Cát Vi Dân. Cát Vi Dân chịu không nổi mà trở mình xem thường, cầm tập ghi bài quăng sang cho cậu ta.

“Tự xem đi.”

Cao Tân rất biết điều mà chăm chú cầm tập nghiên cứu nửa ngày, rồi mới thận trọng xáp đến.

“Tiểu Cát a, tớ hỏi cậu một cái.”

“Hỏi đi.”

Biết cậu ta đi học chưa bao giờ chịu nghe giảng, bài tập từ trước đến nay cũng chỉ làm qua loa cho xong, Cát Vi Dân đã chuẩn bị sẵn tâm lý, vô luận Cao Tân hỏi câu ngu ngốc cỡ nào cũng sẽ cố gắng giữ tỉnh táo...

“Tiểu Cát, đây là tập môn nào vậy?”

Cát Vi Dân thiếu chút nữa té từ trên ghé xuống.

Hơn 10 môn, kì thi kéo dài qua hai cái cuối tuần. Sau khi môn chuyên ngành cuối cùng kết thúc, ai ai cũng đều như được giải phóng mà thở dài một hơi. Người mừng người lo, thành tích kì thi phải tới học kì sau mới được công bố, vô luận thế nào thì sinh viên cũng sẽ được trải qua kì nghỉ đông đầu tiên thoải mái nhẹ nhàng khi không cần vì thành tích mà nhìn sắc mặt quý phụ huynh.

Ngày kế tiếp sau khi kì thi chấm dứt, Cát Vi Dân thu dọn hành lí về nhà. Không biết có phải vì không còn áp lực từ bài tập kì nghỉ và học thêm hay không, kì nghỉ đông đầu tiên sau khi vào đại học có vẻ dài hơn hẳn. Cát Vi Dân cùng Cát lão gia chơi cờ, giúp cha Cát sửa bàn ghế, kiêng những bao đồ tết lớn nhỏ phụ mẹ Cát, bắt tri bắt giác đã hơn mười ngày trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, cậu và Cao Tân có hẹn nhau ra ngoài chơi hai lần. Những ngày qua của Cao Tân so với Cát Vi Dân còn bận rộn hơn nhiều. Làm thêm ở quán bar và tiệm cơm từ ba buổi một tuần tăng lên năm buổi, hơn nữa lúc trước là từ 9h tối làm bán thời gian giờ chuyển thành từ 9h làm cả ngày, cuối tuần còn phải giúp mẹ cậu ta xử lý một vài việc làm ăn vụn vặt. Hai người bình thường cũng ngày ngày nhắn tin, giờ giờ điện thoại. Tin nhắn lẫn điện thoại đều chẳng có nội dung gì, đại khái đều là “Tớ hôm nay cùng mẹ đi mua nấm hương”, “Tớ hôm nay không cần thận đem nước chanh pha vào bia của khách”, những câu chuyện vô cùng nhàm chán, hai người lại chẳng biết chán.

Trải qua một học kì bên cạnh Cao Tân, lúc còn ở trường thì không có cảm giác đặc biệt gì, về nhà rồi Cát Vi Dân lần đầu tiên mới biết cảm giác thiếu đi một người bên cạnh, thế là gửi tin nhắn ngày càng thường xuyên hơn. Mẹ Cát nghe tiếng tin nhắn tí tí không ngừng vang lên mà hoài nghi nhìn cậu.

“Tiểu Cát, con đang nói chuyện với bạn sao?”

“Không có a.” Cát Vi Dân giọng nói sang sảng ánh mắt dao động, thuận tay chỉnh điện thoại về chế độ rung.

Bận rộn vội vàng mà đón tết âm lịch. Đi đâu cũng nghe thấy câu “Chúc mừng năm mới” đến mòn cả tai, cô MC trên TV mặc sườn xám màu đỏ vui vẻ cúi chào.

“Chúc các vị bằng hữu năm mới hạnh phúc!”

Cát Vi Dân giúp mẹ Cát xách một túi đồ tết vị đại, đến nhà họ hàng thăm viếng chúc tết. “Năm mới phát tài” nói đến lưỡi muốn rút gân, tiền lì xì cũng nhét phồng một túi áo khoác. Mỗi dịp năm mới luôn có những người họ hàng bằng hữu chưa kịp thăm viếng, từ mừng một đến mừng bảy, Cát Vi Dân không phải là ra đường thăm hỏi họ hàng thì cũng là tiếp đãi họ hàng trong nhà. Ngày đầu còn hân hoan vui vẻ chào đón năm mới, đến cuối cùng chỉ còn lại cảm giác chán muốn chết.

Mùng tám, Cát Vi Dân chán chường ngồi trong nhà bà dì không biết là thứ mấy rồi, những người đàn ông cùng thời cha Cát hút thuốc nói chuyện cổ phiếu, mấy bà phụ nữ cùng thời mẹ Cát thì túm lại một chỗ tám chuyện trên trời dưới đất, mấy đứa tiểu quỷ bốn năm tuổi chạy tới chạy lui như điên trong phòng khách, Cát Vi Dân đối mặt với hộp bánh mứt tinh xảo mà thở một hơi thật dài, khó chịu như đang ngồi tù. Khói thuốc lơ lửng trong phòng khách đục ngầu, Cát Vi Dân chịu đựng, cuối cùng vẫn là chịu không nổi mà đẩy cửa ra ngoài ban công, thuận tay bấm di động.

“Tiểu Cát?” Giọng nói Cao Tân vang lên bên kia đầu dây.

Cát Vi Dân cong cong khóe miệng, nói.

“Ừ, là tớ đây.”

“Hôm nay lại đi thăm người thân à?”

“Ừ. Cậu đang làm gì đó?”

Giọng nói Cao Tân đầu kia điện thoại đầy chán nản.

“Vẫn ở nhà, mới ngủ dậy.”

Hừ, sao lại hạnh phúc đến thế chứ. Năm mới tới rồi, những chỗ làm thêm của Cao Tân đương nhiên cũng nghỉ bán, tên gia khóa này ngày nào cũng ăn rồi ngủ, cuộc sống hạnh phúc vô bờ. Cát Vi Dân tức giận bất bình hỏi.

“Sao cậu lại không đi thăm người thân?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một chút, mới truyền đến giọng nói thản nhiên của Cao Tân.

“Mẹ tớ năm đó theo ba tớ bỏ trốn đã cắt đứt quan hệ với người nhà. Bên nhà ba tớ... Tóm lại, nhà tớ căn bản là không có họ hàng để đi thăm.”

Cát Vi Dân bỗng có chút khó chịu. Cậu như là an ủi mà nhanh miệng nói.

“Vậy là cậu bây giờ cùng mẹ cậu mừng năm mới sao?”

“Mẹ tớ vừa đi. Hiện giờ mẹ đang mở rộng việc làm ăn ra các thành phố khác, phải qua bên kia có việc gấp. Tớ ở nhà một mình.”

Giọng nói của Cao Tân vẫn thế, bình thản không một gợn sóng. Cát Vi Dân tưởng tượng ra cảnh cậu ta năm mới lại một mình trông căn nhà vắng vẻ, một chút khó chịu này bắt đầu trở nên không thể chịu đựng nổi.

~*~*~*

~mạng hồng ah

nên hôm nay mới post đc truyện, mọi người thông cảm nha

46. Chương 46

Qua cánh cửa ban công vẫn có thể nghe loáng thoáng tiếng cười nói náo nhiệt trong phòng, tiếng thét chói tai của lũ nhóc, tiếng mấy bà cô cao giọng chuyện trò, tiếng những người đàn ông sang sảng một hồi lại thấp xuống, mang theo sự rộn ràng nhộn nhịp đặc biệt của ngày tết. Đầu bên kia điện thoại lạnh lẽo quạnh quẽ, yên ắng đến nỗi chẳng nghe được chút thanh âm nào.

Đôi mắt đang nhắm của Cát Vi Dân lại mở bừng, nói một câu dứt khoát với đầu dây bên kia.

“Cậu đang ở đâu, đọc địa chỉ cho tớ.”

“Ừ... A, Tiểu, Tiểu Cát?” Cao Tân chậm nửa nhịp mới kịp phản ứng, tiếp đó ở đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng binh lách cách liên tiếp của đồ vật bị đụng trúng, Cát Vi Dân nghe Cao Tân vội vội vàng vàng nói.

“Cậu chờ một chút, tớ đi ra xem số nhà liền.”

Cát Vi Dân đen mặt, “Cậu còn không nhớ số nhà mình số mấy sao?”

Cao Tân “Ha ha” cười gượng hai tiếng, Cát Vi Dân cũng đủ tưởng tượng ra bộ dạng cậu ta gãi gãi đầu.

“Tớ chỉ là nhất thời kích động, không nhớ ra được gì hết thôi. Cậu chờ một chút... Ui da!”

Đầu kia lại truyền đến tiếng “Bình” thật to, rõ ràng là Cao Tân lại đá ngã cái gì nữa rồi, Cát Vi Dân vội vàng nói với cậu ta.

“Cậu đừng vội, từ từ cũng tới mà. Thấy rồi thì nhắn tin cho tớ.”

Sau đó Cát Vi Dân bước sang phòng khách, nói với mẹ Cát vẫn đang mải mê thảo luận vài cách nấu món cá trích hấp.

“Mẹ, con đột nhiên nhớ ra chiều nay có một buổi họp lớp.”

Mẹ Cát liếc mắt nhìn cậu một cái.

“Thằng bé này, đến cả việc đó cũng quên được sao. Tối nay có qua nhà dì ăn cơm được không?”

“Chắc là sẽ chơi đến khuya, không về kịp đâu ạ.”

Mẹ Cát cũng không hỏi thêm gì nữa, dễ dãi gật đầu. “Vậy đi đi, nhớ cẩn thận đấy nhé.” Lại thêm một câu, “Buổi tối về sớm chút, đừng đi mấy hẻm tắt, gần đây trị an không tốt.”

Cát Vi Dân có chút áy náy, nhưng vẫn xách ba lô lên. “Con đi đây.”

Ngồi taxi, Cát Vi Dân đau lòng mà sờ ví, trong lòng oán hận mắng: ở đâu không ở, lại cố tình ở cái nơi khi họ còn gáy không có xe bus cũng chẳng có tàu điện chạy qua. Trên thực tế thì cái nơi khi họ còn gáy này đại khái lại là nơi tập trung những nhà giàu có cao quý nhất địa phương này, phóng mắt nhìn ra là những ngôi biệt thự lớn nhỏ xen kẽ nhau, bên núi bên biển, phong cảnh tuyệt đẹp, không khí làm dịu lòng người. Những nhà ở đây đều có xe riêng, nên lúc chính phủ làm quy hoạch giao thông cũng không bận tâm mấy. Từ xa xa đã nhìn thấy bóng người cao cao đứng ở trạm bảo vệ dưới chân núi vẫy tay với mình. “Tiểu Cát...”, Cát Vi Dân tươi cười.

Đi dọc theo con đường núi thoải thoải độ 15 mới đến nhà Cao Tân. Ngôi nhà hai tầng màu trắng, giữa vườn hoa được cắt tỉa gọn gàng là một hồ phun nước nhỏ, đầy cánh cửa gỗ khắc hoa vào, không gian bên trong vô cùng đáng kinh ngạc.

Sự trang trí sắp xếp trong ngôi biệt thự nhỏ đều nơi nơi đều thể hiện dụng tâm của chủ nhân, đèn treo thủy tinh lộng lẫy, bình sứ Thanh Hoa đắt tiền, đầu lộc được khảm trên tường, ở góc nhỏ kia là một quầy bar cùng kho rượu... Đường như tất cả không gian đều được tận dụng, thanh nhã mà độc đáo. Cảm giác đầu tiên của Cát Vi Dân chính là, mấy thứ quý dị như áo thun Ultra man với cả gối ôm cậu bé bút chì của Cao Tân kia rốt cuộc là làm sao mà bồi dưỡng ra được vậy, cảm giác thứ hai lại là, một mình sống trong căn nhà thế này, thật sự rất quạnh quẽ.

Cát Vi Dân theo Cao Tân đi tham quan xung quanh, nhìn trên chiếc bàn tròn khắc hoa trong phòng ăn để đầy mấy tô ăn mì gói cáu bần thì cuối cùng cũng nhận không được khoe miệng run rẩy.

“Bữa trưa của cậu là cái này?”

Cao Tân còn thành thật mà lắc đầu.

“Không phải, cái này cũng là cơm tối của tớ đó.”

Cát Vi Dân không biết nói gì: “Đầu năm đầu tháng cậu một ngày ba bữa mì gói?”

“Dù sao cũng chỉ một mình, tớ cũng lười ra ngoài ăn lắm.” Cao Tân đưa tay vuốt lên hàng lông mày nhăn tít lại của Cát Vi Dân, “Yên tâm đi, tớ mua rất nhiều loại để đổi khẩu vị mà.”

Đổi khẩu vị thì không còn là mì gói sao? Cát Vi Dân hung dữ đưa tay gạt tay cậu ta ra, vừa trừng mắt uy hiếp.

“Tối nay đi siêu thị với tớ, dám mời tớ ăn mì gói thì cậu chết chắc!” Nhân tiện mắng thêm một câu, “Tên chết tiệt cậu!”

Cao Tân từ lúc mới gặp Cát Vi Dân khoe miệng đã cong cong nay càng dần ra, gương mặt anh tuần sáng bừng như hoa nở rộ, cười đến nổi cả phòng đều ấm áp cả lên, cúi đầu mà nói rằng.

“Tiểu Cát, cậu thật tốt.”

Cát Vi Dân phùng một cái mặt đỏ như gấc. Hừ, khi không lại để điều hòa cao như vậy làm gì chứ?

~*~*~*

~*Cúi rạp người* thành thật xin lỗi mọi người vì lâu vậy mới post chương mới ;A; mạng nhà mình bị hỏng, nên ko post đc T_T

47. Chương 47

Tháng giêng rét đậm, qua buổi chiều là nhiệt độ đột ngột hạ xuống. Trên cổ Cát Vi Dân quấn khăn choàng của Cao Tân, dọc theo con đường núi thật dài gió biển ***g lộng xuống núi. Cao Tân đi phía trước, dáng người cao cao đổ nghiêng một chiếc bóng trên người Cát Vi Dân, cậu ta vừa đi vừa nói chuyện.

“Chúng ta đi ăn ngoài là được rồi, đi siêu thị phiền phức vậy làm gì chứ.”

Biết rõ cậu ta chẳng để tâm bản thân, Cát Vi Dân vẫn là khinh thường một cái.

“Năm mới phải ăn cơm ở nhà mới có không khí.” Tiếp theo lại hùng hổ thêm một câu. “Không cho phép cãi.”

Siêu thị lớn gần khu biệt thự thật ảm áp. Cao Tân giúp đẩy xe mua hàng, hăng hái chạy qua chạy lại khu rau củ.

“Rau cải xanh nhìn rất tươi nha! Ý da, bông cải cũng vậy.” Vừa nói hai mắt vừa sáng rực nhìn chằm chằm khu thủy sản bên kia.

“Tiểu Cát, tối nay chúng ta ăn cá được không.”

Cát Vi Dân đầu đầy hắc tuyến mà nắm cổ áo cậu ta, giật cái bắp cải trắng tươi ngon trong tay cậu ta bỏ xuống, sau đó một mạch tha cả người lẫn xe qua khu thực phẩm chín.

“A?” Cao Tân nghi hoặc mà xoay nửa đầu nhìn cậu.

“A cái gì?” Cát Vi Dân tức giận đáp, “Vào khu đó làm gì? Cậu nấu hay tớ nấu đây? Mua về cũng chẳng ai đụng tay tới.”

Nói rồi kéo người đến trước quầy gà quay, khoanh tay.

“Tự chọn đi.”

Lúc hai người tay xách nách mang túi lớn túi nhỏ đồ ăn sẵn của siêu thị trở về, Cao Tân thành thật mà biểu đạt suy nghĩ trong lòng.

“Như vậy không bằng đi ra ngoài ăn, dù sao đồ ăn cũng đâu phải do mình làm đâu.”

“Cậu im lặng.” Cát Vi Dân thất bại theo sát phía sau cậu ta, giọng nói rõ ràng là lấy khí không đủ. Thật ra cậu cũng chỉ mới nhớ ra chuyện hai người không ai biết nấu ăn mấy phút trước, chỉ tiếc lời là chính mình nói ra, chân cũng đã bước vào siêu thị, đành phải sống chết mạnh miệng một câu chống đỡ.

Cát Vi Dân vốn định để cậu ta trải nghiệm một chút sự ảm áp của bữa cơm nóng hổi ngày tết, đáng tiếc một thể hệ này của bọn họ, cơ hồ đều là được cha mẹ nuôi trong mật ngọt, mười ngón tay chưa từng dính bùn, con gái biết nấu ăn đã hiếm, càng khỏi nói hai cậu nam sinh cao to, đối mặt với bó rau sũng nước và đám tôm cá vẫn còn giẫy đành đạch trong siêu thị thì chỉ biết trơ mắt nhìn mà thôi. Xem ra học nấu ăn vẫn là quan trọng a.

Cao Tân dường như cũng rất ngại bèn mà cũng nghĩ cùng một chuyện, bỗng nhiên nói.

“Tiểu Cát, đợi sau này tớ học nấu ăn rồi, sẽ nấu cho cậu ăn nhé.”

Cát Vi Dân hừ một tiếng.

“Hừ, chờ cậu, không bằng để tớ đi học nấu ăn cho rồi.”

Cao Tân vẻ mặt nghiêm túc mà quay đầu lại.

“Tiểu Cát, cậu ngàn vạn lần đừng mang ý nghĩ đó trong đầu. Cậu hai tay đã không phân biệt được trái phải rồi, cho dù không đốt nhà bếp cũng sẽ đem ngón tay... Ui da, tớ nói thật mà.”

“...”

“Ui da, đừng gõ... Ui, cái gói to đó là gà quay ý, không thể ném... Ô ô... Cái gói to đó là bia, đừng... Đau...”

Sự thật chứng minh rằng cho dù là thức ăn sẵn của siêu thị thì vẫn có thể tạo nên một bầu không khí ảm áp. Bụng được gà quay và xôi thập cẩm ních đến no căng, Cát Vi Dân sau khi giúp Cao Tân thu thập đồng hồ đồng bày đầy bàn thì vô cùng mỹ mãn mà nằm dài trên giường trong phòng Cao Tân, bắt đầu chán chết mà cầm remote TV xem chương trình, vừa câu được câu mất nói chuyện với Cao Tân.

Phòng Cao Tân rõ ràng là mang nét đặc trưng của chủ nhân, một chữ khái quát, chính là “loạn”. Cát Vi Dân ở nhà vốn cũng không làm việc nhà, cũng không phải người đặc biệt gọn gàng, phòng cũng không được tính là sạch sẽ, nhưng phòng Cao Tân thì cậu quả thật nhìn không lọt mắt. Sách vở tạp chí đủ loại lẫn

quần áo nhẵn nhúm như nùi giẻ vắt lộn xộn từ cửa một đường bay lượn đến cửa sổ, ra ngoài ban công, y như một khu ve chai, Cát Vi Dân thật cảm thấy ủy khuất cho căn phòng bố cục rất đẹp của cậu ta, dưới chân đá cái tên bên cạnh đang nằm ưỡn bụng như con cá chết.

“Này, cậu dọn phòng một chút sẽ chết sao?”

“Không cần đụng tay tới, giúp việc sẽ tới dọn.”

“Mấy ngày dọn một lần?”

“Hai ngày.”

Vậy mà còn có thể thành như vậy, Cát Vi Dân đổ mồ hôi. Cậu lại đá đá Cao Tân.

“Này, đã vậy thì sao không mượn hẳn giúp việc toàn thời gian luôn đi?”

Ít nhất thì lúc đói cũng sẽ có người nấu cơm, bị bệnh có người chăm sóc, buồn chán có người cùng chuyện trò, đầu năm đầu tháng sẽ không thiếu lương như thế này. Cao Tân thần nhiên cười, nói.

“Tớ và mẹ đều không quen có người lạ trong nhà. Lúc nhỏ, mẹ tớ phải đi ra ngoài bươn chải nuôi gia đình, ban ngày thì nhờ một người hàng xóm qua nhà chăm sóc tớ, kết quả là người kia lại đem tớ đi bán. Cũng may mẹ tớ kịp thời báo cảnh sát mới cứu được tớ về.”

Cát Vi Dân không biết gì cũng đã cảm thấy hú hồn một phen, lại vừa cảm thấy đau lòng, nói.

“Vậy cậu sau đó nhất định là rất sợ ở nhà một mình nhỉ?”

Cao Tân vòng tay gối sau đầu, vẫn nhẹ nhàng cười cười, nói.

“Cũng chẳng phải sợ hay không sợ. Sau đó mẹ tớ khóa trái tớ trong phòng, một hai ngày đầu còn sợ hãi, qua một thời gian dài cũng thành quen. Một mình ngây ngẩn trong phòng vẫn vô cùng tự tại đó thôi.”

Rồi cậu ta trở người nằm úp sấp, nhìn Cát Vi Dân nói.

“Cho nên Tiểu Cát, cậu cũng không cần thương hại tớ.”

~*~*~*~

48. Chương 48

Cát Vi Dân không được tự nhiên mà quay đầu sang chỗ khác.

“Hừ, ai thèm thương hại cậu chứ.”

“A, tớ lại cảm thấy rất đáng để thương cảm đó chứ, một cậu bé xinh xắn nhỏ nhắn ở nhà một mình, đột nhiên bị rơi vào ma trảo của lão hàng xóm kì quái, thân thể non mọn bị dây thừng trói lại...”

“Ngừng!” Cát Vi Dân phát điên, chuyện lừa bán trẻ con bình thường sao lại bị cậu ta nói thành thể được a a a.

“Cậu rốt cuộc là xem ở đâu ra mấy cái tình tiết vớ vẩn này hả?”

“Cậu chưa xem qua sao, chính là cái loại phim có “Á ư” ý, tục xưng...”

“Câm miệng!” Cát Vi Dân một cú thúc khuỷu tay lao tới—

“Ui da! Tiểu Cát, hội chứng thời kì trưởng thành cuồng bạo lực của cậu... Ui da, A... Á đánh... Cha mẹ ơi...”

Tiết mục ca nhạc trên TV vẫn đang vô cùng sôi nổi, hai bóng người đang quần lấy nhau trên chiếc giường mênh mông. Lưỡi Cát Vi Dân bị Cao Tân ngậm trong miệng, mơ mơ màng màng nghĩ: rõ ràng lúc này mình còn đang cười trên người Cao Tân đánh cậu ta, sao bỗng nhiên đã thành... Ừm... Thế này rồi.

“Ừ ư...”

Đầu óc dần hỗn loạn, xúc cảm từ đầu lưỡi truyền đến lại càng rõ ràng hơn, Cát Vi Dân quyết định buông xuôi không tự hỏi nữa, thuận theo mà đón nhận sự cuồng bạo chiếm đoạt tựa hồ muốn xâm lấn đến nơi sâu nhất trong yết hầu. Cả người bị đè nặng phía dưới, không khí trong phổi lại bị rút đi, Cát Vi Dân cảm thấy bản thân sắp hít thở không thông. Chuyện đầu tiên sau khi được thả ra chính là hỗn hển hợp không khí, nhưng là đôi môi đang một hít vào một thở ra lại nóng rất như muốn bốc cháy. Nhất định là bị cắn đến sưng rồi.

Nơi nóng cháy không chỉ có môi, mà vành tai, bên gáy, xương quai xanh... Mỗi một nơi bị hôn qua đều in dấu như đang bị thêu cháy. Quần áo mùa đông nhiều lớp, phần da thịt môi và ngón tay có thể chạm tới quá ít, hai người cơ hồ là theo bản năng mà tự cởi quần áo trên người xuống. Áo khoác, áo lông, rồi đến áo sơ mi, quần bò cũng quá vướng víu.

Lúc Cát Vi Dân cởi bỏ nút áo cuối cùng của áo sơ mi, ngược mắt vừa lúc nhìn thấy Cao Tân đang ngồi chồm hổm trước mặt mình, cởi cái áo chui đầu mỏng cuối cùng. Cứ như đang xem một thước phim quay chậm, Cát Vi Dân nhìn cậu ta đưa tay kéo áo lên, lộ ra vòm ngực rắn chắc màu mạch, hơi ngửa đầu kéo áo ra, lắc lắc mái tóc có chút hỗn độn. Tiếp theo ngón tay nhanh nhẹn dời xuống, “Keng” – dây kéo bị kéo xuống, rồi lại nhẹ nhàng kéo quần lót xuống—

Cát Vi Dân mặt đỏ đến sắp ra máu, vừa quay mặt đây, hơi thở ấm áp liền phả vào mặt, miệng lưỡi nóng ẩm chạy dọc một đường bên gáy, đến trước ngực bắt đầu lưu luyến, đầu tiên là dùng lưỡi đánh vòng, tiếp theo lại làm càn mà cắn hai điểm nhỏ nổi lên, Cát Vi Dân ngửa đầu phát ra tiếng thở dốc khó nhịn, hai chân phí công mà giãy đạp, nửa người dưới có phản ứng lại càng dán sát nhau đến không ngờ.

Điểm nhỏ bị cắn đến đỏ tươi cuối cùng cũng được buông tha, Cao Tân ngẩng đầu nhìn vào mắt cậu, đôi mắt đen thâm sâu lấp lánh những tia sáng. Bả vai bị mạnh mẽ đè lại, cuối cùng thì lớp quần áo cuối cùng cũng bị kéo xuống, dục vọng cao ngất đang giương cung bạt kiếm áp cùng một chỗ, người ở trên bắt chước tần suất ra vào cổ găng di chuyển thất lưng, sự ma sát cháy bỏng đến khiến người ta phải điên cuồng. Hơi thở nóng rực lẫn những nụ hôn ướt át liên tục dùng bên gáy, mí mắt, chóp mũi, bên tai, Cát Vi Dân cảm thấy trước mắt chỉ còn khoảng không trắng xóa, làm người ta mê muội.

Phóng xuất ra lúc nào cũng không hay, Cát Vi Dân thở hồng hộc nằm úp sấp trên giường, chỉ kịp nhìn áo gối hình Keroro của Cao Tân mà nghĩ, mất phẩm mĩ của tên này đúng là trước sau vẫn không được thì vật thể cứng rắn nóng bỏng liền mạnh mẽ xông tới, lập tức tiến vào nơi sâu nhất trong thân thể.

“Ồ ư...”

Cát Vi Dân cắn con vật nhỏ xanh biếc trên áo gối, miệng phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ. Một thời gian dài không làm, lúc đầu vẫn còn chút cảm giác không thích ứng, nhưng cũng không cảm thấy nổi đau xé thịt xé da. Tay Cao Tân vẫn là không an phận, cùng với sự va chạm một chút lại một chút thì vỗ về hầu kết cậu, trước ngực, hạ bộ, ngón tay thật dài mở đôi môi cậu ra lách vào mà quấy nhiễu trong đó khiến Cát Vi Dân vừa xấu hổ vừa giận dữ đến mức muốn hạ răng nanh cắn phập một phát.

Ngoại trừ xấu hổ và giận dữ, còn có một thứ cảm giác khác chậm rãi nổi lên, cùng với va chạm ngày càng kịch liệt phía sau mà càng lúc càng rõ nét. Loại cảm giác vô cùng quen thuộc, là vô số lần miệng lưỡi giao triền, bàn tay an ủi mang đến khoái cảm cực hạn. Cát Vi Dân không chịu nổi nữa mà thở dốc rên rỉ, cơ thể bị kéo lay động trước sau, nửa người dưới đã ngẩng đầu ưỡn ngực theo những đợt đưa đẩy của thất lưng mà cọ qua cọ lại tấm chăn mềm mại, như một giọt mưa rơi xuống đôi môi khô nứt của người lữ khách, chỉ làm người ta cảm thấy càng khát hơn.

Va chạm phía sau lại nhanh hơn, không đủ, vẫn chưa đủ. Thân thể phủ trên người run rẩy một trận mãnh liệt, một dòng âm áp tràn trong cơ thể, khí quan nóng rực lui ra ngoài, cả người bị lật lại.

Phía trước vẫn chưa được giải phóng, sừng sững thẳng tắp, sưng đến khó chịu, Cát Vi Dân khước mắt hồng hồng thở hỗn hển, đẩy Cao Tân đang trên người mình xuống, mãnh liệt hôn môi cậu ta.

“Ừ... Đừng, Tiểu Cát...”

“Ừ...”

“Ừm... Tớ, tớ sẽ nhịn không được...”

“Ừ~ Vậy đừng nhịn...”

“À?”

Cát Vi Dân hung tợn mà cắn cắn môi Cao Tân, hai chân chủ động vòng qua thắt lưng, ngữ khí hung ác, thanh âm lại rất nhỏ.

“Lại đến.”

“Nhưng mà, chính là không phải cậu không cho tớ đến từ phía trước... Ui da!”

Cát Vi Dân hung hãn cắn một ngụm lên vai cậu ta.

“Câm miệng, mau làm!”

Tiếp theo một giây, người rên rỉ liền thay đổi, Cát Vi Dân cố sức hít sâu, cố gắng thích ứng với vật thể thật lớn đang xâm lấn cơ thể. Vào thời điểm đau đớn nhất, Cát Vi Dân chưa bao giờ để Cao Tân nhìn mặt mình, bị tên gia hỏa kia nhìn thấy bộ dạng nhe răng trợn mắt của mình thì thật quá mất mặt. Nhưng lúc này đây, Cát Vi Dân bỗng nhiên rất muốn nhìn kĩ khuôn mặt cậu ta, nhìn thật kĩ đến mức có thể đè ép lại bất an mà sự khô nóng trong cơ thể mang tới.

Gương mặt Cao Tân gần trong gang tấc, lại vẫn có vẻ mơ mơ hồ hồ, chỉ có đôi mắt thâm thúy dường như đặc biệt rõ ràng, như là lốc xoáy muốn hút người ta vào. Hai bắp đùi cậu ta thông thả nhưng mạnh mẽ đung đưa thân thể, nhìn cậu mà một câu lại một câu nói rằng.

“Tiểu Cát... Tớ thích cậu... Rất thích...”

Cát Vi Dân giữa những đợt xóc nảy vừa thoải mái lại kích thích này, ngoại trừ rên rỉ thì không còn làm được gì khác. Thời điểm cơ thể run lên mà bắn ra trên bụng Cao Tân, Cát Vi Dân cơ hồ tưởng rằng mình đã chết rồi. Cao Tân hiển nhiên cũng không kém phần mệt mỏi, hai người nhẹ nhàng ôm lấy nhau ngã xuống giường, cứ như vừa mới trải qua trận đấu mà người một hơi tơi một hơi cổ sức thở. Cuối cùng cũng bình phục được, Cao Tân áp tới hôn Cát Vi Dân một cái, nói.

“Tiểu Cát, sau khi khai giảng chúng ta dọn ra ngoài ở đi.”

~*~*~*

~Tin hot trong ngày đó là: Từ giờ sẽ post mỗi ngày một chương (trừ trường hợp đĩa pots truyện là mình quên or lười =))))). Vì chị Vy mới uống thần dược nên tinh thần edit đang rất dồi dào =)))))) mong rằng thần dược sẽ có tác dụng dài lâu, ít nhất là đến khi hoàn TNNN :3 *tung tim tóe lóe tới chị*

Tin hot đã hết, mong các bạn ủng hộ :))))))))))

49. Chương 49

“Cậu muốn dọn đi đâu?”

“Không phải tớ, mà là chúng ta. Tớ định thuê một phòng gần trường, hai đứa sống chung.”

“Ở trong trường không sướng sao, sao lại phải dọn ra ngoài làm gì chứ?” Sau khi nói xong Cát Vi Dân mới phát hiện mình lại hỏi một chuyện quá ngu ngốc, quay đầu lại, quả nhiên thấy được ánh nhìn đầy mong chờ của Cao Tân.

Cát Vi Dân nhú mày.

“Nếu vậy thì cứ như bây giờ cũng rất tiện mà, không nhất thiết phải dọn ra ngoài.”

Gương mặt Cao Tân thoáng lộ vẻ buồn bã.

“Không phải chuyện đó.”

“Chứ là chuyện gì?”

Cao Tân không trả lời, rầu rĩ vùi đầu vào vai Cát Vi Dân, hơi thở ẩm áp ẩm ướt. Cát Vi Dân lắc lắc vai, nói.

“Này, cậu đừng có lên cơn động kinh. Nếu chúng ta dọn ra ngoài thì phải giải thích với mọi người thế nào đây?”

Cát Vi Dân có quan hệ khá tốt với vài bạn học, thói quen sinh hoạt cũng hợp nhau, qua một học kì vẫn chưa từng phát sinh vấn đề gì, người như Cao Tân lại càng dễ hòa hợp với bạn bè, nghĩ thế nào thấy hai người chẳng có lý do gì để dọn ra khỏi kí túc xá.

Cao Tân nhún vai, vẻ bất cần.

“Chuyện này thì có gì đâu, nếu cậu không ngại công khai quan hệ của chúng ta thì tớ sẽ nói cho họ biết tớ thích cậu.”

Cát Vi Dân hoảng sợ, đá nhẹ cậu ta.

“Cậu điên à, có muốn tốt nghiệp không hả?”

Tình yêu đồng tính đối với rất nhiều người vẫn bị xem là một căn bệnh không thể chấp nhận được, một khi hai người công khai quan hệ thì Cát Vi Dân thật không biết mọi người sẽ đối xử với họ bằng thái độ gì nữa. Bình thường sống cùng Cao Tân, Cát Vi Dân luôn thận trọng, ở trong trường, những khi đùa giỡn thân mật thì cũng chỉ khi không có người, trước mặt bạn học, hai người cùng lăm chỉ choàng vai bá cổ nhau mà thôi. Cũng may trong trường nhiều nam ít nữ, chuyện nam sinh kết thân với nhau cũng không lạ, Cát Vi Dân cùng Cao Tân mỗi ngày đều dính lấy nhau, mọi người cũng chỉ nghĩ rằng hai người họ tình cảm thân thiết như anh em.

Nếu bị phát hiện... Cát Vi Dân thật không dám nghĩ tới. Cậu nghiêm giọng nói.

“Không được nói ra, biết chưa?”

“Chỉ là nói cho mấy cậu cùng phòng...”

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC.”

Cao Tân có chút ủy khuất, Cát Vi Dân đau đầu thở dài, biết người này vốn chỉ thích làm theo ý mình, căn bản không hiểu được nếu công khai quan hệ hai người thì có gì không ổn, đành phải hôn hôn trán cậu, giọng nói dịu dàng.

“Hiện giờ chúng mình vẫn còn đi học, chờ tốt nghiệp đi, tốt nghiệp rồi cậu muốn nói với ai cũng được.”

Tốt nghiệp xong, có lẽ hai người cũng phải chia tay, đến lúc đó hẳn là cũng không cần phải nói cho ai nữa rồi. Trong lòng Cát Vi Dân dấy lên chút cảm giác tội lỗi vì lừa gạt đối phương, nhưng khóe miệng Cao Tân vẫn nhẹ nhàng nhếch lên, cười thật vô tư, ôm thắt lưng cậu nói.

“Được rồi. Đến lúc đó sẽ nói cho mọi người biết, cậu là của tớ.”

Cao Tân nói.

“Nếu cậu không muốn dọn ra ngoài thì sẽ không dọn vậy.”

Rồi lại như tự an ủi mà nói.

“Dù sao hai năm nữa tốt nghiệp xong chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau, lúc này cũng không vội.”

Cát Vi Dân bỗng cảm thấy trái tim run rẩy vì đau đớn, nhưng chỉ có thể hàm hồ một tiếng, “Ừ”.

~*~*~*~

50. Chương 50

Qua Tết âm lịch, một học kì mới lại bắt đầu. Cát Vi Dân lại quay về với cuộc sống bận bịu quay cuồng giữa phòng học, thư viện, phòng thí nghiệm rồi văn phòng khoa, Cao Tân thì như cũ môn tự chọn thì cúp hết, môn bắt buộc thì chọn ngày mà cúp, mỗi tuần đi làm thêm hai buổi tối. Hai người vẫn như trước, từ sáng đến tối giấu giấu diếm diếm quần lấy nhau.

Khoảng thời gian lạnh nhất trong năm cũng sắp qua, tiết trời dần ấm lại, nơi nơi đều hé nở sắc xuân. Hàng cây hai bên đường trường đã bắt đầu nhú những nụ non xanh nhạt, chú mèo mun của căn tin gần trường đã hạ sinh một nhóc miêu, tròn trĩnh mập mạp rúc vào lòng mẹ, kêu meo meo thật to.

Xuân về, dường như thời kì động dục của Cao Tân cũng tới theo. Lúc trước số lần hai người làm chuyện đó đã không ít, sau khi khai giảng lại ngày một nhiều hơn. Hơn nữa, từ khi Cát Vi Dân không còn cấm Cao Tân nhìn mặt mình lúc làm tình thì kĩ thuật và độ khó trong động tác của Cao Tân ngày càng tăng, rõ ràng là muốn nhìn phản ứng khi Cát Vi Dân bị trêu chọc làm vui, khiến cuối cùng trên người Cát Vi Dân không chỗ nào là không bị làm, trên mặt lẫn phía dưới đều thâm thắm. Dĩ nhiên là Cát Vi Dân vốn có sự then thùng của con người, tuyệt đối sẽ không thừa nhận bản thân mình cũng sướng đến quên hết trời trăng là gì.

Trên sườn núi phía sau trường, cây cỏ vừa mới đâm chồi thưa thớt, Cát Vi Dân nhìn folder to dùng được đặt tên là “GV” trong máy tính của Cao Tân mà nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cậu sao không chết luôn đi.”

Cao Tân lười biếng nhếch khóe miệng cười hết sức đen tối.

“Tiểu Cát, cậu muốn làm chết tớ sao? Nếu vậy thì cậu phải cố gắng hơn nữa mới được đó.”

Cát Vi Dân một quyển từ điển Hán ngữ đánh tới, khiến nụ cười ngu si của cậu ta biến thành những tiếng kêu rên loạn thất bát tao.

Dường như để đáp lại mấy lời nguyên rủa thường ngày của Cát Vi Dân, đầu tháng ba trời hừng ấm, cái con người cả cơ thể lẫn tinh thần lúc nào cũng cường tráng như Cao Tân cuối cùng lại ngã bệnh.

Hôm đó bọn họ có tiết chung lúc 8 giờ, Cao Tân lần đầu tiên không mua bữa sáng cho Cát Vi Dân, Cát Vi Dân ngủ thẳng giấc đến lúc tỉnh dậy đã sắp trễ, gõ cửa phòng Cao Tân như điên cũng không thấy trả lời, đành phải đầu bù tóc rối chạy như điên vào lớp.

Tiết này là một môn tự chọn, bình thường Cao Tân cũng không đến lớp, Cát Vi Dân chỉ nghĩ cậu ấy có lẽ đêm qua làm thêm một quá ngủ quên, cũng không để ý mấy, lúc điểm danh bị mũi đập một tiếng “Có” hộ Cao Tân là xong chuyện.

Hết giờ học Cát Vi Dân ngồi trong lớp một lúc, viết xong bài vở mới quay về kí túc xá, định gọi Cao Tân cùng nhau đi ăn trưa, mới vừa đến cửa phòng Cao Tân thì nhận được tin nhắn không đầu không đuôi của cậu.

“Ngần vạn lần đừng qua phòng tớ!”

Chẳng hiểu tên này lại điên cái gì nữa, Cát Vi Dân đen mặt đẩy cửa phòng Cao Tân, chào hỏi bạn cùng phòng của cậu.

“Này, Tiểu Cát đến đây.”

Tiếp đến là một tràng âm thanh thì thầm khàn khàn quái dị, hai tên bạn cùng phòng của Cao Tân bật người chắn trước cửa phòng, quát to.

“Tiểu Cát, cậu không được vào!”

Cát Vi Dân nhìn hai người một cảm giẻ lau một giờ chổi đứng chắn trước cửa, vô cùng bức bối.

“Hai người bị Cao Tân lây bệnh sao? Tên gốc đó đâu rồi?”

“Cao Tân nói, không thể để cậu vào!”

Cát Vi Dân mất kiên nhẫn gạt giẻ lau ra.

“Gì chứ, bộ cậu ta sinh con hay sao mà không thể để tớ thấy? Tránh ra.”

Vừa bước vào phòng đã thấy Cao Tân cuộn người thành một cái kén thật lớn trên giường, lại phát ra một tràng âm thanh khàn khàn thẳm thẳm như lúc này, cậu bạn cùng phòng ngồi ở đầu giường quay lại phiên dịch cho cậu.

“Cao Tân phát sốt, cậu ta bảo sợ lây bệnh cho cậu, không cho cậu tới.”

Vừa nói xong lại tức giận quay lại mắng cậu ta.

“Chết tiệt, vậy sao cậu không sợ tui tớ bị lây bệnh hả!”

~*~*~*~

51. Chương 51

Cát Vi Dân ngẩn người, vội vàng chạy tới, cuối cùng cũng nghe được Cao Tân ú ớ la hét gì đó.

“Đừng lại gần, còn chưa biết có phải bệnh kia không!”

Khi đó là thời điểm dịch cúm gà đang hoành hành, khắp cả nước ai ai cũng lo lắng, thành phố của họ lại là khu dịch bệnh, chỉ cần một ca sốt cao thì sẽ om sòm thành đại dịch. Cát Vi Dân cũng chẳng thèm để ý nhiều, sải chân bước đến đầu giường cậu, đưa tay ấn lên trán Cao Tân, ngăn cậu ta yếu ớt giãy dụa.

“Chỉ có mình cậu là tự nguyện rửa bản thân vậy thôi, nhìn cậu đi, vẫn chưa đủ tư cách để bị cúm gà đâu, còn nghĩ đến chuyện lây bệnh cho tớ, khùng.”

Đưa tay sờ thử, trán nóng hầm hập, Cao Tân cả người ngượng ngịu, gương mặt ửng hồng, mắt nhắm hờ, ướt sũng. Cát Vi Dân không hiểu sao lại cảm thấy khó chịu, quay đầu hỏi những người khác.

“Đi khám bác sĩ chưa?”

“Vẫn chưa, cậu ta toàn thân rã rời không còn chút sức lực, tui tớ định làm chút gì cho cậu ta ăn lấy sức rồi mới đưa đi bệnh viện.”

“Vậy còn không mau đi!” Cát Vi Dân cuống đến giậm chân.

Tay chân vụng về dứt Cao Tân ăn xong bát cháo, mấy cậu nam sinh như hộ giá vừa nâng vừa kéo cậu ta đến bệnh viện của trường. Vị bác sĩ già tóc hoa râm đeo khẩu trang che hơn nửa mặt, chỉ để lộ đôi mắt rất không vui đang nheo lại.

“Sao để đến sốt như vậy mới mang tới đây?”, vừa bắt đầu lật cuốn “Sổ tay phòng chống viêm phổi” vừa căn nhắc không dứt.

“Bắt đầu phát bệnh từ lúc nào?”

“Lúc trước có từng lên cơn sốt không?”

“Trước khi phát sốt một ngày cho đến bây giờ đã tiếp xúc những ai rồi?”

Cát Vi Dân nhìn ông ta chậm chạp ghi lại các triệu chứng mà sốt ruột.

“Bác sĩ khoan hỏi nhiều, trước tiên xem bệnh đi đã chứ!”

Vị bác sĩ vẫn như cũ không nhanh không chậm liếc cậu một cái. “Cậu là bác sĩ hay tôi là bác sĩ?” Sau đó lại quay sang gọi điện thoại, giọng nói vẫn từ tốn từ tốn.

“Xin chào, văn phòng học sinh phải không? Tôi vừa tiếp nhận một cậu bị sốt, cùng... Mã số sinh viên và tên cậu ta? Chờ một lát...”

Vất vả lắm mới gọi xong cuộc điện thoại, sau đó bắt đầu từ tốn sờ trán nhìn cổ họng, rồi mới nói.

“Trước hết vẫn cấp nhiệt kế thử, nếu vẫn chưa hạ sốt thì phải chuyển sang bệnh viện ở ngoài. Các cậu cũng ở lại, chờ người bên văn phòng học sinh tới giải quyết.”

Từ trước đến nay chưa bao giờ trái tim Cát Vi Dân đập nhanh đến thế, cúm gà hiện giờ đang gây xôn xao dư luận, cậu cũng chỉ để ý con số người nhiễm bệnh trên TV không ngừng tăng, nhưng cũng chẳng liên quan gì đến mình. Nhưng nếu Cao Tân thật sự... Trong đầu hiện lên số người tử vong thay đổi từng ngày trên internet, lòng bàn tay Cát Vi Dân ướt đầm mồ hôi.

Giáo viên bên văn phòng học sinh tới làm bản ghi chép xong mới cho phép mọi người về, Cao Tân ở lại bệnh viện để theo dõi tình hình sát sao. Cát Vi Dân lo lắng suốt cả đêm, cũng may hôm sau nhận được tin Cao Tân chỉ còn sốt nhẹ, có lẽ chỉ là cảm mạo bình thường mà thôi.

Nhân duyên của Cao Tân không ngờ tốt đến kì lạ, hôm sau lúc tan học Cát Vi Dân chạy qua bệnh viện trường nhìn xem cậu ta thế nào, giường bệnh đã bị một đám bạn học vây quanh, có người trêu ghẹo.

“Chúc mừng nhé, nghe đồn mỗi khi phát sốt thì sẽ cao lên đó!”

Tinh thần của Cao Tân cũng đã khá hơn nhiều, tựa vào đầu giường nghiêm túc nói.

“A, nếu nói vậy, chẳng lẽ cậu chưa từng phát sốt lần nào sao?”

“Đi chết đi!”

Bên giường bệnh náo nhiệt cười đùa một trận. Cát Vi Dân chờ mọi người đi rồi mới đi đến đầu giường cậu ta, vừa cầm bình thủy pha thuốc cho cậu vừa nhắc.

“Bệnh rồi cũng không chịu an phận, cậu lo mà dưỡng bệnh đi.”

Cao Tân ngậm muỗng thuốc cậu dứt cho, nói.

“Kì thật tớ cũng không bệnh nặng lắm, cậu không cần qua đây đâu, không khí trong bệnh viện cũng không tốt.”

Cát Vi Dân trừng mắt liếc cậu một cái.

“Cậu nghĩ cậu sốt bao nhiêu độ hả, còn nói không nghiêm trọng. Tớ không chăm sóc cậu thì ai chăm sóc cậu đây?”

Cao Tân nói, “Bạn cùng phòng tớ chăm bệnh rất tốt, thật sự rất tốt mà. Vừa nãy họ mới đem cháo đến cho tớ. Cậu vẫn là về sớm đi, nghe thấy tiếng bên giường kế bên không, ho cứ như bị ho lao ấy, bị lây bệnh thì không phải chuyện đùa đâu.”

Muỗng thuốc trên tay Cát Vi Dân run lên, nhét mạnh vào, Cao Tân bị sặc ho vài cái, Cát Vi Dân cũng không thèm để ý tới, tiếp tục đưa thuốc tới bên miệng cậu ta, vừa nói.

“Vẫn là không cần phiền đến họ, có tớ là được rồi.”

Cao Tân dùng ánh mắt phức tạp nhìn cậu một hồi, nhìn đến nỗi Cát Vi Dân cảm thấy mất tự nhiên mới mở miệng.

“Tiểu Cát, tớ nói thật đấy.”

“Sao cơ?”

“Cậu như vậy, vừa nhìn là đã biết thường được người khác chăm sóc, cho tớ giờ chắc vẫn chưa từng chăm sóc ai đúng không?” Cát Vi Dân vốn được người nhà ấp trong lòng bàn tay lớn lên chắn ấm nệm êm, ngay cả chuyện dứt thuốc này cũng là lần đầu làm, bị nói trúng tim đen nên mặt có chút giận dữ.

Cao Tân không hề chuyển tầm nhìn mà tiếp tục nói cho xong.

“Cho nên, cậu tới chăm sóc tớ chỉ thêm phiền, thà đừng chăm sóc còn hơn. Tớ thấy cậu về đi thì vẫn... Á!”

Nói chưa xong, liền bị Cát Vi Dân một thìa nhét vào miệng. Cát Vi Dân hung hăng ra lệnh, “Uống!”

Sau đó hất cằm. “Không phải chỉ bưng trà dân nước dọn phân thôi sao, cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn, lão tử mắc gì không làm được hả? Nói bạn cậu sau này không cần tới nữa, việc chăm sóc cậu toàn bộ có tớ bao thầu.”

Tuy bản thân cũng biết mình không giỏi việc này, Cát Vi Dân vẫn không muốn để người khác chăm sóc cho Cao Tân, cảm giác như việc của mình lại bị người khác giành mất, rất không thích.

Cao Tân cũng hiếm khi không nhằng nhừ, cười nhu hòa với cậu, nói.

“Được.”

Ánh nắng chiều chiếu vào trong phòng bệnh thật dịu dàng, trên đầu Cao Tân ánh lên một vòng ánh sáng vàng nhạt, cứ như thiên sứ, Cát Vi Dân im lặng dứt cậu từng muỗng canh, cảm thấy khoảnh khắc này đẹp đến nỗi thời gian như ngừng trôi, đáng tiếc vẫn là bị một câu nói của Cao Tân dễ dàng phá tan.

“Tiểu Cát, thật ra nghĩ lại thì cho cậu học cách chăm sóc người khác cũng không phải sai lắm, 50 năm sau chúng ta già đi còn phải chăm sóc lẫn nhau, cho nên bây giờ cứ lấy tớ ra tập luyện đi!”

Cát Vi Dân cạch một tiếng ném muỗng vào trong bát.

“Tự uống.”

“Hả, Tiểu, Tiểu Cát?”

“50 năm sau nói không chừng tớ vẫn chưa biết chăm sóc người khác, cậu trước tiên vẫn học cách tự mình chăm sóc mình đi.”

...

“Tiểu Cát, cậu thật vô tình.”

“Câm miệng.”

Trong những suy tính về tương lai của Cát Vi Dân, căn bản là không có Cao Tân ở đó. Cậu vẫn luôn cảm thấy, chuyện hai người ở bên nhau cũng chỉ có thể là khoảng thời gian tuổi trẻ lông bông này, là những tháng năm tươi đẹp, ảo tưởng đại khờ, gương mặt điển trai và thân thể trẻ trung vẫn được tiêu dao tự tại. Tưởng tượng đến 50 năm sau bên cạnh mình là một lão già lẩm cẩm đã rụng hết răng, run rẩy tựa vai nhau, Cát Vi Dân bỗng nghĩ, nếu người đó là Cao Tân, kì thật cũng rất ảm áp.

~*~*~*

~Len lên post bài chúc mừng em Du tốt nghiệp (3)

52. Chương 52

Bệnh của Cao Tân dằng dai hết một tuần, lúc cậu hồi phục về trạng thái sinh long hoạt hổ rồi thì Cát Vi Dân từ thay áo đứt cơm đến tắm rửa cho bệnh nhân đều được rèn luyện tới mức hoàn hảo. Thật ra bệnh cảm mạo của Cao Tân cũng không nghiêm trọng đến mức nằm liệt giường, Cát Vi Dân cũng biết mình chăm cậu ấy đến mức như hầu hạ hoàng đế lão gia vậy, nhưng mỗi lần nhìn thấy cậu ấy cứ định làm gì đó thì lại hít hít mũi, đôi mắt đầy nước thì lại nhịn không được mà giật lấy, Cao Tân cũng phải cười cậu.

“Tiểu Cát, cậu thật giống mẹ cậu.”

Cát Vi Dân nghe thấy lại có cảm giác không được tự nhiên, trọng điểm câu chuyện cũng chuyển từ nội dung thành hình thức.

“Đúng ra phải khen tớ giống mẹ cậu chứ, không phải sao?”

Cao Tân gãi đầu.

“Mẹ tớ bận công việc, thường thì ngay cả khi tớ đổ bệnh mẹ cũng không ở bên chăm sóc tớ, cho nên tớ thấy đổi thành mẹ cậu thì có vẻ đúng hơn.”

Động tác đắp chăn cho cậu ấy nhẹ nhàng hơn, ngoài miệng vẫn không chịu thua.

“Con trai, mau ngủ thôi, muốn ba hát ru con không?”

Khóe miệng Cao Tân cong cong. “Không cần.”

Sau đó lại nghiêng đầu. “Tiểu Cát, sao ba lại là ba của con chứ? Chúng ta như vậy không phải là loạn luân sao?”

Gương mặt Cát Vi Dân nhất thời từ nhu tình vạn phần chuyển thành hung thần ác sát.

“Mau khỏe lại cho tớ, thật muốn đập bẹp cậu mà!”

Một ngày sau khi khỏi bệnh, chuyện đầu tiên Cao Tân làm là kéo Cát Vi Dân lên giường ăn một bữa thịnh soạn. Cát Vi Dân bị cậu ta lấn tới lấn lui tra tấn đến chết đi sống lại, lại không dám mắng “Cậu đi chết đi”, đành dùng bộ phận duy nhất trên người còn có thể cử động là đôi mắt, phóng điện giết người về phía Cao Tân, đáng tiếc hoàn toàn phản tác dụng, trong mắt Cao Tân ánh mắt đó giống như thêm dầu vào lửa mà thôi.

Cát Vi Dân cả người nhuyền nhừ nằm bẹp trên giường, trong cổ họng lăm lăm than thở, bạn cùng phòng lo lắng chạy đến hỏi thăm.

“Tiểu Cát, không phải là bị Cao Tân lây bệnh rồi đó chứ?”

Cát Vi Dân chửi thề một tiếng, nhìn bóng Cao Tân đặt cà men xuống rồi đi mà giờ ngón giữa.

Một khi thích ứng với cuộc sống đại học rồi, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh, mùa xuân lúc nóng lúc lạnh bất thường vừa qua đi, đàn muỗi vo ve của mùa hè đã kéo tới.

Tháng 6, Cát Vi Dân tâm huyết dâng trào lấy chi phiếu giải thưởng của cuộc thi lần trước ra xem, phát hiện trên màn hình hiện lên con số không nhỏ, cậu cảm thấy vô cùng kì quái mà nhìn chằm chằm màn hình máy ATM.

“Lạ thật, thế này thì cũng quá nhiều đi?”

Cao Tân đứng kế bên liếc nhìn một cái, nhẹ nhàng đáp.

“À, tớ bỏ tiền làm thêm hàng tháng của tớ vào nữa.” Cao Tân giải thích, “Cậu cứ nghĩ xem, sau khi tốt nghiệp rồi, chúng ta còn phải thuê phòng, phải an cư, phải bắt đầu cuộc sống chung, nhất định tốn không ít tiền đâu, đến lúc đó mới bắt đầu tính toán thì quá bị động, cho nên bắt đầu tiết kiệm dần từ bây giờ là vừa.”

Cát Vi Dân đột nhiên hiểu, thì ra Cao Tân vẫn đeo bám kế hoạch cho một tương lai của hai người bọn họ, người này, thật sự quyết tâm sẽ đi cùng mình cả đời, nhưng cậu ấy vẫn chưa biết, mình lại chỉ có thể cho cậu ấy hai năm nữa mà thôi. Kế hoạch cố gắng của cậu ấy, cuối cùng sẽ chỉ là bọt nước. Cái cảm giác này thật không dễ chịu, Cát Vi Dân cứ mở miệng rồi lại thôi, cuối cùng nói.

“Nói vậy thì tớ cũng đi làm thêm bên quán cafe, chúng ta cùng kiếm tiền.”

Ít nhất là lúc này đây, trước khi giấc mộng tan vỡ thì hãy khiến nó trở nên ngọt ngào và chân thật hơn, để người ấy ngày sau có nhớ lại, những điều đã qua đều là ngọt ngào.

“Đừng đi, thiếu gia à, cậu mà đi làm thêm thì tiền công chưa chắc bù nổi tiền phạm lỗi đó.”

“Cái gì!”

“Đừng, đừng đánh tớ mà, Tiểu Cát... Ui da... Chuyện đó, tớ nói thật mà...”

“Sao?”

Cao Tân vẫn còn thành thật nhìn cậu. “Tớ thấy cậu chỉ cần tập trung vào bài vở cho thật tốt, hiện giờ thành tích của cậu xuất sắc như vậy, tương lai nhất định tiền đồ xán lạn. Chuyện tiền bạc, cậu không cần quan tâm.”

Cát Vi Dân cúi đầu rút thẻ khỏi máy, tấm thẻ màu bạc vẫn còn cảm giác ấm nóng của máy móc, giống như trái tim của ai kia đang bị cậu nắm chặt trong lòng bàn tay. Cát Vi Dân nói.

“Ngày, đêm nay chúng ta ăn ngoài đi, tớ bao.”

“A?”

“A cái gì, không phải cậu phải đi kiếm tiền sao, tớ cho cậu cơ hội tiết kiệm tiền cơm.”

...

“Có đi hay không, không đi thì tớ đi một mình đó.”

...

“Ngày, chờ tớ một chút, đừng đi nhanh thế chứ, Tiểu Cát, đợi tớ—”

~*~*~*~

53. Chương 53

Tháng bảy, kì thi cuối kì kéo dài một tuần đến hẹn lại lên, đám sinh viên đã trải qua kì thi học kì I cũng không còn xôn xao như trước, Cao Tân lại bắt đầu mắt nhắm mắt mở đọc sách, giáo sư Nhâm lúc đi ngang qua Cát Vi Dân vẫn còn vừa khen ngợi vừa xoa đầu cậu ta.

Sau những ngày thi cử và luận văn liên tiếp nhau tra tấn người, mùa hè nóng bức buồn chán cuối cùng cũng đã tới.

Cát lão gia lúc trước vừa tiến hành một cuộc tiểu phẫu, hiện giờ đang trong giai đoạn điều dưỡng thân thể. Ở thành phố lớn bụi mù cuồn cuộn, lại ồn ào, không thuận lợi cho việc nghỉ dưỡng, mấy anh em Cát gia bàn bạc xong, quyết định đưa lão gia về nông thôn tịnh dưỡng trong một thời gian ngắn. Nơi đó non xanh nước biếc, đến đó an dưỡng là tốt nhất. Cát Vi Dân vừa mới được nghỉ hè, lại bị sai đi theo trông nom Cát lão gia. Tuy rằng dùng lời lẽ của mẹ Cát thì là thế này:

“Thằng bé này vẫn là con nít thôi, làm gì biết chăm sóc người khác, nó không bắt người khác chăm sóc nó là may rồi. Coi như đi về quê giải sầu đi.”

Cát Vi Dân vừa từ trường về đến nhà, nghỉ ngơi được hai ngày là cùng Cát lão gia lên tàu trở về quê. Xuống tàu rồi lại đi một đoạn bằng xe hơi, sau đó chuyển sang đi xe gắn máy, xuống tới cửa thôn có hai cây đại thụ xum xuê. Vẫn là thị trấn hoang vu hẻo lánh năm xưa, trên bầu trời trong xanh là những áng mây trắng lững lờ, dưới đất là mấy con chó mực đen xì! Nhà nào muốn gọi mấy đứa nhóc về thì chỉ cần đứng ngoài cửa hắng giọng gọi to, điện thoại trong nhà ngoại trừ dùng để liên lạc với những người thân trên thành phố thì hầu hết thời gian đều chỉ để đó như một vật trang trí.

Trong thôn không đón được sóng di động, lúc trên xe lửa có nhắn tin báo cho Cao Tân rồi, thế nên Cát Vi Dân đem di động ném sang một bên, sống an nhàn ngày ngày nhìn bình minh đón hoàng hôn.

Mỗi ngày trôi qua nhàn nhã lê thê, giống như những dấu chân của chú bò dẫm trên bờ ruộng. Hầu hết thời gian Cát Vi Dân đều dành bên cạnh Cát lão gia, trò chuyện chơi cờ, cho ông uống thuốc rồi đắp lưng cho ông. Cậu cảm thấy từ ngày đến đây dường như đã nửa thế kỉ trôi qua, thế nhưng con số trên lịch chỉ mới đến ngày thứ 10. Cát lão gia uống hết thuốc nước cậu đưa đến bên miệng, hai con mắt cười híp lại thành một đường chỉ.

“Vi Dân nhà chúng ta từ khi nào đã biết chăm sóc người khác rồi kia?”

Cát Vi Dân bĩu môi.

“Còn không phải là bị ép mà thành sao?”

Nhờ ơn của cái người đã 2 tuần liền không liên lạc nào đó mà cậu, đối với chuyện bón thuốc thay quần áo chăm sóc người bệnh đã quá quen thuộc.

“Hả, ai dám bắt bảo bối của Cát gia chúng ta chăm bệnh? Có phải là cô gái nào không?”

“Không phải đâu ông, là lúc trọ ở trường, bắt buộc tự mình phải chăm sóc cho mình thôi.”

Cát lão gia thở dài.

“Hãy dè, trường của con đó, chuyên môn thì tốt, chỉ là con gái ít, khó tìm bạn gái. Vi Dân à, đôi khi cũng đừng nhút nhát quá, nếu có cô gái tốt nào thì không nên bỏ lỡ.”

“Ông nội, con còn trẻ, ông sốt ruột cái gì. Nói sau đi.”

Chuyển đề tài rồi nhưng Cát Vi Dân lại không thể không nhớ tới con người ngàn dặm xa xôi kia. Người ấy có vóc người cao cao, gương mặt điển trai, lúc gãi gãi đầu nhìn hơi ngốc nghếch, mỗi khi nhếch nhếch khóe miệng mỉm cười thì lại rất gian tà... Cậu ngốc ấy, không biết hiện giờ đang làm gì nhỉ?

Trở về phòng, lấy ra di động đã lâu không dùng đến, trên máy hiện lên một tin nhắn cuối cùng từ Cao Tân.

“Thuận buồm xuôi gió, nhớ chăm sóc bản thân nhé. Thời tiết nóng nực, cẩn thận kéo cảm nắng. Không cần mang quà cho tớ đâu ^_____^”

Hừ, mơ tưởng đi, ai thèm mang quà cho cậu chứ hả? Mười ngày, Cát Vi Dân nhìn đăm đăm trần nhà bằng đất chỗ lồi chỗ lõm, đã mười ngày trôi qua không được nhìn thấy Cao Tân, không được nghe giọng nói của Cao Tân, không biết chút tin tức gì của Cao Tân rồi. Mùa hè này so với kì nghỉ đông lần trước còn gian nan hơn. Nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên bộ dạng Cao Tân tay chân dang rộng miệng oai oái kêu “Đừng đánh”, “Ui da”, “Cha mẹ ơi”, tóc tai hỗn độn, ánh mắt chật vật hơi híp lại, xuống chút nữa là hai bên xương quai xanh và da thịt trần trụi rần rần... Dừng lại, suy nghĩ đen tối vừa nãy là sao vậy aaaaaa. Bị lây bệnh, cậu nhất định là bị tên kia lây bệnh rồi.

Cát Vi Dân tắt di động. Cát lão gia dự định sẽ ở đây tịnh dưỡng khoảng hai tháng, cũng chỉ là 5 lần mười ngày thôi mà, rồi sẽ qua nhanh thôi.

~*~*~*~

54. Chương 54

Mười ngày tiếp theo cảm giác còn dài thê lương hơn mười ngày đầu, Cát Vi Dân cảm thấy bản thân sắp ngất ngốc đến không cứu chữa nổi. Cũng may ông anh họ xa ở kế bên định lên trần trên một chuyến, hỏi cậu có muốn đi cùng không. Ở trần trên có thể thu được sóng di động, Cát Vi Dân không chút nghĩ ngợi gật đầu ngay.

Tới trần trên rồi, Cát Vi Dân tìm cơ tách khỏi anh họ, lập tức bật di động.

Mới mở di động, tin nhắn ào ạt đổ tới, hộp thư đến gần như đầy ắp. Hầu hết các tin nhắn đều là của Cao Tân, Cát Vi Dân nhắm tính kể từ ngày mình vào thôn thì mỗi ngày ít nhất cũng một tin đến, nội dung thì hầu hết đều là kể cho Cát Vi Dân nghe ngày hôm nay của cậu như thế nào, đã đi đâu, ăn cái gì, dặn dò Cát Vi Dân phải chăm sóc bản thân, kết thúc lúc nào cũng là một câu “A, bất quá có lẽ lúc này cậu chắc là không đọc được tin nhắn này nhỉ?”

Cát Vi Dân hơi buồn cười, nhưng ***g ngực lại bị một cảm giác không tên nào đẩy lấp đầy, đến nỗi ngón tay cậu tự động nhấn dãy số đầu tiên trong danh bạ. Đầu dây bên kia rất nhanh đã nhấc máy, Cát Vi Dân có thể nghe rõ tiếng thở dốc gấp rút bị kiềm nén của bên kia, sau đó một giọng nói vang lên.

“Tiểu, Tiểu Cát?”

Cát Vi Dân đáp.

“Đúng vậy, là tớ.”

Đầu bên kia điện thoại lại truyền đến một tràng âm thanh loảng xoảng vang lên! Xoảng, còn nghe loảng thoảng tiếng ai mắng, Cát Vi Dân nhú mày.

“Cậu đang làm gì đó?”

Cao Tân cười hắc hắc.

“Tớ đang làm thêm ở quán cafe, nhưng cũng sắp tan ca rồi.”

Sau đó lại hưng phấn hỏi.

“Tiểu Cát, cậu ở quê sao rồi? Tớ xem dự báo thời tiết nói rằng chỗ cậu đang hạn hán, cậu có bị ảnh hưởng gì không? Ăn uống có quen không? Ở dưới quê nhiều muỗi với côn trùng, cậu có bị đốt không? Ông nội cậu có khỏe không? Cây xoài bên ấy đã sai quả chưa?”

Sau một tràng câu hỏi như pháo nổ thì cậu mới chợt nhớ ra.

“Tiểu Cát, sao cậu gọi điện thoại cho tớ được vậy?”

Cát Vi Dân nhin không được nở nụ cười, nói.

“Hỏi nhiều như vậy làm sao tớ trả lời được hả?”, sau đó giải thích cho cậu ta. “Trên trấn có thể thu được tín hiệu.”

Hai người vui vẻ hàn huyên hết nửa ngày, hôm nay nắng vàng rực rỡ, di động bên tai nóng đến nỗi sắp bỏng tai cậu. Cát Vi Dân căn bản không biết mình đã nói gì, chỉ biết giọng nói của Cao Tân từ điện thoại truyền đến thật rõ ràng, không ngừng quanh quẩn bên tai cậu. Thật kì lạ, sao trước giờ cậu chưa từng cảm thấy giọng nói của Cao Tân lại rất dễ chịu thế này?

Mãi đến lúc điện thoại của Cát Vi Dân sắp hết tiền hai người mới chịu cúp điện thoại. Cao Tân trước khi cúp điện thoại còn nói.

“Gửi số điện thoại nhà dưới thôn cho tớ đi, lúc nào rảnh tớ sẽ gọi qua.”

“Cậu điên hả, hai thằng con trai ngày ngày ôm điện thoại tán dóc, người khác biết được sẽ cảm thấy kì quái đó. Thôi thì cậu cứ chờ, chừng nào tớ lên trấn trên lại gọi điện cho cậu.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc mới nói.

“Vậy được rồi, tớ chờ. Cậu nhớ phải chăm sóc bản thân.”

“Ừ, cậu cũng vậy, đừng cứ không có ai ở nhà là lại ăn mì gói cho qua bữa. Cũng đừng làm thêm quá sức. Tớ cúp máy đây.”

“Ừ.”

“Tớ cúp đây.”

“Tiểu Cát...”

“Sao thế?”

“... Không có gì, cậu cúp đi.”

Cát Vi Dân lại quay trở lại thôn làng không tín hiệu điện thoại, nhớ tới một khoảng lặng yên ngẩn ngui cùng câu “Tiểu Cát” cuối cùng của Cao Tân, không biết sao lại cảm thấy Cao Tân có chút đáng thương. Buổi tối dưới quê, nếu không coi TV thì cũng chẳng có việc gì để làm, Cát Vi Dân dứt khoát làm một chuyện mà học sinh tiểu học tốt nghiệp rồi sẽ không làm nữa.

Viết thư.

Thư viết cũng không lâu, nội dung đại khái cũng giống như những lần tán gẫu bằng điện thoại. Cát Vi Dân một phong thư viết xằng viết bậy, đến cuối cùng thì kiểu viết cũng gần giống với tin nhắn của Cao Tân, cơ bản là báo cáo lại hết chuyện ăn uống ngủ nghỉ của mình. Thư gửi được mấy ngày thì nhận được thư hồi âm của Cao Tân, gửi khẩn cấp. Mở ra, bên trong là phong thư đánh máy khổ A4.

“Chào cậu, Tiểu Cát. Chữ viết của tớ rất xấu, sợ viết tay cậu đọc không ra, nên quyết định đánh máy. Nhưng mà tớ cố ý chọn font chữ Tân Ngụy, đọc vào vẫn có cảm giác thư viết tay nhỉ? Ha ha...”

Cát Vi Dân đen mặt, người này vẫn là bệnh động kinh ngàn năm như một. Cậu cười, đọc kĩ thư mấy lần rồi gấp lại, bước ra ngoài cửa, lại thấy ông nội đang ngồi xổm trước chậu đất nhỏ ngoài cửa, chơi đùa với cậu nhóc 1 tuổi nhà hàng xóm, cười đến mắt híp cả lại.

Hàng xóm cũng vui vẻ trò chuyện với ông.

“Ông đã tuổi này rồi, chắc cũng sắp có cháu rồi nhỉ?”

Cát lão gia năm nay đã ngoài tám mươi rồi, ông cầm cánh tay mập mập của cậu nhóc, nói.

“Tôi có hai đứa cháu bên ngoại rồi.” Rồi lại chỉ vào Cát Vi Dân, nói.

“Bất quá nếu muốn có cháu nối dõi thì phải trông vào thằng bé này. Cát gia chúng ta chỉ có mỗi nó trông coi hương khói.”

Người hàng xóm bé cậu nhóc vào nhà rồi, Cát lão gia vẫn còn tủm tỉm cười.

“Vi Dân à, ba năm nữa con cho ông nội đứa cháu chắt ẵm bồng chứ hả?”

Cát Vi Dân cúi đầu suy nghĩ một hồi, mới thận trọng hỏi.

“Ông nội, nếu con không định kết hôn thì sao?”

Cát lão gia cười cười, không chút nghi ngờ.

“Sao thế, con bị cô gái xinh đẹp nào làm đau lòng rồi à? Không sao đâu, con gái tốt trên đời này còn nhiều, Vi Dân của chúng ta sau này nhất định sẽ tìm được một cô vợ xinh đẹp, sinh được một thằng nhóc bụ bẫm.”

Cát Vi Dân khó khăn lắm mới nói được một câu.

“Không phải. Con chỉ là... chỉ là cảm thấy không cùng một cô gái chung sống cả đời cũng không sao cả. Không kết hôn... cũng không sao mà phải không ông?”

“Thằng nhóc này, con tới tuổi nhất định rồi cũng phải thành gia lập nghiệp, người nào cũng vậy thôi. Không kết hôn là thế nào, ông trời sinh ra đàn ông và đàn bà, chính là để tạo thành gia đình cùng sống bên nhau. Thằng nhóc ngốc này, con lấy vợ rồi thì sẽ biết gia đình chính là nơi tốt nhất.”

Cát Vi Dân giật giật khóe miệng, cuối cùng vẫn là im lặng không nói gì.

~*~*~*~

55. Chương 55

Sau khi Cát Vi Dân được thể nghiệm một xấp thư A4 với đủ các thể loại font chữ cùng với mấy kiện bưu phẩm lớn đầy đồ ăn vặt như khoai tây chiên và khô mực thì kì nghỉ hè dài đằng đẵng cuối cùng cũng đã kết thúc.

Lúc rời đi Cát Vi Dân quay đầu nhìn lại sơn thôn nhỏ này một lần cuối, những đám mây trắng trên bầu trời xanh, một năm trước cũng tại nơi đây, cậu đã đưa ra một quyết định, cả người thư thái mà rời đi, năm nay thì một gánh nặng mới lại tại đây mà hình thành, theo những lá thư A4 trở về cuộc sống đại học của cậu. Cát Vi Dân âm thầm hít một hơi, không nghĩ nữa, nước đến thì thuyền lên. Cậu xách túi hành lí nặng gấp 3 lần khi đến.

“Ông nội, đi thôi!”

Cát Vi Dân vẫn theo thói quen từ trước, quay về trường sớm một ngày trước khai giảng. Sắp xếp giường chiếu xong, cậu mang theo một gói to toàn đặc sản nông thôn đi qua kí túc xá của Cao Tân tìm người. Cửa khép hờ, cậu đẩy vào, liền thấy cảnh Cao Tân người cao cao ngồi khòm lưng ở đầu giường hí hoáy viết gì đó, nghe được tiếng động liền quay đầu nhìn cậu cười.

“Tiểu Cát, về rồi sao?”

Khoảnh khắc đó dường như có điều gì nổ tung trong lòng cậu, Cát Vi Dân chỉ cảm thấy từ ánh mặt trời chói lọi bên ngoài đến đám chăn gối lộn xộn trên giường Cao Tân, tất cả đều thật đẹp đẽ, ngay cả nụ cười nhẹ trên khóe miệng Cao Tân cũng giống như bông hoa nhỏ đang nở rộ lay động lòng người.

Trong kí túc xá Cao Tân không một bóng người, Cát Vi Dân gạt đám chăn mền ra ngồi xuống cạnh cậu, không cần nói gì, ánh mắt vừa chạm nhau, ngón tay liền tự động quấn lấy, môi lưỡi cứ thế mà dán lấy nhau, cảm giác ngọt ngào nồng nàn theo cổ họng truyền đến cả người. Đầu lưỡi găt gao quấn lấy nhau, một cái ôm dường như nóng chảy cả người.

Nụ hôn nóng bỏng dài thật dài, lấp đầy cho hai tháng xa cách trống vắng. Trời nóng như vậy, Cao Tân còn ôm chặt cậu trong lòng, có chút trẻ con tủi thân nói.

“Tiểu Cát, tớ rất nhớ cậu.”

Cát Vi Dân vùi đầu trên hóm vai cậu, khóe miệng đã cong đến tận mang tai, nhưng vẫn là “Hừ” một tiếng,

“Sao vậy, lại chưa làm xong bài tập chuyên ngành sao?”

“... Tiểu Cát, cậu thật vô tình.”

Nếu như có thể vô tình thì tốt rồi, Cát Vi Dân rũ mắt, tiện chân đá cậu ta một cước.

“Này, cậu có gốc không, gửi cho tớ đồ ăn vặt làm gì? Cậu đúng là làm cho tớ muốn phát điên, ở dưới đều bán đủ hết mà.”

Lúc đó Cát Vi Dân mở bưu kiện ra thì một đồng đồ rơi đầy dưới đất, khoai tây chiên bên trong đã bị nát vụn rơi vung vãi trên mặt đất, kẹo dẻo nhân mút việt quất cũng chảy nhão nhẹt ra, cơ hồ bám đầy vào túi đựng. Cái tên này rốt cuộc là nghĩ gì trong đầu thế này?

Cao Tân theo thói quen gãi gãi đầu.

“Hi hi, tớ chỉ sợ dưới đó không có mấy loại cậu thích ăn thôi.”

Cát Vi Dân trợn trắng mắt, trên thực tế cậu căn bản là quan tâm đến đồ ăn vặt, cái gọi là loại cậu thích chính là mấy thứ Cao Tân lần nào mua về cũng tự cho là cậu sẽ thích ăn rồi cương quyết nhét vào miệng cậu. Cát Vi Dân cũng lười so đo với cậu ta, xoay người đem một gói to đầy khoai lang, long nhãn và xoài ném lên giường Cao Tân.

“Này, có qua có lại.”

“A, Tiểu Cát, không phải tớ đã nói là không cần mang đặc sản lên cho tớ rồi sao? Cậu không nhớ à? Ai da, mấy cái này ngoài hàng trái cây bán rất nhiều, 8 đồng là mua được một đồng, cậu lại mang nặng như vậy làm gì. Lần sau phải nhớ kĩ một chút...”

Cát Vi Dân bỗng nhiên cảm thấy được mình thật ngu ngốc, lúc đó lại giữa trưa phơi nắng chọn từng trái từng trái xoài. Cậu nắm chặt tay, nhịn xuống, phải nhịn xuống.

Cao Tân nhìn qua đồng đặc sản rồi, lại bắt đầu đánh giá Cát Vi Dân từ đầu xuống chân.

“Tiểu Cát, cậu về quê nhưng hình như không ra nắng mấy hả?” Vừa nói vừa kéo áo Cát Vi Dân lên xem.

“Cậu nhìn xem, chỗ này vẫn trắng như vậy.”

“Ngu ngốc, chỗ này dĩ nhiên là không phơi nắng rồi, sao mà đen được chứ?”

“Đúng vậy ha”, Cao Tân nham hiểm cười, kéo áo của cậu lên cao, áp người tới trước ngực Cát Vi Dân nhẹ nhàng cắn.

“Ừm a...”

“Cậu nhìn xem, chỗ này cũng không ra ngoài nắng, chẳng phải vẫn rất đen đó sao?”

Mặt Cát Vi Dân từ hồng ngay lập tức biến đen, nắm tay hung hăng vung tới.

“Đi chết đi! Lưu manh! Lại xem phim bậy bạ gì nữa rồi? Hả?”

“Ui da... Tiểu Cát, sao cậu lại nghi ngờ suy nghĩ trong sáng của tớ... Ui da... Á... Ui a a!”

~*~*~*

56. Chương 56

Học kì mới bắt đầu, trường học lại bắt đầu bận rộn lên hẳn, đâu đâu cũng thấy những sinh viên mới mặc đồng phục với gương mặt non nớt. Cát Vi Dân có một lần làm đại diện cho năm trên phát biểu trong tiệc chào đón tân sinh viên, không ngờ sau đó đi ra ngoài cũng bị không ít người nhận ra, mấy cậu tân sinh viên vừa chập chững tốt nghiệp trung học thái độ cung kính, ngoan ngoãn gọi cậu một tiếng “Sư huynh”, khiến cho mấy tên bạn cậu cũng được hưởng kén, thỏa mãn đến nỗi mặt song song với trời. Chỉ có Cao Tân mỗi lần nghe thấy câu “Sư huynh” kia lại tủm tỉm cười, rồi mới dài giọng đáp “Ngoan”, khiến cho Cát Vi Dân cùng những người xung quanh hận không thể thanh minh với bọn nhỏ rằng tên này tuyệt đối không phải là sư huynh của các cậu.

Sau khi khai giảng 2 tuần, học bổng được chuyển xuống, Cát Vi Dân nhờ thành tích học tập đứng đầu thuận lợi nhận được học bổng hạng nhất. Lúc còn học trung học Cát Vi Dân đã quen với việc thành tích của mình cũng tầm tầm như Cao Tân, giờ bỗng nhảy vọt lên thành sinh viên loại ưu, đối với một người mười mấy năm chỉ là một học sinh làng nhàng tầm trung như Cát Vi Dân thì đây là một cảm giác rất mới mẻ đầy thành tựu.

Cát Vi Dân trích một phần nhỏ trong học bổng mời cơm mấy người bạn trong kí túc xá và cùng Cao Tân ra ngoài chơi một chút, phần còn lại đều để vào tài khoản chung của hai người. Nhìn số tiền trong tài khoản được nâng thêm một con số 0, trong lòng Cát Vi Dân dâng lên một cảm giác thỏa mãn không nói thành lời, nhin không được hắt đầu nói với Cao Tân.

“Cậu xem, tớ cũng có góp vào chi phí trong nhà đó nha.”

Lối nhỏ bên cạnh máy ATM ngoài khu trường học, giữa trưa nóng bức, trong phòng học nhỏ không một bóng người. Cao Tân từ phía sau nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, cảm gác trên vai cậu, giọng nói lười biếng lại có chút xấu xa.

“Ừ, đúng thế, chi phí trong nhà nhĩ.”

Ấy không phải, mình và cậu ta cũng không phải là “người nhà” như vậy, sao lại muốn nhúng tay vào cái quỹ “chi phí trong nhà” kia? Cát Vi Dân nhận ra bản thân lỡ lời, mặt đỏ bừng như trái cà chua chín, thẹn hóa hóa giận một cước đạp lên bàn chân to lớn của người kia...

“Ui da! Tiểu, Tiểu Cát...”

“Kêu cái gì, đi thôi.”

Cát Vi Dân không thêm để ý đến tiếng kêu oai oái sau lưng, một mạch đi thẳng, trong lòng cũng hiểu, nỗi ẩn khuất quanh quẩn trong đầu cậu kể từ kì nghỉ hè, đáp án đã rõ ràng như vậy, chỉ là cậu vẫn không muốn đối mặt.

Dưới ánh mặt trời chói chang muốn lột da người, một tiếng đối với đám nhóc tân sinh viên đang tập quân sự mà nói dài như ngàn thu, nhưng với những tên vừa mới tan học đang bu lại xem cảnh người gặp hoạn nạn thì chỉ là một khắc. Mùa hè nóng bỏng bắt tri bắt giác đã trôi qua, nháy mắt đã đến tháng 10.

Thời tiết nhẹ nhàng mùa thu là thích hợp nhất cho việc ngủ nước, Cát Vi Dân cảm thấy việc thức dậy rời giường càng ngày càng khó khăn, may là còn người phụ trách bữa sáng Cao Tân làm ẩm ỉ, mới may mắn mỗi ngày đúng giờ có mặt trên lớp. Không may là chứng buồn ngủ đầu thu này ngay cả Cao Tân cũng khó mà tránh khỏi, thế nên ngày nào có tiết lúc 8h sáng là hai người lại hùng tráng đến muộn.

Tóc tai rối bù lao ra cửa, leo lên xe phóng như bay khỏi mặt đất đến phòng học, rón rén vào lớp, mới phát hiện dãy phòng học rộng lớn như vậy đã ngồi chật cứng hết, chỉ còn vài chỗ trống lẻ cuối lớp. Cát Vi Dân và Cao Tân chọn hai chỗ gần cuối ngồi xuống, vừa đúng lúc giáo sư điểm danh.

Sau khi điểm danh rồi thì cũng chẳng còn gì để làm. Đây là tiết chính trị chán ngắt, giọng của giáo sư thì như đàn nhị bị rè, trong buổi sáng không khí còn se lạnh vang vang tiếng được tiếng mất, càng làm tăng thêm cảm giác buồn ngủ. Những học sinh ngồi phía cuối gần như đã bị đánh gục, nằm úp sấp la liệt trên mặt bàn, Cát Vi Dân chán muốn chết, đưa mắt nhìn về hướng Cao Tân, phát hiện cậu ta hai mắt sáng rực nhìn về phía mình, Cát Vi Dân bất ngờ nhận ra mình lại có thể hiểu được ý cậu ta qua ánh mắt.

“Chán quá đi.”

Cát Vi Dân lại đưa cậu ta một ánh mắt.

“Đúng thế a.”

Cao Tân dĩ nhiên cũng hiểu được ánh mắt của cậu, tiếp tục đưa mắt sang.

“Còn phải chịu đựng đến khi nào nữa đây?”

“Sắp xong rồi, ráng chịu đựng đi.”

Ánh mắt giao nhau lại nâng lên một tầng phức tạp, Cát Vi Dân cảm thấy bọn họ thật có thể lên TV biểu diễn cho chương trình năng lực đặc biệt, Cao Tân tiếp tục phóng ánh mắt qua.

“Vậy cứ chịu đựng thôi sao?”

“Không thì phải làm sao bây giờ?”

Mắt Cao Tân bắt đầu lấp lánh sáng.

“Tiểu Cát, hay chúng ta trốn học đi.”

“Diên à, muốn trốn thì mình cậu trốn đi.”

“Đi thôi đi thôi, ngoài trời đẹp chưa kìa, ngồi buồn bực trong đây làm gì chứ?”

Ngồi giữa là một cậu sinh viên sắp ngủ gục, hai người hai bên ở cuối phòng học không thèm kiêng nề gì mắt đưa mây lại, có một loại tâm tình mờ ám giữa ánh mắt giao nhau càng ngày càng nóng bỏng, ánh mắt của Cao Tân cũng nồng cháy, gọi cậu “Đi thôi, đi thôi”, khiến cho Cát Vi Dân vốn không định trốn học cũng bị dao động, cảm thấy chiếc ghế đang ngồi vừa cứng vừa khó chịu, không muốn ngồi thêm chút nào nữa.

Cát Vi Dân cuối cùng quyết định, đáp lại Cao Tân một ánh mắt “Đi”, cả hai bật người nhanh nhẹn chui dưới gầm bàn, khom người lén lút chạy khỏi lớp học.

~*~*~*~

57. Chương 57

Lúc hai người chạy ra khỏi phòng thì chưa đến 9h, sinh viên có tiết đầu thì vẫn còn trong lớp, sinh viên tiết 2 thì chưa thức dậy, sân trường thưa thớt vài người qua lại, trên mặt đất phủ một lớp dày lá cây ngô đồng,

thời tiết trong trẻo hơi se lạnh khiến người ta thật thích.

Cả hai rõ ràng cũng không kiêng kị gì, cười vang đùa giỡn suốt dọc đường từ trường về kí túc xá, hai bên là những ngọn núi cao thấp trùng điệp. Cao Tân vươn tay nắm lấy một cành cỏ mây cười thật đắc ý.

“Tớ đã nói bên ngoài vui hơn trong lớp nhiều rồi mà, đúng không?”

Cát Vi Dân nhìn cọng cỏ mây trên tay cậu ta, lại nhìn đến cái áo thun rẻ bèo cậu ta đang mặc, cảm thấy thật xứng đôi, tròn mắt bảo.

“Hừ, trốn học còn tự hào cái gì.”

“... Tiểu Cát, cậu không phải cũng đang trốn học đó thôi.”

“Câm miệng!”

“Tiểu Cát, mỗi lần cậu thẹn quá hóa giận thì biểu tình đặc biệt hung dữ nha.”

“Biến!” Cát Vi Dân thẹn quá hóa giận hung tợn đá một cước vào Cao Tân, hai người đuổi nhau chạy vòng quanh mấy cây nhãn thơm lừng bên sườn núi.

Lúc chạy giỡn về đến kí túc xá thì để mệt đến hụt hơi quên cả giận, cảm giác lúc trước lại nồng đậm. Cát Vi Dân mở cửa đi vào, hai người cứ thế mà ôm hôn dính lấy nhau.

Qua một mùa hè, dường như Cao Tân lại cao thêm một chút, cậu cúi người xuống thì dường như đã đem cả người Cát Vi Dân ủ vào trong lòng, đập vào mặt Cát Vi Dân đều là hơi thở của Cao Tân, nơi đầu lưỡi chạm đến truyền tới cảm giác tê dại, Cát Vi Dân thoải mái mà hít một hơi, để đầu lưỡi càng vào sâu hơn. Khí trời đầu thu còn hơi se lạnh, nụ hôn trên môi cũng còn vương hơi thở mùa thu, nhẹ nhàng khoan khoái thấm vào ruột gan, đầu lưỡi quấn lấy, hết hôn lại cắn, vài lần dừng lại thở, nhưng vẫn là luyến tiếc không muốn buông nhau ra.

Cát Vi Dân trong đầu mờ mịt, tay Cao Tân liền tiến vào trong áo thun cậu mà sờ soạng, bình thường lúc hai người thân mật nhau đôi khi cũng có chút động tác quá trớn, Cát Vi Dân cũng không để ý, chỉ ừm một tiếng lại tiếp tục cùng cậu ta hôn môi. Mãi đến lúc ngón tay vuốt ve trên người mang đầy ý tứ hàm súc tiến đến đốt xương sống cuối cùng, Cát Vi Dân mới ý thức được Cao Tân không chỉ là đơn giản muốn hôn hít vuốt ve, cậu cảnh giác trừng mắt, đẩy cậu ta ra.

“Này, đây là kí túc xá.”

Đột ngột tách ra, bên khóe miệng Cao Tân còn vương một sợi nước màu bạc, cậu vươn đầu lưỡi ra liếm, động tác vô cùng mờ ám, cổ họng Cát Vi Dân vang lên một tiếng “Ưc”, khó khăn lắm mới mở miệng.

“Làm nữa sẽ bị phát hiện mất.”

Giọng nói của Cao Tân cũng trầm hơn bình thường một chút, cậu áp lại hôn lên gáy của Cát Vi Dân.

“Không sao đâu, bọn họ vẫn còn trên lớp mà.”

Ngón tay của cậu cách một lớp áo thun nhéo mạnh lên hai điểm trước ngực Cát Vi Dân, cắn cắn vành tai Cát Vi Dân nói.

“Làm một chút thôi, được không, Tiểu Cát?”

Biết rõ tên khốn này đã làm rồi thì tuyệt đối sẽ không chỉ “một chút”, Cát Vi Dân vẫn là không tiền đồ mà run rẩy cả người, kéo tay cậu ta trên ngực xuống dưới, cậu nhìn cánh cửa phòng đóng kín, chắc là... không sao đâu.

Món đồ cuối cùng trên người bị lột xuống, Cát Vi Dân cả người trần trụi nằm trên giường, da thịt trắng nõn trong không khí se lạnh hơn run nhẹ, càng làm nổi bật những dấu hôn đỏ hồng. Người anh em phía dưới bị không khí lạnh lẽo kích thích mà đứng thẳng, bị người kia dùng miệng an ủi qua mà trở nên trơn bóng.

Nơi phía sau đã được ngón tay cẩn thận xâm nhập, hai đùi bị Cao Tân đặt trên vai, tư thế ngượng ngùng này khiến Cao Tân có thể nhìn rõ nơi đó của cậu, mà chính cậu cũng có thể thấy rõ vật kia nóng bỏng to lớn của cậu ta. Cát Vi Dân lúc này mới hối hận thị lực của mình lại 10/10 làm gì.

Cơ thể Cao Tân chậm chậm cúi xuống, Cát Vi Dân có thể nhìn thấy cậu ta từng chút từng chút một tiến vào bên trong mình, phía sau cảm nhận được nỗi đau càng ngày càng lớn, cậu cắn chặt môi, khóe mắt đã ửng hồng. Cao Tân nghiêng đầu hôn nhẹ lên bàn chân co quắp lại của cậu như an ủi, giọng khàn khàn gọi tên cậu.

“Tiểu Cát.”

Cát Vi Dân trong đầu ầm một tiếng, đã không còn chút lí trí nào.

Trong kí túc xá yên ắng chỉ còn lại tiếng kéo kẹt của chiếc giường gỗ hòa cùng vài tiếng rên rỉ mơ hồ, vì thế ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một tiếng rầm rồi tiếng mở khóa hết sức đột ngột. Thời điểm Cát Vi Dân kịp phản ứng lại, cửa đã mở ra, tên bạn cùng phòng ngoài cửa ngạc nhiên đến ngáy người.

Lập tức cánh cửa được đóng lại nhanh hơn cả khi nãy, Cát Vi Dân đẩy mạnh Cao Tân ra, nhảy xuống giường nhặt quần áo rơi đầy trên mặt đất.

Bị thấy rồi. Cậu cùng Cao Tân trần như nhộng dây dưa trên giường, lại còn là với tư thế như thế, vừa nhìn qua là biết đang làm cái gì. Tay Cát Vi Dân đang mặc quần vào đều run cả lên, cậu cả đời chưa gặp phải tình huống nào nan giải thế này.

Qua loa mặc quần áo vào, Cao Tân cũng đã mặc xong, định ra mở cửa thì Cát Vi Dân chặn cậu lại, giọng nói run run.

“Để tớ đi.” Cậu nói vừa như an ủi cậu ta, cũng là cho chính mình. “Không sao đâu, tớ biết rõ cậu ấy, cậu ấy sẽ không nói ra ngoài đâu.”

Cát Vi Dân với bạn cùng phòng hợp tính nhau, ở chung hòa thuận, hiểu rõ tính tình nhau. Cậu bạn kia tính cách trong sáng ngay thẳng, tuyệt đối sẽ không làm chuyện đấm sau lưng làm tổn thương người khác. Cậu hít một hơi thật sâu, đẩy cửa phòng ra, cậu bạn kia quả nhiên đã lên tiếng trước.

“Cậu yên tâm, mình sẽ không nói với ai hết.”

Tuy rằng cậu ta cam đoan không nói ra, nhưng nhất định trong lòng cũng khinh thường quan hệ của hai người. Dù sao đây cũng là chuyện xã hội khinh thường, một người đàn ông lại ở dưới thân một người đàn ông khác đang rộng hai chân. Cát Vi Dân cắn chặt môi, giọng nói run rẩy nhẹ bằng, nhưng vẫn nhìn cậu bạn, kiên định mở miệng, giải thích cho cậu ta, cũng là cho chính mình.

“Lâm Kính Tổ, tớ thật sự rất thích cậu ấy.”

~*~*~*~

58. Chương 58

Cát Vi Dân cắn chặt môi, giọng nói run rẩy nhẹ bằng, nhưng vẫn nhìn cậu bạn, kiên định mở miệng, giải thích cho cậu ta, cũng là cho chính mình.

“Lâm Kính Tổ, tớ thật sự rất thích cậu ấy.”

Vì thích, nên không đành lòng nhìn cậu ấy đau khổ chịu ảm ức; vì thích, nên lúc cậu ấy nói thích mình mới không đẩy cậu ấy ra, thậm chí còn ngằm thuận tình theo; vì thích, nên mới cho phép một người cùng giới tính với mình làm những chuyện phản lại sinh lí bình thường; vì thích, nên mới hiểu rõ, dù không thể đi đến cuối cùng, vẫn nguyện ý ở bên cậu ấy trong 3 năm; vì thích, nên bắt đầu nghĩ đến chuyện nắm tay nhau đi suốt cuộc đời, cho dù biết rõ con đường đó sẽ chỉ có gai góc đau khổ.

Không phải là thỏa hiệp, cũng không phải là dung túng, mà là thật lòng yêu thương.

Một khi đã nói ra, thứ tình cảm từ trước đến giờ cậu vẫn không dám đối mặt cũng không muốn hiểu rõ đã không thể che giấu được nữa, bằng không vẫn có thể lừa mình dối người. Cát Vi Dân biết mình đã lún quá sâu, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Đẩy cửa phòng lần nữa, liền thấy Cao Tân cúi đầu ảo não đứng bên giường, dáng vẻ chịu tội rất đáng thương, khóe mắt chỉ thiếu chút đã sụp xuống đất, giống đứa bé làm sai chuyện gì mà thấp thỏm nói.

“Thật xin lỗi.”

Cao Tân nói, “Đều là do tớ, nếu không phải là tớ ép cậu, chúng ta cũng sẽ không... Cậu bạn kia cũng sẽ không phát hiện, đều là do tớ vô liêm sỉ, xin lỗi cậu.”

Nói xong cậu lại kích động đứng bật dậy, “Tớ sẽ đi nói với Lâm Kính Tổ, không liên quan gì đến cậu, việc này đều là do tớ, nếu vậy...”

Cũng không nói được nữa. Bị bắt gặp thời điểm như vậy, không thể nói là đang cởi quần áo chơi đồ vật rồi. Lâm Kính Tổ cũng không ngốc. Cát Vi Dân bật cười, ở cùng người kia lâu rồi, mười phần thì chỉ một phần cảm thấy cậu ta đẹp trai, bốn phần cảm thấy cậu ta thật biết cách làm người khác học máu, hai phần cảm thấy không thể nào tranh luận với cậu ta được, ba phần còn lại cảm thấy cậu ấy làm mình thật cảm động. Nhưng đây là lần đầu, cậu cảm thấy bộ dạng chán nản hoang mang của Cao Tân lại rất đáng yêu.

Cát Vi Dân bước đến dùng sức kéo cậu ta xuống, trán kề trán, chân đạp xuống...

“Ui da!” Cao Tân đau đến nổi mắt đầy nước, nhưng không né.

Cát Vi Dân nhìn gương mặt kề sát của cậu, hung tợn mắng.

“Ngu ngốc!”

“...”

“Cậu định nói gì hả? Định nói cậu cưỡng gian tớ, tớ vô tội sao? Tớ đâu phải con gái, nếu muốn phản kháng lại nhất định là được, chẳng phải sao? Lời này nói ra cậu nghe cũng không tin, người khác sao tin được hả?”

Cát Vi Dân gõ gõ trán cậu.

“Ngốc, là tớ tự nguyện.”

“Cậu không có ép tớ. Nếu chuyện này là sai, tớ với cậu đều có tội.”

Cát Vi Dân nhìn gương mặt của cậu ta chậm chậm ngẩng lên, còn có chút kích động luống cuống, không còn chút ử rũ nào. Cao Tân lắp bắp nói.

“Tiểu, Tiểu Cát...”

“Sao?” Cát Vi Dân nhìn cậu ta cười thật hiền.

Sau đó gương mặt Cao Tân mạnh mẽ áp tới, môi đụng vào mũi cậu, sau đó mới vội vàng chuyển xuống môi cậu. Môi run run áp lên môi cậu, đầu lưỡi mù quáng trong khoang miệng chuyển vài vòng mới tìm được lưỡi cậu, rồi mất một lúc lâu mới cuốn lấy nhau được. Một cái hôn ngốc nghếch bối rối như vậy, ngay cả nụ hôn đầu cũng không mất mặt đến thế. Chính là Cao Tân lại đang dùng đầu lưỡi hơn run rẩy của cậu ấy nói cho cậu biết...

Thật hạnh phúc. Cậu thật hạnh phúc.

Cát Vi Dân mắt cong cong, không còn cách nào, thật không còn cách nào khác. Cậu xem, cậu ngay cả nhìn thấy cậu ấy khổ sở một chút thôi cũng không nở, làm sao có thể buông tên ngốc này ra được chứ?

Môi tách ra, Cát Vi Dân hơi thở gấp rút, lẳng lặng nhìn Cao Tân, lòng nhẹ nhàng chưa từng có. Cậu vốn dĩ chưa từng dám thẳng thắn với Cao Tân, cũng rất sợ hãi mối quan hệ của hai người một ngày nào đó sẽ bị phát hiện, lúc nào cũng ngó trước ngó sau sợ bị lộ. Hai người đàn ông bên nhau, đây chính là chuyện sẽ khiến bạn bè chê cười. Nhưng chính lúc bị bạn cùng phòng bắt gặp, sau một lúc bối rối, tâm tình ngược lại lại trở nên vô cùng bình tĩnh. Cây kim trong bọc có ngày cũng sẽ lộ, cũng không phải chuyện gì lớn lao.

Ngoài cảm giác của người kia, cậu tuyệt đối không để ý tới ánh nhìn của người đời. Thật sự, căn bản muốn tính cũng không tính được gì.

Cho nên, cậu ấy muốn cả đời, thì cho cậu ấy cả đời cũng được.

Cao Tân vẫn đang trong mộng dĩ nhiên không biết Cát Vi Dân vào giây phút yên lặng bên nhau này đã đưa ra một quyết định trọng yếu, im lặng một hồi lại lộ ra nụ cười ngu ngốc, nhưn một bên mày nói.

“Tiểu Cát à...”

“Gì cơ?” Cát Vi Dân có dự cảm không may.

“Thật ra với cánh tay nhỏ của cậu, cho dù cậu xuất ra khí lực ngàn năm tớ cũng vẫn cưỡng ép được cậu thôi.”

Quả nhiên! Cát Vi Dân oán hận không thêm tổn hơi thừa lời, một cước không chút lưu tình phóng tới.

“Ui da... Tớ nói thật mà... Ui da... Không tin hai ta thử xem... Cha mẹ ơi... Phản đối bạo lực, bạo lực...”

Cát Vi Dân mặt không biến sắc lại bồi thêm một cú. Phản đối cái đầu cậu ấy! Cái tên ngu ngốc này, chờ bị bạo hành cả đời đi!

~*~*~*~

59. Chương 59

Vài ngày sau mọi chuyện vẫn bình thường, Lâm Kính Tổ giữ chữ tín, không hé miệng với bất kì ai biết về chuyện ngày hôm trước, ngày kế tiếp thì nhìn hai người bọn họ cả ngày, dường như đang suy ngẫm điều gì, sau đó thì dáng vẻ vô cùng nhẹ nhõm, làm những chuyện cần làm, ánh mắt không hề có chút gì khinh thường hay khác thường. Thậm chí mỗi lần Cao Tân qua phòng Cát Vi Dân, nếu lúc đó chỉ có cậu ta và Cát Vi Dân thì Lâm Kính Tổ cũng rất thức thời mượn cớ tránh đi, để lại không gian cho hai người.

Cát Vi Dân trút được một gánh nặng, trong lòng có chút âm thầm cảm kích, quả nhiên mình không nhận lầm huynh đệ. Cao Tân được voi muốn đòi tiên, áp đến cạnh cậu, nói.

“Hay là tớ cũng nói với tụi phòng tớ nhé? Coi như hai đứa huề nhau.”

Cát Vi Dân cười đến hòa ái, ngoắc ngoắc tay.

“Lại đây.”

Cao Tân vui vẻ nghiêng đầu tới, Cát Vi Dân nhéo lỗ tai cậu mà lớn giọng mắng.

“Huề nhau cái đầu cậu! Làm gì có ai như cậu không đánh mà khai hả?”

“Ui da, đau... Tiểu Cát, khuyh hướng bạo lực của cậu càng lúc càng nghiêm trọng đó.”

“Đi chết đi.”

Có lẽ vì đã chấp nhận nhìn thẳng vào tình cảm của mình, Cát Vi Dân bỗng nhiên cảm giác được mình đang trong tình yêu. Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau học bài, cùng nhau đùa giỡn, những điều vốn cảm thấy rất bình thường bỗng khiến người ta xao xuyến. Những ngày tiếp đó thì ngọt ngào như mật.

So với năm nhất nghiêng về học lý thuyết, năm hai đại học bắt đầu tăng thêm những tiết thực hành. Rất nhiều sinh viên thành tích học tập không bằng năng lực tay chân bắt đầu gắng sức đuổi theo, như Lâm Kính Tổ chẳng hạn, ngay cả Cao Tân cũng học hành thoải mái hơn hồi năm nhất rất nhiều. Danh tiếng của Cát Vi Dân cũng mờ nhạt dần, lại trở về mức thường thường bậc trung, nhưng cậu cũng không ảo não, cậu tận dụng thời gian sau buổi học đăng kí học quản lí kinh tế, tiện thể làm thêm trong văn phòng trường, giúp các giáo sư sửa lại bảng đăng kí.

Cao Tân vừa không hiểu được cậu vừa cảm thấy xót xa.

“Sao phải dày ép bản thân mình đến thế làm gì?”

Cát Vi Dân nói.

“Dù sao tớ cũng phải góp một chút vào tiền nhà chứ.” Cũng là tính toán vì tương lai phía trước của hai đứa.

Một khi đã quyết định lo lắng, rất nhiều ý tưởng cũng mặc sức tuôn trào. Những ngày rảnh rỗi cùng nhau ra ngoài sườn núi ăn cơm đọc sách, hai người cũng sẽ ngẫu nhiên mặc sức tưởng tượng về căn phòng tương lai.

Cao Tân nói, “Tốt nhất là nhà hai tầng, trước cửa có một vườn hoa thật lớn.”

Cát Vi Dân đá cậu một cái, “Cậu tưởng cậu là đại gia à, thuê một căn phòng nhỏ là được rồi.” Trong lòng oán thăm ý tưởng của Cao Tân chẳng phải giống hệt mấy căn biệt thự ở bên kia, chẳng có chút sáng tạo này, nhưng lại tiếp lời cậu ta.

“Có vườn hoa cũng không tệ, có thể trồng vài chậu hoa...”

“Thêm cải trắng với vịt nữa.”

“Ban công thì phải đủ lớn, có thể đặt bàn ghế tối nằm ngắm sao trời...”

“Đúng thế, ban công lớn phơi rau phơi thịt khô cũng tiện.”

“Phòng ngủ nên đặt ở tầng hai, khung cảnh đẹp...”

“Có thể thấy vườn rau ở lầu dưới nữa.”

Cát Vi Dân bị tưởng tượng trần trụi của Cát Vi Dân đánh bại, phát điên nhìn cậu.

“Cậu là nông dân hả?”

Cao Tân nói, “Cậu không thấy cuộc sống ruộng vườn rất thơ mộng sao?”

Cát Vi Dân cảm thấy thật bất lực, suy nghĩ của người này hoàn toàn không cùng tần sóng với mình. Cao Tân lại còn nói.

“Nói chung thì phòng ở sắp xếp thế nào cũng được, chủ yếu là phải có một cái giường lớn thật thoải mái.”

Mặt Cát Vi Dân lập tức đỏ bừng, đang định quay sang mắng cậu ta mặt người dạ thú, Cao Tân lại ngả đầu lên thăm cổ nhìn cậu, gương mặt lạnh lẽo mỉm cười.

“Tớ hy vọng mỗi sáng thức dậy là được nhìn thấy cậu.”

Trái tim Cát Vi Dân không nhịn được đập như trống. Mơ mộng ngây ngô ngốc nghếch như vậy, lại như một viên kẹo Cao Tân đưa tới miệng cậu, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

~*~*~*~

60. Chương 60

Cũng không phải không có những lúc cãi nhau, nhưng chỉ cần một câu “Tiểu Cát, cậu đánh tớ đi” của Cao Tân, một câu “Cao Tân, cậu kể chuyện cười cho tớ nghe coi” của Cát Vi Dân, thì mọi chuyện lại yên ổn, ngay cả những chuyện gây nhau vặt vãnh đều không có. Rất nhiều năm sau này, mỗi khi nhớ lại những ngày tháng ngọt ngào trong sáng yên lành như mật ấy, Cát Vi Dân cũng tự thấy ngạc nhiên sao mình lại không bị chết chìm trong bình mật ngày đó.

Tài khoản ngân hàng nhờ sự nỗ lực của cả hai mà không ngừng tăng lên. Cát Vi Dân học nhiều môn, sau giờ học cũng tốn nhiều thời gian đọc sách, hơn nữa còn làm việc trong văn phòng trường, ngày ngày bận

rộn hơn hồi năm nhất rất nhiều, chỉ thiếu nước phân thân ra mà làm. Bình thường ở nhà, ngoại trừ việc học thì Cát Vi Dân cũng không cần làm gì khác, cha Cát mẹ Cát chỉ thiếu nước lấy cái bàn thờ cúng cậu như tiên như phật, sợ cậu mệt, đôi khi có cảm giác như cả thế giới quay quanh mình.

Lúc đầu làm việc chưa quen, nhiều khi mệt mỗi lần cậu cũng không dám nháy mắt, chỉ sợ mí trên vừa chạm mí dưới thì dính chặt lấy nhau không chịu rời ra nữa. Nhưng mệt thì mệt, lại không cảm thấy khổ, mỗi khi bước ra khỏi phòng làm việc, nhận được ly trà sữa nóng hôi hổi từ Cao Tân, cả người lại như tràn trề sinh lực. Thật giống như hồi năm nhất lúc tham gia cúp Sáng tạo, ngày ngày bận vất chân lên cổ, nhưng biết rằng có người luôn kề vai mình sát cánh chiến đấu nên những mệt mỏi trong người đều tan thành mây khói.

Được mãi thành quen, Cát Vi Dân trường kì hưởng thụ dịch vụ đưa cơm đón rước miễn phí của Cao Tân, cuối cùng cảm thấy áy náy, quyết định phải làm gì đó. Thế nên cứ tối tối, đối diện quán cà phê Cao Tân làm thêm đôi khi sẽ xuất hiện một bóng người theo ánh đèn đỏ dài trên mặt đất. Cao Tân vừa tan ca xong, đẩy cửa bước ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy cậu trai có gương mặt thon đôi mắt to tròn, hai chân bắt chéo, vẻ mặt không kiên nhẫn dựa vào cột đèn, ánh mắt không được tự nhiên mà nhìn sang chỗ khác.

“Tớ tiện đường ghé qua thôi.”

Giờ là nửa đêm rồi, cậu đi đâu mà thuận đường qua đây hả.

Sau đó, trên người Cao Tân lại có thêm một cái áo khoác, Cát Vi Dân rũ mắt nghiêng mặt sang nói.

“Đầu thu rồi, cẩn thận kéo cảm lạnh.”

Cao Tân thì cong cong khóe miệng cười đến hạnh phúc. Cát Vi Dân phát hiện mình thật thích nhìn vẻ mặt Cao Tân giật mình đến ngậy người, sau đó vui vẻ mỉm cười. Khoảnh khắc đó, Cao Tân đầu tiên là tròn tròn mắt, lông mày xéch lên, miệng há hốc thành một chữ O to đùng, sau đó ánh mắt bình tĩnh lại, khóe mắt bắt đầu cong lên, khóe miệng giãn ra hai bên, không giống nụ cười nhếch mép đầy gian xảo bình thường của cậu ấy, nụ cười này có chút ngu ngốc, lại chân thật vô cùng.

Thế là Cát Vi Dân bắt đầu thường xuyên xuất hiện bên ngoài những chỗ làm thêm của Cao Tân, cuối cùng có một lần Cát Vi Dân cầm một hộp gà nướng đứng đối diện tiệm ăn Cao Tân làm việc, Cao Tân vô cùng lo lắng mà xoa xoa đầu cậu.

“Tiểu Cát, chẳng lẽ gần đây cậu bận đến nỗi đầu óc bị hỏng ở đâu rồi?”

“Chết đi!”

Bình thường Cao Tân làm việc từ 8 giờ đến 11 giờ, khi tan ca về thì trên đường cũng tối đen như mực không một bóng người. Lúc này hai người liền nắm tay nhau chậm rãi đi về trường, giống những đôi tình nhân vẫn thường thấy ban ngày, mười ngón siết lấy nhau thật chặt. Có đôi khi chắc chắn không có ai trên đường rồi, liền nghịch ngợm hôn môi, cũng không hẳn là một nụ hôn say đắm nhưng vẫn khiến lòng người cảm thấy ấm áp khôn cùng.

Người ta vẫn nói ngày vui chẳng đầy tay, Cát Vi Dân lại cảm thấy thời gian dường như đã dừng lại ở nơi hạnh phúc, mỗi ngày thức dậy đều là một ngày rực rỡ ánh nắng chan hòa.

~*~*~*~

61. Chương 61

Mùa thu cuối cùng chậm chậm trôi, mùa đông lại lần nữa tràn về. Lễ Giáng Sinh năm đó, Cát Vi Dân vội vàng làm xong việc trên văn phòng, sau đó lên xe của Cao Tân đi lên ngọn núi ngoại ô. Xe là Cao Tân mượn ở nhà, Cát Vi Dân ngồi ghế phó lái, nhìn cậu ta nhẹ nhàng đánh tay lái chuyển sang đường núi, lại nhớ tới cách đây không lâu Lâm Kính Tổ cũng gặp tai nạn xe cộ phải nhập viện, không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

“Này, cậu lấy bằng lái hồi nào vậy?”

“Nghỉ hè năm nay. Cậu không có ở đây, tớ cũng chán nên đi thi luôn. Đây là lần đầu tiên tớ lái xe sau khi lấy bằng đó.”

Cát Vi Dân bật người chụp lấy dây an toàn, Cao Tân quay đầu nhìn cậu, an ủi nói.

“Đừng lo, trước khi lấy bằng tớ cũng hay lái xe mà.”

Đó mới là chuyện khiến người ta lo lắng ý! Cát Vi Dân hoàn toàn phát điên.

“Aaaaa! Đừng nhìn tớ, quay đầu lại nhìn đường mau! Nhìn đường cho tớ! Không được nói chuyện!”

Xe cuối cùng cũng bình an lên tới đỉnh núi. Ngọn núi này là điểm ngắm cảnh mới được phát hiện, cũng không mấy người biết, bãi đậu xe rộng rãi chỉ thừa thớt năm sáu chiếc xe.

Lúc tới nơi thì trời đã sẩm tối. Cát Vi Dân nhìn mấy chiếc xe đằng kia trong đêm tối rung lắc một cách quỷ dị, không khỏi hồ nghi nheo mắt lại.

“Này, cậu có ý gì thế?”

Cái tên thần kinh bất thường kia cũng đã vọt tới cạnh chiếc xe rung lắc dữ dội nhất, hơn nữa còn vẩy tay lớn tiếng gọi cậu.

“Tiểu Cát, mau tới đây!”

Chiếc xe quả nhiên liền dừng lại. Cát Vi Dân đen mặt, làm động tác suýt chạy tới chỗ Cao Tân đang khoa tay múa chân, lại chỉ chỉ chiếc xe. Đợi đến lúc Cát Vi Dân chạy đến chỗ Cao Tân, lại thấy Cao Tân cúi người nói với cửa kính xe.

“Thật xin lỗi đã quấy rầy, hai người cứ tiếp tục đi nhé.”

Cát Vi Dân thật muốn đập đầu chết đi, vội nắm khăn choàng cổ kéo cậu ta qua một bên, đau đầu hỏi.

“Cậu rốt cuộc là muốn làm gì hả?”

Cao Tân vẫn là biểu tình rạo rực vui sướng, nắm tay cậu đi ra ngoài bãi đỗ xe, ánh mắt như đứa trẻ chờ mong được khen.

“Tiểu Cát, cậu nhìn kia.”

Cát Vi Dân nhìn theo ánh mắt Cao Tân. Từ đỉnh núi hai người đang đứng, theo con đường xuống núi là một vầng sáng lấp lánh trải dài, những dòng chảy màu vàng lẫn màu bạc, chúng tĩnh lặng, chúng lưu động, ngay dưới chân mình phát sáng. Cát Vi Dân cảm thấy như mình đang đứng trong dải ngân hà vậy.

Cao Tân im lặng đứng bên cậu, chờ Cát Vi Dân trong lòng trầm trồ kinh ngạc đủ rồi mới lên tiếng.

“Sao nào? Rất đẹp đúng không? Tớ đã nói năm nay tớ nhất định sẽ tặng cậu món quà Giáng Sinh đẹp nhất mà.”

Cát Vi Dân quay đầu đối diện với ánh mắt của cậu, nói.

“Ừ, rất đẹp.”

Thật sự rất đẹp, trong đôi mắt đen ấy lấp lánh ánh sáng hút hồn mình, cảnh đêm mỹ lệ kia so ra vẫn không bằng.

Giữa những đợt gió núi phần phật, ăn hết bánh khúc cây có chút ngọt, cùng nhau nói “Giáng Sinh vui vẻ” xong, Cao Tân liền lấy ra một món đồ đặt vào tay Cát Vi Dân.

“Đây, quà Giáng Sinh.”

Trong lòng bàn tay là một cái chìa khóa kim loại vẫn còn mang độ ấm của cơ thể, Cát Vi Dân có chút sững sờ nhìn nó. Hình thức đơn giản, một sợi dây chuyền dài, trong đó xuyên vào chiếc chìa khóa khắc hình hai trái tim ***g vào nhau. Cao Tân nói.

“Sau này chờ đến lúc chúng ta có nhà riêng rồi, cậu có thể lấy nó ra mở khóa. Tớ cũng có một cái, là một cặp.”

Cát Vi Dân không nói gì, ngẩn ngơ nhìn cậu. Cao Tân sờ sờ đầu.

“Cái này, tớ cũng chỉ tiện tay mua thôi, không đáng giá mấy đâu.”

“...”

“Tớ biết cậu không đem quà, không sao đâu.”

“...”

“Tiểu Cát, cậu cứ nhìn tớ như vậy làm tớ sợ đó.”

“Cao Tân,” giọng nói Cát Vi Dân hòa vào gió núi, có chút khàn, “Cậu lại đây.”

Cao Tân đưa mặt gần. Nơi này là bãi đỗ xe trống trải chẳng có gì để che khuất được, phía sau còn có hai ba đôi tình nhân, nhưng Cát Vi Dân đã không còn nghĩ được gì nữa, cậu vươn tay kéo cổ Cao Tân lại, đem môi mình ấn lên, đầu lưỡi chạm vào nhau truyền đến hơi ẩm trong đêm đông giá lạnh.

Nắm thật chắc chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay, đến nỗi có chút đau đớn. Rõ ràng chỉ là món quà không đáng bao tiền, rõ ràng chỉ là một câu nói đơn giản như vậy. Người này, sao lại có khả năng khiến cho cậu cảm động đến nỗi chẳng biết phải làm sao thế này? Cát Vi Dân chạm lên bờ môi Cao Tân, nhẹ giọng nói.

“Chỉ cần sau này cậu đừng nuôi gà trong vườn, tớ sẽ nhận chìa khóa.”

“A, sao lại như vậy chứ!”

“Câm miệng, không được phản đối.”

Cuối cùng vẫn không ngoại lệ mà làm một vài chuyện này nọ. Quần áo Cát Vi Dân vắt trên người, cơ thể mỗi lần chuyển động lại rớt xuống một chút, cậu nhìn qua bả vai Cao Tân, thấy cái áo mưa trên ghế sau của xe, trong đầu mê man nghĩ, khó trách hồi nãy mấy chiếc xe kia rung lắc dữ dội đến vậy, những lúc thế này căn bản không còn tâm trí đâu mà thẹn thùng, chỉ mỗi việc cố gắng không bị sự tiến đến mãnh liệt dưới thân làm cho linh hồn thoát xác thôi đã hao hết tâm trí. Đến nỗi cậu không thể nào kìm được giọng nói, đành bỏ mặc như thế.

“A... ưm... Chỗ đó... Không, không được... Đừng...”

“A... Không cần, cứ như vậy bắn đi... Bắn trong tớ...”

...

“Tiểu Cát, vừa rồi cậu thật dũng mãnh, tớ còn tưởng sẽ bị cậu cắn đứt luôn ý.”

“Câm miệng.”

“Ui ui... Khoan duỗi chân nha... Tớ chưa lau đâu, cậu mà cử động là chảy ra đó...”

“...”

“Tiểu Cát, cậu đỏ mặt.”

“...”

“A, đừng đánh, ui...”

Trong xe còn vương vấn hương vị *** khiến người ta mặt đỏ tim đập, quần áo hai người rơi vãi đầy dưới sàn xe, trên gương mặt là nụ cười tràn đầy hạnh phúc. Cả hai đều không biết rằng, đây là lễ Giáng Sinh cuối cùng họ có thể cùng nhau trải qua.

~*~*~*

~Chương này 2 bộn trẻ hư quá, đi phàm đám người khác nha =))))))

mà sắp ngược rồi *hú hú*

62. Chương 62

Những ngày sau lễ Giáng Sinh vẫn không nhanh không chậm trôi qua, Cao Tân ở trong phòng tắm của khách sạn phía sau trường học gân cổ hát, “Ngọt ngào, em cười thật ngọt ngào, như nụ hoa nở trong gió xuân...”

Cát Vi Dân cả người trần truồng nằm trên giường, dùng hết khí lực toàn thân mới nhấc nổi hai cánh tay nặng trĩu lên, bịt chặt tai lại.

Ngày cứ như thế mà trôi, từ mùa đông rét lạnh đến ngày xuân rực rỡ, rồi thoáng cái đã là mùa hè nóng bức không chịu nổi. Từ tết, Cát Vi Dân vẫn thường chạy sang nhà Cao Tân làm vị khách duy nhất bên ấy. Hai người lần đầu nắm tay nhau đứng giữa quảng trường ngắm pháo hoa, lúc trời bắt đầu âm dần thì Cao Tân lần đầu tiên làm món hải sản dứt lò kiểu Ý mà Cát Vi Dân thích nhất, Cát Vi Dân nhìn cái đĩa để mấy viên tròn tròn nhão nhão với mấy thứ này nọ, đấu tranh tâm lý dữ dội một hồi, vẫn là nhịn không được hỏi “Cậu làm món này thế nào vậy?”. Hương vị tạm thời chưa nói đến, làm ra món ăn nhìn ghê thế này thì thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Cao Tân đắc ý nói . “Tiểu Cát, có câu thất bại là mẹ thành công, tớ làm cả chục lần rồi mới được thế này đây.”

Gắp một viên bỏ vào miệng, biểu tình Cao Tân đột nhiên cứng ngắc. Cát Vi Dân đưa ngay cho cậu cái chén, “Không sao đâu, tớ biết cậu vốn không có khả năng nấu nướng, đừng miễn cưỡng.”

Cao Tân thản nhiên đáp, “Ừ, còn đến một năm rưỡi lận, cũng đủ để học được một món. Chờ đến lúc sống chung rồi, tớ nấu cho cậu ăn.”

Cát Vi Dân không nói gì, cúi đầu gắp từng viên từng viên bỏ vào miệng.

Ngày đó hoa đổ quỳen nở rộ khắp núi rừng quanh trường, Cát Vi Dân cuối cùng cũng thấy chiếc chìa khóa còn lại trong truyền thuyết. Giống nhau là sợi dây bạc thật to, kiểu dáng đơn giản, chỉ khác ở chiếc chìa khóa, của Cao Tân là hình một cái mũi tên nhỏ màu bạc. Cao Tân lấy chiếc chìa khóa của Cát Vi Dân, giữa hình hai trái tim có một lỗ nhỏ hình tròn, vừa khớp với mũi tên kia, tạo thành hình mũi tên xuyên qua hai trái tim. Cát Vi Dân vừa làm mẫu vừa nói. “Cậu xem, cái của tớ có thể đưa vào chỗ này của cậu, cho nên đúng là một đôi nè.”

Mặt Cát Vi Dân phùng một phát đỏ rực, nắm tay hung tợn vung tới – “Ai ui, Tiểu Cát, sao cậu lại đánh tớ... A, ui da... Cha mẹ ơi...” Trừ chuyện này ra thì cũng không có kỉ niệm đặc biệt nào. Cao Tân vẫn như trước bận rộn đi làm thêm, Cát Vi Dân vẫn như trước chăm chỉ học hành, hai người như trước cùng nhau ăn cơm, nằm bên nhau sau sườn núi đùa giỡn, đêm khuya đường vắng nắm tay nhau cùng đi, trong rừng cây vắng lặng ôm hôn, ở giường lớn trong khách sạn tìm kiếm cơ thể nhau. Những chuyện bình thường chẳng để lại kỉ niệm sâu sắc, tựa như những đôi yêu nhau khác khi bên nhau, tựa như bọt nước màu mật.

Tháng ngày chậm chạp hờ hững cuối cùng cũng đã trôi tới mùa hè cuối cùng, kì thi cuối kì tháng 7 kết thúc, tiếp đó chính là năm học cuối của đời sinh viên.

Ở trường của Cát Vi Dân, chương trình học lí thuyết đã kết thúc vào năm hai, từ nghỉ hè bắt đầu bước vào kì thực tập. Chỗ thực tập hầu hết là nhà xưởng, căn cứ theo thành tích học tập hai năm đầu mà sinh viên được phân tới những chỗ khác nhau, thực tập trong vòng nửa năm. Sinh viên nào có biểu hiện tốt trong thời gian này thì sau đó có thể được vào làm việc chính thức tại đó. Vì vậy, một năm cuối cùng này thật ra là quan trọng nhất đối với sinh viên.

Cao Tân và Cát Vi Dân bị phân tới hai nhà xưởng khác nhau, của Cao Tân ở thành đông, Cát Vi Dân lại ở thành tây, cách nhau đến hai mươi mấy tiếng xe bus. Trước kì thực tập, Cao Tân lo lắng mà lôi kéo Lâm Kính Tổ, được phân đến cùng chỗ làm với Cát Vi Dân, “Giúp tớ trông nom Cát Vi Dân một chút nhé, tính tình cậu ấy từ nhỏ được nuông chiều, lại không thích được người ta giúp đỡ, trong nhóm cậu là người đáng tin nhất, cậu ráng cố gắng giúp đỡ cậu ấy một chút nhé.”

Cát Vi Dân đá một cước lên lưng cậu. “Cần trông nom chính là cậu á! Nói chuyện hay làm việc cũng phải nhìn xung quanh một chút, đừng có làm theo ý mình không, nghe chưa?”

Cũng chẳng biết Lâm Kính Tổ đang nghĩ gì, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ khiến người ta nổi da gà trong ngày hè nóng bức.

Trời ơi người ta không cách nào tưởng tượng ra cái dây chuyền hết á ;_____;

~*~*~*~

63. Chương 63

So với thời cấp III học bù đầu tối mệt và 2 năm đầu đại học chong đèn học bài mỗi đêm, trình độ tra tấn của kì thực tập thực sự chỉ có hơn chứ không kém. Nghe danh thực tập sinh thì oai, thực chất địa vị còn không bằng những người học nghề. Nhóm của Cát Vi Dân ban ngày trần mình trong xưởng sản xuất nóng hơn 30 độ, làm những công việc tháo dỡ linh kiện đơn giản nhưng vất vả nhất, lúc nào cũng bị những công nhân trong xí nghiệp sai đi trà nước mua cơm, buổi tối còn phải học bài và viết báo cáo, những kiến thức học được trong trường so với những điều học được trong công xưởng có sự khác biệt nhất định, bản thân phải tự học hỏi thêm mới có thể theo kịp.

Trong nhóm có vài cậu bạn học, tuy thành tích học tập thì bết bát nhưng tay nghề kĩ thuật thì lại rất tốt, giống như Lâm Kính Tổ vậy, chỉ cần nhìn sơ phụ hồ sơ qua một lần là có thể bắt chước làm theo, vừa khéo tay lại học hỏi nhanh, chỉ cần chỉ dạy thêm một chút là hiểu việc, rất nhanh đã trở thành một trong những người mới được tự mình đảm nhận việc lắp ráp. Cát Vi Dân ở phần thực hành thì không phải thể mạnh, lúc khởi đầu có hơi chậm hơn so với các bạn, muốn đạt tới trình độ tương đương mọi người thì càng phải tốn nhiều công sức hơn, thế là chỉ biết cố gắng gấp mấy lần, sau giờ làm việc tiếp tục tự mình tìm tòi nghiên cứu, vì thế càng mệt hơn người khác nhiều. Buổi tối mắt nhắm mắt mở đi rửa mặt xong, vừa đặt lưng lên ván giường cứng còng ở kí túc xá của nhà xưởng là ý thức đã muốn mơ hồ, có đôi khi đang nói chuyện điện thoại với Cao Tân, nói chưa được mấy câu đã mơ màng ngủ thiếp đi, sáng hôm sau thức dậy thấy màn hình di động vẫn còn sáng.

Sau này Cao Tân cũng không dám gọi điện cho cậu nữa, sợ điện thoại mở suốt một đêm sẽ phóng ra nhiều phóng xạ, không tốt cho cơ thể, kiên trì ngày ngày đúng 9h lại nhắn tin nhắc Cát Vi Dân lúc đi ngủ phải nhớ tắt máy, lại mỗi ngày đúng 6h sáng nhắn tin nhắc Cát Vi Dân phải mua điểm tâm, đừng vì mười phút lơ lửng trên giường mà làm hại thân thể. Trong nhà xưởng 7h bắt đầu làm việc, Cát Vi Dân lại vật vờ ngủ nướng đến 45 mới chịu dậy, vừa mở máy liền thấy tin nhắn của Cao Tân, ngay cả miếng bánh bao trắng đang ngậm trong miệng đều cảm thấy hương vị ngọt ngào.

Chỉ có cuối tuần mới được nghỉ xả hơi một chút. Thứ bảy ngủ thẳng một giấc đến giữa trưa, buổi chiều tùy tiện đọc sách thư giãn, đến tối thì đi ăn gì đó ngon ngon một chút cải thiện bữa ăn, rồi đi rạp chiếu phim, đương nhiên là hai người cùng đi. Chỗ ăn tối và đi dạo phố đa số là gần nhà xưởng Cát Vi Dân thực tập, Cát Vi Dân ngồi hai ba chuyến xe là đã tới nơi, còn Cao Tân thì gần như phải băng qua nửa thành phố mới đến. Cát Vi Dân mỗi lần nhìn thấy quảng thâm nhân nhật dưới mắt cậu, trong lòng thật khó chịu, nói.

“Này, hay lần sau tớ chạy qua chỗ cậu nhé.”

Cao Tân ngồi trong chiếc xe màu bạc của nhà mình, cười đến rạng rỡ.

“Được rồi, không sao đâu, tớ là tự mình lái xe, còn cậu phải đi xe bus, dù sao thì tớ đi vẫn tiện hơn.”

Cát Vi Dân nghiêng răng nghiêng lợi vung một đấm qua.

“Có tiền thì hay lắm sao, đồ bại gia tử.”

“Tiểu Cát, cậu thế này là trắng trợn đồ kị đó.”

“Đi chết đi!”

Ăn cơm rồi đi dạo xong, hai người tìm một khách sạn gần đó nghỉ lại, trong căn phòng sạch sẽ tiêu chuẩn là hai chiếc giường đơn song song nhau, trên một chiếc giường là hai người trần truồng đang quần quít lấy nhau, bên giường kia đặt hai gối đầu kê bên nhau, làm xong bên giường này thì qua bên giường kia ngủ, không lãng phí chút nào. Dục vọng cả tuần dồn nén lại quá hung mãnh, Cát Vi Dân sáng hôm sau tỉnh dậy chống cái thắt lưng muốn gãy đôi ra, oán hận thế cuối tuần không bao giờ lấy tấm thân lao lực cả tuần của mình ra chơi bởi nữa, rồi lại ngay một tối thứ sáu nào đó khi môi lưỡi chạm nhau thì nháy mắt đã buông cờ đầu hàng. Thế nên mỗi sáng chủ nhật Cao Tân lại ở một khách sạn khác nhau, cả người trần truồng né trái né phải khỏi công kích gối đầu của Cát Vi Dân.

“Tiểu Cát, cậu không được giận chó đánh mèo như thế... Ai da... Á, cái đó là gạt tàn thuốc, không được ném nha...”

Ngày tháng cứ thế mà từ thứ hai đến thứ sáu bận bịu cực khổ rồi lại đến cuối tuần bận bịu ngọt ngào nối tiếp nhau, cứ một tuần rồi một tuần trôi qua cho đến giờ. Cát Vi Dân vốn nghĩ chịu đựng thêm mấy tuần nữa, một khi thích ứng được tiết tấu của đợt thực tập cao độ này thì tốt rồi, không nghĩ mọi chuyện lại đến dồn dập như thế.

~*~*~*

~Cuối cùng phải dùng Ultra mới vào đc ;_____;

64. Chương 64

Kì nghỉ hè trôi qua, các trường đại học bắt đầu năm học cuối cùng, mức độ bận bịu của Cát Vi Dân cũng chỉ có tăng không hề giảm. Môn quản lí kinh doanh tín dụng chọn lúc trước vẫn chưa kết thúc, cuối tuần còn phải học thêm 2 môn, thực tập ở nhà xưởng lại kéo dài đến tận cuối năm, Cát Vi Dân đành phải chạy đi chạy lại giữa trường học và nhà xưởng, chiếc cằm gầy vốn đã nhọn nay lại càng nhô lên như mũi khoan.

Qua tháng 10, mẹ Cát lại ngã bệnh. Cũng không phải bệnh nghiêm trọng, chỉ là bệnh nghề nghiệp mãn tính từ rất lâu rồi, hồi đó cũng phát tác đôi ba lần, lần nào mẹ Cát cũng cắn răng chịu đựng cho qua. Nhưng dù sao thì tháng năm cũng không buông tha bất kì ai, lần này phát tác thì nghiêm trọng hơn xưa nhiều, mẹ Cát cảm thấy không thể chịu đựng được, đành phải đi chữa bệnh, ở nhà nghỉ ngơi. Đi hết bác sĩ đông y đến bác sĩ tây y, đều nói rằng quan trọng nhất là bản thân phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Cha Cát vẫn còn đang đi làm nuôi gia đình, trong nhà ngoại trừ mẹ Cát thì chỉ còn Cát lão gia đã ngoài 80, sau lần làm tiểu phẫu mấy năm trước thì thân thể cũng không còn được như xưa, bình thường vẫn là mẹ Cát chăm sóc cho ông, nên bây giờ Cát gia cả nhà rồi hết cả lên. Tuy mẹ Cát cứ khẳng khẳng không cần ai chăm sóc cho mình, vẫn đi chợ bình thường, lại còn dọn dẹp lau chùi nhà cửa, nhưng mọi người trong nhà không ai yên lòng, sau khi bàn bạc thì quyết định để Cát Vi Dân về nhà. Tuy rằng cũng không trông chờ gì vào đứa nhỏ được nuông chiều từ bé này có thể giúp được gì, nhưng ít nhiều có người trông chừng vẫn tốt hơn, hơn nữa Cát lão gia cũng đã đánh tiếng, nhà bọn họ vẫn còn Vi Dân chăm sóc.

Thế là Cát Vi Dân liền dọn khỏi kí túc xá của nhà xưởng, quay về nhà ở. Cũng may là nhà xưởng cách nhà không xa, mỗi tuần chỉ phải quay về trường một lần, tuy rằng vất vả một chút, nhưng vẫn còn chống đỡ được. Chính là ngày qua ngày lại càng thêm nặng nề, chương trình học không theo nổi, thực tập không được nhàn rỗi phút nào, trong nhà cũng cần lo lắng chu toàn, Cát Vi Dân cả ngày mệt mỏi, tối về nhà còn bắt đầu tập đi chợ dọn dẹp nhà cửa, trong lúc ngủ còn nói mơ “Để con ngủ thêm chút nữa đi”. Cát lão gia nhìn tôn tử bảo bối sắc mặt tái nhợt thì đau lòng vô cùng, vung tay lên.

“Vẫn là tìm người giúp việc thôi, nhìn xem thằng nhỏ mệt đến thế này rồi.”

Cát Vi Dân vừa ngồi gọt mướp vừa khẳng khẳng phản đối.

“Không sao đâu, con còn trẻ, không thấy mệt. Ông nội ngày cứ nghỉ ngơi đi a.”

Mẹ Cát sau khi khỏi bệnh thì nhận được một khoản tiền hưu cũng không nhiều nhận gì, toàn bộ gia đình hầu như phải dựa vào thu nhập của cha Cát chống đỡ, nếu muốn người giúp việc, Cát Vi Dân trong đầu thậm chí tính toán, đây thực sự là khoản chi không nhỏ. Cát Vi Dân ngồi xổm ngoài chợ nước miếng tung bay cò kè mặc cả với đại thúc bán đồ ăn, nghĩ lại mới trước đây mình còn là thằng nhóc vô tâm vô phế được cha mẹ yêu thương che chở nhường miếng ăn miếng mặc cho, giờ chỉ còn là giấc mộng xa xôi mơ hồ.

Việc cắt giảm chi tiêu trong nhà cũng trực tiếp ảnh hưởng đến chuyện hẹn hò. Tuy rằng với tấm thẻ vàng trong tay Cao Tân thì dù mỗi cuối tuần ra vào nhà hàng khách sạn 5 sao đi nữa thì cũng chẳng suy suyển bao nhiêu, nhưng Cát Vi Dân vẫn cảm thấy trong lòng không thoải mái, mỗi lần đi ra ngoài đều nhất định phải đến những quán bình dân. Cao Tân vẫn là có mắt như mù, hỏi một câu trúng ngay tử huyệt của Cát Vi Dân.

“Tiểu Cát, có phải cậu cảm thấy dùng tiền của tớ sẽ tổn thương tự tôn của cậu?”

Cát Vi Dân còn chưa kịp thẹn quá hóa giận mắng Cao Tân thì Cao Tân đã ai oán thêm một câu.

“Kì thật cậu không chịu xài tiền của tớ, cũng làm tổn thương tự tôn của tớ đó.”

Nắm tay đang bay tới của Cát Vi Dân cũng giảm nửa độ mạnh, cọ cọ trên vai Cao Tân.

“Ai thèm chứ, thật không biết xấu hổ, tiền đó là cậu tự làm ra sao? Tự tôn của cậu bán được mấy đồng a?”

Giỡn qua giỡn lại, cuối cùng thì lần nào hai người cùng nhau ra ngoài Cát Vi Dân vẫn luôn đem nửa tiền cơm và tiền phòng nhét vào tay Cao Tân, Cao Tân rơi vào đường cùng đành phải đem toàn bộ tiền đó bỏ vào tài khoản chung. Hiện giờ thu nhập trong nhà bị giảm bớt, Cát Vi Dân với việc chi tiêu càng tính toán tỉ mỉ hơn, cũng may Cao Tân dường như còn bận hơn cả Cát Vi Dân, hai người bình thường cả tháng gặp nhau cũng không được mấy lần, thật sự là bớt đi được vài phần gánh nặng cho Cát Vi Dân.

Cát Vi Dân cũng không biết Cao Tân bận bịu gì, ngoài việc thực tập và xử lý chuyện kinh doanh trong nhà, hình như cậu ấy còn đang lo lắng gì đó nữa. Cát Vi Dân nhìn quảng thâm ngày càng đen dưới mắt cậu, nhìn không được lo lắng hỏi.

“Có phải là xảy ra chuyện gì không?”

Cao Tân thần nhiên trả lời.

“Không có gì, chỉ là ba mẹ tớ lại cãi nhau thôi, cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng.”

Cát Vi Dân biết ba mẹ Cao Tân vì quyền nuôi con mà đã tranh cãi nhiều năm, mãi đến giờ Cao Tân đã trưởng thành, không cần người giám hộ nữa mà vẫn chưa bỏ qua, tạo thành một số chuyện không rõ ràng. Cát Vi Dân cũng không quá lo lắng, chỉ là theo thói quen liền đưa tay vuốt ve khuôn mặt đang nhăn lại của Cao Tân, hôn hôn khóe mắt trĩu xuống của cậu, nhẹ giọng nói.

“Tớ nghe được một truyện cười rất thú vị ở nhà xưởng, cậu muốn nghe không?”

Cao Tân “Ừ” một tiếng, lại đột nhiên đưa tay ôm thật chặt lấy cậu, có chút kích động hỏi.

“Tiểu Cát, sau khi tốt nghiệp chúng ta vẫn ở bên nhau nhé?”

Trong lòng Cát Vi Dân không hiểu sao có chút bất an, nhưng vẫn “Ừ” một tiếng.

“Đó là chuyện đương nhiên rồi, cậu lại khùng điên gì đó.”

Cao Tân ngẩng đầu khỏi hóm vai cậu, nụ cười trong suốt yếu ớt như bong bóng xà phòng khiến người ta cảm thấy đau lòng.

“Vậy là tốt rồi.”

~*~*~*~

65. Chương 65

Đến tháng 11 tình hình vẫn không cải thiện gì nhiều, Cát Vi Dân không có tâm tư nào đi dạo phố, hai người ngẫu nhiên gặp một lần, dứt khoát dẫn nhau vào khách sạn, nhưng lại chẳng làm gì, chỉ nằm trên giường nói chuyện phiếm câu được câu mất. Tán gẫu đến lúc mệt thì ôm nhau ngủ, như muốn hấp thu nhiệt độ từ cơ thể đối phương để biến thành sức mạnh chống đỡ với mỗi mệt. Cát Vi Dân gác đầu trên cánh tay của Cao Tân, miễn cưỡng nói.

“Này, cậu có cảm thấy chúng ta đã bắt đầu giống mấy ông già nghỉ hưu rồi không?”

Cao Tân “A” một tiếng, nói.

“Chẳng lẽ cậu không “lên” được nữa? Tổ hiện giờ vẫn là tinh lực dư thừa nha,” vừa nói vừa dấn lấy thắt lưng Cát Vi Dân cọ xát như chứng minh.

“Cậu xem nè, nơi này hoàn toàn không có “về hưu” đâu nha, cậu muốn thử một lần không...”

Cát Vi Dân không chút lưu tình mà thụi một cú ra sau, đau đến nỗi Cao Tân gào lên một tiếng.

“Thử cái đầu cậu, ngủ đi.”

“Tiểu Cát...”

“Chuyện gì?”

“Chẳng lẽ cậu thật sự không “được” nữa rồi? Đừng sợ, tớ sẽ không ghét bỏ cậu đâu...”

“Đi chết đi! Để tớ cho cậu xem ai mới là không được...”

Cuối cùng thì thật ra vẫn không làm gì, hai người chỉ hôn nhau sờ sạng một chút liền lăn ra ngủ. Mấy ngày nay thật sự rất mệt mỏi. Cát Vi Dân mệt là vì phải lo lắng chuyện nhà xưởng chuyện trường học chuyện ở nhà, nhưng Cao Tân mệt mỏi như vậy thì hơi kì quái, cậu ta ngay cả khi làm thêm 3 chỗ cùng lúc vẫn có thể dành thời gian đi mua đồ ăn sáng cho Cát Vi Dân, cả ngày bận bịu vẫn một bộ dạng thần thanh khí爽, Cát Vi Dân chưa từng thấy một Cao Tân mệt đến đầu bù tóc rối thế này.

Hiện tại thấy cậu ta hai mắt vô thần, ấn đường (khoảng giữa hai đầu chân mày) đen, vô cùng đáng sợ, Cát Vi Dân trong lòng vừa hụt hẫng vừa xót xa, đáng tiếc Cao Tân đã luyện Thái Cực quyền thành xuất thần nhập hóa, vũ trang đến tận răng, mặc cho Cát Vi Dân quyền đâm cước đá đến nói bóng gió cũng không moi ra được chữ nào, chỉ nhẹ nhàng nói.

“Không có việc gì, chỉ là ba mẹ tớ um sùm như vậy nên không nghỉ ngơi được thôi, um sùm thêm chút nữa chán rồi thì tốt thôi. Tiểu Cát, cậu lo cho bản thân mình là được rồi, trong khoảng thời gian này cậu mệt đến chết đi rồi đúng không?”

Mẹ Cát ngã bệnh lần này khiến cả nhà Cát gia già trẻ lớn bé đều bị mất đi người lo lắng, Cát Vi Dân dù có cố gắng thế nào thì phần lớn thời gian đều phải ở nhà xưởng thực tập, hơn nữa cũng không thể lo liệu chuyện nhà chu đáo bằng mẹ Cát được, kết quả là một ngày kia trời mưa, ba Cát do mệt nhọc quá độ cũng bị cảm cúm, Cát Vi Dân càng thêm rối lên, không có tâm tư đâu nghĩ đến chuyện tình cảm. Cát Vi Dân uống bát gà tiềm nhân sâm không biết Cao Tân kiếm ở đâu ra, vừa liếc mắt nhìn Cao Tân, nghĩ chắc cũng không phải chuyện lớn gì, chờ mọi chuyện ổn định lại rồi nói sau vậy.

Đợi qua tháng 12, bệnh cảm cúm của ba Cát đã khỏi hẳn, mẹ Cát sau một thời gian điều trị cũng đã có chuyển biến tốt đẹp, môn quản lí kinh doanh tín dụng cũng sắp chấm dứt, Cát Vi Dân cuối cùng có thể thả lỏng một chút thì lại phát hiện Cao Tân ngày càng không bình thường. Lúc trước Cát Vi Dân bận đến tối tăm mặt mũi, không có thời gian để ý đến Cao Tân, hai người đã hơn một tháng không gặp mặt, Cao Tân như trước buổi sáng một tin nhắn một tối một tin nhắn dặn dò cậu nhớ ăn uống ngủ nghỉ đúng giờ, Cát Vi Dân cũng như trước mỗi ngày trả lời tin nhắn cũng dặn cậu ta phải chăm sóc bản thân, ngoại trừ cái này thì cuộc sống quá mệt mỏi khiến cả hai không trao đổi gì hơn.

Lúc Cát Vi Dân có thể dành ra một chút thời gian rảnh, gọi điện thoại cho Cao Tân muốn nghe giọng của cậu một chút, lại phát hiện di động của Cao Tân gọi không được. Những lúc quay về trường đi học, ngẫu nhiên gặp bạn học cùng thực tập ở nhà xưởng với Cao Tân cũng nói Cao Tân gần đây luôn thấy đầu không

thấy đuôi, quay qua quay lại đã không thấy đâu, giáo viên phụ trách của cậu ta ngoài miệng không nói gì, nhưng xem ra đã một bụng tức giận.

Tháng 12 Cát Vi Dân khó khăn lắm mới kiếm được một dịp chạy tới chỗ Cao Tân thực tập chặn đầu cậu, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi kéo cậu ra ngoài.

“Cậu rốt cuộc là có chuyện gì?”

Cao Tân mặt đầy râu bộ dạng tiêu tụy, cứ như tội phạm mới được thả ra, vẫn cười hì hì.

“Không có chuyện gì đâu. Tiểu Cát, sao cậu lại chạy đến đây?”

Cát Vi Dân nhìn bộ dạng này của cậu liền nổi nóng, bất thành linh hồn sức bóp chặt cổ cậu ta.

“Cậu mà không nói thật lão tử sẽ không để yên cho cậu!”

Cao Tân ngăn người, rồi mạnh mẽ ôm Cát Vi Dân vào trong lòng, Cát Vi Dân nghe giọng nói rệu rĩ của cậu từ sau tai truyền đến.

“Tiểu Cát, lúc này đừng hỏi gì cả, được không?”

“Qua một chút nữa là tốt rồi, thật đấy.”

Cát Vi Dân khó chịu vô cùng, cuối cùng chỉ dồn sức ôm chặt lấy cậu.

“Được, tớ chờ cậu.”

Sau đó hung tợn kéo đầu Cao Tân đang gác trên vai mình ra, dán môi lên, dùng sức cắn đầu lưỡi cậu.

“Để tớ xem cậu định làm gì!”

~*~*~*

~Mọi người thông cảm, vì mình đang thi, nên đợt này post chương mới hơi chậm chạp ;___; với cả mạng vẫn đơ đơ, ko dùng ultra thì ko vào wp đc, nên mình càng lười ;___;

66. Chương 66

Một lần chờ, đã gần 3 tháng.

Trong khoảng thời gian này Cao Tân chỉ nhắn cho Cát Vi Dân một tin ngắn lúc gần Tết, vẫn như trước dặn dò Cát Vi Dân phải chăm sóc bản thân thật tốt, đồng thời vòng vo rằng mình có việc phải đi xem đất ở vùng khác, tạm thời không liên lạc được Cát Vi Dân, không cần lo lắng. Thế là Cát Vi Dân trải qua một cái tết âm lịch tâm tình hỗn loạn nhất từ trước đến nay.

Trước kia không phải chưa từng gặp nhau hai tháng, nhưng lúc đó cậu biết Cao Tân đang an ổn sống ở nơi mình biết, nhiều lần thì vẫn có chút nhớ nhung, nhưng là nhớ nhung ngọt ngào, hiện tại lại hoàn toàn không biết cậu ở đâu, đang làm gì, trong lòng nóng như lửa, hoàn toàn chẳng có chút tư vị nào.

Cát Vi Dân vốn ghét hương khói mịt mù lẫn bầu không khí ngột ngạt trong chùa lại phá lệ Tết đầu tiên cùng Cát lão gia đến miếu được đồn là linh nghiệm nhất thấp hương, Cát lão gia tử cầu cho cả nhà an khang, hương khói Cát gia sớm có người kế thừa, Cát Vi Dân trong lòng chỉ có sáu chữ, mong cậu vạn sự an lành.

Không biết là nén hương của Cát Vi Dân thật sự linh nghiệm hay đúng như lời Cao Tân nói, qua một chút nữa là tốt mà sau kì nghỉ đông, khi Cát Vi Dân một lần nữa tới trường, bắt đầu học kì cuối cùng của cuộc sống đại học thì đập vào mắt cậu là một đồng đồ ăn vặt như đậu phộng rang và chân gà sốt chất thành một ngọn núi nhỏ. Cao Tân đứng ở đầu giường, người gầy đi một vòng, còn đen hơn một chút, nhưng đã trở lại bộ dáng sáng lạn như trong trí nhớ của Cát Vi Dân, mở rộng vòng tay cười đến rục rịch.

“Tiểu Cát, tớ về rồi.”

Cát Vi Dân lướt qua hai cánh tay dang rộng của cậu, vẽ mặt bình tĩnh đi đến bên giường, bắt đầu đem đồng hồ đặc kìa một bao rồi một bao ném lên bàn, không ngoài dự đoán, dưới đồng hồ bên trên chiếc giường chưa kịp trải chăn có một vệt bóng nhẫy. Chết tiệt! Chỉ toàn làm những trò thể này. Cát Vi Dân khóe miệng run run, không nói hai lời xoay người đem Cao Tân đè trên mặt đất, tiếp đó là một nắm tay hung ác lao tới, hơn nữa còn uy hiếp cậu.

“Không được phản kháng.”

“...”

“Không được la đánh, không được la cha mẹ ơ.”

“...”

“Cũng không cho kêu a a ư ư bấy bạ.”

“...Tiểu Cát, tớ vừa tới cậu lại đánh tớ...”

“Câm miệng.”

Cát Vi Dân quyền pháp không theo quy luật gì rơi xuống người tay chân xuôi lơ phía dưới, mỗi quyền mỗi cước đều hết sức ngoan độc. Cho cậu không thêm liên lạc tớ, cho cậu làm tớ lo lắng, cho cậu... Tên khốn. Thật là tên khốn làm người ta tức giận.

Cát Vi Dân đánh đấm đến thở hồng hộc rồi áp đến sát trên người Cao Tân, từ kẽ răng rít ra một cậu, “Tên khốn.”

Lại ngẩng đầu, ánh mắt thâm thúy của Cao Tân đang nhìn cậu, nhẹ giọng nói.

“Tiểu Cát, tớ rất nhớ cậu.”

Thế là Cát Vi Dân thật không tiền đồ mà đem một bụng mắng chửi nuốt vào, cùng cậu ta nằm trên sàn kí túc xá đầy bụi ôm chặt nhau, mãi đến lúc có bạn cùng phòng đẩy cửa vào, trêu ghẹo nói.

“Ô, hai cậu đúng là chịu hy sinh quét dọn kí túc xá nha! Áo đồng phục trắng đen hết rồi kìa.”

Cao Tân như cũ lại đưa tay gãi gãi đầu, cười cười với bạn cùng phòng của Cát Vi Dân, bộ dạng vô tâm vô phách.

“Cái này, trong kí túc xá các cậu hơi lạnh, lúc tớ sang thì thuận tay lấy áo khoác trên giường mặc vào, cái này chắc không phải của cậu đâu nhỉ?”

“Cái gì! Cao Tân tiểu tử cậu đợi đó! Đứng lại cho tớ!”

“Oa a a a... Tiểu Cát cứu mạng!”

Cát Vi Dân nheo nheo mắt nhìn người kia bị rượt đuổi chạy tán loạn trong phòng, bắt giác cong cong khóe miệng. Cậu ấy đã trở về rồi, thật tốt.

~*~*~*~

67. Chương 67

Mãi đến học kì cuối cùng này, mọi chuyện mới bắt đầu trầm ổn lại. Cát Vi Dân đã thực tập xong, cũng không còn tiết phải lên lớp, những ngày này ngoài việc chờ kết quả thực tập chỉ chỉ ngồi trong thư viện đọc tài liệu để viết luận văn tốt nghiệp. Cát Vi Dân ngồi ở một góc sáng sủa trong thư viện, miệng hút trà chanh mật ong Cao Tân mua về, vừa nhìn hai ba quyển sách tham khảo đang mở trước mặt vừa chăm chú viết lên giấy A4, thuận tay gạt bỏ móng vuốt của tên trộm Cao Tân.

“Đi đi đi, luận văn của cậu với của tớ khác nhau, làm sao học chung được?”

Cao Tân cố gắng mở to mắt, làm ra bộ dáng vô tội đáng thương.

“Tiểu Cát...”

Cát Vi Dân hít một hơi, kéo đồng giấy bản thảo tới trưa cũng chưa được mấy chữ cùng một đồng số liệu thực nghiệm lộn xộn của Cao Tân sang, chỉ.

“Đưa đây tớ xem xem, cậu tại sao lại không viết được gì hết hả?”

Cao Tân cầm lấy cây quạt quạt quạt cho cậu, cười nịnh nọt.

“Tiểu Cát nha, cậu thật là tốt.”

“Chết tiệt, cút sang một bên, cậu viết tùm lum báo cáo thực nghiệm rồi.”

Giữa tháng ba, không khí ẩm áp của mùa xuân đã bắt đầu len lỏi về, trên sườn núi phía sau trường nở đầy hoa dại vàng rực không biết tên, từng cụm từng cụm trên thảm cỏ xanh mướt, đem đến cảm giác tươi mát nhẹ nhàng. Hai người vốn xem núi là cõi riêng dĩ nhiên sẽ không cô phụ cảnh xuân tươi đẹp, ngồi mãi trong thư viện cũng chán liền chuyển đến sau núi ngồi, vừa viết luận văn vừa tâm sự hôm nay ăn gì, hưởng thụ khoảng thời gian vui vẻ cuối cùng trước khi tốt nghiệp.

Cao Tân bị Cát Vi Dân cường bức cuối cùng cũng thành thật khai ra chuyện mấy tháng nay của cậu. Cha Cao Tân buôn bán lợi nhuận cao, nhưng cũng là kinh doanh phạm pháp, luồn lách kẽ hở pháp luật mà làm. Cũng may là chuyện nào cũng có một nhóm canh giữ cẩn thận, lại có người lo lót sẵn, cho tới nay vẫn bình an vô sự. Nhưng khoảng ba năm nay cha cậu không biết tại sao lại đắc tội tiểu nhân, bị xem xét nghiêm ngặt, lập tức cả xí nghiệp lâm vào cục diện bất ổn. Vợ của cha cậu vừa thấy tình cảnh thế đã phát hoảng, trong nhà có gì cầm đi được đều vợ vét mang về quê.

Ngay lúc đó, mẹ Cao Tân đứng ra dứt khoát thay cha Cao Tân dàn xếp cục diện rồi rầm, vừa nói giúp, vừa lo lót, chỗ nào cần tu sửa lại thì bỏ công tu sửa, tóm lại đem tất cả thủ đoạn trong thương trường ra sử dụng hết, một lòng một dạ ứng cứu, chuyện kinh doanh của bản thân xem như mặc kệ. Lúc này Cao Tân không thể không tự mình đứng lên giúp mẹ mình chống đỡ, có vài trường hợp không thích hợp để phụ nữ ra mặt, cậu phải tự mình xử lý, thay người đàn ông chưa từng nuôi dưỡng mình một ngày kia đi cầu cứu ông nội bà nội. Đến lúc mọi chuyện ổn định xong thì hai bên cũng nguyên khí đại thương, khiến Cao Tân bị liên lụy cũng gây đi một vòng.

Vốn Cát Vi Dân cứ tưởng câu chuyện kịch tính như phim truyền hình giờ vàng mỗi tối đến đây là hết, không ngờ đây mới chỉ là bắt đầu cho một chuyện còn cầu huyết hơn. Cha Cao Tân trải qua chuyện này mới nhìn thấy sự bạc tình của thế tử, lại nhớ đến nhân tình cũ, trong đầu có ý định nối lại tình xưa, bắt đầu tìm mọi cách đóng đô trước cửa nhà Cao Tân. Cát Vi Dân nghe vậy vô cùng sửng sốt.

“Rốt cuộc sao mọi chuyện lại thành như thế?”

Cao Tân dĩ nhiên hoàn toàn không muốn nhắc tới chuyện này, bữu môi miễn cưỡng trả lời.

“Ai biết đâu, tớ vốn tưởng mẹ tớ hận ông ta tận xương tủy, không ngờ...”

Cát Vi Dân nhìn ánh mắt Cao Tân dần ảm đạm, lạnh lùng nói.

“Tiểu Cát, tớ không hiểu. Nếu yêu, tại sao lại phải chia tay? Tại sao đã chia tay rồi, hận nhau nhiều năm như vậy, đột nhiên lại nảy sinh tình yêu?”

Cậu nắm tay Cát Vi Dân trong tay mình, dè dặt hỏi như muốn xác định.

“Tiểu Cát, vô luận là có chuyện gì, chúng ta sẽ cùng một chỗ, đúng không?”

Cát Vi Dân trong lòng đau đớn như bị cào xé, nhưng trên mặt vẫn là bộ dáng hung thần ác sát, nhướn mắt nói.

“Đó là đương nhiên, cậu thử bội tình bạc nghĩa xem?”

“Tiểu Cát...”

“Sao?”

“Tớ cũng đâu phải dạng chơi bời.”

“Chết tiệt, cậu cái tên *** loạn cầm thú, còn dám nói sao!”

“A, *** loạn là chi? Là cái lần chúng ta làm trong xe hơi hả? Hay cái lần làm trong phòng tắm? A, không lẽ là lúc làm ngoài ban công nhà tớ...”

Cát Vi Dân nghiêng răng phun từng chữ.

“Cao.Tân.Cậu.Chết.Đi!!!”

“A ui ui... Tha mạng a... Ui da... Cha mẹ ơi...”

Cả người đều bám đầy những cánh hoa dại vừa chớm nở... Cát Vi Dân áp lên người Cao Tân, nhặt một chiếc lá trên vai cậu xuống, nhìn vào mắt cậu, nói.

“Cậu yên tâm, chúng ta không giống với bọn họ.”

Gương mặt Cao Tân sáng lên, khoe miệng nhếch thành nụ cười còn rực rỡ hơn cả những triền hoa dại nở khắp núi.

~*~*~*~

68. Chương 68

Cát Vi Dân chia thời gian biểu của mình thành 3 phần rõ ràng, một phần để viết luận văn, một phần dành đi chơi cùng Cao Tân, phần còn lại dành cho người nhà. Tuy rằng sau khi được điều dưỡng suốt cả thu đông, bệnh tình mẹ Cát đã có chuyển biến tốt, lúc đi tái khám cũng không thấy bất thường, nhưng Cát Vi Dân vẫn dành 3 ngày một tuần ở nhà, giúp một ít việc nhà, cố gắng giảm bớt gánh nặng cho mẹ. Cha Cát vui mừng xoa xoa đôi bàn tay to lớn thô ráp.

“Cát Vi Dân nhà ta đã lớn rồi.”

Cát lão gia ngắm đứa cháu đích tôn của mình, trên gương mặt già nua là nụ cười híp cả mắt.

“Cũng đúng thôi, qua hai năm nữa có khi lên làm cha không chừng!”

Cát Vi Dân ậm ừ đáp lời, cúi đầu dùng sức chà mặt bàn bóng đến nỗi có thể soi mình trong đó.

Cuối tuần Cát Vi Dân đều ở nhà, đi chợ mua thức ăn rồi chăm sóc Cát lão gia, cũng không hết một ngày; Cao Tân lúc này cũng đang rảnh rỗi, mấy ngày liền chỉ biết ăn không ngồi rồi, qua vài ngày rớt cuộc nhện không được bèn nói với Cát Vi Dân.

“Tiểu Cát, này... Cuối tuần sau tớ cùng cậu về nhà nhé?”

Cát Vi Dân sợ tới mức nhảy thụt lùi một bước dài.

“Cái gì?”

Cao Tân tiến sát lại.

“Tớ cũng không định làm gì, chỉ là bạn cùng lớp với cậu. Bạn cùng lớp đến chơi một hôm cũng là chuyện bình thường mà? Tớ muốn đến thăm nhà cậu một lần.”

“Không được!” Cát Vi Dân theo bản năng lớn giọng quát, ngay cả bản thân cũng hoảng sợ. Bạn học đến nhà chơi đương nhiên là chuyện rất bình thường, nhưng Cao Tân đến nhà cậu, Cát Vi Dân thế nào cũng cảm thấy không ổn. Có lẽ là có tật giật mình, Cát Vi Dân cứ cảm thấy dù hai người không có hành động thân mật gì, quan hệ giữa cả hai vẫn dễ dàng bị nhìn thấu. Những cặp đôi trong thời gian yêu đương đều

vô cùng thâm thiết, không cách nào che giấu được, mỗi ánh mắt, mỗi động tác, mỗi câu mỗi chữ đều khác với khi ở cạnh những người khác, không cần chạm tay chạm chân cũng để lộ sơ hở.

Cát Vi Dân nhìn nhận tâm ý ngày đó của mình, cũng ý thức hậu quả nếu chuyện hai người bị phát giác, và cũng đã chuẩn bị tâm thế đối mặt. Nhưng đó là đối với người ngoài, còn người trong nhà, Cát Vi Dân vẫn không biết phải làm sao. Cát lão gia ngày nào cũng mặt mày hớn hở ôm chắt ngoại, chờ một ngày Cát Vi Dân cho ông một đứa cháu trai để kế thừa hương khói Cát gia, cha Cát mẹ Cát tuy rằng cũng không vội, nhưng mấy năm nữa cậu cũng đến tuổi nam lấy vợ nữ gả chồng, nhất định là cha mẹ sẽ mong muốn Cát Vi Dân có một mái nhà an ổn cuộc sống. Cát Vi Dân căn bản không dám tưởng tượng biểu tình của mọi người một khi mọi chuyện bại lộ, có khi trái tim yếu ớt của Cát lão gia bị kích thích mà vĩnh viễn...

Cho nên Cát Vi Dân cũng chỉ nghĩ được biện pháp “chờ”. Cát lão gia tuổi đã cao, cũng không còn ở bên Cát Vi Dân bao lâu nữa, cha Cát mẹ Cát thì rất thương Cát Vi Dân, mọi chuyện đều chiều theo ý cậu, xưa nay cho dù Cát Vi Dân cãi cha mẹ đi nữa, chỉ cần kiên trì một chút, thế nào thắng lợi cũng về tay Cát Vi Dân. Cho nên Cát Vi Dân nghĩ, cứ trì hoãn, người nhà có muốn cậu kết hôn cũng không có cách nào. Mà trước hết, chuyện cậu phải làm là phòng bị cẩn thận, kiên quyết không để lọt chút manh mối nào ra ngoài.

Cao Tân đối với thái độ giấu diếm của Cát Vi Dân tuy rằng không đồng ý, nhưng vẫn quyết định nhượng bộ, Cát Vi Dân không cho cậu nói, cậu cũng chưa từng phản đối. Nhưng lần này cậu lại bướng bỉnh.

“Tại sao không được?”

“Không tại sao hết, không được là không được.”

“Tiểu Cát...”

“Đã nói là không được.”

Trong mắt Cao Tân tràn ngập bi thương yếu ớt rõ ràng như vậy, làm cho trái tim Cát Vi Dân không biết sao lại đau đớn. Cát Vi Dân gác tay lên trán, mùa xuân này mang tới thật nhiều chuyện phiền lòng nha! Cậu dõi mắt theo những cụm mây đen đang trôi từ chân trời, chắc là vì sắp tốt nghiệp mà thôi. Đợi đến hè, tốt nghiệp rồi, nhất định sẽ ổn.

~*~*~*

~Ngược, ngược ah

hôm nay chăm chỉ, đang làm bài tập cũng mò lên post ^.^

69. Chương 69

Cuối tháng 4, Cát Vi Dân đã viết được phân nửa luận văn, tranh thủ chưa có kết quả thực tập, cùng mẹ Cát đến khu du lịch ngoại tỉnh giải sầu, đến khi cậu quay về trường thì hoa đỗ quỳen đỏ rực đã nở khắp trường. Cao Tân gặt cánh hoa tàn rơi trên tóc đùa giỡn nói.

“Tiểu Cát, tớ mong cậu về đến nỗi hoa cũng phải xiêu lòng.”

Cát Vi Dân không chút khách khí mà đập một cước tới.

“Chết tiệt, cậu bớt tự kiêu đi, cút sang một bên!”

Những ngày sau kì nghỉ vui vẻ như đóa hoa nở tươi rực rỡ khắp núi, đến nỗi biển cổ thành linh ập đến như sấm sét giữa trời quang, khiến Cát Vi Dân trở tay không kịp. Cát Vi Dân ngày đó có việc đến văn phòng khoa, trên đường đi tình cờ gặp thầy chủ nhiệm khoa, thầy giáo đưa cậu vào văn phòng, thở dài nói.

“Tuy rằng bây giờ mọi chuyện đã được quyết định rồi, cũng không thay đổi được gì, các thầy cũng tôn trọng chọn lựa của em, nhưng thầy vẫn cảm thấy thật đáng tiếc. Em đã suy nghĩ kĩ chưa?”

Cát Vi Dân bị thầy hỏi, không rõ đầu đuôi thế nào.

“Chuyện gì cơ ạ?”

“Là đơn nguyện vọng ấy.”

Lúc Cát Vi Dân đi khỏi văn phòng thầy chủ nhiệm vẫn cảm thấy thật mông lung mơ hồ. Học viện của cậu áp dụng chế độ phân phối cho sinh viên tốt nghiệp, căn cứ thành tích thực tập mà cử sinh viên đến những đơn vị khác nhau, những sinh viên có biểu hiện xuất sắc trong kì thực tập sẽ được ở lại đơn vị thực tập cũ, những sinh viên còn lại nếu có nguyện vọng cũng sẽ được trường học sắp xếp đến đơn vị khác. Trường hợp nào đi nữa thì sinh viên cũng cần điền vào đơn nguyện vọng tốt nghiệp trên hệ thống của trường để báo lại nguyện vọng của mình. Cát Vi Dân vốn là trong lúc đi học thành tích tốt mới được phân đến một xí nghiệp lớn có đãi ngộ tốt, lại bởi vì trong thời gian thực tập biểu hiện thái độ rất tốt mới có thể lọt vào danh sách những người có thể lưu lại cực ít kia, nhưng trên bản nguyện vọng của cậu, lại viết rõ rằng cậu vì nguyện vọng cá nhân mà tự nguyện từ chối cơ hội này.

Cát Vi Dân vốn nghĩ kết quả thực tập còn chưa có, càng không biết trường có thông báo đơn nguyện vọng, cứ ngây ngốc chờ nhà trường báo kết quả. Trong lúc cậu không biết chuyện, có người đã thay cậu vào hệ thống giáo vụ, điền vào đơn nguyện vọng của cậu, hơn nữa lại còn điền vào hai chữ từ chối.

Biết tài khoản và mật mã của Cát Vi Dân cũng chỉ có một người.

Lúc Cát Vi Dân lao tới kí túc xá của Cao Tân, bên trong chỉ có một người, cả người dè lên đồng tập vò đầu bứt tai bấm máy tính, Cát Vi Dân lần đầu tiên cảm thấy được bộ dạng cao to của cậu ta khiến người ta phát ghét. Cậu “rầm” một phát đập lên bàn, mạnh đến nỗi ly trà hình con thỏ buồn cười trên bàn cũng lắc lư.

“Đơn nguyện vọng là cậu điền cho tớ?”

“Đúng vậy, không cần cảm ơn tớ đâu.”

Rầm! Cát Vi Dân lúc này hai tay đều đập đến phát đau, hận không thể đem cái bàn thành đầu óc của cái tên thần kinh bất thường kia đập nát.

“Ai cho phép cậu điền từ chối hả?”

“A, bởi vì tớ điền từ chối.”

Cát Vi Dân cảm thấy khả năng kiểm chế vốn không được tốt của mình đã bị dùng hết, đang định đập thêm cái thứ ba, Cao Tân mới bổ thêm một câu.

“Mẹ tớ quyết định chuyển việc kinh doanh đến thành phố khác, mẹ tớ cũng tìm hiểu qua rồi, bên kia có vẻ làm ăn tốt hơn. Tớ đi theo mẹ cùng nhau dốc sức làm ăn, cậu cũng chuyển đi đi.”

Trên gương mặt Cao Tân là biểu tình như đây là chuyện đương nhiên, giống trung học năm ấy, cậu nói với Cát Vi Dân rằng “Vừa rồi 5 người kí túc xá chúng ta, dưới tình huống cậu vắng họp đã ra một quyết định tối quan trọng”, hay như thời điểm năm nhất, cậu nói với Cát Vi Dân “Tớ đã báo danh thi Imagine Cup, hơn nữa cũng ghi tên cậu luôn”. Lại là cái tính ấy, Cát Vi Dân nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Sao cậu lại không bàn với tớ?”

Đây không phải là chuyện đơn giản như tham gia hội diễn văn nghệ hay thi đấu kinh doanh mà có thể tiền trạm hậu tẩu rồi chờ một chữ “được” miễn cưỡng của cậu mà coi như xong chuyện. Người này rốt cuộc có biết cách nói chuyện với người khác không?

Cao Tân ngẩng đầu khỏi đồng sách vở, biểu tình mang theo một chút dè dặt.

“Cậu... không muốn?”

~*~*~*~

70. Chương 70

Cao Tân ngẩng đầu khỏi đồng sách vở, biểu tình mang theo một chút dè dặt.

“Cậu... không muốn?”

“Vô nghĩa!” Cát Vi Dân rống lên, sự ủy khuất và phần nộ ghen từ phòng thầy chủ nhiệm đến kí túc xá trong nháy mắt bùng nổ. Những ngày vội vã chạy đi chạy về giữa trường, nhà và xí nghiệp, sự cố gắng phấn đấu gấp mấy lần người khác, sau giờ học còn phải gắng gượng sửa bài vở từng quyển từng quyển một, cậu ta nghĩ mỗi ngày vất vả mệt mỏi của cậu là gì? Mà cũng chỉ vì sự tùy hứng của Cao Tân, nhẹ nhàng điền một chữ “từ chối”, là coi như biến thành công cốc?

Cát Vi Dân mắt cũng đỏ lên, chết tiệt, vẫn luôn như thế, vô cùng chết tiệt! Lúc trung học như thế, vào đại học rồi cũng như thế, lần nào cũng là Cao Tân tự tiện quyết định, không thêm hỏi ý kiến cậu, cũng không buồn nghe ý kiến cậu, mỗi lần đều là cậu phải thỏa hiệp, Cát Vi Dân oán hận nhìn cậu ấy.

“Cậu là tính đẩy tôi vào bước đường cùng không còn đường lui đúng không?”

“Nói cho cậu biết, tôi không đi!”

Giọng nói Cao Tân thật nhỏ mang theo úy khuất, nhìn vào mắt Cát Vi Dân nói.

“Nhưng mà Tiểu Cát, cậu đã đồng ý, chúng ta sẽ cùng bên nhau mà.”

“Đó là hai chuyện khác nhau!”

“Là một chuyện! Chứ như bây giờ, cậu không muốn theo tớ, vậy làm sao chúng ta bên nhau được?”

Cát Vi Dân chán nản, sao lại có người không nói lí lẽ thế này.

“Cậu không nghĩ tới chuyện cậu sẽ ở lại sao?”

“Chuyện đó không được, mẹ tớ chỉ có một mình, bên ngoài dốc sức làm việc cực khổ vậy, tớ không thể...”

“Cao Tân, tôi cũng có mẹ, có cha, còn có ông nội đang chờ ôm tôn tử, tại sao tôi lại phải bỏ tất cả theo cậu?”

Cao Tân nhìn có chút đáng thương, Cát Vi Dân cho dù đang nổi nóng, cũng nhịn không được mà giải thích.

“Tiểu Cát, tớ van cậu, vài năm, chỉ cần vài năm là được, sau khi mọi chuyện ổn định chúng ta sẽ quay trở lại, lúc này cậu theo tớ đi được không?”

Cát Vi Dân siết hai tay thật chặt, “Không được.”

Cậu nhìn thẳng vào mắt Cao Tân, “Nếu thật sự chỉ là vài năm, vậy vài năm sau cậu về rồi đến tìm tôi.”

Trong đôi mắt thâm thúy của Cao Tân đã bật kín một tầng đau thương, cậu bỗng nhiên nở nụ cười, là nụ cười chua xót khiến người ta đau lòng, Cát Vi Dân chỉ thấy qua vài lần. Cậu nhếch khóe miệng, nói.

“Tiểu Cát, cậu biết rõ là không thể.”

“Vài năm sau tớ trở về, cậu không chừng đang ôm con đời tớ.”

Cát Vi Dân rũ mắt, cười đến thờ ơ.

“Tiểu Cát, trong tương lai mà cậu tính toán, kì thật không hề có chỗ dành cho tớ, đúng không?”

“Tiểu Cát, nếu cậu đồng ý, tớ có thể nói cho tất cả mọi người quan hệ của chúng ta, bạn học, bạn bè, mẹ tớ, tớ có thể nói cho mọi người biết tớ thích cậu, nhưng cậu thì sao? Cậu vẫn không muốn để bất kì ai biết, là bởi vì mối quan hệ này sẽ không kéo dài, lúc kết thúc mọi chuyện đều sạch sẽ đúng không?”

“Cậu nói tớ không hỏi ý cậu đã quyết định, nhưng tớ hỏi cậu, cậu muốn giải quyết sao? Nếu không phải tớ muốn hôn cậu, bắt ép kéo cậu lên giường, buộc cậu ở bên tớ trong lễ Giáng Sinh, buộc cậu cùng tớ ăn cơm, có lẽ giữa chúng ta đã không có chuyện gì đúng không? Như là lần này, nếu không phải tớ gạt cậu điền “từ chối” vào, mà cùng cậu thương lượng, cậu nhất định không chút đắn đo mà chọn ở lại đúng không?”

“Tớ vốn biết cậu không thật lòng dự định ở bên tớ, chỉ là tớ nghĩ, 3 năm, hẳn là đủ để tớ lay chuyển cậu, kết quả vẫn là không thể.”

Cao Tân gần từng tiếng nói.

“Cát Vi Dân, kì thật cậu vốn không hề yêu tớ.”

Cát Vi Dân há miệng thở dốc, lúc Cao Tân bắt đầu nói cậu đã muốn ngắt lời, nhưng chuyện cậu muốn nói rất nhiều, trong đầu lộn xộn cả lên, ngược lại không biết phải bắt đầu từ đâu, nhưng nghe đến câu cuối cũng, tất cả suy nghĩ trong đầu đều trống rỗng, Cát Vi Dân giận dữ cười, cậu cuối cùng chỉ nói một câu.

“Đúng vậy, tôi chỉ chơi đùa với cậu thôi.”

Cao Tân “đùng” một tiếng đứng dậy, cả người kịch liệt run lên, Cát Vi Dân theo bản năng lùi về sau từng bước. Cao Tân là một người rất dễ ở cùng, quen biết nhau nhiều năm như vậy, Cát Vi Dân chưa từng thấy cậu phát giận với ai, đối với Cát Vi Dân lại càng không mắng lại không đánh lại. Trực giác nói cho Cát Vi Dân, Cao Tân không tức giận thì thôi, lúc phát giận nhất định sẽ rất khủng bố.

Cao Tân cuối cùng không làm gì, chỉ lướt qua Cát Vi Dân đi nhanh ra ngoài, cơn gió cuốn những tờ giấy nháp để lung tung trên bàn, nhẹ nhàng rơi đầy nền đất.

Tháng sáu, sân trường đã tràn ngập không khí chia ly, radio trường hết lần này đến lần khác phát ca khúc chia tay ngày tốt nghiệp, cùng với giọng MC dẫn chương trình.

“Mùa biệt ly này, chúng ta hãy tạm thời cất đi nỗi thương cảm của sự chia xa, mang những kỉ niệm tốt đẹp nhất cất sâu tận đáy lòng, nói một tiếng bảo trọng...”

Trên những tờ tập san cuối tuần trong nhà sách của trường, tiêu đề là dòng chữ vô cùng bắt mắt: “Chuyên đề đặc biệt ngày ra trường: tốt nghiệp rồi, chúng ta chia tay thôi”, đoạn mở đầu của bài viết phía dưới là “Theo điều tra, trong số những cặp sinh viên thế hệ 8x, có đến hơn 30% là chia tay ngay sau ngày tốt nghiệp, dường ai nấy đi, hơn nữa có vẻ như lớp trẻ sinh sau năm 80 này, giữa họ thường xảy ra những bất đồng và mâu thuẫn không thể hòa giải, so với việc dây dưa trong đau khổ, không bằng kết thúc tất cả, bắt đầu lại từ đầu...”

Thật ra thế hệ bọn họ đa số đều là con một, được ăn sung mặc sướng, trưởng thành trong sự che chở yêu thương của mọi người, họ biết được yêu nhưng lại không biết phải yêu người khác thế nào, chỉ biết nghĩ cho chính mình mà không hiểu được nỗi lo lắng của đối phương, là kì vọng của bậc trưởng bối, áp lực phải phụng dưỡng cha mẹ... Có ai hiểu rằng gánh nặng trên lưng họ nặng nề hơn những người khác rất nhiều?

Cát Vi Dân đứng trước bàn học của mình trong kí túc xá, bắt đầu chậm rãi sắp xếp sách vở và vật dụng cần mang về nhà, lúc nhìn thấy chiếc chìa khóa màu bạc hình hai trái tim cạnh nhau trong học tủ thì ngẩn người. Cao Tân ngày ngày hôm đó thu dọn hành lí dọn ra ngoài, khiến mọi người đều bất ngờ. Bất quá về chuyện giải thích với mọi người, Cao Tân làm việc gì cũng vừa lòng người nên cũng không ai nghi ngờ gì cả. Sau đó thì cũng chỉ thấy cậu ấy lúc bảo vệ luận văn một lần, rồi hoàn toàn biến mất, lễ tốt nghiệp lần tiếp liền hoàn đều không thấy tham gia, bằng tốt nghiệp cũng là nhờ bạn bè nhận giúp.

Cát Vi Dân nhìn chiếc chìa khóa, bỗng nhiên cảm thấy thật vô lực, cả người ngồi bệt xuống đất. Cậu ấy biết rõ mình ngay từ đầu vốn không định cùng cậu ấy bên nhau cả đời, vậy tại sao về sau mình thay đổi chủ ý, cậu ấy lại không nhận ra chứ, chết tiệt. Cậu vùi đầu vào hai đầu gối, chết tiệt... thật là... tên chết tiệt nhất trên đời.

~*~*~*~

71. Chương 71

Lúc Cát Vi Dân ra khỏi tàu điện ngầm thì đã hơn 5 giờ chiều, vừa ra khỏi cửa ga thì một trận gió lạnh mãnh liệt thổi đến, quạt vào mặt phát đau. Mùa đông khắc nghiệt, trời mau tối, mới hơn năm giờ mà quang cảnh

đã bắt đầu âm u. Cậu thở dài, nắm chặt túi công văn trên tay, ngược gió đi về phía trước. Đi được khoảng 500m, nhìn thấy cánh cổng trường quen thuộc cùng những dãy nhà cũ xưa phía sau, dưới gốc cây phượng khổng lồ tụ tập không ít người, tốp năm tốp ba tụ tập nói chuyện phiếm, rất náo nhiệt. Vài cô cậu học sinh lưng mang túi sách đi ngang qua đều tò mò ngoái nhìn người đàn ông trưởng thành này vài lần.

Cát Vi Dân cẩn thận nhìn một chút, liền đi về phía một nhóm người, vỗ vỗ lưng một người thanh niên quay về phía mình nói.

“Hey, tớ đến rồi.”

Đám người im lặng trong 5 giây, sau đó gào lên một tiếng kinh thiên động địa.

“Aaaaa! Là cậu sao Tiểu Cát! Mọi người mau đến xem này, không ngờ là Tiểu Cát!!!”

Cát Vi Dân đầu đầu xoa xoa ót, biết thế nào cũng là phản ứng này mà. Sớm biết thì đã không đi họp lớp rồi.

Mùa đông năm Cát Vi Dân 24 tuổi, cậu đã tốt nghiệp được 2 năm, là một thành phần xã hội.

Cát Vi Dân sau khi tốt nghiệp vẫn lưu lại thành phố này. Đơn nguyện vọng sau khi nộp thì không thể chỉnh sửa nữa, cậu cuối cùng vẫn không thể quay lại nhà xưởng lúc thực tập. May mắn thay thầy chủ nhiệm tranh thủ danh ngạch của một xưởng sản xuất tự động hóa khác cũng khá lớn, so về phương diện nào cũng không kém nhà xưởng kia là bao, coi như là thuận lợi giải quyết vấn đề việc làm.

Cát Vi Dân từ ngày đầu tiên đã bị phân đến xưởng sản xuất, mặc bộ đồng phục màu xanh như bao người, cả ngày quay cuồng trong nhà xưởng nóng bức. Đoạn thời gian đó cha Cát thấy tay chân cậu gầy đi một vòng, cảm thấy thật đau lòng mà tự hận chính mình: lúc trước không nên nuông chiều để nó vào học trường nghề kia, nó còn nhỏ có biết gì đâu, cực khổ dùi công mài sử nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng phải làm công nhân như mình, vừa vất vả lại không có tiền đồ.

Bản thân Cát Vi Dân lại cảm thấy không vất vả mấy, dù sao thì hồi thực tập cũng đã từng trải qua rồi, khi đó còn không được nhận tiền lương nữa kìa. Hơn nữa dù sao trong tay vẫn thật sự nắm giữ tri thức, chỉ cần cố gắng thì vẫn có cơ hội phát triển rất lớn.

Sự thật chứng minh Cát Vi Dân quả nhiên không ở vị trí nhàm chán kia lâu lắm. Kỹ thuật của Cát Vi Dân chỉ ở mức bình thường, nhưng bản báo cáo công tác luôn được nộp đúng giờ, lại được viết rất tỉ mỉ sạch sẽ, chủ phân xưởng xem qua liên tục gật đầu.

Những người khác trong xưởng thì có kỹ thuật nhưng lại không có văn hóa, báo cáo công tác sai hết chữ này đến chữ khác, ngay cả viết một đoạn văn trôi chảy cũng không làm được; còn người có văn hóa nhưng không biết kỹ thuật, mấy đứa sinh viên tuyển vào chỉ biết lý luận suông, ngay cả thiết bị sản xuất ra sao cũng không biết. Người vừa có kỹ thuật vừa có trình độ lý luận cao như Cát Vi Dân, thật sự không được mấy người. Làm việc nửa năm, Cát Vi Dân được điều đến bộ phận thị trường, phụ trách thiết kế con dấu và bàn bạc với khách hàng, so với những sinh viên vào làm cùng lúc vẫn đang phải chiến đấu ở dưới xưởng thì tốt hơn rất nhiều.

Cha Cát phồng mũi, gặp ai trong tiểu khu kí túc xá cũng nói.

“Đứa nhỏ này không chịu thua kém ai, không giống như chúng ta đến chết cũng chỉ làm công nhân, giờ nó đã lên ngôi trong văn phòng!”

Cát lão gia vui vẻ xoa xoa đầu cậu, nói.

“Ta lúc nhỏ nhìn Vi Dân cũng đã biết, đứa nhỏ này vừa nhìn đã thấy linh khí rồi!”

Rồi lại nói, “Chuyện công việc ông nội cũng không quản được con rồi, nhưng có một việc ông luôn để trong lòng nha Tiểu Cát, chừng nào con mới đưa cháu dâu về cho ta xem mặt đây hả?”

Cát Vi Dân ngoan ngoãn cười cười, ngồi xổm xuống bên người ông.

“Ông nội, để con bóp chân cho ông, không phải hôm trước ông bảo bị đau chân sau.”

Đường như một khi bước vào xã hội liền nhận ra trọng trách trên vai mình, Cát Vi Dân hiện tại đã trở thành một người đàn ông chân chính biết chịu trách nhiệm, công việc cực khổ mệt mỏi cũng chưa từng than thở, tan sở lại giúp đỡ mẹ Cát quét dọn nhà cửa, cuối tuần cùng Cát lão gia đến bệnh viện, vô cùng kiên nhẫn chạy tới chạy lui. Hình ảnh bảo bối Cát gia vốn được nuông chiều từ bé, chuyện gì cũng động chút là nổi giận giờ chỉ còn là một hình ảnh mờ nhạt.

Cát gia dù sao vẫn luôn xem cậu như đứa nhỏ mà cưng chiều che chở, mẹ Cát vừa thấy cậu giành việc rửa chén liền trừng mắt.

“Vi Dân, bỏ chén xuống, đi nghỉ đi con.”

Cát lão gia cũng nói, “Ta đi bệnh viện có cha con đi theo rồi, con không cần đi đâu.”

Nhưng Cát Vi Dân vẫn là việc gì có thể làm được đều giành làm, có một số việc khi trải qua rồi mới hiểu rõ, cưng chiều và che chở cũng không phải chuyện muốn nhận là được. Chỉ ở một góc người khác không thể nhìn thấy, một Tiểu Cát vô tâm vô phách ngang ngược kia mới lết lút bộc lộ một chút.

Cát Vi Dân buổi sáng vẫn là không chịu rời giường, nhưng không còn ai mỗi sáng mang bữa sáng thơm ngào ngạt đúng giờ gọi cậu dậy, cũng chỉ còn tiếng chuông chói tai của đồng hồ báo thức. Khi cậu vất vả lắm mới rời khỏi ổ chăn được thì đã sắp bị trễ, vội vàng rửa mặt thay đồ xong thì Cát Vi Dân đành phải miệt mài cắn bánh bao vội vã chen lên xe bus chật kín. Sau khi nhận lương rồi Cát Vi Dân cũng không còn tìm thấy ai cùng cậu ngồi ở quầy hàng bên đường cùng ăn lẩu đậu hũ, cũng không còn có thể dương dương tự đắc nói “Này, tớ cũng có đóng góp cho quỹ chung đấy nhé”, Cát Vi Dân mỗi khi đi ngang qua máy ATM đều bực bội mắng “Chết tiệt”, nhưng vẫn theo quán tính mà nộp tiền vào tài khoản quen thuộc kia.

~*~*~*~

72. Chương 72

Cát lão gia thật sự là muốn ôm chặt quá rồi, nhìn mấy đứa nhỏ của chị họ Cát Vi Dân, ngay cả người chị họ lớn hơn Cát Vi Dân 2 tuổi trước giờ vẫn luôn một mình cũng mới vừa đính hôn, thế mà đứa con trai đích tôn của cả dòng họ này lại chẳng có động tĩnh gì, Cát lão gia đương nhiên là nôn nóng. Thế là ông cụ bắt đầu giống trống khua chiêng tự mình tìm cháu dâu tương lai.

Cát Vi Dân vừa vào xí nghiệp được nửa năm đã được thăng chức, điều lên văn phòng, tiền đồ xán lạn, hơn nữa diện mạo lại thanh tú hơn thiếu nữ, thế nên tin tức vừa lan đi đã được nhiệt tình hưởng ứng. Cát Vi Dân biết chuyện cũng không nói gì, nhận hình chụp của một đồng nghiệp, kèm theo thông tin gia thế công việc từ Cát lão gia cha Cát mẹ Cát, ngoan ngoãn đi xem mắt.

Ngay từ đầu Cát Vi Dân thật tình muốn tìm một người để bầu bạn xây dựng cuộc sống bền vững, vừa giải tỏa nỗi lo của người nhà, mà chính bản thân cậu cũng muốn yên bề gia thất, cưới một người vợ hiền sinh một đứa con nghịch ngợm, một gia đình hạnh phúc chẳng phải chỉ cần như thế thôi sao?

Nhưng sau năm sáu lần liên đi xem mắt đều không có kết quả, Cát Vi Dân cũng không còn hứng khởi. Trên cơ bản mặc dù đối tượng xem mắt rất vừa ý, nhưng cậu vốn tính tình lãnh đạm, gặp mặt vài lần vẫn không có tiến triển. Cát Vi Dân thật sự không làm được. Mỗi cô gái mỗi lần đi xem mắt là thật lòng muốn tìm một người yêu mình để bên nhau trọn đời, mà bản thân mình lại không thể thực hiện được điều đó. Để một người ôm mơ mộng cùng mình đến đâu bạc răng long sau đó lại bỏ họ đi, Cát Vi Dân biết đó là chuyện tàn nhẫn đến nhường nào. Cậu không muốn tổn thương bất kỳ ai. Cho nên lúc này, khi trong lòng cậu vẫn còn bị người kia ngang ngược chiếm đóng, cậu vẫn là nên ở một mình.

Cát lão gia ở nhà thở dài thở ngắn.

“Vi Dân à, mấy cô gái đó ta thấy cô nào cũng tốt, sao con nhìn cũng không chịu nhìn một cái, mắt nhìn người của ông cũng không tệ mà!”

Rốt cuộc vẫn là hiểu con không ai bằng mẹ, mẹ Cát nhân lúc Cát lão gia không để ý, lén lút kéo Cát Vi Dân sang một bên hỏi.

“Vi Dân, con nói thật cho mẹ, có phải trong lòng con đã có người rồi không?”

Hai tay Cát Vi Dân giấu sau lưng siết chặt, lại buông ra.

“Không có mà. Con chỉ nghĩ là không nhất thiết phải kết hôn, ở một mình cũng rất tốt.”

“Thằng nhóc này, nói bậy cái gì?”

Chuyện xem mắt đến năm thứ hai ngày càng tệ hơn, không chỉ bảy người bác mà mấy bác gái trong tiểu khu cũng bắt đầu nhiệt tình mai mối giới thiệu, Cát Vi Dân không chịu nổi phiền nhiễu, dứt khoát dọn ra ngoài ở. Đối mặt với sự hoài nghi của người nhà, Cát Vi Dân lần nào cũng chỉ đáp bằng một câu.

“Ba, mẹ, ông nội, không có chuyện gì, con chỉ là chưa nghĩ đến chuyện kết hôn, ở một mình vẫn tốt hơn.”

Cha Cát mẹ Cát lẫn Cát lão gia lúc đầu còn khuyên bảo cậu, mãi vẫn không lay chuyển được, có ai tới mai mối cũng đành cự tuyệt, nói chuyện này cũng không gấp, vẫn là để mặc cho duyên phận vậy, dần dần cũng không còn ai đến giới thiệu. Cát Vi Dân thì một thân một mình ở riêng, đôi khi về nhà giúp cha mẹ chút việc nhà, mới hai mươi bốn tuổi mà giống như đã bốn mươi hai tuổi.

Ngày đó là họp lớp cấp III lần thứ 5, vì để tiện cho vài người đi học cao học ở nước ngoài nên cố ý chọn cuối năm, trước lễ Giáng Sinh. Cát Vi Dân buổi chiều vừa cùng giám đốc xưởng tiếp một đoàn khách xong là vội vàng chạy đến, mặc tây trang thắt cà vạt nghiêm chỉnh, tóc cũng chải cẩn thận, một bộ đỉnh đạc đường hoàng, khiến không ít bạn học khoa trường hô to gọi nhỏ, tên nhóc đẹp mã tính tình khó chịu ngày đó từ lúc nào lại biến thành thế này rồi!

Mọi người vây xem thỏa mãn rồi mới bắt đầu hỏi chuyện, cũng chỉ đơn giản là cậu học ở đâu giờ đang làm gì, chuyện năm đó mọi người làm vỡ cửa sổ thủy tinh này nọ, ngay lúc đang tán chuyện đến hứng khởi, Cát Vi Dân cảm thấy bả vai bị vỗ mạnh một cái, vừa xoay đầu, liền nhìn thấy một gương mặt vừa quen thuộc lại có phần xa lạ.

“Tiểu Cát, thật là cậu rồi! Từ lúc này nghe mấy đứa kia nói còn không tin được!”

Cát Vi Dân thấy cậu ta, liền ngẩn người.

~*~*~*~

73. Chương 73

Là một người bạn cùng phòng thời trung học, chính là cái cậu bị ném dao hồi biểu diễn ảo thuật, sau khi tốt nghiệp thì vào một trường đại học ở tây bắc, 5 năm rồi không gặp, bộ dáng không khác với ấn tượng trong Cát Vi Dân là bao, chính là có thêm vài phần tang thương. Cát Vi Dân cứ tưởng lần này họp lớp chỉ có lớp mình tham gia, không nghĩ đến lại gặp cả người của lớp kế bên, trong lòng thoáng có dự cảm không tốt, quả nhiên chợt nghe thấy cậu bạn kia vui vẻ nói.

“Lớp tụi tớ hôm nay cũng họp lớp đó! Cao Tân cũng tới, mau qua đây, phòng của tụi mình cuối cùng cũng họp mặt được!”

Cát Vi Dân vẫn còn đang bị câu “Cao Tân cũng tới” làm ngây ngẩn, đã bị cậu bạn kia kéo đi, mãi đến lúc cậu hồi thần ra sức phản kháng thì đã quá muộn. Người kia đứng cách cậu chỉ có vài bước, vóc người cao cao quay lưng về phía cậu, đang tán chuyện cùng bạn bè. Cậu bạn cao giọng gọi.

“Này, nhìn xem ai tới nè!”

Sau đó Cao Tân quay người lại. Cao Tân vẫn là Cao Tân Cát Vi Dân đã quen đến mức không thể quen hơn nữa, tóc cắt hơi ngắn, gương mặt đẹp trai sống mũi cao, khoe miệng vẫn còn vương lại nụ cười sáng lạn, Cát

Vi Dân cơ hồ có ảo giác rằng, dường như mới hôm qua cậu ấy đi mua bánh bao đem về cho mình, dường như hai năm nay chưa từng có. Cao Tân nhìn thấy Cát Vi Dân thì nụ cười cứng lại, hai người nhìn nhau một hồi, vẫn là Cát Vi Dân phá vỡ cục diện bế tắc, tiến lên từng bước, bày ra bộ dáng khách sáo, vươn tay mỉm cười.

“Đã lâu không gặp.”

Cao Tân cũng cười với cậu.

“Đã lâu không gặp, cậu vẫn khỏe chứ?”

Cát Vi Dân bất động thanh sắc rút tay mình về, vẫn mỉm cười.

“Tớ tốt lắm.”

Cao Tân vẫn còn muốn nói gì đó, mấy tên bạn cùng phòng đã nhào tới.

“Oa, không thể tin được, không ngờ là Tiểu Cát a!”

“Không ngờ là ý gì hả?”

Cát Vi Dân quay đầu cùng mấy cậu bạn đùa giỡn, không để ý đến Cao Tân nữa, một bàn tay giấu ra sau nắm lại, hơi run rẩy. Cao Tân lúc này dùng tay trái bắt tay cậu, chiếc nhẫn lạnh lẽo trên ngón áp út khiến cậu phát đau.

Cùng mấy cậu bạn cười giỡn hàn huyên một hồi, Cát Vi Dân lấy cớ về trước, vừa ra khỏi cửa liền bỏ chạy, giống như phía sau có ma đuổi.

Trở về chỗ trọ, rửa mặt, Cát Vi Dân ngẩng đầu nhìn người trong gương, tóc tai rối loạn, hơi dài, nhẹ rũ xuống che đi đôi mắt đầy suy nghĩ, làm nổi bật đôi mắt tròn trên khuôn mặt trái xoan, hoàn toàn không có vẻ trưởng thành, giống như một Cát Vi Dân năm đó chỉ cần liếc mắt cũng đoán được tâm tình, con người ngây thơ đơn thuần đến nỗi khiến người ta tức giận. Cát Vi Dân “hừ” một tiếng, nhìn người trong gương mà mắng.

“Đã mấy năm rồi, sao mà một chút tiến bộ cũng không có vậy? Hả? Bao nhiêu tuổi rồi, đáng cho mà phải bỏ chạy như trốn nợ sao? Không phải chỉ là một chiếc nhẫn thôi sao, bao nhiêu đứa bạn học đều có rồi, có chuyện gì phải ngạc nhiên chứ? Nói không chừng cũng chỉ là đồ trang sức... Mà sao đi nữa cũng không phải chuyện của mà, hoảng hốt cái gì...”

Mắng một hồi thì không mắng nổi nữa, Cát Vi Dân lại cúi đầu rửa mặt.

Hai ngày sau đó đã chứng minh chiếc nhẫn trên tay Cao Tân không phải chỉ là đồ trang sức. Cát Vi Dân trên đường nhìn thấy một cô gái thân thiết kéo tay Cao Tân, lú lú nói gì đó, sau đó Cao Tân cúi đầu cười với cô thật cứng chiều, Cát Vi Dân cảm thấy như mình đang coi một bộ phim lãng mạn, cách một con đường lớn, nhìn hai người nói cười ngày càng đi xa, một chiếc xe bánh mì chạy ào qua mặt cậu, bóng dáng hai người kia cũng không nhìn thấy nữa. Cát Vi Dân nhìn chằm chằm bóng lưng hai người như hòa làm một, bên tai vang vọng một câu, nhìn năm trước kia người ấy từng nói.

“Tớ yêu một người, nhất định sẽ là chuyện cả đời.”

Cát Vi Dân ngồi xổm xuống đường, nhặt từng củ cà rốt bị rơi vương vãi bỏ vào túi.

~*~*~*

~Mất tích hơi lâu, liệu có ai còn nhớ T_T

74. Chương 74

Cát Vi Dân về tới nhà trọ vẫn như đang mơ màng. Khoai tây gọt vỏ rồi tiện tay ném qua, nghe được tiếng vang dưới túi rác mới phát hiện cậu gọt vỏ bỏ vào thau rửa, còn khoai tây thì ném vào túi rác; sườn thái nửa ngày vẫn không xong, hồi thần nhìn lại mới thấy mình xoay ngược lưỡi dao lên trên; ấm nước sôi đang dùng có chút vấn đề, nước sôi rồi không tự ngắt điện, phải tự rút dây ra, mà rõ ràng hơi nước đã bốc lên ngùn ngụt, Cát Vi Dân vẫn như không thấy, đợi đến lúc cậu rút dây điện ra thì nước đã cạn hết, sắp nữa là nấu luôn cả ấm.

Đến lúc cà chua trên thớt cũng bắt đầu không phối hợp mà từng trái từng trái rơi lộc cộc xuống sàn nhà, Cát Vi Dân cuối cùng thở dài chấp nhận bỏ cuộc, thu dọn xong đồ đạc rồi lau khô tay, lấy điện thoại đi động ra gọi.

“A lô, Lâm Kính Tổ? Là tôi, đêm nay cậu có rảnh không?”

Cát Vi Dân và bạn cùng khoa hầu hết đều ở lại công ty được phân, sau khi tốt nghiệp mọi người vẫn giữ liên lạc. Mấy cậu nam sinh trong phòng Cát Vi Dân cảm tình tốt, lúc vừa tốt nghiệp thì suốt ngày hẹn đi uống nói chuyện phiếm, nhưng sau này cũng bớt dần, lần gần đây nhất thì ngoại trừ Lâm Kính Tổ và Cát Vi Dân, hai người kia đều đã có bạn gái, cứ rủ rỉ rù rì, gặp nhau là lại than thở chuyện tình cảm, nhưng Cát Vi Dân chuyện này lại không thể tâm sự với ai, mỗi lần bị gặng hỏi tại sao không có bạn gái đều chỉ biết im lặng, sau đó mỗi lần hẹn gặp cậu đều tìm cớ từ chối.

Cát Vi Dân lâu lâu còn gặp hai cậu bạn kia, nhưng Lâm Kính Tổ thì cậu có chút cố ý lảng tránh. Lâm Kính Tổ là người duy nhất biết quan hệ giữa cậu và Cao Tân, lúc đó cậu còn thề thốt rằng “Lâm Kính Tổ, tớ thật sự thích cậu ấy”, quay đầu lại đã thành kết cuộc buồn cười như vậy, mỗi lần nhìn thấy Lâm Kính Tổ, Cát Vi Dân đều cảm thấy lúng túng như bị vạch trần.

Nhưng mà lúc này, Cát Vi Dân thật sự nhịn không nổi. Hai năm nay Cát Vi Dân thật sự quá bình tĩnh, thậm chí năm đó Cao Tân không nói tiếng nào biến mất, Cát Vi Dân cũng chưa từng suy sụp, bình tĩnh mà thu dọn đồ đạc Cao Tân để ở chỗ cậu, bình tĩnh mà gửi lại bạn cùng phòng của Cao Tân. Cát Vi Dân cứ tưởng rằng cứ như vậy bình ổn mấy năm, cậu hẳn là có thể thật sự tìm một người khác, hoàn thành tâm nguyện Cát lão gia, nhưng khi thấy cô gái bên Cao Tân, cậu mới phát hiện kì thật mình không thể chống đỡ thêm nữa. Trước kia xem phim võ hiệp vẫn cảm thấy rất buồn cười, người ở trong bị kẻ phía sau đâm một đao, nhất định sẽ không nhận ra, động tác vẫn như cũ, qua vài giây sau, cúi đầu nhìn lưỡi đao cắm xuyên qua ngực mình, mới bỗng nhiên cảm thấy đau đớn mà nhú mảy, ngã xuống đất. Không ngờ lại là thật.

Lúc này cậu cảm thấy trái tim đau như muốn chết, nếu không tìm ai đó nói ra, cậu cảm thấy bản thân sẽ điên mất. Nên cậu mới hẹn Lâm Kính Tổ đi uống rượu.

chọn một quán lớn ở Lâm Giang, ồn ào náo nhiệt, sẽ không khiến người khác chú ý. Cát Vi Dân chỉ gọi một món, lại kêu thêm một đồng rượu, chất đầy bàn tròn. Lâm Kính Tổ cũng rất nghĩa khí chạy tới, không hỏi gì, ngồi xuống liền rót một chén cùng cậu uống.

Cát Vi Dân đưa tay che mắt, xoay xoay chén rượu.

“Chuyện tôi và cậu ấy cũng không ai biết, chỉ có thể nói với cậu mà thôi.”

Dĩa rau xào nóng hổi tỏa khói nghi ngút trong đêm đông, Cát Vi Dân nhớ đến thời trung học hai người đi ăn lẩu sau trường, Cao Tân nheo nheo mắt nhìn qua hơi nước mờ mờ nói.

“Tiểu Cát à, chúng ta thật hợp nhau nhỉ.”

Từng câu từng câu theo mỗi chén rượu vang vọng lại.

“Đừng sợ, trời sắp xuống cũng có tớ đỡ rồi.”

“Tiểu Cát khác các cậu, cậu ấy là đặc biệt.”

“Có một câu, tớ vẫn muốn nói với cậu. Cát Vi Dân, tớ thích cậu.”

“Cũng không phải là lấy lòng, tớ chỉ muốn nhìn bộ dáng vui vẻ của cậu mà thôi.”

“Tiểu Cát, sang năm nhất định tớ sẽ tặng cậu một lễ Giáng Sinh tuyệt vời nhất.”

“Tiểu Cát, tớ rất nhớ cậu.”

“Tớ hy vọng khi vừa thức dậy là có thể nhìn thấy cậu.”

“Chờ đến lúc sống chung, tớ sẽ nấu cho cậu ăn.”

“Tiểu Cát, bất luận là có chuyện gì, chúng ta sẽ ở bên nhau nhé?”

Đến cuối cùng, trong đầu cứ vang mãi, chỉ có một câu.

“Cát Vi Dân, kì thật cậu vốn không hề yêu tớ.”

Sự ủy khuất và phần nộ trong hai năm nay, hóa thành gào thét và nước mắt giữa đêm đông giá lạnh này. Tôi không thương cậu, tôi không thương cậu mà để cậu thương tôi, đau đến không dám cho người khác nhìn mặt; tôi không thương cậu mà vẫn để cậu tùy ý lôi kéo tham gia hết cái này đến cái kia, chỉ duy nhất lần đó tôi không theo cậu liền trở mặt; tôi không thương cậu mà vẫn nguyện ý chịu đựng áp lực phải kế thừa hương khói 3 đời con một; tôi không thương cậu thì tôi...

Cần xông lên khiến Cát Vi Dân căn bản không biết mình đang mắng chửi gì, cuối cùng cũng chỉ lặn qua lộn lại mà mắng, chết tiệt chết tiệt, tên chết tiệt vô lương tâm...

Lâm Kính Tổ ban đầu định khuyên bảo cậu, cuối cùng không khống chế được cục diện, đành phải mặc kệ Cát Vi Dân mặt mũi lem nhem nước mắt nước mũi tay chân quơ quào gạt vỏ chai rỗng, thấy cậu huyền não đủ rồi mới kéo cậu lên taxi, đưa người về nhà.

Lúc Cát Vi Dân xuống xe thần trí đã mơ màng, mơ hồ cảm thấy có người đang giúp cậu, ngẩng đầu nhìn, người kia cao hơn cậu nhiều, cao gần bằng Cao Tân, cơ thể cũng không to, muốn nhìn rõ gương mặt người đó, nhưng không biết tại sao mắt mũi miệng cứ nhòe đi hỗn độn thành một khối, không thể nhìn rõ đầu ra đầu. Cát Vi Dân ngẩng đầu nhìn người đó cười ngây ngô một chút, sau đó ôm chặt lưng người đó, nép sát trong ngực người đó.

“Cao Tân, cậu mập lên...”

Lâm Kính Tổ biết không thể nói chuyện so đo với ma men được, vừa trả lời “Đúng vậy” vừa đem cậu vác vào nhà.

Trong bóng tối đối diện cửa nhà, một đôi mắt nhìn chằm chằm hai người đang tựa nhau vào nhà, trong mắt lóe lên tia sáng sâu kín.

~*~*~*

75. Chương 75

Cát Vi Dân hôm sau tỉnh lại hoàn toàn quên hết chuyện tối hôm trước, đầu say choáng váng chạy vội đi làm. Sau khi trút hết ra cả người cũng thư thái rất nhiều, giống như tự tay chọc thủng bọc mủ, tuy rằng miệng vết thương rất đau, nhưng không quá hoảng sợ. Tuy rằng vết thương vẫn chưa lành, vẫn sẽ mưng mủ lại, nhưng lần sau lại tự mình chọc thủng là được.

Suốt một tháng Cát Vi Dân đặc biệt dồn sức cho công việc, thời điểm phải tăng ca còn chủ động xin ra chiến trường, khiến cho mẹ Cát nhìn thấy xấp tiền lương cuối tháng của cậu con sợ đến mức hoảng loạn.

“Cái này... Không phải là tính sai chứ hả?”

Tiếp theo lại đau lòng, “Đứa nhóc này, đầy đọa bản thân mình đến thế làm gì, cha mẹ cũng đâu cần tiền của con đâu.”

Cát Vi Dân cười cười.

“Không sao đâu mẹ, dù sao con cũng rảnh mà.”

Mẹ Cát cẩn thận nói bóng nói gió.

“Rảnh thì có thể tìm chuyện khác làm, lần trước con đi họp lớp, chắc là cũng gặp lại nhiều bạn lắm mà?”

Cát Vi Dân xoay xoay thất lưỡng.

“Không biết nữa. Con xuống lầu tìm ông nội đây, không biết ông có muốn đi dạo không.”

Mẹ Cát hướng bóng dáng chậm chậm chạy của cậu mà dậm chân.

“Thằng nhóc này, vừa nói đến là chạy nhanh hơn thỏ nữa. Thật là.”

Cát Vi Dân quả thật không biết, lần trước họp lớp cậu cũng trò chuyện với không ít bạn, nhưng không chủ động liên lạc với ai cả. Cho dù bạn cùng lớp đi nữa, cũng có khá nhiều người biết Cao Tân, cậu sợ phải nghe thấy chuyện Cao Tân kết hôn từ một ai đó. Trước mắt, cậu vẫn chưa thể chấp nhận được.

Cát Vi Dân mãi một thời gian sau mới nhớ đến chuyện gọi điện thoại cảm ơn Lâm Kính Tổ. Lâm Kính Tổ ở đầu dây bên kia nói.

“Kì thật chính tôi mới phải cảm ơn cậu, cậu giúp tôi hiểu được rất nhiều chuyện.”

Cát Vi Dân còn chưa hiểu chuyện gì, Lâm Kính Tổ lại nói.

“Nhân lúc còn kịp, mau đi tìm cậu ta đi. Đừng để bản thân phải hối hận.”

Cát Vi Dân cúp điện thoại, miễn cưỡng nhếch khóe miệng.

“Đã không còn kịp nữa rồi.”

Mùa đông năm ấy vô cùng lạnh, vài thành phố phía nam cũng xuất hiện những trận tuyết hiếm thấy, đường cao tốc đều bị đóng băng. Kế hoạch quay về quê cùng cả nhà của Cát Vi Dân vì thế nên cũng đành hủy bỏ, cả nhà nấu một ít bánh chẻo, đi thăm người thân rồi trang hoàng nhà cửa, cũng có chút không khí náo nhiệt. Cha Cát tìm ra một quyển sách rất xưa, cho cậu xem một tấm ảnh đã bắt đầu ố vàng.

“Nhìn xem, đây là ảnh kỉ niệm đám cưới năm đó của cha và mẹ, cha mẹ kết hôn đúng dịp Tết âm lịch.”

Cát Vi Dân nhìn hai người trong tấm hình tươi cười rạng rỡ, trên cổ mẹ Cát còn đeo sợi dây chuyền bạc thô to, nhẫn cưới là loại lưu hành thời đó, khi kết hôn Cát lão gia làm một bộ nhẫn và dây chuyền tặng cho con dâu. Cát Vi Dân chợt nhớ đến chiếc nhẫn trên tay Cao Tân, năm nay Trung Quốc đăng cai tổ chức Olympic, trong số năm có số 8, nghe nói rất nhiều người vội vàng kết hôn vào năm tốt này. Như vậy Cao Tân... Suy nghĩ một chút lại cảm thấy buồn cười, trong lòng mình vốn nghĩ đó là nhẫn đính hôn, không chừng đã là nhẫn kết hôn rồi nhỉ? Vô luận như thế nào, tết âm lịch năm nay, cậu ấy nhất định là có người ở bên cạnh, không cần mình phải đi qua nửa vòng thành phố, dọc theo đường núi ngược gió biển rét lạnh đến giữa sườn núi, gõ cửa tòa biệt thự màu trắng kia nữa.

(Theo mình thì đây là Olympic 2008 được tổ chức tại Bắc Kinh.)

Sau tết âm lịch, Cát Vi Dân điền phiếu điều tra của công ty phát xuống, chủ động xin tham dự đợt huấn luyện trong 3 tháng tại một công xưởng ngoại thành. 3 tháng tính ra cũng vừa đủ. Ở cái thành phố này quá lâu, có chút chán nản, đi đến một nơi lạ thay đổi tâm tình cũng tốt.

Sau khi mùa xuân đến thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã thấy đến đầu tháng 4, cây cỏ mọc đầy. Lâm Kính Tổ xuân này đường quan rộng mở, cậu ta cùng hàng xóm oan gia tên Tống Trạch cãi nhau âm ỉ hai mươi mấy năm cuối cùng cũng dây dưa một chỗ, trong lòng quả thật là hoa đào khai nở, gió xuân ngập tràn.

Hôm nay chạng vạng hai người cùng nhau đi siêu thị, vừa nhỏ giọng cãi vã vừa đẩy xe, Lâm Kính Tổ ở khu hải sản đang lựa vài con cá sông, quay đầu hỏi Tống Trạch.

“Cậu muốn ăn cá chiên hay canh cá?”

Tống Trạch nghiêng đầu lại cùng cậu ta nghiên cứu.

“Cái này là cá gì đây?”

Lâm Kính Tổ hừ mũi một tiếng, “Cá trích cậu cũng không biết? Tổng Trạch, cậu thật là quá lười biếng.”

“Hừ, tứ chi phát triển cũng chỉ có người man di, còn không biết xấu hổ nói tở.”

“Cậu nói ai đầu óc ngu si?”

Hai người đang sắp nháo tới âm ỉ, bỗng nhiên có người từ sau kéo bả vai Lâm Kính Tổ ra, rồi bịch một tiếng ném cậu ta lăn ra đất. Lúc Tổng Trạch kịp phản ứng, hai người kia đã quần nhau thành một đoàn trên mặt đất.

Lâm Kính Tổ mười mấy năm làm vua của đám nhóc trong phố, danh hào này không phải là nói chơi, cái khác không tính, chỉ riêng chuyện đánh nhau thì bản lĩnh đầy mình, nắm đấm cũng không phải chỉ để cho đẹp. Vừa nãy bị đánh lén, hiện giờ cậu ta kịp phản ứng lại xoay người đánh trả, cơ thể nhanh nhẹn xuất ra một cú đá rồi xoay người, nắm đấm vừa chuẩn vừa mạnh, vài chiêu là đã chế trụ được người kia, hai tay bắt chéo hai tay người kia đè chặt dưới đất. Lúc thấy mặt người kia, Lâm Kính Tổ nhin không được nhú mày.

“Cao Tân, cậu lên cơn gì vậy hả?”

~*~*~*~

76. Chương 76

Cao Tân bị đè dưới đất đến chật vật, nhìn không khác gì mấy con cá nằm phơi bụng trên nước đá ở quầy hàng kê bên, hai mắt còn oán hận nhìn Lâm Kính Tổ, bên trong còn toát ra lửa có thể đem Lâm Kính Tổ nướng chín. Lâm Kính Tổ đang tự hỏi mình khi nào thì có thâm thù đại hận với tên này thì Cao Tân bắt đầu chửi ầm lên.

“Lâm Kính Tổ mày không phải là người! Mày làm như vậy không thấy đã phụ lòng Tiểu Cát sao?”

Lâm Kính Tổ bị mắng không hiểu đầu đuôi tai nheo gì.

“Tôi làm gì có lỗi phụ lòng ai? Tiểu Cát xảy ra chuyện gì?”

“Mày tự hiểu đi! Tiểu Cát vừa đi mày lại cười cười nói nói với người khác! Đồ vương bát đản! Mày như vậy không phải làm cậu ấy đau khổ sao? Tiểu Cát tốt như vậy, sao mày có thể, sao mày có thể nhẫn tâm... Lâm Kính Tổ, tao đã nhìn lầm mày rồi! Mày là đồ khốn mặt người dạ thú!”

Lâm Kính Tổ ù ù cạc cạc ăn một trận chửi mắng, đã vậy còn không biết tại sao mình bị mắng nữa, lập tức nổi điên lên, nắm cổ áo lôi người kia dậy.

“Mày mắng ai hả, cái gì mà nói nói cười cười hả... Tổng Trạch cậu ấy là...”

“Là” sau đó thì không nói gì nữa, vừa nãy náo động như vậy, không ít bác gái mua thức ăn bắt đầu nhìn sang bên này, mắt thấy đám người xem không người đông lên, Lâm Kính Tổ không đầu óc cũng biết việc này không thể nói trước mặt nhiều người, hướng chỉ Tổng Trạch đứng kê bên mặt mày giống như đang phải đối diện với bão tố phong ba.

Lâm Kính Tổ đang còn suy nghĩ, không đề phòng bị Cao Tân dùng sức giật ra, một đám lao tới bên mạn sườn, Cao Tân bật người nhảy xa ba bước, chỉ vào cậu ta nói.

“Một đám này là tao thay Tiểu Cát tặng mày. Lâm Kính Tổ, cho mày biết, ngoan ngoãn ở bên cậu ấy, còn một lần nữa thì tao đánh chết mày!”

Rồi lại quay đầu nói với Tổng Trạch.

“Tên khốn này một chân đạp hai thuyền, không phải thứ tốt gì đâu. Cậu đừng để bị lừa, tôi khuyên cậu tốt nhất nên mau từ bỏ, đừng phá đám chuyện tình cảm của người khác.”

Nói xong thì thu dọn một đồng đồ đạc rót vương vãi dưới đất vội vàng bỏ đi, để lại Tống Trạch và Lâm Kính Tổ mắt to trừng mắt nhỏ giữa một vòng bác gái đang vây xem. Đôi mắt đen của Tống Trạch chậm rãi híp lại, khóe miệng tươi cười khiến da đầu Lâm Kính Tổ run lên.

“Vậy ra tớ là kẻ thứ ba à?”

Lâm Kính Tổ hung hăng trừng mắt người đang đứng xem trò vui, trong lòng hối hận vừa nãy sao không đập cho Cao Tân một trận nên thân cơ chứ, đồng thời phải còn vận dụng hết tế bào não giải thích tội danh oan uổng này với Tống Trạch, lại thấy tên vu oan giá họa kia chạy trở lại, nói.

“Này, có thể cho tôi mượn ít tiền được không, tôi quên mang ví rồi.”

Lâm Kính Tổ và Tống Trạch đen mặt nhìn nhau, Tống Trạch hỏi Lâm Kính Tổ.

“Cậu ta có phải...”

Nhờ gia giáo nghiêm chỉnh ở nhà mà Tống Trạch mới đem ba chữ “bệnh thần kinh” nuốt ngược vào bụng. Lâm Kính Tổ bất đắc dĩ thở dài nói.

“Tên này lúc nào cũng lên cơn như thế, tớ cũng quen rồi.”

Nói xong rút ví ra, đang muốn đưa mấy tờ tiền cho Cao Tân thì bị Tống Trạch ngăn lại. Tống Trạch lấy ví của Lâm Kính Tổ qua, đưa hết cho Cao Tân, chỉ chỉ quầy thu ngân xếp hàng dài dằng dặc.

“Cầm tính tiền đi.”

Sau đó đẩy xe đẩy của mình tới.

“À, cái này cũng tính tiền luôn. Tính xong rồi thì sang quán cafe đối diện tìm chúng tôi trả lại ví.”

Nói xong kéo tay Lâm Kính Tổ bỏ đi, đi được vài bước đường như nhớ tới chuyện gì lại quay đầu lại, chỉ chỉ xe đẩy nói.

“Đúng rồi, còn có cái này, đồ hình tròn với đồ hình vuông để riêng, đồ hộp với thịt thà để riêng, đồ đông lạnh với đồ nước để riêng, nước rửa chén với xà bông tắm để riêng, đồ uống và đồ ăn vặt để riêng, mà không được xếp quá 3 túi lớn đâu nhé.”

Xong rồi cũng không thèm quay đầu lại mà thông dong bỏ đi, một tràng ác mồm ác miệng lại giúp thần thanh khí爽, chỉ tại người nọ động thủ với Lâm Kính Tổ khiến cậu khó chịu, Lâm Kính Tổ tên này dù có man di thiếu giáo huấn đi nữa, cũng chưa tới lượt người khác phải động thủ.

Vào quán cafe chọn một chỗ khá yên tĩnh ngồi xuống, Tống Trạch mới khoanh tay trước ngực nhìn Lâm Kính Tổ.

“Nói đi.”

Lâm Kính Tổ vốn dở ngữ văn, cùng một câu chuyện, qua miệng Tống Trạch là một câu chuyện xưa lôi cuốn hấp dẫn, nhưng qua miệng Lâm Kính Tổ thì lại thành một đồng tùm lum, chuyện này chuyện kia lung tung cả lên. Tống Trạch một hồi sau mới tổng hợp lại được, bĩu môi mắng.

“Lâm Kính Tổ cậu heo à, không biết dùng từ ngữ thì thôi đi, cậu còn không biết cả trình tự kể chuyện sao?”

Lâm Kính Tổ chưa kịp cãi lại cậu đã kịp khái quát tình hình một chút.

“Nói chung là, tên Cao Tân này cùng cậu Tiểu Cát bạn cùng phòng của cậu là một đôi, quen nhau từ hồi trung học, sau khi tốt nghiệp không biết vì sao lại chia tay, lúc trước Tiểu Cát không biết bị chuyện gì kích động mà rủ cậu đi uống rượu, có thể lúc cậu đưa cậu ta say rượu về nhà bị Cao Tân nhìn thấy, hiểu lầm cậu với cậu ta đang quen nhau, là vậy đúng không?”

Lâm Kính Tổ vội vàng gật đầu, còn nói thêm.

“Tớ và Tiểu Cát thật ra không có chuyện gì cả. Sau khi tốt nghiệp cũng chỉ gặp mặt vài lần, đều là chung với mấy thằng bạn cùng phòng, mới gặp riêng có một lần, không biết sao lại bị cậu ta bắt gặp, còn bị hiểu lầm...”

“Dừng dừng dừng!” Tống Trạch trừng mắt liếc cậu ta một cái.

“Cậu gấp cái gì, tớ có nói không tin sao?”

Tống Trạch nói, “Lâm Kính Tổ, tớ đối với cậu, không đến nỗi một chút chuyện như vậy cũng không có niềm tin.”

Lâm Kính Tổ nhìn thẳng đôi mắt đen láy của cậu ấy, miệng sắp nhếch đến mang tai, nếu không phải chỗ này kế bên cửa sổ hướng ra ngoài đường, cậu ta đã nhào tới cho Tống Trạch một cái hôn thật kiêu rồi.

~*~*~*~

77. Chương 77

Một lát sau Cao Tân mới mang theo một đồng hồ linh kính đầu đầy mồ hôi chạy tới, Tống Trạch nhận ba gói to căng phồng và ví từ cậu, vừa lòng gật gù, nói với cậu.

“Ngồi xuống, chúng ta nói chuyện.”

Cao Tân vừa ngồi xuống, Tống Trạch liền ôm chầm lấy tay Lâm Kính Tổ, cả người dựa sát vào, đôi mắt đen lấp lánh ánh nước, đôi môi củ ấu cười như không cười, nói.

“Chuyện Lâm Kính Tổ với người tên Tiểu Cát kia, tôi đã biết. Nhưng mà, tôi không ngại. Tôi thích mỗi ngày được ở bên Lâm Kính Tổ, Lâm Kính Tổ cũng vui vẻ bên tôi, cậu lấy quyền gì mà ngăn cản chúng tôi?”

Lâm Kính Tổ và Tống Trạch từ nhỏ đã biết nhau, vừa biết nhau thì đã bắt đầu thượng cẳng tay hạ cẳng chân mắng chửi đối phương, còn Tống Trạch như lúc này ngọt ngào đưa tình với mình như vậy, tuy biết rõ là đang diễn kịch, Lâm Kính Tổ vẫn cảm thấy một luồng khí lạnh, toàn thân nổi da gà. Lại nhìn bộ dáng Cao Tân ở đối diện đang nghiêng răng nghiêng lợi, đứng giữa hai bên một nóng một lạnh nhìn không được mà bị ai cảm thán, tại sao mình phải cùng hai người này diễn vở kịch ngu ngốc điên khùng này a, chẳng lẽ bệnh động kinh cũng lây được sao?

Cao Tân hiển nhiên là tức giận quá mức chịu đựng, run giọng mắng.

“Mày... Tui bây...”

Tống Trạch càng hăng tiết, lạnh lùng nở nụ cười.

“Tui tôi thế nào? Định mắng chúng tôi là đôi cẩu nam nam không biết xấu hổ? Gian phu *** phu? Cậu là ai, cậu có tư cách gì mà quản chuyện chúng tôi hả?”

Sau đó dường như nhớ ra chuyện gì mà “A” một tiếng.

“Tôi nghe Lâm Kính Tổ nói cậu là bạn trai cũ của Tiểu Cát? Mà như thế thì sao, cậu định nói nếu Lâm Kính Tổ không đối xử tốt với cậu ta thì cậu sẽ cướp cậu ta về? Vậy càng tốt, cậu đi cướp cậu ta về tôi càng mừng, nhưng tôi thấy cậu chắc là không cướp được đâu.”

“Cậu muốn cướp về thì cứ trực tiếp làm là được, còn cố ý tìm chúng tôi nói làm gì? Mà Tiểu Cát cũng chỉ là bạn trai cũ,, chia tay rồi không liên quan gì đến cậu, ngay cả Lâm Kính Tổ có chơi đùa với cậu ta, thì Lâm Kính Tổ cũng là bạn trai hiện thời Tiểu Cát mất mù mới thích, người ta cũng giống tôi anh tình tôi nguyện là được, có chuyện gì liên quan tới cậu đâu?”

Lâm Kính Tổ nhìn Cao Tân bị nói đến không đáp trả được, trong lòng yên lặng chấp tay thay cậu ta niệm A Di Đà Phật, Tống Trạch nhanh mồm nhanh miệng, chỉ cần nói mấy câu mà ngay cả mình cũng bị cậu ấy lừa gạt đến khốn khổ, lại còn lòng dạ hẹp hòi, ai bảo cậu lúc nãy kêu cậu ấy là kẻ thứ ba làm chi, tự mình cầu phúc đi.

Tống Trạch miệng mồm lợi hại, tâm địa cũng không xấu, thấy đã kích động đủ rồi, thêm chút nữa sợ là Cao Tân sẽ bị lửa giận làm chập mạch thần kinh luôn, lập tức đổi giọng, mặt mày nghiêm túc ngồi thẳng lưng, nói.

“Thật xin lỗi, bây giờ chỉ là nói đùa thôi.”

Cao Tân không kịp phản ứng, há hốc trơ mắt nhìn cậu ta, Tống Trạch lập tức liền vui vẻ. Mười ngón tay cậu nắm lấy bàn tay của Lâm Kính Tổ, đôi mắt đen lầy nhu hòa như nước chảy.

“Tôi với cậu ấy biết nhau từ hồi mới sinh rồi, cũng đã thích nhau nhiều năm.”

“Giống như cậu với Tiểu Cát bên nhau, tôi với cậu ấy cũng vậy. Cho nên Tiểu Cát và Lâm Kính Tổ không có quan hệ gì cả, cậu hiểu chưa?”

Gương mặt đỏ dần của Cao Tân dần dần xuất hiện một tia sinh khí, cậu như muốn xác thực mà quay đầu nhìn Lâm Kính Tổ, Lâm Kính Tổ cũng nghiêm túc gật gật đầu.

“Thật đó. Sau khi tốt nghiệp tôi chỉ gặp riêng Tiểu Cát đúng một lần, cậu ta hẹn tôi đi uống rượu. Tôi ở đó nghe cậu ta chửi suốt một buổi tối.”

Tống Trạch bên cạnh cổ vũ.

“Chia tay hơn hai năm rồi, vẫn còn vì cậu mà đau khổ, chuyện này có nghĩa là gì cậu hẳn sẽ hiểu chứ?”

“Tôi và Lâm Kính Tổ lúc này chỉ diễn kịch lừa cậu, nhưng dù cho không có Lâm Kính Tổ, sau này cũng sẽ có Tống Kính Tổ, Vương Kính Tổ khác, đến lúc đó thật sự ở bên cạnh Tiểu Cát, cậu tính thế nào?”

Lâm Kính Tổ trong lòng thầm nói Tống Trạch cậu lòng dạ hẹp hòi, đã lấy họ của tổ họ của cậu chưa đủ sao còn phải lấy cả họ của mẹ cậu ra nữa hả, ngoài miệng vẫn phối hợp.

“Lúc tôi khuyên Tiểu Cát đi tìm cậu, cậu ta bảo đã không kịp nữa rồi, không phải là...”

Ánh mắt của Cao Tân dần dần sáng lên, ngẩng đầu kiên định nói.

“Vẫn còn kịp.”

Sau đó khẩn thiết nhìn Lâm Kính Tổ.

“Tiểu Cát muốn tôi thế nào vậy?”

Lâm Kính Tổ cùng Tống Trạch nhìn nhau cười, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy mà.

Cuối cùng lúc tính tiền Tống Trạch nói.

“Có nhiều lúc, bắt buộc phải chia tay nhau. Nhưng cậu thích cậu ta cậu ta cũng thích cậu, cứ mãi dầy vò nhau để làm gì?”

Lâm Kính Tổ ở bên cạnh vuốt cằm cười đến ý vị thâm trường.

“Đúng vậy ha, không biết là tại sao nữa?”

Trên gương mặt trắng nõn của Tống Trạch hiện lên một mặt hồng khả nghi, dưới bàn hugn hăng đập cho Lâm Kính Tổ một cước...

“Ui da, Tống Trạch cậu thật là lòng dạ hẹp hòi!”

Tống Trạch không thèm để ý cậu ta, quay đầu nói với Cao Tân.

“Mau tìm cậu ấy về đi.”

Cao Tân nghiêm túc gật đầu, thật cảm kích nói.

“Cảm ơn các cậu. Hôm nay để tôi mời, đừng tranh với tôi.”

Tống Trạch cùng Lâm Kính Tổ mặt đen xì. Cậu còn không mang ví theo, lấy tiền đâu mà trả hả. Tống Trạch nhìn Lâm Kính Tổ nói.

“Tớ thật đồng cảm với bạn của cậu.”

Ở một thành phố cách đó ngàn dặm, Cát Vi Dân hắt xì một cái rõ to.

~*~*~*~

78. Chương 78

Ở một thành phố cách đó ngàn dặm, Cát Vi Dân hắt xì một cái rõ to. Cậu rụt rụt cổ, có lẽ là mặc hơi ít quần áo. Đầu tháng tư, thời tiết từ mùa xuân đã sắp bước sang mùa hè, ở nhà Cát Vi Dân khí trời ẩm áp hoa nở ngào ngạt, còn tại thành phố nằm lọt trong những dãy núi này vẫn còn là không khí se lạnh đầu xuân, buổi sáng đi ra ngoài phải khoác thêm áo khoác ngoài áo sơ mi nữa. Cát Vi Dân vẫn chưa thích ứng kịp, cứ quen mặc áo sơ mi không đã đi ra ngoài, sau đó run rẩy giữa buổi sáng lạnh tê cóng sương sớm đầy trời. Cư dân bản địa đã quen với thời tiết thế này, cũng không cảm thấy lạnh, từ người bán hoa quả dạo đến những mỹ nữ mang túi bước nhanh trên phố, ai ai cũng chỉ mặc một lớp áo thoải mái mát mẻ đi lại, thế là Cát Vi Dân càng thường hay quên chuyện phải mặc thêm áo khoác.

Đến thành phố này đã hơn 1 tháng, Cát Vi Dân phương diện nào cũng cảm thấy hài lòng. So với phân xưởng ở thành phố quê Cát Vi Dân thì phân xưởng ở đây lâu đời hơn, quy mô cũng lớn hơn, kĩ thuật tiên tiến, các bộ phận phối hợp với nhau vô cùng nhịp nhàng, Cát Vi Dân đi theo một nhân viên lâu năm ở đây làm điều tra để kế hoạch, học được không ít kiến thức hữu dụng. Thành phố này khác hẳn với thành phố nơi Cát Vi Dân đã sống hai mươi mấy năm, buổi chiều sau khi tan sở, Cát Vi Dân đi dọc qua những con đường lớn nhỏ, nghe tiếng rao hàng, tiếng nói chuyện bằng khẩu ngữ xa lạ vang vọng đầu đường cuối ngõ, nếm thử một vài món ăn vặt, cũng đã cảm thấy vui vẻ.

Chuyện duy nhất không hài lòng là thời tiết, Cát Vi Dân ngày nào cũng mặt trời vừa lên là tỉnh giấc, nằm trần trố cũng không ngủ lại được, đành phải buồn bực rời giường đi vòng vòng khắp thành phố vẫn còn yên tĩnh.

Cát Vi Dân ở trọ trong kí túc xá của phân xưởng, đi qua một khoảnh sân to, xuyên qua một ngõ tắt nhỏ là đến nơi làm việc, cả quãng đường mất khoảng 5 phút. Vì giết thời gian, Cát Vi Dân thường đi ra cổng lớn, đi theo hướng khác. Đi ngang một cái chợ, rồi xuyên qua hai đường hầm nghiêng ngã dài hun hút, đến một ngôi chùa. Sáng sớm trên đường lớn vắng tanh, những cửa hiệu san sát nhau vẫn còn đóng cửa im ỉm, chỉ có ngôi miếu nhỏ này mở cửa, trên lư hương trước cổng vào cắm vài nén nhang, sợi khói mỏng manh trôi lững lờ.

Cát Vi Dân vẫn luôn rất ghét mùi huân hương ở chùa miếu, chỉ có duy nhất một lần chịu đi chùa, là ba năm trước đây thay Cao Tân cầu bình an. Nhưng ngôi chùa nhỏ nằm lặng yên trong cửa thành phố lại rất hợp sở thích của cậu, không có một ai, không khí trong lành, cây đại thụ ở cổng chùa tỏa bóng mát khắp sân tản mát bầu không khí bình thản an lành. Cát Vi Dân thường thần thơ dạo một vòng trong chùa, lúc về lại theo một con đường khác về nhà xưởng.

Sáng hôm đó Cát Vi Dân cũng dậy sớm, không biết vì sao nổi hứng đi xin xăm, nhưng nhìn thấy dòng chữ trên xăm liền đen mặt.

“Thùy tri thương long hạ cửu cù

Nữ tử đương niên giá nhị phu

Tự thị nhất cung giá lưỡng tiến

Khước khủng long mã bất an cư”

(Ai ngờ Thanh Long hạ chín đường

Thiếu nữ năm nay lấy hai chồng

Trên một cánh cung hai chiếc tiến

Tránh khùng long mã bất an cư)

(thơ thần gì thế này hả trời T_____T)

Ai giải thích cho cậu quẻ này nghĩa là gì không a.

Lão hòa thượng giải xăm mắt lim dim nằm bên chùa, bộ dáng dường như đang ngủ, nhìn thấy cậu đến thì ngâm giọng hỏi.

“Thí chủ muốn hỏi chuyện gì.”

Là một trong những đảng viên đầu tiên ở trường, Cát Vi Dân không hề có chút khái niệm gì về bói toán, chỉ mỗi câu “Thiếu nữ năm nay lấy hai chồng” là cậu có thể hiểu được, buồn bực nói.

“Ngoại trừ nhân duyên này thì là...”

Lão hòa thượng không biết là gật đầu hay vẫn đang ngủ gà ngủ gật mà cử động đầu, tiếp tục dài giọng chậm rì rì nói.

“A, là hỏi nhân duyên à.”

Sau đó nhận lấy quẻ xăm nhìn kĩ càng, nói.

“Chúc mừng thí chủ, văn quân gặp phu quân, một cung hai chiếc tiền, đây nghĩa là gặp lại nhau sẽ tốt lành. Thí chủ cùng người kia duyên phận chưa hết, sẽ thành người nhà.”

Cát Vi Dân nhớ đến chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của Cao Tân, nỗi đau ẩn giấu thật sâu lại khơi trào, cậu hung hăng đập bàn.

“Nói nhảm, ông còn chưa tỉnh ngủ chứ gì.”

Cát Vi Dân vừa đi khỏi chùa vừa nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng mắng.

“Chết tiệt, gặp nhau tốt lành cái gì, cậu ta có người rồi còn gặp gỡ cái gì chứ! Còn cái gì một cung hai tiền, không lẽ muốn chơi 3P à!”

Lúc cậu đến cửa miếu một trận gió lạnh thổi qua, trong cơn gió còn loáng thoáng giọng nói của lão hòa thượng.

“A di đà phật, nhân duyên của thí chủ ít ngày nữa sẽ tới.”

Cát Vi Dân cả người nổi da gà, cậu nhin không được hắt xì vài cái, rụt rụt cổ, tự nhủ chắc là do mặc quần áo không đủ mà thôi.

Năm ngày sau, Cát Vi Dân đứng trong phòng làm việc, hai mắt nhìn trừng trừng phía trước, bắt đầu hối hận hôm đó mình đập bàn với lão hòa thượng.

~*~*~*~

79. Chương 79

Trong phòng làm việc vị đồng nghiệp lâu năm mặt đầy nếp nhăn đứng ở cửa, cười tủm tỉm chỉ người cao lớn kể bên.

“Xin giới thiệu với mọi người đây là nhân viên mới, tên là Cao Tân, tốt nghiệp học viện cơ khí xx ngành chế tạo máy móc chuyên nghiệp, từ hôm nay sẽ bắt đầu thực tập chỗ chúng ta. Đến đây, Tiểu Cao, tôi giới thiệu cho cậu văn phòng của chúng ta.”

Cao Tân mặc áo sơ mi trắng quần bò đứng kể bên lão đồng nghiệp, cười đến vô tâm vô phé thật sáng lạn, giống hệt cậu sinh viên non nớt mới ra trường. Cát Vi Dân trừng mắt nhìn cậu nhiệt tình chào hỏi từng người một trong văn phòng, rồi mới đi đến chỗ mình, gặp quỷ, thật sự là gặp quỷ.

Đồng nghiệp vừa định giới thiệu, Cát Vi Dân đã nói.

“Người này tôi biết, là Cát Vi Dân, chúng tôi cùng học một trường.”

Cát Vi Dân vẫn còn ngơ ngác như gặp quý ban ngày, nhất thời vẫn chưa phục hồi tinh thần, ngây ngốc nhìn cậu, Cao Tân nhếch khóe miệng, là nụ cười đắc ý Cát Vi Dân đã quá quen thuộc.

“Tớ nghe Lâm Kính Tổ nói cậu chuyển sang bên này, không nghĩ tới có thể tình cờ gặp được cậu.”

Lão đồng chí bên cạnh cười đến nếp nhăn càng sâu.

“Không ngờ cả hai lại là bạn học, vậy cũng tiện, Tiểu Cát cũng là đến đây để học tập, có thể chiếu cố lẫn nhau một chút. Sau này không hiểu gì cứ hỏi, trước mắt tôi dẫn cậu đi tham quan một vòng.”

Cát Vi Dân mãi đến buổi chiều vẫn có cảm giác như mình đang trong một cơn ác mộng mà không sao tỉnh dậy được, Cao Tân rõ ràng là vẫn ở thành phố làm kinh doanh của gia đình, sao lại chạy tới đây làm thực tập sinh? Chết tiệt, không biết là lão hòa thượng thật sự biết chuyện tương lai hay là miệng quạ đen, vô luận là thế nào, cũng không phải đáp án Cát Vi Dân mong muốn, cậu thậm chí đã bắt đầu nghĩ đến việc ra ngôi chùa đó thấp hươg. Cát Vi Dân nằm trên tấm ván gỗ ở kí túc xá nhà xưởng buồn bực nghĩ, mình vốn xin đi tu nghiệp là vì muốn thay đổi hoàn cảnh, không muốn nghĩ đến chuyện của người kia nữa, thế nhưng ai ngờ hoàn cảnh thay đổi thì người lại chạy đến trước mặt mình.

Trời chiều sẩm tối, cửa “cột kẹt” bị đẩy ra, ngược chiều ánh sáng là một vóc dáng cao to vác một cái túi lớn đi vào, ném lên chiếc giường đối diện của Cát Vi Dân, Cát Vi Dân hoảng hốt, cảm giác như bản thân đang quay lại ngày đầu tiên nhập học năm lớp 11 ấy. Cao Tân đưa lưng về phía cậu, tốc độ cực nhanh sắp xếp giường chiếu gọn gàng, làm xong vỗ vỗ tay xoay đầu lại nói.

“Hai ta ở chung một phòng kí túc xá, chắc là lão đồng chí cũng nói với cậu rồi nhỉ?”

Kí túc xá Cát Vi Dân ở là khu nhà 4 tầng, mỗi phòng 4 người, gồm hai cái giường tầng đặc song song nhau cộng thêm một phòng tắm. Cát Vi Dân đi tu nghiệp được cố ý đưa đến một phòng kí túc xá trống, ở giường dưới trải nệm, phía trên để đồ đạc linh tinh. Hiện tại Cao Tân đem đồ đạc sắp xếp lên chiếc giường trống không bên kia.

Cát Vi Dân đỡ dẫn gật gật đầu, Cao Tân lại xoay người sang chỗ khác lui cùi sữa sang hành lí, Cát Vi Dân tay chân thừa thãi, cảm thấy có chút xấu hổ nghiêng đầu đi, chán nản mở sách chuyên ngành ra xem.

Đột nhiên một đồng đồ vật rơi lên đùi, Cát Vi Dân dời mắt khỏi sách, đen mặt phát hiện trên giường mình đầy thức ăn vặt, nào là chocolate sữa rồi khoai tây chiên thịt bò khô, Cao Tân nghênh mặt như đang hiến vật quý nói.

“Hắc hắc, tớ sợ ở đây không bán mấy cái này, đặc biệt mang từ bên kia qua đó.”

Cát Vi Dân cố gắng nhịn xuống nhưng không được, đưa chân đạp đồng loạt thất bát tào trên giường xuống đất.

“Chết tiệt, nói bao nhiêu lần rồi, không được đem đồ ăn bỏ lên giường!”

“Ui da, đừng đạp mà Tiểu Cát, khoai tây chiên nát hết mất... A! Thịt bò Khang sư phụ của tớ!”

Cát Vi Dân cúi đầu nhìn cậu ấy ngồi chồm hồm dưới đất nhặt từng bao đồ ăn. Vốn nghĩ vài năm không gặp, Cao Tân ít nhiều cũng sẽ thay đổi, người này tại sao vẫn là thiếu một dây thần kinh như thế này. Cát Vi Dân hít một hơi, Cao Tân bỗng ngẩng đầu, đôi mắt thâm thúy nhìn thật sâu vào mắt cậu.

“Tiểu Cát, thật tốt.”

Cát Vi Dân hơi lúng túng dời mắt đi chỗ khác.

“Cái gì thật tốt?”

Cao Tân đứng thẳng dậy, trong ngực ôm một đồng đồ ăn vặt nói.

“Lần trước họp lớp cậu về sớm quá, cũng chưa nói với cậu được mấy câu, bây giờ có thể từ từ cùng nhau nói chuyện, thật tốt.”

Cao Tân kéo một cái ghế qua, ngồi bên giường Cát Vi Dân, có ý muốn nói tâm sự thâu đêm, hưng phấn nói.
“Đúng rồi, cậu thử đoán xem, tớ tại sao lại qua đây thực tập?”

Trong kí túc xá không có đèn huỳnh quang, Cát Vi Dân chỉ mở đèn bàn ở đầu giường, bóng người ngồi trên giường đổ xuống thật dài, loang lổ trên vách tường. Cát Vi Dân nhìn chiếc bóng ẩn hiện kia cảm thấy phiền muộn, cậu buông sách, nói.

“Tôi mệt rồi, đi tắm trước.”

Dưới vòi sen dùng sức chà xát thân mình, Cát Vi Dân rầu rĩ nhắm mắt. Cậu ta vì sao lại đến đây thực tập, cậu không muốn biết. Dù sao, cậu cũng không còn tự kỉ đến nỗi nghĩ là vì mình. Vui vẻ nói chuyện, chết tiệt, ba năm trước lúc cậu ta đá cửa bỏ đi sao không chịu nói chuyện? Bây giờ còn nói được gì nữa, chẳng lẽ nói chuyện cậu ta quen được bạn gái xinh đẹp thế nào, nói chuyện cậu ta khi nào sẽ kết hôn?

Cậu ta có lên cơn động kinh việc kinh doanh nhà không làm chạy lại đây thực tập cũng thật là biết chọn thời gian, thế nào lại chọn ngay đúng ba tháng mình tu nghiệp. Thật vất vả để thay đổi hoàn cảnh sống để tinh thần thoải mái một chút vậy mà, Cát Vi Dân nghiêng răng nghiêng lợi, vô liêm sỉ, thật là quá vô liêm sỉ.

~*~*~*~

80. Chương 80

Cát Vi Dân tối hôm đó đi ngủ sớm, nhắm mắt nửa ngày vẫn không có chút buồn ngủ nào. Trong bóng đêm mờ hai mắt, lại phát hiện tên hồn đản hại cậu mắt ngủ bên giường kia lại đang vô tâm vô phế ngủ say, hai chân quăn lại, đem chân quăn thành cái bánh mì ôm trước ngực, tư thế thật buồn cười. Cát Vi Dân mở to mắt nhìn cậu ta, bao nhiêu câu mắng chửi cậu biết được đều đem ra oán thăm một lần, sau đó bất tri bất giác tiến vào mộng đẹp.

Không biết là do mấy ngày trước đi ngủ trễ hay vì lí do nào khác, Cát Vi Dân hôm sau lại không bị thức giấc lúc hừng đông. Cái cảm giác ngủ đến sung sướng vô cùng này, Cát Vi Dân trong mộng lạ nhớ tới thời trung học, Cao Tân mang bữa sáng nóng hổi thơm lừng đến trước giường cậu, nhẹ nhàng phe phẩy nói.

“Tiểu Cát, đến giờ dậy rồi, không sẽ trễ đó.”

Cát Vi Dân sáng nào cũng mơ mơ màng màng gật đầu với cậu, nói.

“Còn phải tập thể dục buổi sáng nữa, tớ dậy liền đây.”

Cao Tân trong giấc mơ không giống ngày xưa vừa tha vừa kéo cậu xuống giường, biến thành bộ dáng giống thời đại học, vươn tay vuốt ve trán cậu, nói.

“Nếu mệt thì ngủ thêm một lát đi.”

Giấc mơ của Cát Vi Dân bị một tiếng chuông chói tai phá ngang, giai điệu the thé nhức óc không ngừng lặp lại bên tai. “Heo lười dậy mau! Heo lười dậy mau! Heo lười dậy mau! Heo lười...” Cát Vi Dân cuối cùng không nhin được nữa đưa tay về hướng phát ra tiếng chuông, mở to mắt, phát hiện bên mình là một cái chuông báo thức hình cậu bé bút chì Shin, gương mặt tươi cười nhìn mình đến vô tội. Cát Vi Dân liếc nhìn nó một cái, không còn tâm trí nào nhìn thẳng nhóc khoe móng kia, vội vàng nhảy xuống giường.

Vọt vào nhà vệ sinh, chậu nước đã được đổ đầy, bàn chải đánh răng cũng được trét kem sẵn, khăn mặt cũng để sẵn trong bồn rửa mặt. Vội vàng rửa mặt thay quần áo, Cát Vi Dân nhìn thoáng qua bữa sáng nóng hổi để trên bàn, khe khẽ môi uống một hơi hết ly sữa đậu nành thơm ngon, miệng ngậm miếng bánh rán vàng ươm chạy vội ra khỏi cửa.

Hôm đó buổi trưa Cao Tân và Cát Vi Dân cũng cùng ăn, trong căn tin nhà xưởng, xung quanh là những nhân viên văn phòng khác. Lúc vào căn tin Cao Tân quen tay cầm lấy khay của Cát Vi Dân, Cát Vi Dân cũng theo thói quen định đưa hộp cơm và phiếu ăn cho cậu ta, may mà đụng phải bả vai lão tiền bối đứng

kế bên làm cậu hồi thần lại, hung hăng phóng cho Cao Tân một ánh mắt sắc như dao, theo những người khác sắp hàng lấy cơm. Lúc ăn cơm Cát Vi Dân không buồn để ý Cao Tân, cố ý quay đầu nói chuyện với những người khác, thế nhưng Cao Tân trong mắt vẫn là vui sướng không giấu nổi, nhìn Cát Vi Dân tâm phiền ý loạn.

Cao Tân đến thực tập nên công việc không cố định, chỗ nào đi qua, nhìn một cái, không nhất thiết phải ở văn phòng của Cát Vi Dân, hôm nay cả buổi chiều Cát Vi Dân cũng không gặp Cao Tân, vẫn cảm thấy khuôn mặt tươi cười đến ngu ngốc kia vẫn ở trước mặt mình bay tới bay lui, đuổi thế nào cũng không đi. Thật vất vả mới tan việc, đến tiệm mì cuối hẻm sau nhà xưởng ngồi xuống, chưa kịp để ý gì, người ở bàn đối diện đang cúi đầu ăn liền ngẩng đầu, miệng ngậm mì rơi tõm tõm lại trong bát, khóe miệng cong cong cười đến sáng lạn.

“Tiểu Cát, cậu cũng tới đây ăn mì hả? Hai ta thực là hợp ý nha.”

Cát Vi Dân không hiểu vì sao trong lòng một cơn tức giận dâng lên, rất muốn xắn tay áo đem cậu ta đánh thành đầu heo, nhưng cuối cùng vẫn là nghiêm mặt gọi một phần mì, không nói câu nào vui đầu ăn mì, mấy cô nhóc nữ sinh ngồi bàn sau cứ nhìn về phía này, Cát Vi Dân loáng thoáng nghe thấy cái gì mà “Anh đẹp trai mặt lạnh” “Băng sơn mỹ nam”, gương mặt lại lạnh thêm và phần, nhưng vẫn là không đồng được gương mặt tươi cười muôn hoa đua nở của người đối diện.

Lúc về kí túc xá Cao Tân nhìn trộm cậu vài lần, cứ như muốn nói lại thôi. Mãi đến lúc cậu ho khan vài tiếng chuẩn bị lên tiếng, Cát Vi Dân mặt không thay đổi lời báo cáo công tác ra, bắt đầu chuyên chú viết phần báo cáo hôm nay. Cao Tân ho khan vài lần, thấy Cát Vi Dân vẫn không thèm để ý tới mình tập trung viết báo cáo viết không biết đến khi nào, đành bỏ cuộc, mang ghế đến ngồi đối diện chăm chú nhìn cậu.

Cát Vi Dân bị ánh mắt cậu ta chiếu thẳng vào khiến cậu thấp thỏm lo âu, báo cáo viết qua loa, cuối cùng quyết định tắm rửa sạch sẽ lên giường ngủ. Cao Tân tự giác tắt đèn, Cát Vi Dân vốn tưởng đêm nay sẽ nháo đến khuya mới ngủ được, nhưng nhắm mắt lại nghe thấy âm thanh ai kia rón rén đi lại trong phòng, không hiểu vì sao cảm thấy thật an tâm, nhanh chóng rơi vào mộng đẹp.

Giấc mộng dài rất đẹp, Cát Vi Dân buổi sáng bị tiếng chuông “Heo lười dậy mau!” đánh thức đã quên gần hết tình tiết trong mơ, chỉ nhớ mang máng đôi mắt thâm thúy của Cao Tân mở to nhìn cậu, nói, “Tiểu Cát, tớ thích cậu, rất thích”, rồi cúi xuống hôn cậu. Cát Vi Dân sờ sờ đôi môi vẫn còn đang cong cong, bản thân trong phút chốc, sau đó dùng lực giật nhẹ khóe miệng của mình, hung tợn nhỏ giọng mắng, “Phản đồ!”

~*~*~*~

81. Chương 81

Mấy ngày kế tiếp cũng giống hết ngày đầu.

Thói quen như hồi còn sống chung từ lúc Cao Tân tới liền tự động hồi phục lại, mỗi sáng đều ngủ tới khi tiếng chuông chói tai của cậu bé bút chì Shin vang lên mới miễn cưỡng mở mắt dậy, trên bàn lúc nào cũng để sẵn bữa sáng nóng hổi, trong phòng tắm cũng có khăn tắm bàn chải đánh răng sẵn sàng.

Cao Tân vẫn duy trì thói quen đánh Thái Cực Quyền mỗi sáng, khi về phòng tắm nước nóng rồi lại đi ra ngoài, trên chiếc gương trong phòng tắm vẫn còn đọng lại một lớp hơi nước, bị ai đó dùng ngón tay vẽ hình mặt cười, giống nụ cười vô tâm vô phé của Cao Tân y hệt.

Lúc mới thức dậy đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng, Cát Vi Dân sẽ mơ màng cảm thấy như mình đang quay lại thời đại học, tựa hồ bàn ăn luôn có món nóng hổi, xuống dưới lầu sẽ có một người đang vịn xe đạp một bên khóe miệng cười đến thần thanh khí爽.

“Tiểu Cát, đi học thôi nào!”

Ngày cả bầu không khí cũng như nước suối chảy trong núi, thanh khiết và ngọt ngào.

Bình thường phải đến khi cậu đi đến sân trước kí túc xá mới tỉnh táo lại, ở trong lòng sợ và bản thân một chút, chỉnh sửa quần áo lại, cầm túi tài lại chạy vội đến nhà xưởng. Địa điểm thực tập của Cao Tân vẫn không cố định, Cát Vi Dân đôi khi trong phòng làm việc đụng mặt cậu, đôi khi lại thấy cậu dưới xưởng sản xuất, lúc khác lại gặp ở căn tin, sau đó mỗi buổi chiều lúc ra ngoài kiếm đồ ăn, nhất định sẽ gặp cậu trong một quán ăn vặt nào đó quanh nhà xưởng. Cát Vi Dân không biết là do cậu ta thật lòng hay là hai người thật sự quá ăn ý, vô luận Cát Vi Dân chọn quán nào, Cao Tân sớm muộn cũng sẽ xuất hiện, vui vẻ nói một lời thoại không đổi.

“Tiểu Cát, cậu cũng tới đây hả? Hai ta thật hợp ý nha.”

Buổi tối quả nhiên là thời gian khó chịu nhất, Cao Tân rõ ràng muốn tiếp tục câu chuyện từ ngày đầu tiên hai người gặp lại, từ lúc vào cửa hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm Cát Vi Dân, làm như thật mà ho một tiếng.

“Đúng rồi Tiểu Cát, tớ còn chưa nói cho cậu biết tớ vì sao...”

Cát Vi Dân mặt không chút thay đổi hoặc là mở mấy bao đồ ăn vặt trên giường mình, hoặc nói một câu “Tôi muốn đọc sách” hay giả điếc, cả đêm chỉ nhìn chòng chọc một trang sách, cố gắng không để ý tới ánh mắt chờ mong rồi ủy khuất vẫn ở trên người mình, sau đó mới tắm rửa đi ngủ.

Qua mấy ngày như vậy, Cao Tân vẫn một bộ dạng vô luận Cát Vi Dân có làm lơ mình đến đâu, cậu vẫn là bộ mặt tươi cười đón chào kiên trì như tiểu cường (aka gián), người chịu không nổi thật ra lại là Cát Vi Dân. Cát Vi Dân thật không hiểu Cao Tân muốn gì, bình thường chia tay rồi không phải cả đời sẽ không gặp nhau nữa sao? Cao Tân thì ngược lại, cứ như trước đây chưa từng có chuyện gì xảy ra, trước kia hầu hạ cậu thế nào giờ cũng làm y vậy. Cao Tân trước giờ không nghĩ nhiều, đối xử người khác nhiệt tình, có lẽ vốn chỉ là do thói quen.

Nhưng Cát Vi Dân làm không được. Nhìn bữa sáng nóng hôi hổi trên bàn, nhìn đồng hồ ăn vặt bị lén lút để trong ngăn kéo trên văn phòng, nhìn chậu nước ấm ngâm chân để bên giường, đầu óc Cát Vi Dân lại rối rắm, rất nhiều chuyện ngày xưa thoáng qua, có lúc Cao Tân nằm trên giường kí túc xá vừa cường bức vừa dụ dỗ nói “Haha nhìn nè, cái này ăn ngon lắm nha”, có cả đêm mưa gió ngày đó Cao Tân nói với cậu.

“Cũng không phải là lấy lòng, tớ chỉ muốn thấy cậu vui vẻ mà thôi”, cuối cùng luôn dừng ở hình ảnh ngày đó Cao Tân đập cửa bỏ đi, lạnh lùng nói “Cát Vi Dân, kì thật cậu vốn không hề yêu tớ”. Sau đó Cát Vi Dân lén nhìn sang, nhìn đến chiếc nhẫn sáng lấp lánh trên tay cậu ta, mỗi lần nhìn thấy cậu lại mỉm cười nhìn về mặt chính mình, cũng có cảm giác muốn đập bàn đập ghế. Dĩ nhiên cậu không làm những việc kích động như thế, thế là Cát Vi Dân lại càng cảm thấy khó chịu hơn.

Cát Vi Dân trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi mắng, chết tiệt, còn không bằng cha của cậu! Ít nhất cha cậu năm đó cưới vợ rồi thì mười mấy năm không tìm đến mẹ cậu, dứt khoát chia tay, để mẹ cậu ngoại trừ hận ông cũng sẽ không cảm thấy gì khác. Cậu thì ngược lại, chia tay ba năm có người mới lại còn chạy đến trước mặt tôi làm trò, còn ra vẻ dịu dàng chăm sóc, không phải muốn để tôi tự mình đa tình nghĩ rằng còn có chút cơ hội sao?

Trở trêu thay Cao Tân là kẻ không biết cái gì gọi là “uyển chuyển cự tuyệt”, không nói rõ ra thì muôn đời vẫn không hiểu, Cát Vi Dân lại không thể nói “Xin cậu thương xót, đừng tốt với tôi như thế”, rõ ràng là đánh du kích, không thể đánh được lại còn bị thương không dậy nổi.

Vì thế Cát Vi Dân cố ý thức dậy sớm, nhân lúc Cao Tân ra ngoài tập luyện đã thức dậy, thu dọn xong thì ra ngoài tìm chỗ ăn sáng, Cao Tân hồ hởi mang bữa sáng về cũng chỉ thấy chiếc giường trống không; lúc làm việc gặp Cao Tân thì ngoài chuyện công việc không nói một câu dư thừa nào khác; cơm trưa thì mua mấy thứ như bánh mì hoặc mì ăn liền ăn trong phòng làm việc, không đến căn tin, cơm chiều ngược lại ở căn tin ăn tạm gì đó. Sau khi ăn cơm cũng không vội trở về, mà ngồi ngoài công viên gần đó đọc sách, mãi đến hơn 9 giờ mới về, sau khi đi tắm xong liền ngủ.

Người chậm hiểu đi nữa thì qua một tuần cũng biết là Cát Vi Dân đang cố gắng tránh mặt. Tối hôm đó cậu lại đọc sách đến hơn 9 giờ mới trở về, thấy Cao Tân đang đứng trước cửa, vẻ mặt phức tạp nhìn mình.

~*~*~*~

82. Chương 82

Cát Vi Dân cúi đầu, lướt qua cậu đi vào phòng. Cao Tân đứng sau cậu dừng một chút, mở miệng nói.

“Tiểu Cát, tớ có chuyện này phải nói với cậu.”

Cát Vi Dân quay lưng về phía Cao Tân, đang dọn dẹp gì đó trên bàn, một chồng sách thật cao không biết tại sao xếp đi xếp lại vẫn không vừa mắt, cậu có chút bực mình.

“Tôi mệt rồi, mai nói sau.”

“Ngày mai cậu lại nói cậu mệt, hôm sau nói.”

Tay Cát Vi Dân cầm sách run lên, chồng sách lung lay rồi đổ ào xuống đất. Lại thế rồi, rõ ràng lúc nào cũng chậm hiểu qua loa, nhưng đôi lúc lại nhạy cảm không hiểu được, nói trúng tim đen người hác.

Cao Tân đứng phía sau bình tĩnh nói.

“Tiểu Cát, cậu tránh mặt tớ.”

Chết tiệt, tôi không tránh cậu chẳng lẽ lại muốn hôn cậu chắc? Buồn bực không tên vốn giấu âm ỉ trong lòng bỗng bùng nổ như ngọn lửa cháy trên cánh đồng cỏ, Cát Vi Dân tức giận quay người lại, đập ghế rầm một phát, trừng mắt nhìn cậu ta.

“Thế thì sao?”

Giọng nói Cao Tân vẫn nhàn nhạt tiếp tục.

“Tiểu Cát, có vài lời tớ biết mình nhất định phải nói với cậu,” cậu nhìn Cát Vi Dân một cái, “Tớ biết cậu bây giờ không muốn nghe tớ. Tớ cũng biết cậu bây giờ chắc chắn là không muốn... nhìn thấy tớ. Cậu có thể nói thẳng, tớ sẽ không ép bức cậu. Tớ có thể chờ, chờ đến khi cậu nguyện ý nghe tớ nói. Sau này tớ sẽ cố gắng ít ở kí túc xá, cậu buổi tối không cần đi ra ngoài. Ở đây nhiệt độ chênh lệch giữa ban ngày và buổi tối cao, buổi tối đi vòng vòng bên ngoài, bị cảm lạnh thì không ổn đâu. Cũng không cần vì chuyện này mà nhịn ăn, thân thể là của mình mà.”

Ánh đèn huỳnh quang màu trắng chiếu lên gương mặt Cao Tân, bên cạnh là bóng đen tăm tối, khiến cậu nhìn có chút tiêu tụy. Cao Tân cuối cùng nói.

“Tiểu Cát, tớ thật sự có chuyện cần nói với cậu.”

Rồi nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

Sau đó Cao Tân quả thật tránh Cát Vi Dân rất xa, sáng sớm đã rời giường, đến lúc Cát Vi Dân đi ngủ rồi mới quay về, cố ý chọn lúc Cát Vi Dân ra ngoài để lên văn phòng, ăn cơm tối nếu tình cờ gặp Cát Vi Dân ở quán, lập tức liền đứng dậy tránh mặt, Cát Vi Dân hầu như không mấy khi thấy cậu. Duy chỉ có một chuyện không đổi là mỗi sáng Cao Tân vẫn mua bữa sáng để sẵn trên bàn, Cát Vi Dân mở mắt dậy là hương vị ngọt ngào liền xông vào mũi.

Cát Vi Dân trong bóng tối mở to mắt nghe tiếng cậu ta rón rén bước lên giường, trong lòng bị mặc cảm tội lỗi, chết tiệt, rõ ràng là mình chẳng làm gì, sao cứ có cảm giác như đang ăn hiếp cậu ta? Tâm tình như ngọn lửa cứ âm ỉ giấu trong lòng bị nỗi phiền muộn dày vò càng khó chịu hơn, đến nỗi ám ảnh vào cả những chuyện khác.

Cát Vi Dân lại mơ thấy Cao Tân. Trong mơ hai người nằm ở dốc núi phía sau trường học ngẩng mặt nhìn trời, bầu trời hôm đó thật xanh, Cao Tân tóc cắt ngắn, chớp mắt, đôi mắt thâm thúy mơ màng nhìn phía trước, một bên khoe miệng cong lên thành nụ cười biếng nhác, có nét đẹp trai rất tà mị. Cát Vi Dân tìm đập thành thịch rõ ta, nhẹ nhàng gọi “Cao Tân”, Cao Tân liền xoay nửa người nhìn cậu, nói.

“Tiểu Cát, tớ thật sự thích cậu.”

Cát Vi Dân trong lòng thỏa mãn cười, đưa tay kéo cổ cậu ta, rồi làm một chuyện mà tối nào trong mơ cũng làm, hai người hôn nhau.

Nhưng đêm nay có chút khác. Trong những giấc mơ trước đều là nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua, lần này môi Cao Tân cứ lưu luyến không muốn rời đi, đầu lưỡi thăm dò liếm liếm bờ môi cậu, sau đó cường ngạnh mở khớp hàm cậu. Cát Vi Dân ngẩn người, sau đó thuận theo cậu ta, cũng chẳng sao, dù sao chỉ là mơ. Lâu rồi chưa được hôn như vậy, môi bị đối góc độ gặm cắn, đầu lưỡi bị cuốn rồi lại mạnh mẽ mút vào, cả người như đẩy lên một ngọn lửa, chỉ trong chốc lát nhiệt độ nóng bỏng đã lan ra toàn thân.

Cát Vi Dân trong mơ rên rỉ hai tiếng, Cao Tân tựa hồ càng hăng hái, cánh tay vươn dài nắm lấy cổ tay cậu, miệng tiến công ngày càng mãnh liệt. Rõ ràng chỉ đang nằm mơ, không biết tại sao lại cảm thấy được sức nặng thân thể trên người mình, xúc cảm từ da thịt nóng bỏng càng khiến cậu trở nên hưng phấn. Sau đó không biết làm thế nào, cả hai đều trần trụi, Cao Tân cúi đầu hôn vai và xương quai xanh của cậu, đầu lưỡi và răng nanh khiến cậu run rẩy tê dại.

Nửa người dưới căng cứng đến khó chịu, rõ ràng cả người trần trụi, nơi đó lại như bị cái gì bao lấy, trói buộc đến khó chịu. Cát Vi Dân bực mình hừ hai tiếng, lớn gan kéo tay Cao Tân đưa tới nơi đó, dù sao cũng chỉ nằm mơ, cậu cũng không thích bạc đãi bản thân. Bộ vị đã thẳng đứng kia được bàn tay ấm áp cầm, Cát Vi Dân thoải mái thở dài một tiếng. Những nụ hôn của Cao Tân vẫn không ngừng rơi xuống, dịu dàng thông thả dừng ở mi mắt và bờ môi, động tác tay vẫn không buông rời, sau những đợt kích thích càng nhanh Cát Vi Dân cuối cùng nhận không được hai chân duỗi thẳng, cả người run lên, một tiếng rên rỉ thật dài, chìm trong khoái cảm thoải mái sau khi được phóng thích mà ngủ mất.

~*~*~*~

83. Chương 83

Cát Vi Dân hôm sau thức dậy nghĩ là do tích lâu lắm rồi mới thấy mộng xuân, cũng không quá để ý, chỉ cảm thấy buồn bực vì mình ngay cả trong mơ cũng bị Cao Tân đặt ở dưới. Mãi đến lúc vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, mắt nhắm mắt mở nhìn vào gương, bàn chải đánh răng trong miệng Cát Vi Dân rớt xuống. Gương nhỏ chứ không lớn, chỉ thấy đến phần dưới bả vai một chút, trong gương phản chiếu một người miệng đầy bọt, đôi mắt xinh đẹp vì kinh hoàng trợn to, cứ như là đang thấy quỷ. Bất quá cái này vẫn chưa phải trọng điểm, trọng điểm là trên phần da thịt bên gáy và dưới cổ áo ẩn hiện vài vết hồng hồng. Tim Cát Vi Dân đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài, chẳng lẽ tối qua... không phải là mơ?

Cát Vi Dân kéo cổ áo ngủ nhìn kĩ trong gương, vừa nhìn vừa tự trấn an bản thân, bây giờ cũng đã vào hè, muỗi bắt đầu tàn sát bữa bãi, nói không chừng là do muỗi cắn? Bình tĩnh nhìn lại, quả nhiên thấy vết sưng do muỗi cắn trong những vết hồng hồng đó, có lẽ ban đêm bị cắn, cảm thấy ngứa nên mới gãi thành như vậy. Cát Vi Dân nhẹ nhàng thở ra, vẫn luôn biết, Cao Tân sẽ không làm... như thế. Vẫn là tự mình đa tình, Cát Vi Dân buông cổ áo, trong lòng không biết tại sao lại cảm thấy có chút trống rỗng.

Sáng hôm đó lúc Cao Tân lên văn phòng chỗ Cát Vi Dân vẫn là bộ dạng quang minh chính trực, không có chút khác thường, càng khiến Cát Vi Dân xác thực suy nghĩ của mình. Cát Vi Dân thẹn quá hóa giận chạy tới siêu thị mua 3 chai trà thanh nhiệt Vương Lão Cát, một hơi uống hết.

Trưa ngày thứ hai thì kết luận của cậu bị lật đổ. Hôm đó Cao Tân vẫn không ở trong phòng, Cát Vi Dân nằm trên giường ngủ trưa một lát, không biết tại sao lại rất tỉnh táo, không cảm thấy buồn ngủ chút nào, buồn chán sẫm soi vách tường bên giường. Kí túc xá của phân xưởng cũng đã xưa, lúc trước từng có người ở, vách tường loang lổ những vết bẩn màu xám, không còn như lúc ban đầu. Vết bẩn kéo dài, tới gần chân giường lại có một vết bẩn màu trắng khá nổi bật, nhìn có vẻ còn mới, còn có thể nhận ra phần dịch màu trắng đã khô kết bên, nhìn giống như là... Cát Vi Dân mặt nóng lên. Sau khi trấn tĩnh được một chút thì Cát Vi Dân bỗng nhớ lại ngày hôm trước lúc giặt quần áo, quần lót lại rất sạch sẽ, Cát Vi Dân nhú mày, cậu không nghĩ là mình đang ngủ còn có thể nhớ mà cởi quần ra này nọ được.

Nhảy xuống giường đi đến trước gương cẩn thận nhìn, vết sưng do muỗi cắn đã sắp lặn bớt, nhưng mấy vết hồng nhạt vẫn còn như trước, Cát Vi Dân trong lòng bắt đầu chửi mắng. Cậu nhìn sang chiếc giường trống không của Cao Tân mắng một câu.

Tốt lắm, tên khốn nào, thật biến thái!

Cát Vi Dân tan việc liền hùng hổ muốn đi tìm Cao Tân tính sổ, không nghĩ là vẫn chậm một bước, người kia đã không còn ở nhà xưởng. Đường như hai người thật sự có chút tâm linh tương thông kì diệu, Cát Vi Dân ngay sau đó đã tìm thấy cậu ta đang ngồi trong công viên cạnh nhà xưởng. Xa xa thoáng thấy dáng người cao cao kia đang ngồi giữa công viên, Cát Vi Dân định xông lên khởi binh vẫn tội chợt nghe tiếng Cao Tân nói điện thoại.

“Mẹ có khỏe không? Em thì sao?”

“Ừ, không có ai bên cạnh cũng đừng tùy tiện, phải biết tự chăm sóc bản thân... Có ăn cơm đúng giờ không? Tối mấy giờ ngủ?”

Cát Vi Dân chỉ im lặng nghe, giọng nói Cao Tân thật dịu dàng, còn có giọng cười trầm thấp.

“Sắp tới sẽ sang thăm em mà, từ bên này sang cũng gần... Không có, anh đâu có gấp gáp gì...”

Cao Tân cương chiều nói với người bên kia điện thoại.

“Cô nhóc này, đừng ý rằng anh cương chiều em thì em liền lên mặt nhé...”

Cát Vi Dân nghe không nổi nữa, chạy tới. Hà, cậu sao lại quên mất chứ, Cao Tân đã không còn độc thân. Trong khoảng thời gian này cùng Cao Tân sớm chiều ở chung, tuy rằng đa phần vẫn luôn tránh mặt nhau, nhưng mỗi khi thấy đồ ăn vặt khuya đầy giường, bữa sáng thơm ngon trên bàn, Cát Vi Dân dường như có lỗi giác rằng thế giới của Cao Tân vẫn xoay quanh mình. Giữa trưa phát hiện chuyện hôm trước không phải là mơ, khi đó Cát Vi Dân nhận không được nghĩ rằng, có thể nào chiếc nhẫn trên tay Cao Tân là chính mình hiểu lầm mà thôi. Cát Vi Dân thậm chí còn bắt đầu mơ tưởng, có thể nào Cao Tân đối với mình, không phải “Thật xin lỗi” hay “Tớ đã tìm được người tớ thật sự yêu, hy vọng cậu cũng có thể tìm được một người bạn đời” này nọ, mà chính là câu “Tớ thật thích cậu” như trong mơ đêm đó, nếu thật như vậy, Cát Vi Dân nghĩ, cậu đầu tiên sẽ hung hăng đánh Cao Tân một trận, mắng cậu ta biến thái chết tiệt, sau đó... Sau đó thì nói sau.

Nguyên lai chỉ là mình tự mình đa tình.

Cao Tân nãy giờ ngồi ở xích đu trong công viên vẫn không biết gì, tiếp tục nói chuyện điện thoại, giọng nữ hoạt bát bên kia nói.

“Hay là để em qua thăm anh đi, anh không phải vẫn còn chuyện người kia phải giải quyết sao?”

Cao Tân vội nói, “Đừng, bà cô của tôi ơi, em ngàn vạn lần đừng tới, lỡ nói ra cái gì không nên nói là anh xong đời.”

Điện thoại bên kia “Hứ” một tiếng, nói.

“Theo đuổi lâu vậy còn chưa có tiến triển gì, em còn đang định qua giúp anh một tay đây. Anh rốt cuộc là nói với người ta chưa?”

Cao Tân nói, “Chưa nói, người đó không muốn nghe.”

“Thiệt tình, sao anh ngốc vậy, người ta không muốn nghe là chuyện của người ta anh nói là chuyện của anh, nghe xong thế nào người ta cũng vui. Nếu không thì anh trước hết hành động trước, hôn đến đầu óc mờ màng thì người kia sẽ...”

Cao Tân nhú mày, “Em con nhóc này học ở đâu mấy thứ linh tinh này đó, lo học hành đàng hoàng đi. Nói sau đi, người đó không muốn nghe, anh cũng muốn tôn trọng ý nguyện của người đó.”

Ánh mắt Cao Tân buồn bã, “Trước kia bởi vì có nhiều chuyện không hỏi qua ý người đó đã làm, bị chán ghét. Anh không muốn thế nữa.”

Giọng nói bên kia điện thoại có chút bất đắc dĩ, “Người đó thích anh anh cũng thích người đó, còn bày đặt già mồm... Cho hai người ghen chết đi.”

~*~*~*~

84. Chương 84

Lúc Cao Tân nói chuyện điện thoại xong vừa quay đầu lại đã thấy Cát Vi Dân lẳng lặng đứng trước mặt mình. Cát Vi Dân nhẹ nhàng ngồi trên xích đu, đôi chân thon dài hơi đong đưa, cơn gió nhẹ đầu hạ nhẹ nhàng thổi mái tóc mềm mại của cậu, ánh chiều hoàng hôn nhu hòa đổ trên gương mặt tinh tế, ngay cả lông mi rũ xuống cũng được nhuộm thành một màu vàng óng, trong đôi mắt to tròn đen láy như có ánh sáng. Trong thoáng chốc dường như thấy lại hình ảnh một cậu nam sinh điển trai, vẻ mặt kiên nhẫn đứng tựa vào đèn đường đối diện quán cà phê, chờ mình tan tầm.

Cao Tân vẫn ngồi trên xích đu nhìn hơi buồn cười, lẳng lặng nhìn cậu, sau đó chậm rãi mở mắt, khóe miệng cong lên, biểu tình có chút kinh hãi.

“Tiểu, Tiểu Cát, sao cậu lại ở đây? Cậu chịu nghe tớ nói?”

Cát Vi Dân ngược mắt nhìn, mặt không chút thay đổi từng bước đi tới, đưa tay dùng sức đẩy...

“Ui da!”

Cao Tân cả người ngã ngửa từ trên xích đu xuống đất, còn chưa kịp phản ứng, người kia đã nhào tới, nâng chân đạp lên bụng cậu.

“Ui da, Tiểu Cát, đừng đánh... Ui da...”

Cát Vi Dân một đấm lại một đấm xuống tay như trút giận, vừa đánh vừa mắng.

“Có người còn dám chọc vào lão tử! Không nói tiếng nào đã bỏ đi! Lại còn dám thay lòng đổi dạ! Đồ heo chết tiệt, cậu đi chết đi!”

Thẳng tay đánh đập một chút, Cát Vi Dân xả giận xong thở ra một hơi. Cậu hẳn ra phải làm thế này từ sớm, từ lúc tên vô liêm sỉ này đột nhiên chạy tới chỗ này thực tập, từ lúc nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay cậu ta, không, hẳn phải là từ cái ngày cậu ta bỏ đi năm đó, nên mạnh tay tẩm cho tên vô liêm sỉ này một trận mới đúng. Dẫu dẫu để ghen trong lòng không phải là tác phong của Cát Vi Dân cậu.

Cao Tân một bên mắt bầm dập, khóe miệng ứ máu, bộ dáng buồn cười vô cùng, nhưng đôi mắt nhìn thẳng Cát Vi Dân thật chăm chú khiến cậu không hiểu sao tim đập thình thịch. Cao Tân bình tĩnh nói.

“Cậu bớt giận chưa? Có thể nghe tớ nói được không?”

Cát Vi Dân bối rối đứng dậy khỏi người Cao Tân, hung dữ trừng mắt một cái, lớn tiếng nói.

“Lão tử tới chỉ để nói cho cậu một câu, tạm biệt.”

Nói xong túm lấy túi tài liệu bị ném rơi dưới bụi cỏ, vội vã bỏ chạy như lửa cháy tới mong rồi.

Cao Tân phía sau vẫn lớn tiếng gọi.

“Tiểu Cát, cậu chờ một chút, không phải như cậu nghĩ đâu, cậu nghe tớ giải thích đã...”

Cậu uể oải ngồi dưới đất thở dài, thật là, lần này người ngang bướng chẳng thèm nghe lời người khác lại đổi thành Cát Vi Dân. Ai, nếu biết như vậy thì lúc này đã không giả vờ bình tĩnh rồi.

.

Cát Vi Dân ngồi trong phòng khách sạn ở một thị trấn nhỏ, mắt to mắt nhỏ trừng đồng hành lý không nói gì. Aaaa, cậu sao lại bỏ chạy tuốt đến đây rồi. Cát Vi Dân không biết mình bị cái quỷ gì nhập vào, vừa

nghe cuộc điện thoại kia của Cao Tân thì bỏ chạy về phòng thu thập hành lý, lại gọi điện thoại lên văn phòng xin nghỉ vài ngày, xong rồi chạy tới đánh cho Cao Tân một trận tơi bời, sau đó kéo hành lý ra bến xe đi tỉnh mua đại một tấm vé, chạy đến chỗ này.

Hiện tại nghĩ lại thấy mình thật ngu, nhưng lúc đó trong đầu óc chỉ có duy nhất một điều, cậu phải rời khỏi đây. Một tháng này sống cùng Cao Tân còn tra tấn hơn ba năm ngày xưa, nghe thấy tên khốn đó dịu dàng ngọt ngào nói chuyện với hôn thê, Cát Vi Dân cảm thấy dây thần kinh căng lên! Một phát cắt đứt, sau đó thì đầu óc chấp mạch làm chuyện khủng điên này. Cậu thật là ngu mà, cho dù người phụ trách giám sát Cát Vi Dân vốn quan hệ khá tốt cũng hào phóng tỏ vẻ cậu muốn nghỉ thêm mấy ngày nữa cũng không sao, nhưng dù sao cũng không thể đã vì Cao Tân bỏ đi rồi lại quay trở về được, lúc về không phải lại nhìn thấy bản mặt đáng ghét kia sao, cậu vì cái gì mà bỏ đi cơ chứ. Nếu thật sự phải về, ít nhất cũng phải nghe mấy lời giải thích vô liêm sỉ kia, nói chung không chừng còn có thể đánh cậu ta thêm một trận.

Cát Vi Dân ngửa mặt lên trời thở dài, cậu vốn không nghĩ mình là người ngu ngốc, quả nhiên khủng điên cũng là bệnh lây lan mà. Quên đi, cậu rầu rĩ xoay người, đã đến đây rồi, vẫn là ở vài ngày rồi tính. Ít nhất mấy ngày này cũng có thể thả lỏng hít thở không khí thanh bình một chút.

Đây là một khu du lịch rất nổi danh, thị trấn nho nhỏ có non xanh nước biếc. Cát Vi Dân sau khi chuyển đến đây tu nghiệp cũng từng lên kế hoạch dành thời gian đến nơi này, không ngờ cuối cùng lại thực hiện trong tình huống như vậy. Dịp lễ 1/5 vừa qua không lâu, đúng lúc khách du lịch ít nhất, chỉ có vài tốp du lịch bụi nghỉ lại, Cát Vi Dân nhàn nhã đi dạo đây đó, trong lòng thực thoải mái thỏa mãn.

Bất tri bất giác đã qua hai ngày. Giữa trưa ngày thứ ba, Cát Vi Dân ăn cơm xong, đi đến một khu mua sắm lớn ở khu này mua đặc sản. Đang so sánh mấy loại đậu ngon dở thế nào, sàn nhà dưới chân đột nhiên rung lên kịch liệt. Mọi chuyện dường như diễn ra chỉ trong vài giây, hàng hóa liên tiếp đổ sập xuống, Cát Vi Dân nằm úp sấp trên sàn nhà, nghe thấy tiếng thét chói tai lẫn tiếng thủy tinh vỡ nát khiến lòng người hoảng sợ, phản ứng đầu tiên chính là xảy ra nổ mạnh.

Giữa những đợt rung lắc có vài lúc tạm dừng, vài người gần chỗ Cát Vi Dân cố gắng đứng lên, vung vẩy chạy ra ngoài, Cát Vi Dân dùng lực đẩy giá để hàng trước người ra, đang chuẩn bị đứng lên xem xem có chuyện gì, một đợt chấn động dữ dội hơn lại bắt đầu, cùng với tiếng rạn vỡ đáng sợ, sàn nhà rung lắc kịch liệt bắt đầu bị nứt ra, Cát Vi Dân nắm chặt miếng men sứ lạnh lẽo, trong lòng cả kinh: động đất.

Sàn nhà dưới thân chấn động với tần suất đáng sợ, bên người không ngừng có đồ vật rơi vỡ xuống, đầu tiên là âm thanh lách cách, tiếp theo là một tiếng vang rền chấn động trầm đục, những tiếng kêu thét bèn nhón không ngừng ong ong bên tai, Cát Vi Dân ngẩng đầu, nhìn thấy từng mảng xi măng lớn rớt xuống, tiếng vang long trời, trần nhà ngay trên người Cát Vi Dân đã bắt đầu xuất hiện vết nứt thật lớn, vừa thấy nó sắp rơi xuống, bên dưới lại chấn động hất cậu qua bên này, rắc một tiếng, Cát Vi Dân nhìn khối xi măng sắp rơi thẳng lên người mình, tuyệt vọng nhắm mắt...

~*~*~*~

85. Chương 85

Cát Vi Dân nghe thấy một tiếng động thật lớn, nhưng lại không có chuyện gì xảy ra, cậu chần chờ mở mắt, sàn nhà vẫn đang rung lên, trần nhà bên kia vẫn còn đang sụp xuống, bụi đất mịt mù, Cao Tân nghiêng người đỡ trên đầu cậu, cúi nhìn cậu, biểu tình nhu hòa đến nỗi khiến Cát Vi Dân cảm thấy sợ hãi. Cao Tân nhẹ nhàng nói.

“Đừng sợ, tớ đã nói rồi, dù trời có sập xuống vẫn có một người cao to thay cậu chống đỡ mà.”

Đợt chấn động này thật dài, sau khi ngừng lại, tiếng vang ầm ầm trên đỉnh đầu vẫn còn vang vọng một hồi, chung quanh sau đó lại một lần nữa quay lại trạng thái im lặng chết chóc. Trước mắt chỉ là màn đen tối như mực, dưới thân là sàn nhà nứt vỡ, xung quanh bị những khối xi măng rơi xuống chèn kín, Cát Vi Dân biết, bọn họ đang bị chôn sống.

Cát Vi Dân cảm thấy cả người không còn chút khí lực, cậu run rẩy chần chờ hỏi.

“Cao Tân?”

“Đừng sợ, tớ ở đây.”

Cao Tân đáp lời rất nhanh, nhưng không biết vì sao Cát Vi Dân lại có dự cảm không tốt, cậu vươn hai tay run run chạm đến, từ mặt xuống cổ đến bờ vai, cậu không dám nghĩ chất lỏng dính dấp trên tay mình là gì, lại chạm phải một khối xi măng lớn trên lưng Cao Tân, Cát Vi Dân ngay cả khớp hàm đều nhin không được mà run bần bật, là Cao Tân dùng cả người che cho cậu, chặn khối đá sập xuống kia, tạo thành một khoảng không tam giác nho nhỏ giữa hai người, mới cứu cậu khỏi vận mệnh bị chôn sống.

Thời gian giống như quay ngược về hội diễn văn nghệ năm lớp 10 ngày ấy, Cao Tân che trên người cậu, thay cậu đỡ tấm sắt rơi xuống, chẳng qua lúc này đây, thứ đè trên lưng cậu ấy còn nặng hơn tấm sắt gấp trăm lần. Cát Vi Dân cố gắng cắn chặt hàm răng run rẩy, dùng toàn bộ khí lực đẩy khối xi măng kia ra, nó lại không có chút suy suyễn nào, còn phát ra vài tiếng ầm dọa người, Cao Tân vội ngăn lại.

“Đừng động, Tiểu Cát, cái này không vững, cậu đẩy nữa coi chừng lại sập xuống.”

Sau đó lại an ủi cậu, “Yên tâm, tớ không sao. Phía sau cậu là xà nhà, mảng trần này chủ yếu là chịu trên phần xà đó, sức nặng hầu hết đều được xà nhà chống, tớ chỉ là đỡ một khoảng để nó không rơi xuống thôi, không nặng đâu.”

Cát Vi Dân dường như bỗng nhiên đánh mất khả năng nói chuyện, vô luận cố gắng thế nào, trong cổ họng chỉ có thể phát ra những tiếng nức nở, cậu bướng bỉnh vươn tay chống lên khối xi măng, dường như làm thế có thể chia sẻ với Cao Tân một chút sức nặng.

“Tiểu Cát.”

“Ừ a.”

Xin cậu, không được xảy ra chuyện gì.

“Đừng sợ.”

“Ừ a.”

Ai cũng được, xin hãy cứu lấy cậu ấy.

“Yên tâm, sẽ có người đến cứu chúng ta ngay thôi.”

“Ừ a.”

Muốn đề cử đề tôi, đừng làm hại cậu ấy.

“Tiểu Cát.”

“Ừ a.”

“Tớ ở đây”

“Ừ a.”

“Tiểu Cát, nhìn tớ.”

“Ừ a.”

Cát Vi Dân ngẩng đầu, hai người gần nhau như thế, cho dù trong bóng đêm Cát Vi Dân cũng có thể nhìn rõ cặp mắt sáng ngời sâu thẳm của Cao Tân đang nhìn cậu rất dịu dàng.

“Tiểu Cát, không sao đâu mà.”

Dường như nơi nào đó tận đáy lòng đột nhiên bị mở toang ra, những tiếng nức nở nghẹn trong cổ biến thành một tiếng kêu rên thống thiết, Cát Vi Dân nước mắt chảy đầy mặt, cậu vươn tay ôm lấy sau tai Cao Tân, lau sạch sẽ chất lỏng dính dấp nơi đó, rồi nghiêng nghiêng đầu, môi chạm lên đôi môi hơi lạnh của Cao Tân. Cát Vi Dân nghe thấy bản thân khàn giọng gần từng tiếng nói.

“Cao Tân, cậu phải kiên trì đến phút cuối cùng.”

Giọng nói Cao Tân mang theo cả cường chiều dịu dàng, nhẹ nhàng nói, “Được”

Bị nhốt trong bóng tối, bốn phía không có chút động tĩnh nào, không có vật gì có thể cho biết đã trôi qua bao lâu.

Bọn họ bị nhốt bao lâu rồi? Một tiếng? Hai tiếng? Một ngày? Hai ngày? Cát Vi Dân không biết. Cậu chỉ biết duy nhất một chuyện, hơi thở của Cao Tân phía trên bắt đầu trở nên đứt quãng. Trong bóng đêm, Cao Tân đột nhiên mở miệng, giọng nói của cậu ấy cũng bắt đầu trở nên khàn khàn.

“Tiểu Cát, tớ có chuyện này muốn nói với cậu.”

“Không được nói!” Cát Vi Dân hoảng loạn ngăn cậu lại, “Hiện tại không được nói, thoát ra rồi tớ có rất nhiều thời gian nghe cậu nói. Lo giữ sức, đừng nói.”

Cao Tân cố gắng hít thở một chút, nói.

“Tiểu Cát, để mặc tớ một lần đi.”

Từng lời của Cao Tân đứt quãng vang lên, mỗi lần tạm dừng, cậu đều cố gắng hít thở mấy cái.

“Tớ không biết tại sao cậu lại nói vậy... Nhưng tớ không có thay lòng đổi dạ, cũng không có người khác, tớ chỉ có cậu... Ba năm trước là tớ vô liêm sỉ, khi đó ba tớ truy đuổi mẹ tớ, mẹ tớ không chạy đi đâu được, mọi chuyện thật sự nghiêm trọng... Tớ không dám bỏ mẹ tớ đi, khi đó tớ mới nghe mẹ tớ kể một chuyện trước kia... Lúc đó tớ rất sợ, sợ giống như hai người họ... Cậu không hề nói với ai chuyện của chúng ta, cậu là con trai duy nhất trong nhà, mà người nhà cậu xem cậu là người quan trọng đến thế, tớ sợ cậu... Tớ đúng là vô liêm sỉ mới nói ra những lời như ngày đó... Sau khi trở về thấy cậu và Lâm Kính Tổ bên nhau, nghĩ đến chuyện hai người là một cặp, tớ thật sự rất đau khổ... Sau này mới nghe cậu ta nói... Thật xin lỗi, Tiểu Cát... Thật sự rất xin lỗi. Còn nữa, tớ yêu cậu...”

Nói đến cuối cùng, hơi thở của Cao Tân bắt đầu suy yếu, Cát Vi Dân cảm thấy trái tim đã không còn là của mình nữa, chua xót rồi rãm, vừa đau đớn lại vừa nóng bỏng, tất cả mọi cảm xúc đan xen vào nhau, cuối cùng chỉ có một loại cảm xúc áp đảo hết tất cả, là đau lòng. Cát Vi Dân vuốt ngực cậu giúp cậu thuận khí, giọng nói cũng khàn khàn như Cao Tân.

“Không cần nói, cậu dưỡng khí đi... Tớ biết, tớ biết rồi...”

Cao Tân còn muốn nói thêm nữa, bỗng loáng thoáng nghe thấy tiếng lách cách trên mặt đất truyền đến, dường như còn có tiếng người vang vọng lại, Cát Vi Dân hai tay dùng sức đẩy khối xi măng trên đầu, dùng hết khí lực đời này gào lên.

“Nơi này có người— Cứu cậu ấy—”

Khoảnh khắc nhìn thấy ánh sáng ấy, Cát Vi Dân nhìn thấy nụ cười yếu ớt lại thư thái trên gương mặt Cao Tân, sau đó cậu ấy cả người đầy máu ngả lên người mình.

~*~*~*~

86. Chương 86

Tiếng mưa rơi tí tách chưa có vẻ gì là sắp tạnh, Cát Vi Dân vén màn chòi nghỉ nhìn phía ngoài, những chỗ đất trũng nước đã bắt đầu đọng lại thành vũng, vô số dòng nước nhỏ chảy lan tràn trên mặt đất. Sau khi được cứu viện đưa đến điểm tị nạn tạm thời ở ngoại ô, Cát Vi Dân mới biết họ đã trải qua một tai họa thảm khốc đến thế nào, toàn bộ thị trấn nhỏ đã hoàn toàn trở thành phế tích. Đường lên thành phố bị chặn, vẫn còn đang khẩn cấp khơi thông, những nạn nhân cứu được từ tâm động đất chỉ có thể sắp xếp chữa trị ở các trạm xá tạm thời là những túp lều mới dựng đơn sơ, thuốc men và thiết bị y khoa đều không đủ, chỉ có thể xử lý cơ bản, đợi đường xá được khơi thông thì đưa đến bệnh viện thành phố kế bên chữa trị.

Những nạn nhân nằm chung chỗ với cậu đều thê thảm hơn rất nhiều, đứt tay đứt chân, thậm chí có người còn bị nát cả một bên mặt, rất ít người sống sót, ngấm lại thì Cát Vi Dân bọn họ cũng còn may mắn, nghe những nhân viên cứu trợ mấy ngày nay thường xuyên lui tới khu phế tích và khu chữa bệnh nói, Cát Vi Dân và Cao Tân là hai người duy nhất sống sót trong khu trung tâm mua sắm đó. Trong lều cả đêm không ngớt tiếng rên thống khổ của những người bị thương nặng, Cát Vi Dân ban đầu sợ họ đánh thức Cao Tân, về sau lại sợ âm ỉ Cao Tân không tỉnh dậy được.

Cao Tân đã hôn mê ba ngày.

Khoảnh khắc Cao Tân ngã vào người mình Cát Vi Dân lại vô cùng trấn tĩnh. Cậu bình tĩnh giúp cứu viện nâng Cao Tân cả người đầy máu và đất cát nâng lên cán, bình tĩnh từ chối ý định của nhân viên chăm sóc khuyên cậu qua một bên nghỉ ngơi, túc trực bên người Cao Tân, bình tĩnh nghe bác sĩ giải thích đơn giản về thương tích trên người Cao Tân. Đường như có chút sợ hãi, nhưng ngược lại cậu cũng không sợ gì nữa. Dù sao chính Cao Tân đã hứa với cậu, sẽ kiên trì đến cùng.

Người kia tuy rằng khùng khùng điên điên, nhưng chưa từng nuốt lời. Cậu ấy nói trời sập xuống sẽ chống đỡ, thế là thật sự đỡ thay mình, cậu ấy nói cả đời chỉ yêu một người, thật sự chỉ có một người trong lòng. Cát Vi Dân nhớ tới những lời lộn xộn Cao Tân nói với cậu lúc bị nhốt trong phế tích, cảm thấy mình thật quá ngu ngốc. Nếu lúc trước cậu chịu nghe cậu ấy nói, không nổi hứng bất ngờ đi đến đây thì đã không xảy ra chuyện gì. Nếu may mắn vượt qua được, chờ cậu ấy tỉnh lại, cậu nhất định đem nợ nần giữa cả hai tính toán rõ ràng.

Cát Vi Dân buông màn, đi đến bên cạnh giường bệnh nhỏ hẹp đơn sơ. Cao Tân nằm úp sấp, khăn mặt đắp trên lưng bị nước mắt thấm đến chuyển vàng. Cát Vi Dân đưa tay sờ sờ trán cậu, có lẽ là do miệng vết thương bị nhiễm trùng nên vẫn không hạ sốt. Cao Tân giữa cơn hôn mê còn nhú nhú mi, có vẻ rất khó chịu, nhưng vẫn im lặng không rên tiếng nào. Cát Vi Dân cúi xuống vắt một cái khăn ướt đắp lên trán cậu, lấy khăn đắp trên lưng ra, nơi đó một đốm huyết nhục lẫn lộn, Cát Vi Dân thật cẩn thận cầm một chiếc khăn khác lau nước mắt đi, sau đó tìm khăn lớn hai ngày trước đổi xong phơi trên đầu giường, có vẻ đã khô rồi, đem đổi cho khăn đắp đã bẩn.

Bác sĩ nói xương bả vai trai Cao Tân vỡ nát, hơn nữa phần xương vỡ có đâm vào nội tạng hay không, ngoài ra còn thương tổn chỗ nào nữa không thì phải đợi đưa đến bệnh viện kiểm tra chi tiết mới biết được. Hai ngày trước trực thăng cứu viện bay đến, đem những người bị thương nặng đưa đi, Cát Vi Dân cùng người nhà những nạn nhân khác liều mạng muốn dành một chỗ trong danh ngạch, nếu đánh nhau có thể giải quyết được thì cậu có lẽ đã dốc hết sinh mệnh ra chiến đấu. Cát Vi Dân không có tâm tình dư thừa để thông cảm cho người khác, cậu gần như gào vỡ phổi với bác sĩ.

“Những người khác còn khí lực nằm trên giường rên rỉ kêu la, ông mẹ nó không thấy cậu ấy đã hôn mê bất tỉnh luôn rồi sao?”

Nhưng bác sĩ cuối cùng vẫn quyết định để Cao Tân lại, Cát Vi Dân tức điên đến nỗi thiếu chút nữa đá vãi cước vào chiếc trực thăng chướng mắt kia.

Mà mấy ngày nay trời lại đổ mưa, tốc độ khơi thông đường bị chậm lại, Cát Vi Dân chỉ biết quỳ bên cạnh Cao Tân, hết lần này đến lần khác nói bên tai cậu.

“Nhanh thôi, sắp được rồi, cậu cố thêm một chút.”

Khẽ cắn môi, hung dữ nói.

“Cậu không phải sợ tớ bỏ đi sao? Yên tâm, nếu cậu dám đến Địa ngục bán muối, tớ nhất định theo bên cạnh đến tận cùng.”

Cũng không biết Cao Tân có nghe thấy hay không, mày vẫn nhú chặt, nhưng Cát Vi Dân cảm thấy một bên khóe miệng cậu như có như không nhếch lên một chút.

~*~*~*~

87. Chương 87

May mà hôm sau đường xá được khơi thông, xe cứu thương nối đuôi nhau đến, Cát Vi Dân chưa từng cảm thấy màu trắng là màu của hạnh phúc đến như thế.

Cát Vi Dân không nhớ rõ mình đã chờ ngoài hành lang phòng cấp cứu trong bao lâu, cũng không nhớ rõ thời điểm Cao Tân được đưa ra cậu phản ứng thế nào, cậu chỉ nhớ rõ đã nghe thấy câu cuối cùng bác sĩ nói với cậu là “không còn nguy hiểm đến tính mạng”, thật muốn mạnh tay nhéo đùi một phát xem có phải là sự thật không không.

Không còn nguy hiểm tính mạng, không có gì êm tai hơn câu nói này.

Cát Vi Dân đến trước giường bệnh, nhìn mớ dây nhợ cắm trên người Cao Tân, cả người quần đầu băng gạc, có vẻ như nghiêm trọng hơn lúc ở trạm xá rất nhiều, tuy rằng vẫn còn đang hôn mê, nhưng sốt cũng đã hạ, mày cũng không còn nhú chặt.

Phần xương bả vai vỡ nát đã được lấy ra, những bộ phận nội tạng quan trọng cũng không bị tổn thương nghiêm trọng, tuy rằng do miệng vết thương nhiễm trùng và mất nước trong thời gian dài khiến sốt cao và hôn mê còn kéo dài thêm vài ngày, nhưng miễn bôi thuốc đầy đủ là được, còn lại chỉ là vấn đề thời gian. Điều duy nhất lo lắng chính là xương bả vai của cậu, bác sĩ nói hiện tại bệnh nhân cơ thể suy yếu, phải đợi cậu hồi phục sức khỏe lại gần như xưa mới có thể thực hiện giải phẫu, ghép vào thanh kim loại, nhưng dù sao vẫn có thể khôi phục chức năng như trước.

Cát Vi Dân ngồi ở đầu giường, theo lời bác sĩ lấy khăn ướt thấm môi cho Cao Tân. Nhìn đôi môi trắng bệch của cậu ấy, lại nhìn tấm chăn màu xanh bao phủ cả người, nhin không được cúi xuống hôn lên bờ môi cậu, không kìm hãm được vui mừng.

“Cao Tân, cậu không cần đi bán muối, tớ cũng không phải đếm tiền. Mau thành thật mà khỏe lại cho lão tử.”

Cao Tân vẫn im lặng không đáp, đôi môi tái nhợt lại nhẹ nhàng cong lên.

Cát Vi Dân đi lấy một chậu nước, vắt khăn giúp cậu ấy lau người. Ở trạm xá khan hiếm nước sạch, căn bản không thể lau rửa dơ bẩn trên người. Mặc dù sau khi nhập viện hộ lý đã giúp cậu sát trùng khử độc và băng bó sạch sẽ rồi, Cát Vi Dân vẫn muốn giúp cậu lau người sạch sẽ một lần.

Thật cẩn thận tránh đi các ống nối, Cát Vi Dân lấy khăn nhúng nước rồi nhẹ nhàng lau từng tắc da thịt cậu. Từ trán đến sau tai, xuống dưới cánh tay, chỗ nào cũng được lau sạch sẽ. Lúc khăn lướt qua ngón áp út tay trái của cậu thì dừng lại một chút, Cát Vi Dân cuối cùng vẫn là tháo chiếc nhẫn kia xuống, sau đó lại nhẹ nhàng lau sạch từng ngón tay. Chiếc nhẫn này dường như Cao Tân đã mang rất lâu, lúc tháo xuống có thể thấy một vòng trắng trên ngón tay, khác hẳn với màu da xung quanh.

Cát Vi Dân sau khi lau rửa sạch sẽ xong thì cầm chiếc nhẫn bạc kia nhìn nhìn, kiểu nhẫn đơn giản, không có trang trí rườm rà, ở mặt trong có vài chữ khắc tinh xảo màu vàng, cậu đưa dưới ánh đèn, phát hiện những chữ khắc bên trong, chỉ vồn vẹn 3 từ, “G&G”.

G&G. Cao Tân và Cát Vi Dân. (phiên âm tên của hai người là Gao Xin và Ge Wei Min)

Cát Vi Dân cúi đầu, cổ hít hít mũi. Chết tiệt, ngu ngốc, thật là... tên ngốc nhất vũ trụ. Cậu dùng lực xoa xoa chiếc nhẫn, đem nó cẩn thận bỏ vào hành lý của mình, giọng mũi nghẹn ngào có chút hung tợn nói với người trên giường bệnh.

“Chờ cậu khỏe lại, lão tử nhất định sẽ tính sổ cậu.”

Hầu hạ Cao Tân suốt một đêm, kể sất tai cậu nói rất nhiều chuyện trên trời dưới đất, Cát Vi Dân ngày hôm sau mơ mơ màng màng thức dậy cạnh giường bệnh, nghe được tiếng bước chân vang lên. Màn ngăn giường bệnh bị kéo ra, Cát Vi Dân nghe một giọng nữ trong trẻo hỏi.

“Cao Tân ở đây sao?”

~*~*~*~

88. Chương 88

Cát Vi Dân ngẩng đầu, thấy một cô gái nhỏ xinh đẹp mặt đầy lo lắng đang đi đến, những lọn tóc quăn nhỏ nhỏ đáng yêu xòa trên vai đung đưa theo từng bước đi. Cát Vi Dân có chút sững sờ nhìn cô, theo bản năng gật gật đầu.

Tuy rằng chỉ từng thấy một lần, nhưng Cát Vi Dân chỉ vừa liếc mắt đã nhận ra, đây chính là cô gái lúc trước trên đường kéo tay Cao Tân đi dạo. Lúc ấy nhìn từ xa không để ý, bây giờ nhìn kĩ bộ dạng thật đáng yêu, gương mặt tròn bầu bĩnh, hai bên còn ẩn ẩn lúm đồng tiền nhỏ. Cô bé thật không biết ngại, không chút khách khí đẩy Cát Vi Dân còn đang ngẩn người ở đó ra, chạy đến bên giường bệnh hỏi, “Anh của em sao rồi?”

Cát Vi Dân càng sững sờ. “Anh của cô?”

Cô bé nóng ruột mếu máo. “Em là em gái anh ấy, Trình Hiểu Lâm, anh ấy chưa từng kể với anh sao?”

Cát Vi Dân mới nhớ ra, hình như cha Cao Tân và người vợ hiện nay có với nhau một đứa con gái, vì thế thử hỏi. “Cô là cùng cha khác mẹ với...”

“Không phải, mẹ em sau khi ly hôn thì đến ở với cha, nhưng mấy năm nay hầu như đều là anh trai chăm sóc em.”

Hóa ra là em gái sao, Cát Vi Dân rất muốn ngửa mặt lên trời hét to, lúc trước thấy cô bé kéo tay Cao Tân thân thiết đi ngang qua mặt mình thì chỉ cảm thấy như bản thân đang trong một vở kịch bị kịch, không nghĩ đến sự thật còn cầu huyết hơn cả kịch truyền hình. Cậu nhìn kĩ cô bé một chút, gương mặt không có nét nào giống Cao Tân, nhưng cái tính xởi lởi không ngại ngùng thì thật quá giống nhau.

Trình Hiểu Lâm bị cậu nhìn mãi, nóng ruột hỏi, “Ôi chào, rốt cuộc anh của em bị gì vậy?”

Cát Vi Dân hồi phục tinh thần, “À, bác sĩ nói không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng phải mất một thời gian để hồi phục.”

Trình Hiểu Lâm thở phào, tiếp theo lại quay đầu nhìn cậu. “Anh nói xem đôi vợ chồng son các anh còn định làm gì nữa đây, náo loạn đến mức suýt nữa mất mạng rồi.”

“Hà?” Cát Vi Dân há hốc miệng.

Trình Hiểu Lâm vẻ mặt như muốn hỏi “anh ngạc nhiên như vậy làm gì”, thản nhiên liếc mắt nhìn cậu nói. “Đừng tưởng em không biết anh là ai. Anh không phải chính là Tiểu Cát gì gì đó sao? Em nghe anh trai kể chuyện hai người phải hơn cả ngàn lần rồi.”

Cát Vi Dân im lặng, cậu không phải là “Tiểu Cát gì gì đó”, hơn nữa, những chuyện riêng tư thế này sao có thể tùy tiện kể cho người nhà, lại còn kể đi kể lại nữa chứ. Cậu thở dài, quyết định không so đo với hai anh em Cao Tân thần kinh thiếu muối, Trình Hiểu Lâm lại nóng nảy gào lên. “Anh và anh trai em rốt cuộc là xảy ra chuyện gì hả? Hai anh làm mọi người sắp phát điên rồi. Hai người các anh cứ giày vò lẫn nhau, em nhìn mà phát hoảng. Nếu anh không thích anh trai, vậy nói rõ ràng, đừng để ý anh ấy nữa. Còn nếu anh thích ấy, vậy thì giúp anh ấy biết sai rồi sống thật tốt bên nhau, đừng đem chuyện rượt đuổi hành hạ nhau làm tình thú. Lần này là động đất, lần sau không biết sẽ là chuyện gì nữa đây.”

Lần đầu tiên Cát Vi Dân gặp phải người lớn vậy rồi mà mở miệng ra là oang oang thích hay không thích, cậu cảm thấy da mặt vốn mỏng manh của mình đã nóng đến sắp cháy. Siết chặt nắm tay, vẫn quyết tâm nhìn thẳng mắt cô bé. “Trình Hiểu Lâm, anh thật sự thích anh của em.”

Trình Hiểu Lâm nở một nụ cười vui vẻ với cậu, bên miệng hiện lên hai lúm đồng tiền nho nhỏ bướng bỉnh. “Lời này đợi chừng nào anh ấy tỉnh thì nói với anh ấy đi. Hai người các anh cũng thật là, có chuyện muốn nói lại cứ giấu trong lòng, làm như đối phương có thuật đọc tâm không bằng ấy.”

Sau đó lại chỉ chỉ Cao Tân nói. “Để em chăm sóc anh trai cho, anh nghỉ ngơi một chút đi. Em thấy anh cũng không còn tinh thần, mấy ngày nay chắc là đã mệt muốn chết rồi nhỉ.”

Cát Vi Dân vừa định nói gì đó, Trình Hiểu Lâm đã mất kiên nhẫn đẩy cậu một cái. “Đừng cậy mạnh nữa, đừng để đến phiên anh cũng ngã gục. Anh yên tâm, chuyên ngành em đang học là hộ lý, chăm sóc anh trai không thành vấn đề, cam đoan không mất một cọng lông. Anh mau đi đi.”

Cát Vi Dân suốt mấy ngày nay lần đầu tiên mới thực lòng nở nụ cười, nói. “Được, vậy làm phiền em nhé.”

“Hừ, anh em còn chưa gả cho anh đâu, anh làm ra vẻ người một nhà gì chứ.”

Nụ cười bên miệng Cát Vi Dân run rẩy.

~*~*~*~

89. Chương 89

Có Trình Hiểu Lâm đến giúp, Cát Vi Dân cuối cùng cũng trút được một phần gánh nặng. Lúc này cậu mới nhớ ra bản thân mình còn chưa liên lạc với người nhà báo tình hình. Người phụ trách bên nhà xưởng nhận được điện thoại đã thổn thức một trận, sau đó dặn dò Cát Vi Dân và Cao Tân ngoan ngoãn ở bệnh viện dưỡng thương, không cần lo lắng chuyện xin phép nghỉ. Sau đó lại gọi về nhà, quả nhiên cả nhà đang nháo nhào như cậu dự đoán. Mẹ Cát lúc nghe giọng cậu kích động đến khóc nức lên, phải để cha Cát tương đối trấn tĩnh hơn tiếp điện thoại.

Nguyên lai ngày xảy ra động đất ở nhà cũng thấy tin tức, gọi điện thoại cho Cát Vi Dân thì không ai nghe máy, gọi tới văn phòng cậu thì người phụ trách nói Cát Vi Dân xin nghỉ vài ngày, có thể là đã đi đến khu du lịch gần tỉnh động đất, cả nhà Cát gia vừa nghe thế thì lo lắng bán sống bán chết. Cát lão gia vốn bị bệnh tim phải nhập viện ngay đêm đó nhưng vẫn còn giấy dựa gào thét “Mau đến đó tìm nó”, tóm lại là hỗn loạn hết cả lên. Cát Vi Dân nghe mẹ Cát bên kia điện thoại nức nở mãi: “Không có việc gì là tốt rồi”, trong lòng rồi bời. Từ ngày được cứu viện kéo ra đã hơn một tuần, cậu có vô số cơ hội nói chuyện với người ngoài, thế mà chuyện gọi về nhà báo bình an quan trọng như vậy, sao mãi không nhớ ra?

Vừa an ủi trấn tĩnh người nhà, lại giải thích tình huống hiện tại ở đây, cuối cùng cũng có thể tâm không vướng bận gì ngồi ngáy người. Hai ngày qua Trình Hiểu Lâm và Cát Vi Dân thay phiên nhau chăm sóc Cao Tân, tình trạng của Cao Tân đã ổn định hơn nhiều rồi, hai người cũng tranh thủ những lúc nghỉ ngơi tâm sự, hơn phân nửa là Trình Hiểu Lâm nói, Cát Vi Dân ngồi nghe.

Trình Hiểu Lâm hỏi, “Chuyện giữa ba và mẹ em, cả dì nữa, chắc anh cũng biết nhỉ?”

Cát Vi Dân dè dặt trả lời, “Biết một chút.”

Trình Hiểu Lâm nói, “Sớm muộn gì cũng là người một nhà, em cũng không muốn giấu anh làm gì. Nghe nói dì và ba em năm đó yêu nhau long trời lở đất, vì ba em mà dì quay lưng với cả nhà, theo ba em tha hương dốc sức làm ăn, ba em lại giấu diếm người nhà, chắc là sợ trong nhà tạo áp lực. Ba vốn làm vận chuyển hàng hóa, thường hay giao hàng đến chỗ ông ngoại, không biết thế nào mà có một lần anh hùng cứu mỹ nhân cứu được mẹ em, mẹ em liền phải lòng ba. Sau đó ông ngoại cũng nói chuyện với ba vài lần, cảm thấy ba là người có tiền đồ nên nghĩ đến chuyện tìm ba làm con rể. Ba em lúc đầu còn uyển chuyển cự tuyệt, nhưng cuối cùng không biết ông ngoại làm thế nào mà khiến ba nhận lời, có thể lúc đó ba em cũng thực sự có chút động tâm. Nghe nói lúc dì mang thai anh trai đến nhà ba tìm chồng thì không ai thừa nhận dì, dì đành phải một mình mang anh trai bỏ đi. Vì thế anh em lúc nào cũng nghĩ rằng hai mẹ con anh là bị bỏ rơi.”

“Cho nên anh đừng thấy anh trai em lúc nào cũng lông ba lông bông như vậy, thật ra anh ấy lúc nào cũng cảm thấy bất an.”

“Sau khi ba em xảy ra chuyện, mẹ em trốn về quê, em không chịu đi theo mẹ, ở lại bên cạnh ba. Lúc đó tình hình của ba rất gay go, không có thời gian trông nom em, em cơ bản đều là do anh trai một tay chăm sóc, tình cảm anh em tụi em rất tốt. Ba em điên cuồng theo đuổi dì nhưng dì lại bỏ trốn đến nơi khác, anh trai cũng bỏ đi theo, em cũng lại đi theo anh. Dì nói thế nào cũng không chịu quay về với ba, đến bây giờ

vẫn vậy. Anh em lúc đó tâm tình rất xấu, anh ấy nói anh ấy rất sợ anh và anh ấy cũng sẽ thành như vậy, một khi đã chia tay, cho dù còn yêu đi nữa, cũng không thể quay lại được. Anh phải nhìn thấy bộ dạng anh ấy lúc đó kìa, nhìn suy sụp đến nỗi bước vào tiệm là khách hàng bỏ chạy hết, dì chỉ có thể để anh phụ việc đằng sau.”

“Dì sau khi ổn định cục diện rồi, thấy anh em bộ dạng hồn xiêu phách lạc, liền thu xếp cho anh đi xem mắt. Anh em hoảng loạn, lớn tiếng la hét, nói anh không cần ai hết, anh chỉ có Tiểu Cát, còn thần kinh chạy đi làm một cặp nhẵn đỉnh ước, nói đời này của anh đã chết, ai nói gì cũng không nghe.”

Cát Vi Dân nhớ tới khoảng thời gian ấy chính mình cũng cùng hết người này đến người khác ngồi trong nhà hàng uống trà xem mắt, đôi khi tán gẫu xem đối phương thích gì, làm công việc gì, mỗi lần đi là lại chịu đựng mặc cảm tội lỗi giày vò trong lòng.

Trình Hiểu Lâm lắc lắc mấy lọn tóc quăn, nói.

“Những điều em nói, không phải muốn làm anh áy náy, cảm thấy anh nợ anh em rất nhiều đâu.”

Cát Vi Dân nhìn gương mặt ẩn hai cái má lúm đồng tiền vô cùng dễ thương của cô, không nói gì chỉ nhướn mắt, em làm lương tâm anh đang dằng xé muốn chết đây nè.

“Em nói những chuyện này, chỉ là hy vọng anh có thể thấu hiểu anh ấy, cho anh ấy một cơ hội. Anh nhìn xem, con người là sinh vật yếu ớt như vậy, nếu lúc trước anh trai không may mắn khi trần nhà rơi xuống, kịp trụ hai chân lại...”

“Dừng!” Cát Vi Dân tức giận, “Em sao lại nguyên rửa anh trai mình như thế.”

Trình Hiểu Lâm bướng bỉnh lè lưỡi.

“Em chỉ muốn cho anh biết có nhiều chuyện, một khi đã qua thì hối hận cũng không kịp nữa. Thấy anh vẫn còn lo lắng vì anh em thế này, em yên tâm rồi. Em vào xem anh trai một chút đây.”

Sau đó thanh âm xuyên não của cô bé vang vọng cả bệnh viện.

“Bác sĩ, bác sĩ, anh ấy tỉnh! Anh trai tỉnh rồi!”

~*~*~*~

90. Chương 90

Cao Tân tỉnh lại câu đầu tiên chính là “Tiểu Cát đâu?”

Câu thứ hai là “Cậu không sao chứ?”

Cát Vi Dân đứng sát bên giường Cao Tân vừa nói “Rất ổn”, liền thấy cậu ấy vui mừng nhắm mắt lại, dường như muốn ngủ tiếp. Cũng may cậu ta chỉ nhắm mắt lại một hồi lại mở ra, giọng nói có chút buồn rầu.

“Ngủ không được.”

Cát Vi Dân nắm đầm bay đến nện vào gối đầu bên cạnh Cao Tân.

“Chết tiệt, cậu ngủ suốt một tuần lễ rồi, còn ngủ gì nữa?”

Bác sĩ sau khi đến kiểm tra thì nói tất cả đều bình thường, bệnh nhân đang hồi phục rất tốt. Ngoại trừ ống truyền dịch trên tay thì những dây nhợ khác đều đã được tháo ra, tuy vậy Cao Tân vẫn còn yếu, cần phải lưu ý quan sát kĩ.

Cao Tân giống hệt một chú cún cứng cổ nằm trên giường bệnh, mặc cho bác sĩ giày vò lăn qua lộn lại, chỉ lẳng lặng nghe giải thích về tình trạng bản thân hiện thời. Đợi đến lúc bác sĩ và hộ lý đều đi ra ngoài rồi, cậu mới giữ nguyên tư thế ngửa mặt lên trời mà từ từ xoay cổ sang, bắt đầu nhe răng gào thét nổi bão.

“Hai vị tổ tông, hai người đang ở đây làm gì?”

“Cậu cũng bị kẹt trong động đất đến mười mấy giờ, không lo nghỉ ngơi chăm sóc bản thân mà chạy tới đây làm gì hả?”

“Còn em nữa, bộ không cần đi học sao? Con nhóc này, em mà dám trốn học thì anh... Ui da!”

Cao Tân càng nói càng kích động, vô thức nhổm người dậy, không nghĩ tới vừa mới nhấc người lên liền đụng phải miệng vết thương, lại la oai oái ngã xuống giường. Trình Hiểu Lâm tức giận đỡ đầu anh trai để lại vị trí cũ.

“Anh mới là tổ tông của em ý, xin anh thương xót tội em đi, không thấy bản thân mình thương tích thế nào sao, không có tội em chăm sóc thì anh đã sớm quy thiên rồi. Anh lo an phận nằm nghỉ đi.”

Nói xong liền đứng dậy. “Được rồi, giờ anh cũng đã tỉnh lại, em yên tâm rồi. Em sợ dì lo lắng nên vẫn chưa dám báo cho dì chuyện anh bị thương phải nhập viện, giờ em phải chạy đi gọi điện thoại đã.”

Cô nhóc hùng hổ bỏ ra ngoài, trước khi đi còn liếc mắt nhìn Cát Vi Dân đầy thâm ý, Cát Vi Dân dở khóc dở cười, em nhìn anh thế là ý gì hả?

Phòng bệnh lại im lặng. Cao Tân vốn không nói gì bỗng nhiên vui đầu vào gối nhẹ nhàng cười, buồn bực nói.

“Tiểu Cát, cậu còn nhớ không, thời trung học chúng mình cũng từng một lần thế này.”

Cát Vi Dân nói.

“Tớ nhớ rõ.”

Cao Tân nhẹ giọng nói, “Quả nhiên ông trời có mắt mà.”

“Hả?”

“Lúc cậu lần đầu tiên đánh tớ, tớ lấy gối đầu của cậu chèn dưới mông, nên giờ ông trời phạt tớ thay cậu đỡ đòn hai lần.”

Cát Vi Dân đen mặt, “Hình phạt thế này cũng nặng quá rồi.”

Cao Tân cười hắc hắc, gương mặt tràn đầy đắc ý.

“Không nặng, gối đầu của cậu chất lượng rất tốt, vừa to vừa êm rất thoải mái, cậu không biết chứ, mỗi lần cậu đánh tớ trong kí túc xá tớ đều âm thầm lấy gối đệm dưới mông, cậu đều không phát hiện... Ui da, Tiểu Cát, cậu lại đánh tớ!”

Cát Vi Dân vung nắm tay trước mặt cậu.

“Đánh cậu thì sao? Có bản lĩnh cậu đi lấy gối đầu của tớ lại đệm tiếp đi! Nói cho cậu biết, cậu còn dám ngủ lâu như vậy, bắt tớ hầu hạ cậu, tớ đánh chết cậu.”

Cao Tân khó nhọc quay đầu nhìn cậu, hai người lẳng lặng nhìn nhau một hồi, rồi mới đồng thanh nói.

“Thật xin lỗi.”

Ngoài ra thì không nói gì nữa, nhưng cả hai đều hiểu.

Thật xin lỗi, đã làm cậu phải lo lắng.

Thật xin lỗi, đã khiến cậu bị thương.

Giống như rất nhiều năm về trước, trong đêm diễn văn nghệ năm đó, lúc hai cậu trai trong phòng bệnh nhìn nhau, cùng nói một câu “Cảm ơn cậu”, một thứ tình cảm mông lung ầm ập lại mập mờ phức tạp lưu luyến trong không khí. Cát Vi Dân nhớ đến buổi tối ấy, chàng trai không chút do dự thay cậu đỡ tấm thép kia, trong lòng cậu đã trở thành một người khác với những người bạn còn lại, cậu nhớ đến vô số lần hai người sống vai vui đùa âm ỉ dưới sân trường, nhớ đến ngày đó trong kí túc xá nóng bức cậu ấy đã thổ lộ với mình, nhớ đến nụ hôn đầu tiên của cả hai, lần đầu tiên đến với nhau... Cát Vi Dân nhìn người đàn ông của mình lúc này đang nằm úp sấp trên giường ngượng ngịu xoay xoay cổ, bỗng nhiên cảm thấy hóa ra cậu ấy quan

trọng đến vậy, cậu ấy có thể bình an vô sự nằm ở đây, có thể mở to mắt nhìn mình, có thể gọi một tiếng “Tiểu Cát”, chỉ cần như vậy là được.

Một thứ tình cảm mãnh liệt xa lạ dâng trào mạnh mẽ trong lòng, choáng hết suy nghĩ của Cát Vi Dân, cứ thế ngay lúc bản thân vẫn không rõ mình muốn làm gì, cậu đã quỳ xuống bên giường, hôn lên đôi môi khô khốc lạnh lẽo kia.

Cứ như vậy môi kề môi dây dưa thật lâu, Cát Vi Dân mới phản ứng lại, mặt đỏ tai hồng thối lui. Cao Tân phản xạ hiển nhiên vẫn còn chậm hơn Cát Vi Dân, Cát Vi Dân thấy cậu đầu tiên là ngơ ngác mà há miệng, tiếp theo lông mày mới bắt đầu chậm rãi giãn ra, đôi mắt cong lên, khóe miệng bành ra hai bên, cười đến thần thái rực rỡ, sắc mặt vốn đang nhợt nhạt trở nên hồng hào. Cát Vi Dân phát hiện mình đúng là hết thuốc chữa, qua nhiều năm như vậy, cậu vẫn là yêu nhất nụ cười này của Cao Tân, vừa ngốc nghếch, lại sinh động vô cùng.

Cao Tân ánh mắt lấp lánh nhìn Cát Vi Dân, thanh âm kích động đến lắp bắp.

“Tiểu, Tiểu, Tiểu Cát...”

Cát Vi Dân lắp liếm khụ một tiếng, sờ sờ mũi.

“Chuyện gì?”

“Vừa rồi, vừa rồi, vừa rồi cái kia...”

“Tớ quên rồi.”

Cao Tân cười “hắc hắc” hai tiếng, lại bắt đầu giường một bên khóe miệng thành nụ cười ngu ngốc đặc trưng.

“Cậu xấu hổ.”

“Câm miệng.”

“Một lần nữa được không?”

Cát Vi Dân không nhịn được nữa cầm chăn trùm lên đầu cậu ta.

“Cậu đi chết đi!”

~*~*~*~

91. Chương 91

Bệnh tình của Cao Tân vừa khá lên đủ để có thể lên máy bay được thì đã bị chuyển đến một trung tâm trị liệu nổi tiếng, nơi đó cách trường học cũ của cậu và Cát Vi Dân không xa, qua ba con phố rẽ vào là tới. Đây là ý của Cao Tân, dù sao đây cũng là nơi cậu sinh ra và lớn lên hơn hai mươi mấy năm, thời tiết dễ chịu, hơn nữa ở đây cũng có nhiều mối quan hệ, có thể liên lạc với những bác sĩ danh tiếng.

Cát Vi Dân lúc biết mẹ Cao Tân sẽ tự mình đến đây đón cậu thì trở nên lo lắng vô cùng. Đây không chỉ là giống như một câu nói đùa đơn giản Trình Hiểu Lâm hay nói là “con dâu xấu cũng phải ra mắt mẹ chồng”. Một người phụ nữ, một mình ngậm đắng nuốt cay bươn chải nuôi một đứa con trai, nếu bây giờ biết được đứa con bảo bối của mình vì một đứa con trai thần hồn phách lạc, thậm chí chia tay rồi còn làm một cặp nhẵn đeo vào, không phải người đó thì không cưới, cuối cùng còn thay người kia đỡ trần nhà rơi xuống mà suýt nữa đánh mất mạng nhỏ của mình, cậu nghĩ xem nếu người phụ nữ ấy gặp người con trai kia thì sẽ thế nào? Cát Vi Dân có thể khẳng định, ít nhất nếu là mẹ Cát thì chắc chắn là sẽ cầm dao chém chết người kia.

Đáng tiếc lên một bước cũng chết mà lùi một bước cũng chết, một đao kia là không cách nào tránh khỏi. Lúc mẹ Cao Tân tới Cát Vi Dân kiểm soát trốn ra ngoài, sau đó mang tâm tình sẵn sàng anh dũng hy sinh mà ngồi trên băng ghế đá ngoài phòng bệnh chờ một đao kia của mẹ Cao Tân.

Khi cửa kẹt một tiếng mở ra, Cát Vi Dân nơm nớp lo sợ ngẩng đầu, nhìn thấy một người phụ nữ cao gầy xinh đẹp khí chất cao quý, dung nhan không khác mấy với lần gặp mặt ngoài cửa phòng bệnh năm cậu lớp 11, thế là Cát Vi Dân vốn đang sợ sệt lại càng run rẩy dữ dội hơn trước khí thế cường đại của mẹ Cao Tân. Ngoài ý muốn là mẹ Cao Tân không nói gì, chỉ nhẹ nhàng liếc mắt nhìn cậu một cái, hỏi.

“Con là Cát Vi Dân?”

Cát Vi Dân kích động gật đầu như giã tỏi.

“Thủ tục xuất viện xong rồi?”

Cát Vi Dân càng dùng sức gật đầu, mẹ Cao nhẹ nhàng nói tiếp.

“Vây thu dọn đồ đạc xong chúng ta liền khởi hành.”

Cát Vi Dân sững sốt, “Dạ?”

Mẹ Cao chắc là bị đánh về quần bách của cậu chọc, nhịn không được mỉm cười, nói.

“Thằng nhóc này, lúc trước gặp con rõ ràng khôn lanh hơn thằng ngốc Cao Tân nhiều, sao giờ cũng lại thành ngốc như thế rồi. Người trong nhà của con chắc cũng đang lo lắng, con không theo chúng ta trở về ở lại đây làm gì hả? Di mua vé máy bay rồi, mau thu dọn rồi cùng đi thôi.”

Cát Vi Dân mãi đến lúc tay mang hai túi hành lý theo giường bệnh của Cao Tân lên máy bay vẫn còn cảm thấy lâng lâng như vừa trúng xổ số million vạn, đây có nghĩa là... không trách cứ mình?

Trình Hiếu Lâm ghé sát tai cậu thì thầm.

“Di Cao là người đã trải sự đời, sớm đã nhìn ra. Lúc trước khi anh trai nói với di chuyện của hai người thì di đã nói, anh trai không muốn kết hôn di cũng không ép, miễn cưỡng lấy người mình không yêu có khi lại càng tệ hơn, cứ nhìn ba em thì biết. Nhưng di nói, chỉ cho anh em 5 năm, nếu muốn đem anh quay lại, hai người phải cố gắng sống bên nhau cả đời, còn nếu trong lúc đó có chuyện gì phải nhờ đến di thì anh trai phải quên anh đi, một lần nữa bắt đầu cuộc sống chính mình. Tóm lại cần phải có một người nào đó, nếu sau 5 năm anh trai vẫn còn bộ dạng dở sống dở chết kia thì chuyện anh ở với ai sẽ do di định đoạt.”

Cát Vi Dân nhìn bên kia máy bay, mẹ Cao đang nhẹ nhàng chỉnh chắn cho Cao Tân. Lúc trước nghe Cao Tân kể về mẹ mình là một nữ cường nhân trong công việc, không có thời gian bầu bạn cùng cậu, bây giờ gặp mặt thì thấy di cũng chỉ là một người mẹ rất yêu thương con mình mà thôi. Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Cát Vi Dân, bà đứng lên đi sang bên này, cùng Cát Vi Dân nhìn biển mây trùng trùng điệp điệp ngoài cửa sổ, rồi thở một hơi.

“Thật ra, di vẫn luôn hy vọng con trai di có thể tìm một cô gái bình thường, có một gia đình hạnh phúc.”

Cát Vi Dân có chút bất an cúi đầu, mẹ Cao lại thở dài.

“Nhưng thằng bé đã chọn con, di cũng không còn cách nào khác. Tình yêu là chuyện không thể miễn cưỡng được.”

Dường như nhớ đến chuyện gì, mẹ Cao dỗi mắt nhìn về phía xa một hồi, mới xoay đầu lại, nói với Cát Vi Dân.

“Cho nên nếu hai đứa vẫn còn yêu nhau thì hãy bỏ qua những chuyện ngày trước mà quay lại với nhau đi. Đừng để như di và ba nó, xa cách nhiều năm cùng oán hận chồng chất, cho dù vẫn còn yêu cũng không thể ở bên nhau được, đến lúc đó mới thấy hối hận.”

Cát Vi Dân theo bản năng sờ sờ trong túi quần, trong đó có một chiếc nhẫn bạc khắc “G&G”, để bên nhau ghép thành hình trái tim. Cậu như tuyên thệ mà nắm chặt chiếc nhẫn, nói.

“Di yên tâm, con thật sự yêu cậu ấy. Con sẽ không bỏ cậu ấy đi.”

Cao Tân vẫn đang ngủ, Trình Hiếu Lâm ngồi bên cạnh nhẹ nhàng “hừ” một tiếng, thấp giọng nói.

“Nói với di làm gì, có bản lĩnh anh đợi lúc anh trai tỉnh rồi nói đi.”

Cát Vi Dân nhìn quả đầu rồi tung trên gối ở góc kia, nhẹ nhàng cong khóe miệng.

“Anh sẽ.”

~*~*~*~

92. Chương 92

Cát Vi Dân vừa về tới nhà đã bị siết trong cái ôm thật chặt của mẹ Cát. Mẹ Cát đã ngoài năm mươi, bờ vai nhỏ gầy rũ xuống khóc thút thít.

“Vi Dân, con hù chết mẹ.”

Cát Vi Dân quay đầu, nhìn thấy cha Cát mím môi, bàn tay nắm lại hiện rõ từng đường gân xanh nhưng vẫn trầm tĩnh nói.

“Trở về là tốt rồi.”

Cát lão gia run rẩy râu nhìn bức ảnh chụp trắng đen trong phòng khách, nỉ non, “Bà nội nó, cảm ơn bà đã phù hộ.”

Mấy tuần qua Cát Vi Dân ở trong khu tị nạn, tuy rằng tận mắt chứng kiến thiệt hại của thành phố và thương vong về người, nhưng dù sao bản thân và Cao Tân vẫn may mắn hơn người khác nên cảm thấy mọi chuyện không mấy liên quan đến mình. Nhưng cả nhà Cát gia không liên lạc được với Cát Vi Dân, chỉ biết ngày đêm không ngừng nghe ngóng tin tức thương vong từ TV, mà đập vào mắt là những hình ảnh về đường quốc lộ bị núi đá sạt lở, người bị thương kêu rên thảm thiết, người thân của họ đau khổ tột cùng. Ở nhà vừa âm thầm cầu nguyện vừa lo lắng kiểm tra danh sách người bị nạn mới nhất, bị dày vò đến chết đi sống lại.

Biết được Cát Vi Dân bình yên vô sự, cả nhà Cát gia tinh lực tiêu tụy mới có thể buông được tảng đá lớn trong lòng. Cha Cát bản thân vui muốn chết nhưng vẫn là không nhận được chộc mẹ Cát.

“Vi Dân đã gọi điện thoại bảo không có việc gì, nhìn em xem, còn lo lắng đến thế.”

Mẹ Cát trừng mắt nói, “Một ngày chưa được gặp nó thì vẫn không an tâm được, may là cuối cùng cũng ổn.”

Cát Vi Dân hốt mắt ướm át, dùng sức ôm thân hình nhỏ gầy của mẹ.

“Con xin lỗi.”

“Thằng nhóc này, người trong nhà nói xin lỗi cái gì. Con bình an vô sự là tốt nhất rồi.”

Đến chiều cha Cát mẹ Cát thu xếp làm một bữa yến tiệc tẩy trần, bắt tay làm từ sớm. Cát Vi Dân cùng Cát lão gia trong phòng khách chơi cờ. Cát lão gia hạ xuống một quân, nhẹ nhàng cảm thán.

“Thời gian trôi qua thật nhanh a, nhớ ngày xưa lúc ông mới chỉ con cách chơi cờ, con còn chưa cao tới bàn trà, bàn tay béo múp nắm không được quân cờ nữa là. Thế mà đảo mắt một cái Cát Vi Dân nhà ta đã thành một người đàn ông rồi!”

Cát Vi Dân cũng cười, “Cũng chưa lớn hẳn đâu ạ.”

Cát lão gia nói, “Lúc nhỏ con chơi cờ vậy rất tốt, lão Lưu nhà bên cũng khen con có thiên phú, có khi tương lai sẽ trở thành cờ thủ quốc gia. Thế là cả nhà đưa con học lớp cờ vây bên cung thiếu nhi, bắt quá mỗi lần tới đó con đều khóc, nói vừa chán vừa khó không muốn học, thầy giáo khen những bạn khác thông minh mà không khen con, cả nhà không nghĩ đến làm khổ con như vậy, con vẫn còn nhỏ, sao lại đưa con đi để người ta mắng con.”

Cát lão gia híp mắt nhìn cậu một cái.

“Ông nội con tuy đã già, nhưng cũng không hồ đồ. Ông biết trong lòng con có tâm sự, từ mấy năm trước đã thế. Ông nội đã già, không thể giúp con chuyện gì, nhưng mong con hiểu rằng, chỉ cần con vui vẻ sống,

bất luận con muốn làm gì, cả nhà đều ủng hộ con. Giống như lúc trước con nói muốn học cao đẳng, trong lòng ông cũng không vui, cháu ông thông minh như thế, chỉ cần năm sau thi lại chắc chắn sẽ đậu. Nhưng đó là con đường con chọn nên ông ủng hộ, con xem, giờ con đã thành đại trưởng phu rồi. Rồi con lại nói con không muốn kết hôn, ông đương nhiên không đồng ý, con người ai lại không phải tìm một người bạn đời, ông biết có lẽ trong lòng con đã có người, hoặc là con chưa tìm được cô gái nào con thích, ông năm đó trước khi cưới chỉ liếc mắt nhìn bà con một cái, chẳng phải vẫn yên ổn sống với nhau mấy mươi năm sao... Khụ khụ, tóm lại, quyết định của con, cho dù ông không hiểu, ông vẫn sẽ ủng hộ. Con cũng đừng để bức bối trong lòng rồi lại bỏ đi, lần này vốn cả nhà nghĩ để con đi khuây khỏa giải sầu, không nghĩ tới suýt nữa... Hay da, thật sự là ông trời phù hộ.”

“Ông nội già rồi, con cũng đừng chê ông dài dòng, ông chỉ muốn nói, có tâm sự thì đừng giữ trong lòng, cùng ông, cùng ba con, hay cùng mẹ con nói ra, cả nhà nhất định sẽ ủng hộ con. Mọi người đều hy vọng con sống vui vẻ hạnh phúc.”

Cát Vi Dân mắt ngập nước trong hòng tắc nghẹn, mãi mới hàm hồ đáp một tiếng, “Dạ.”

Mẹ Cát trong nhà bếp gọi, “Vi Dân, ăn cơm thôi, rửa tay đi con.”

Cát Vi Dân lên tiếng, đứng dậy giúp mẹ Cát một tay, đi vài bước thì quay đầu nhìn Cát lão gia, ông nội đang ngồi lệt thốt trong sofa, lưng đã còng, gương mặt đầy nếp nhăn, cánh tay bên ngoài áo như cành cây già, khô gầy chẳng chít gân máu, Cát Vi Dân lúc này mới thật sự cảm thấy, ông đã già rồi. Cơ thể cường tráng ngày đó, người có thể dùng một tay tung cậu lên trời, giọng cười sang sảng, thật sự đã già rồi.

Cát Vi Dân cười với ông, nói.

“Ông nội, cảm ơn ông. Con hiện tại đang sống rất tốt.”

Nghĩ một chút, lại cúi đầu nói thêm.

“Còn nữa, thật xin lỗi.”

Cáo lão gia cười đến mắt nheo lại chìm giữa đồng nếp nhăn.

“Thằng nhóc này, có gì mà phải xin lỗi chứ, mau giúp mẹ con dọn cơm đi.”

Muốn nói, nhưng có nói được không lại là chuyện khác. Cậu đời này, đều phải nợ người ông này rồi. Cát Vi Dân sờ sờ túi áo trước ngực, cười quay đầu nói.

“Dạ, ông nội chờ chút. Mẹ, để con tới giúp một tay.”

~*~*~*~

93. Chương 93

Cát Vi Dân mấy ngày đầu về nhà bị nhấn chìm trong sự thăm hỏi ân cần của bà con hàng xóm láng giềng nhân viên tạp vụ. Mãi mới được an tĩnh thì lại tới lúc phải quay về chỗ làm. Chuyến thực tập của Cát Vi Dân là từ tháng 3 đến tháng 6, do gặp động đất phải nhập viện, lúc này đã là tháng 5, nhà xưởng bên kia cũng dễ dàng cho cậu hoàn tất, nói không cần phải qua đây nữa, dù sao cũng đã học được nhiều thứ rồi, chỉ còn thiếu vài ngày không sao, còn nhiều cơ hội khác. Cát Vi Dân cực độ hoài nghi là Cao Tân đã làm trò quỷ, bắt quả nhìn cậu ta nằm bẹp trên giường bệnh rên ư ử vô cùng đáng thương, Cát Vi Dân cũng không truy cứu nữa.

So với Cát Vi Dân phải trấn an cả nhà bị náo loạn, bên chỗ Cao Tân lại vắng vẻ hơn nhiều. Trình Hiểu Lâm phải về trường học, mẹ Cao phải lo chuyện buôn bán bên ngoài, không thể cứ ngồi bên cạnh chăm con mãi, hầu hết thời gian là mời hộ lý đến chăm sóc. Cao Tân lúc vừa chuyển đến bệnh viện mới có nhân tin cho Cát Vi Dân, nói tình trạng đang chuyển biến tốt, cũng có hộ lý chăm sóc, dặn cậu nghỉ ngơi cho tốt, ở nhà chơi với người nhà, không cần qua chăm sóc cậu. Cát Vi Dân sau khi đi làm lại lần đầu tiên qua thăm

cậu ta, liền nhìn thấy một tên cao to đang mệt mỏi nằm úp sấp trên giường, mặt mũi úp sấp xuống, mãi đến khi Cát Vi Dân đến gần cậu ta mới khó nhọc xoay cổ qua, lông mi chậm rãi nhướng lên, đôi mắt như phát sáng, khóe miệng cong lên đầy ủy khuất gọi “Tiểu Cát”, khoảnh khắc đó suýt nữa khiến Cát Vi Dân đau lòng đến chết. Về sau Cát Vi Dân bắt đầu cuộc sống bệnh viện là nhà, chiều chiều sau khi tan sở lại đến đây báo danh, tự giác hầu hạ Cao đại gia, làm hết phần nửa công việc của hộ lý.

Do hoàn cảnh gia đình Cao Tân tương đối đặc thù nên không có họ hàng cha mẹ hai bên đến thăm, nhưng ngược lại có người nhà Cát gia đến thăm cậu. Cát gia già trẻ đều cảm kích ơn cứu mạng con trai họ, cha Cát mẹ Cát Cát lão gia cả nhà xuất động tay trái hoa quả tay phải thuốc bổ thanh thể vang dội thẳng tiến phòng bệnh. Lúc vào phòng lại nhìn thấy Cao Tân đang nằm trên giường bệnh còn cầm di động dằn dò chuyện làm ăn, “Tiểu trần, báo cáo công việc tháng trước, ngày mai gửi cho tôi... Đúng, gửi bưu kiện tới... Kế hoạch quảng cáo của tổ C không tệ, nhưng vẫn còn có chỗ chưa kĩ, cậu nói bọn họ về sửa kĩ lại, đúng, tôi muốn có bản điều tra thị trường và nội dung cụ thể mục tiêu khách hàng...”

Cát lão gia ánh mắt tán thưởng nhìn cậu, “Bạn của con, nhân phẩm tốt, lại có tinh thần trách nhiệm, năng lực làm việc cao, thật sự là hiếm thấy.”

Cha Cát cũng nói, “Đúng vậy, Vi Dân, con phải lấy bạn làm tấm gương mà học hỏi.”

Mẹ Cát vừa rửa hoa quả vừa nói, “Còn trẻ thế mà đã một mình xử lý chuyện của cả công ty lớn thế, đúng là vất vả.”

Tiến hết người nhà đang cùng Cao Tân trò chuyện rôm rả nào là cậu thật là thanh niên tài giỏi nhà Vi Dân nhà chúng ta suốt ngày gây phiền cho cậu nha chính mình phải biết chăm sóc sức khỏe nha về rồi, Cát Vi Dân quay lại phòng bệnh, lại bắt gặp Cao Tân lại gọi điện thoại, bên kia truyền đến tiếng rít gào bán kính 3m vẫn còn nghe thấy rõ mồn một. “Cái này tuần trước anh đã nói rồi!!! Giới từ thán từ đều không sai một chữ! Hơn nữa không phải sau đó anh cũng bàn giao lại công việc vì phải nằm viện sao, có chuyện gì thì báo cho Ngô phó tổng toàn quyền phụ trách, sao tự nhiên giờ lại muốn báo cho anh hả? Anh đây không phải là đang đùa giỡn tôi sao?”

Cao Tân hắc hắc cười mĩa, “Cái kia, tôi chẳng phải đang bệnh sao, đầu óc hồ đồ một chút. Tiểu Trần, cậu lo chuyện của cậu đi, tôi không quấy rầy nữa.”

Tiếp theo lại quay đầu, vẻ mặt tranh công đắc ý, “Tiểu Cát, sao đó? Người nhà cậu quả nhiên ấn tượng với tớ rất tốt đúng không?”

Cát Vi Dân đen mặt, nào có ai tự biên tự diễn thế này. Biết rõ ràng người này vẫn còn trong giai đoạn hồi phục, nhưng vẫn là nhện không được nổi máu bạo lực đem đầu cậu ta nhấn xuống gối, “Tốt cái đầu cậu!”

“Ui da... Đau!” Giọng nói Cao Tân vùi trong gối, có chút ủy khuất, “Tớ chỉ là muốn lưu lại ấn tượng tốt trong lòng người nhà cậu. Bộ dạng nằm úp sấp trên giường thế này đã rất mất hình tượng rồi, nên chỉ cần mọi người cảm thấy được... Cho dù đối với mọi người tớ chỉ là bạn học bình thường của cậu, tớ cũng hy vọng mọi người thích tớ.”

Cát Vi Dân hít một hơi, đưa tay xoa xoa đầu cậu, giọng nói bất giác trở nên mềm mại. “Tớ xem xem, sao lại đau?”

Cao Tân vội ngẩng đầu, tay chỉ chỉ miệng mình, mắt lấp lánh sáng, mang theo tia chờ mong kì quái, “Chỗ này, đau lắm.”

Cát Vi Dân lần thứ hai im lặng. Sau khi Cao Tân chuyển viện đến đây, bệnh tình dần dần hồi phục, người cũng bắt đầu lộn xộn tay chân, luôn tranh thủ lúc Cát Vi Dân giúp cậu ăn cơm, lau người hay đi vệ sinh mà vụng trộm đụng chạm cậu, sau đó bộ dạng chiếm được tiện nghi mặt mày thỏa mãn, trên mặt hận không thể viết rõ “Tôi vừa dè Cát Vi Dân”. Mà Cát Vi Dân cứ nhìn cậu ta khi thay thuốc bộ dáng thống khổ thì lại trở nên mềm lòng, lúc tâm tình tốt còn chủ động đem đậu hũ nấu chín dâng tận miệng, giống như bây giờ – biết rõ tên hôn đản này giả trò, nhưng nhìn đôi mắt đen láy của cậu ta, Cát Vi Dân vẫn là không nhịn được cúi xuống, mũi chạm mũi, “Tớ nhìn xem, có phải ở đây không... ưm...”

Môi quả nhiên bị hôn lên, cũng may Cao Tân không dám làm càn quá mức, lưu luyến cọ cọ vài cái liền rời ra, chỉ để lại một chút ẩm áp ngọt ngào. Khóe miệng mang theo ý cười nghịch ngợm, “Hôn được rồi.”

“Thần kinh.” Cát Vi Dân hung dữ mắng, lại nhin không được cong cong khóe miệng nhìn cậu ấy cười. Hừ, quả nhiên ngu ngốc cũng lây mà, thật sự là không ổn.

~*~*~*~

94. Chương 94

Lúc Cao Tân không cần phải nằm úp sấp trên giường nữa thì trời đã bước vào đầu hạ nóng bức. Cao Tân cởi trần, trên người quần băng gạc, thoải mái duỗi tay duỗi chân trên giường, biếng nhác nhếch khóe miệng.

“A... Có thể nhìn trần nhà ngủ như thế này thật là sướng. Cổ bị xoay suốt một tháng, Tiểu Cát, cậu xem cổ tớ có dài ra phân nào chưa?”

Lúc này từ chỗ bác sĩ nghe được tình hình hồi phục của Cao Tân rất khả quan, chỉ cần qua một thời gian nữa là có thể thực hiện phẫu thuật cố định xương bả vai, Cát Vi Dân tâm tình tốt mà múc một muỗng canh xương dứt cậu ta.

“Yên tâm, cổ cậu chỉ hơi cong thôi.”

Cao Tân sàu mi khô nảo nhìn rất buồn cười.

“Không thể nào, tớ vẫn không thấy gì lạ mà.”

Cát Vi Dân rút muỗng khỏi miệng cậu, lại múc một muỗng tự uống tự khen.

“A, xương của quây cha con chỗ cửa chợ bán không tệ, lần sau sẽ mua của bọn họ nữa.”

Sau khi Cao Tân bắt đầu có thể ăn lại đồ ăn dạng rắn, Cát Vi Dân đảm nhận phần ăn uống cho cậu. Mỗi chiều tan sở lại mang gà mên cơm làm sẵn tối, cuối tuần còn mang thêm mấy món hầm rất có lợi cho xương cốt. Cao Tân thần kinh trì độn 3 ngày sau mới để ý đến.

“Tiểu Cát, đây là đồ ăn cậu tự nấu hả?”

Cát Vi Dân thản nhiên “Ừ” một tiếng.

Cao Tân theo thói quen định giơ tay sờ sờ đầu, mới vừa động liền nhe răng trợn mắt “Á” một tiếng, sau đó lại “hắc hắc” cười hai tiếng.

“Tiểu Cát, không ngờ cậu lại nấu ăn a. Thật sự rất ngon, mà sao những món cậu làm đều trùng hợp toàn là món tớ thích thế? Hắc hắc, hai ta thật sự tâm đầu ý hợp.”

Cát Vi Dân nhần nhin mới không một cước đạp cậu ta xuống giường. Khi đó cậu dọn ra ở một mình thì bắt đầu học nấu ăn, lúc đầu thì không cháy khét cũng là bỏ muối quá tay, thành quả vô cùng thê thảm, mãi sau này tay nghề mới trở nên thuần thực hơn, món nào ra món nấy. Nhìn lại mới buồn bực phát hiện, chính mình vô thức lấy những món Cao Tân thích ra luyện tập, cuối cùng những món học được đều là món người nào đó thích ăn. Chết tiệt, cái gì mà “trùng hợp” chứ, tên hỗn đản vô lương tâm này.

Cát Vi Dân lúc ấy trong lòng oán giận thề không bao giờ cho tên ngốc này thưởng thức tay nghề của mình nữa thì Cao Tân lại đột nhiên thu lại nụ cười, hít một hơi nói.

“Nguyên lai chúng ta từng nói, sau này sống chung rồi, tớ sẽ nấu cơm cho cậu ăn. Bây giờ lại để cậu tự mình làm cơm.”

Thanh âm trầm thấp mang theo áy náy, Cát Vi Dân liền bình bại như núi, vừa đem muỗng thổi thổi đưa đến miệng cậu ta, vừa nhìn trời như ngơ mắt nói.

“Hừ, cậu hả, đồ ăn cậu làm ăn được sao, tránh qua một bên đi. Tớ ngày mai làm khoai tây xào thịt bò mang tới.”

Sau đó Cao Tân mỗi ngày đều được thưởng thức mỹ thực nhà họ Cát. Phần lưng Cao Tân bị thương, ảnh hưởng đến tay cũng không cử động linh hoạt, Cát Vi Dân dứt khoát một muỗng một muỗng đưa tới, hầu hạ cậu ta xong rồi mới ăn phần của mình, quay qua quay lại đã hết một ngày. Về sau Cát Vi Dân quyết định chia phần đồ ăn cả hai ra, rồi cùng nhau ăn, cứ dứt Cao Tân một miếng rồi đến mình ăn một miếng, đỡ phiền toái hơn biết bao. Cao Tân đối với chuyện thay đổi này thì ngay cả đầu ngón chân cũng muốn đưa lên tán thành, miệng nhai đậu hũ hầm hành lá lông mày cong cong cười đến xán lạn.

“Tiểu Cát, đậu hũ của cậu ăn ngon thật.”

Đáp lại là muỗng cơm Cát Vi Dân sắp đưa đến miệng cậu ta quay một vòng vào miệng Cát Vi Dân.

Sau đó cậu phát hiện làm thế này còn phiền phức hơn, lúc cùng Cao Tân ăn cơm, đôi lúc dung túng cậu ta xáp đến đoạt miếng rau xanh trong miệng mình, hoặc là liếm sạch vài giọt nước canh bên khóe miệng, giống như những buổi trưa ngày xưa hai người cùng nhau ăn cơm bên triền núi sau trường học, nhu tình mật ý triền miên.

Cát Vi Dân vẫn uống canh xương đến xuất thần, Cao Tân lại sát phong cảnh mà chen ngang.

“Tiểu Cát~”

“Cái gì?”

“Nước canh bị cậu uống hơn phân nửa rồi.”

Cát Vi Dân cúi đầu nhìn bình thủy đã thấy đầy, đen mặt.

“Hắc hắc, bắt quá tớ không ngại chia sẻ nước canh trong miệng cậu đâu... Ui ui...”

Cát Vi Dân cầm một miếng sườn to nhét vào miệng cậu ta, Cao Tân bị nghẹn chỉ biết ô ô kêu.

~*~*~*

~Ôi, máy tính đều, loay hoay cả buổi mới up đc chương mới ;___; sự nghiệp up truyện gian nan, may mà đã hết

95. Chương 95

Buổi tối cuối tuần hiếm hoi được nhàn nhã, sau khi ăn no nê một bữa thịnh soạn, giúp Cao Tân thay băng và lau người, Cát Vi Dân nhàn rỗi quá lại cảm thấy buồn chán, bèn mở laptop của Cao Tân xem tin tức tài chính kinh tế. Đọc một hồi cả hai đều cảm thấy bức mình, quyết định xem phim, xem đến khúc cuối thì Cát Vi Dân cảm thấy mình cũng mơ mơ màng màng, diễn viên trong phim như bóng ma thoát ẩu thoát hiện.

Lúc tỉnh lại đã là nửa đêm bóng trắng như nước. Cát Vi Dân mở to mắt, phát hiện không biết tại sao mình lại nằm ngủ trên giường bệnh của Cao Tân. Giường không rộng lắm, hai người chen chúc nằm cùng nhau, Cao Tân có lẽ là lúc trước phải nằm sấp ngủ, đến giờ vẫn chưa quen lại bình thường, vẫn quay lưng lên trời ngủ, đem cậu ôm bên cạnh, giống như đang che chở, một bàn tay xiết chặt lấy tay cậu.

Cát Vi Dân nhìn mười ngón tay giao triền, không biết tại sao tim đập mạnh. Cảm giác thân thương này, ngấm lại dường như là chuyện xa xưa lắm. Ba năm kia, hai người cũng từng đắp chung chăn nằm chung đệm như thế này nhiều lần, chỉ cần ôm nhau ngủ, sáng hôm sau tỉnh dậy, Cao Tân nhất định là một tay nắm tay cậu. Dường như là do sau lần đầu tiên của hai người Cát Vi Dân lại bỏ chạy đã để lại trong lòng cậu ta bóng ma sâu đậm, cho nên sau này khi ngủ Cao Tân sẽ theo bản năng mà nắm một bàn tay Cát Vi Dân, cứ như sợ cậu bỏ chạy mất, không cách nào sửa được. Thói quen này lúc đó bị Cát Vi Dân khinh thường thế nào, bây giờ nhìn lại, lại cảm thấy thật ấm áp thật đáng yêu. Tim đập thành thịch.

Lúc ngủ cũng chưa kịp buông màn. Ánh trăng treo cao, theo cửa sổ len vào, chiếu sáng cả phòng bệnh. Cát Vi Dân nhẹ nhàng giơ hai bàn tay đang nắm chặt, ngắm nhìn dưới ánh trăng. Là tay trái của Cao Tân, chỗ đeo nhẫn để lộ ra, màu da cũng gần như nhau, nhưng vẫn nhìn thấy rõ một vòng. Cát Vi Dân nhớ lại hồi còn ở bệnh viện bên kia cậu ta còn trộm hỏi Trình Hiểu Lâm có thấy nhẫn đầu không, vài ngày sau lại nhìn

mình bộ dạng muốn nói lại thôi, cậu nhìn mà nhin cười muốn nội thương. Tên ngốc này, còn không biết là mình đang cầm nhẫn của cậu ta.

Không chỉ có nhẫn, còn có nhiều việc tên ngốc này không biết. Hai người lúc đó có một sự ăn ý kì diệu, có một số việc, Cao Tân không hỏi, Cát Vi Dân cũng không nói. Hai người giống như chưa từng chia ly mà ở bên nhau, Cát Vi Dân vẫn như trước lúc bức mình sẽ một đám lao tới, Cao Tân cũng khoa trương mà la hét. hét “ui da” lại “cha mẹ ơi”. Kì thật có rất nhiều chuyện muốn nói, câu nói đứt quãng lúc Cao Tân đỡ tường cho cậu, nụ hôn của Cát Vi Dân, chiếc nhẫn vẫn luôn trên tay Cao Tân, mấy lời mắng Cát Vi Dân say rượu nói với Lâm Kính Tổ, rất nhiều chuyện. Nhưng tựa hồ chẳng ai nóng lòng, đều mơ hồ hiểu được những nút kết này đã có đủ thời gian để mở ra, chỉ còn chờ một thời điểm thích hợp.

Cát Vi Dân nhin không được kéo hai bàn tay đang nắm chặt nhau đến, hôn lên nơi đeo nhẫn kia. Ngắc đầu, lại thấy Cao Tân mở to đôi mắt thâm thúy nhìn mình, Cát Vi Dân có chút kích động.

“Sao thế? Có phải cảm thấy khó chịu không?”

Cao Tân lắc đầu, nhẹ giọng nói.

“Tớ nhìn cậu thôi.”

Cát Vi Dân nhìn gương mặt anh tuần kia chậm rãi tiến gần, càng lúc càng phóng lớn trước mặt, rất muốn nói cậu dựa vào gần thế này thì làm sao nhìn được gì a, lại không lên tiếng. Bởi vì môi đã bị chặn lại.

Đôi môi ấm áp chạm đến, vẫn như ngày xưa, môi Cao Tân chỉ thoáng vuốt ve lưu luyến một chút, lại rời ra. Nhưng lần này không thật sự rời đi, hai người chóp mũi chạm nhau, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt nhau, Cát Vi Dân yên lặng đắm chìm trong đôi mắt chiếm trọn tầm nhìn của mình, nơi đó giống như có một vầng trăng lấp lánh sáng, Cát Vi Dân như bị mê hoặc vào đó, thế là chậm rãi nhắm mắt lại, rồi môi lại bị cảm giác ấm áp ướt át bao quanh.

Lần này môi chạm môi không lưu luyến bao lâu, đầu lưỡi linh hoạt bắt đầu khơi mở khớp hàm cậu chen vào trong. Trong mơ màng, đầu lưỡi đã bị cuốn lấy, ban đầu chỉ là nhẹ nhàng đùa giỡn, dần dần lại trở nên kịch liệt triền miên, cả người tràn ngập hơi thở của đối phương.

“Um...”

Một tiếng rên trầm thấp ngân dài nhin không được bật ra, đầu lưỡi giao triền đùa bỡn lại truyền đến những cảm xúc thật phức tạp, thương tiếc, đau lòng, lại vui mừng... Cát Vi Dân vươn tay ôm lấy cổ Cao Tân, nghĩ trong lòng, tên ngốc này vẫn là không thay đổi, đầu lưỡi biểu đạt còn rõ ràng hơn miệng nói.

Không biết hôn nhau bao lâu rồi mới rời ra, Cao Tân còn chưa thỏa mãn liếm khóe miệng, Cát Vi Dân mặt không thua kém đồ bưng. Mắt to trừng mắt nhỏ im lặng một hồi, Cao Tân bỗng mở miệng.

“Tiểu Cát, chúng ta như bây giờ, có tính là bên nhau rồi không?”

~*~*~*

~Post nốt chương dự trữ cuối cùng nha, giờ các bạn cùng hóng vs tớ ngày chị Vy chăm chỉ quay lại vs Tiểu Cát và Tân Tân nha =)))))))))) lần này hết hàng thật, ko phét như mấy lần trước đâu :))))))

96. Chương 96

Ánh trắng vàng vạc, đôi mắt Cao Tân sáng ngời, cho nên Cát Vi Dân đem câu “Cậu ngốc à vừa hôn vừa sờ soạn thế rồi còn không tính là bên nhau sao?” nuốt trở về, nhẹ nhàng mà “Ừ” một tiếng.

Cao Tân nắm lấy một tay cậu, có chút cẩn trọng nói.

“Chuyện trước kia là tớ không đúng, tớ không nên bức cậu như thế.”

Cậu bắt an khi thấy Cát Vi Dân liếc mình một cái, tay lại nắm thật chặt.

“Cho tớ một cơ hội được không? Tớ muốn bên cậu cả đời. Quan hệ của chúng ta... Cậu không công khai cũng không sao, gạt người nhà cũng được. Tớ có thể ở cách xa cậu một chút, không đến chỗ gần nhà cậu, cũng sẽ không tới công ty cậu, chỉ cần cuối tuần có thể gặp nhau là tốt rồi. Cậu nếu vì người nhà mà phải kết hôn cũng không vấn đề gì, chỉ cần không phải thật sự có gì đó với vợ cậu, chỉ cần trong lòng cậu không có người khác, tớ sẽ...”

Nói đến cuối cùng đã thực tối nghĩa, Cát Vi Dân đau lòng hôn lên trán cậu, nói.

“Sẽ không như thế. Tớ sẽ không kết hôn, trong lòng cũng sẽ không có một ai khác. Hiện tại tớ chưa thể nói cho người nhà, nhưng tớ sẽ cho mọi người biết, cậu là người quan trọng nhất với tớ, chỉ cần cậu thích, tớ cũng sẽ quang minh chính đại nói cho những người khác biết, Cao Tân là người yêu duy nhất cả cuộc đời Cát Vi Dân này.”

Cát Vi Dân nhìn gương mặt sáng bừng của cậu, biểu tình sững sờ muốn cười lên mà khóe miệng lại như tê liệt, bỗng cảm thấy tâm tình thư sướng. Cậu buông tay Cao Tân đứng dậy, ngồi xuống trước mặt Cao Tân, hất cằm nhìn cậu.

“Bất quá, muốn tớ đồng ý, cậu phải làm một chuyện.”

Cao Tân có chút lo lắng nhìn cậu, “Chuyện gì?”

Cát Vi Dân nhìn cậu bằng đôi mắt mê người, vươn một bàn tay, chậm rãi cởi bỏ nút áo của mình, một nút, hai nút. Cậu lấy ra một sợi dây chuyền.

Trên sợi dây chuyền là một chiếc nhẫn màu bạc, dưới ánh trăng sáng lấp lánh, Cát Vi Dân kiêu ngạo cong khóe miệng.

“Cậu không phải vẫn luôn tìm nó sao? Muốn lấy lại thì đem cái khác đến đổi.”

Vừa dứt lời, cậu đã bị một cổ sức lực thật mạnh đẩy ngã xuống giường, giường bên cạnh vang lên tiếng lách cách liên tục.

“Này, thuốc của cậu, đổ bây giờ!”

“Không cần để ý.”

“Cẩn thận vai cậu!”

“Không cần để ý.”

“Này!”

“Tiểu Cát, hắc hắc, hắc hắc, hắc hắc...”

Cát Vi Dân cười nhìn cái tên đang vui mừng đến choáng váng kia, nhẹ nhàng đá cậu một cái.

“Ngốc nghếch.”

Tiếp theo lại nghiêm mặt, còn cắn cậu.

“Này, Cao Tân—”

Có một câu, cậu nghe cậu ấy nói bao nhiêu lần, chính mình lại chưa từng đáp trả. Những lời này, cậu từng nói với Lâm Kính Tổ, từng nói với Trình Hiểu Lâm, nói với mẹ Cao, nhưng lại cố tình không chịu nói cho người cần nghe nhất. Nếu những lời này được nói ra sớm một chút, có lẽ rất nhiều chuyện hiểu lầm và rắc rối sẽ không phát sinh, may mà hiện tại vẫn chưa muộn.

Cát Vi Dân nhìn cậu, gần từng tiếng nói.

“Cao Tân, tớ thật sự thích cậu.”

Cát Vi Dân nhìn tên gốc thần kinh thô da mặt dày bên trên mặt bỗng chốc đỏ rực, ngay cả ánh mắt cũng dời đi không dám nhìn cậu, cười đến càng thêm thoải mái.

Haiz, thì ra ngoài biểu tình hai khóe miệng cong cong cười ngây ngô của tên kia, cậu càng thích biểu tình này hơn a.

Cát Vi Dân vươn tay đem người kéo xuống, đầu Cao Tân chôn bên cổ Cát Vi Dân, làn da nơi đó dần có cảm giác ấm áp ẩm ướt, Cát Vi Dân ngẩng đầu nhìn trần nhà, trước mắt là một tầng hơi nước đầy ấp, mọi thứ đều bị biến thành những đường cong xiên vẹo. Thật sự là hết thuốc chữa mà.

Hai người lẳng lẳng ôm nhau thật lâu, lâu đến nỗi Cát Vi Dân có thể cảm thấy được một bộ phận nào đó của tên phía trên mình đang chậm rãi biến hóa. Cát Vi Dân nhũm mày.

“Cao Tân—”

Cao Tân có chút kích động trở mình khỏi người Cát Vi Dân, động tác quá nhanh làm ảnh hưởng đến vết thương trên vai, nghe răng trật mắt kêu to.

“Ui da!”

Tiếp theo lại xấu hổ mà cười hắc hắc hai tiếng.

“Tiểu Cát... Cái kia, không phải tớ cố ý mà.”

Cát Vi Dân nhìn trần nhà nhướng mắt, dựa bên giường nhìn cậu ta tiếp tục bài nói dối. Chết tiết, vừa nóng vừa cứng đến dọa người, còn nói không phải cố ý. Kể tiếp chắc là sẽ nói nghĩ còn chưa nghĩ tới nữa đúng không.

“Tớ đúng là muốn cùng cậu làm chuyện đó, nhưng tớ sẽ không thật sự làm như vậy.”

Cát Vi Dân thiếu chút nữa té khỏi giường, sao lại có người dám thừa nhận như chuyện đương nhiên vậy a, thần kinh Cao Tân đúng là vẫn trước sau như một khiến người ta không thể nói được gì.

“Kia, cái kia, mặc kệ nó, một hồi nữa sẽ không sao.”

Thế nhưng chỗ đó của Cao Tân lại vô cùng không nể mặt mà càng ngày càng phồng lên, Cát Vi Dân trừng mắt nhìn cậu một cái, Cao Tân chột dạ nhích sang bên cạnh.

“Tiểu, Tiểu Cát, đừng nóng giận a... Tiểu Cát?”

Cát Vi Dân ngồi dậy, xoay người ngồi khóa trên người Cao Tân, nở một nụ cười tà ác với cậu, rồi mới cúi đầu cởi quần áo của bệnh viện. Y phục cho người bệnh chỉ thất nơ lại, kéo một cái là đã cởi được ngay, thuận tay cũng kéo quần xuống một phát, vật ấy khí thế hung mãnh liền ngẩng đầu ưỡn ngực nhảy ra ngoài. Tuy rằng mấy ngày nay vẫn là cậu giúp Cao Tân lau người, nhưng mà cái trạng thái này... đích thực là lâu rồi chưa từng thấy. Mặt Cát Vi Dân nóng đến bốc cháy, nhưng vẫn là mặt dày mày dạn mà hít sâu một tiếng, đưa tay cầm lấy.

“Tiểu, Tiểu Cát...”

Trên đầu truyền đến tiếng hít thở dồn dập, Cát Vi Dân lấy hết dũng khí ngẩng đầu, nhìn gương mặt đỏ bừng của Cao Tân, trong đôi mắt sâu thẳm đã bắt đầu hiện lên một vòng xoáy nho nhỏ, không biết sao môi lại khẽ nhếch lên, trong lòng bỗng có một chút cảm giác thành tựu, liền đánh bạo kề sát thân mình lại chút nữa, trên tay bắt đầu động tác.

Tiếng hít thở dồn dập bắt đầu biến thành tiếng rên hừ hừ khó nhịn, ngực Cao Tân phập phồng rất nhanh, hơi thở nóng rực phả lên gáy Cát Vi Dân. Động tác trên tay Cát Vi Dân ngày càng nhanh hơn, mang chút ác ý mà chà xát phần đỉnh đã ướt sũng, quả nhiên nghe được một tiếng rên rĩ không khống chế được.

Cát Vi Dân ngẩng đầu, Cao Tân hơi híp mắt nhìn cậu, mang theo chút mơ màng tà mị. Cát Vi Dân đầu óc nóng lên, liền thuận thể điều chỉnh tư thế, cúi người xuống. Cái kia của Cao Tân mùi vừa giống món cháo thổi vừa hơi là lạ, Cát Vi Dân có chút kén ăn, rất miễn cảm với mùi vị, hai người lẫn lộn trên giường bấy lâu nay, chuyện thế này... Cát Vi Dân từng thử qua một lần sau lại không làm nữa. Mùi vừa tanh vừa nặng như vậy, cậu thật không hiểu sao Cao Tân có thể vừa liếm vừa hút lại nút vào, cuối cùng còn xem như kem que mà đưa cả vào trong miệng. Tuy rằng, người được làm thì thật sự rất hưởng thụ. Bất quá hôm nay... Cát Vi Dân cuối cùng nhìn thoáng qua Cao Tân đang ngưỡng cổ vội vàng thở dốc, liền xem như một lần ngoại lệ vậy.

Cao Tân dường như cũng để ý thấy, mặt nóng đến lợi hại, cả người kích động đến độ nói lắp.

“Tiểu, Tiểu, Tiểu... Cát!!!”

Cát Vi Dân tiếp tục làm, nhẹ nhàng đưa mắt nhìn cậu.

“Chuyện gì?”

“Này, cứ như vậy ngồi xuống có phải rất miễn cưỡng cho cậu không?”

Chết tiệt!!! Cát Vi Dân thái dương nổi gân xanh, tay hung hăng nắm...

“Ui da! Tiểu Cát...”

Giọng Cao Tân nức nở đến đáng thương, Cát Vi Dân không thèm để ý tới cậu, tự mình đứng dậy rút khăn giấy bên giường lau khô tay, thô bạo kéo quần Cao Tân lại đằng hoàng, đem chặn đắp lên, bản thân đi qua giường thăm bệnh bên cạnh.

“Tiểu Cát...”

“Câm miệng, ngủ.”

~*~*~*~

97. Chương 97

Lúc Cao Tân xuất viện thì tiết trời đã trở nên oi bức như một cái nồi hấp khổng lồ. Vết thương bên ngoài của Cao Tân đã gần như khỏi hẳn, xương bả vai cũng đang liền lại theo phần nẹp cố định, bác sĩ nói bước đầu khám không thấy có vấn đề gì nghiêm trọng, sau này có thể khôi phục lại gần như ban đầu, chỉ là sau khi ra viện cần tĩnh dưỡng thêm hai ba tháng, đúng hẹn tới tái khám để bác sĩ theo dõi tình hình khôi phục của xương.

Ngày xuất viện một đội quân người khí thế hùng hậu kéo đến, cha Cát mẹ Cát lão gia Cát cả nhà đều tới, mẹ Cao cũng tới, còn có cấp dưới của hai công ty tới đón, trong đó có một người hình là như là cậu Tiểu Trần, lúc trước bị Cao Tân bắt phải báo cáo công việc hàng tuần.

Hôm đó là lần đầu tiên mẹ Cao và người nhà Cát gia lần đầu gặp mặt. Cao Tân nằm viện mấy tháng nay, người nhà Cát gia và mẹ Cao đều thường xuyên đến thăm, nhưng không biết tại sao lại toàn trái giờ nhau, chưa từng gặp mặt bao giờ. Người hai nhà ở trước cửa bệnh viện hàn huyên một hồi thì bị mẹ Cao kéo đến nhà hàng, nói là để cảm tạ người nhà Cát gia, nhất là Cát Vi Dân mấy tháng nay đã chăm sóc, tiện thể thay Cao Tân làm tiệc tẩy trần.

Cát Vi Dân cùng Cao Tân liếc mắt nhìn nhau, đều có chút bất an. Chiếc nhẫn bạc kia đã quay lại trên ngón áp út tay trái Cao Tân, một chiếc khác kiểu giống hệt, kích cỡ nhỏ hơn một chút thì được đeo trên dây chuyền của Cát Vi Dân. Là kết cuộc sau khi cả hai cùng nói chuyện. Cát lão gia tuổi tác đã cao, không chịu nổi kích thích, cha Cát mẹ Cát là người đơn giản chất phác chắc chắn cũng sẽ bị kinh hách không ít, quan hệ của hai người vẫn là nên che giấu, không thể để họ biết, đợi sau này nghĩ ra được giải pháp vẹn toàn thì sẽ lại nói bóng gió chậm rãi ám chỉ.

Người nhà Cát gia xem hai đứa nhỏ là bạn học lâu năm thân thiết, mẹ Cao thì lại biết rõ bọn họ là quan hệ gì, bữa cơm này dường như có chút không bình thường. Hai tiểu bối lui vào một góc bàn ăn, vừa ăn vừa không ngừng ngo trước ngo sau, ăn một bữa trong run sợ.

Cũng may mẹ Cao cũng không nói gì, chỉ vừa gấp đồ ăn vừa nói cảm tạ với người nhà Cát gia, nói mình không ở bên cạnh, ít nhiều gì mấy ngày nay Cao Tân cũng được Cát Vi Dân cẩn thận chăm sóc. Phía bên Cát gia cũng liên tục nói lời cảm tạ, cũng biết nếu không có Cao Tân liệu mình giúp thì Cát Vi Dân sao lại có thể bình an sống sót mà một cái xương cũng không bị gì, đây chính là đại ân cứu mạng. Các trưởng bối liên tục tạ ơn qua tạ ơn lại, nhưng thật ra lại rất vui vẻ hòa thuận.

Sau khi ăn được một lúc mới bắt đầu tiến vào chuyện chính, mẹ Cao đặt đĩa xuống, cảm thán thở dài một tiếng.

“Thằng nhóc này từ nhỏ đã không phải để tôi lo lắng, nhà chúng tôi không có cha, nó từ nhỏ đi theo tôi lăn lộn chịu không ít khổ cực. Hiện tại lại bị như thế này, tôi lại không thể ở bên cạnh chăm sóc nó, thật sự là...”

Nói xong hai mắt liền hoe đỏ, Cát lão gia vội vàng trấn an.

“Không có việc gì, có chúng ta ở bên sẽ chăm sóc Cao Tân thật tốt. Hiện giờ thằng bé đi đứng không tiện, cứ qua nhà ta ở, chúng ta sẽ chăm sóc nó, hoặc là cứ về nhà của mình rồi Cát Vi Dân qua chăm sóc cũng được, cháu cứ yên tâm.”

“Cháu làm sao mà không biết xấu hổ...”

“Không có gì phải ngại! Có ân phải trả, cháu không cần nói ta cũng phải để Vi Dân qua chăm sóc Cao Tân, không có thằng bé thì không biết Vi Dân hiện giờ đang nằm đâu, đừng khách khí với chúng ta.”

Mẹ Cao hít một hơi.

“Vậy trong khoảng thời gian này thật sự phải làm phiền mọi người rồi. Hai đứa nhỏ là bạn tốt, kì thật Cao Tân cũng chỉ là làm chuyện nên làm, cháu cũng không phản đối. Chỉ là bác sĩ nói lần này xương bả vai của nó bị thương khá nghiêm trọng, sau này hồi phục rồi thì cũng sẽ ảnh hưởng lớn đến cuộc sống thường ngày, gần như là tàn phế...”

Cát Vi Dân nhìn đăm đăm chén canh. Bác sĩ rõ ràng không có nói vậy a, không phải tình trạng rất lạc quan sao? Cậu ngơ ngác quay sang nhìn mẹ Cát, mắt bà hồng hồng, lông mày trĩu nặng, khóe miệng cũng không nhếch lên được, bộ dáng thật sự thương tâm bất lực, không biết tại sao Cát Vi Dân lại cảm thấy biểu tình này rất quen.

Mẹ Cao lau lau khóe mắt, tiếp tục nói.

“Cháu chỉ có một đứa con trai, cũng không trông chờ sau này già rồi có thể phụng dưỡng mình, chỉ cần nó sống tốt là đủ. Vậy mà giờ nó thành thế này, cuộc sống mai sau cũng gặp chút trở ngại, cháu thì thế nào cũng đi trước nó, không thể chăm sóc nó cả đời. Mà thằng nhóc này ngày xưa bị nhốt trong nhà cả ngày, có chút bóng ma tâm lý, không thể cùng người xa lạ ở trong nhà được, nên có muốn mời hộ lý đến chăm sóc cũng không xong. Sau này phải thế nào đây...”

“Vậy thì để Vi Dân chăm sóc thằng bé đi.”

Cha Cát nốc cạn ly rượu, hào sảng nói.

“Chị yên tâm, người Cát gia chúng tôi không phải là hạng vong ân bội nghĩa, thương thế của thằng bé là vì Vi Dân, nên Vi Dân phải chịu trách nhiệm. Nếu hai người không chê, chúng tôi nguyện để Vi Dân chăm sóc Cao Tân cả đời, đối xử với thằng bé như con ruột chính mình.”

Mẹ Cao vẻ mặt bối rối, “Thế thì cũng không tốt, Vi Dân sau này cũng phải thành gia lập thất, phải lo cho sự nghiệp gia đình của chính mình, không thể để Cao Tân liên lụy thằng bé được.”

“Không có việc gì.” Cha Cát vung tay, “Dù sao thằng nhóc này quyết tâm cả đời không kết hôn, chúng tôi cũng phải thuận theo nó, nên cứ để cho nó chăm sóc Cao Tân, hai đứa nhỏ có bạn có bè, Vi Dân đi theo Cao Tân cũng học hỏi được này nọ. Nói chung Cát gia chúng tôi võ ngực cam đoan, trước khi Cao Tân kết hôn thì Vi Dân nhà chúng tôi vẫn sẽ chăm sóc thằng bé, nếu thằng bé kết hôn, có chuyện gì cần thì lại tới tìm Vi Dân!”

“Thế này...”

“Cứ quyết định thế đi, chị không cần khách sáo với chúng tôi đâu!”

“Nhưng...”

“Cứ yên tâm giao con của chị cho chúng tôi!”

“Thật sự là...”

“Chị cứ yên tâm...”

Người nhà hai bên nước mắt lưng tròng, càng nói càng kích động, bên này cảm ơn mọi người lo lắng chăm sóc đứa con không nên thân của mình, bên kia vội nói ân nhân cứu mạng báo đáp thế nào cũng không đủ, càng nói càng thân thiết, sau này coi người nhà đối phương là thân nhân, hai người là huynh đệ ruột thịt.

Cát Vi Dân ngồi ngây ngốc một bên như người ngoài cuộc, sững sờ đến thất thần, Cao Tân thì vui mừng rạo rực mà bắt đầu ngon ngọt, gọi cha Cát một tiếng “Cha” mẹ Cát một tiếng “Mẹ”, gọi đến thân thiết tự nhiên, lại quay sang một tiếng “Ông nội” khiến lão gia tử vui vẻ đến nỗi chòm râu cũng run run không ngừng.

Không ngờ một chuyện đau đầu như vậy mà lại được giải quyết như một tuồng kịch, Cát Vi Dân mãi đến lúc ra về bước vào trong xe rồi vẫn không dám tin là thật. Nhưng đây không thể nghi ngờ gì, chính là cách giải quyết tốt nhất. Cát Vi Dân không giống như Tống Trạch hay Lâm Kính Tổ, không thể thần nhiên công khai với người nhà rằng mình yêu một người đàn ông, người nhà Cát gia sẽ không thể hiểu được, cũng không thể chấp nhận, thế nên như bây giờ đã là kết quả tốt nhất. Có lẽ người nhà Cát Vi Dân cũng đã lơ mơ cảm nhận được chuyện gì đó, có lẽ họ cả đời này sẽ xem Cao Tân là người con nuôi đã có ơn cứu mạng Cát Vi Dân, nhưng dù thế nào thì, họ đều xem Cao Tân như người một nhà.

Mẹ Cao ngồi ở ghế phó lái, quay đầu lại.

“Mẹ chỉ có thể giúp hai đứa được đến đây, sau này thì phải tự cố gắng lấy.”

Hai người ngồi ở ghế sau, đều không nói gì, một bàn tay của Cao Tân nắm chặt lấy tay của Cát Vi Dân, mạnh mẽ siết lấy ngón tay người kia. Cát Vi Dân cả đời này cũng không quên được cảm giác ấm áp này, ngọt ngào mà đau đớn như vậy.

Cát Vi Dân bị tiếng điện thoại đánh thức. Cậu mở to mắt, rướn người dậy nhìn lên phía đầu giường, kim đồng hồ chỉ mười giờ rưỡi sáng. Cuối tháng 12, trời đã vào đông, cho dù đã đóng kín cửa sổ thì làn da trần trụi để ngoài chần bông vẫn cảm nhận được cái lạnh thấu xương. Cậu rùng mình, một lần nữa lúi vào trong tổ chăn ấm áp. Trong phòng khách mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện, Cát Vi Dân nhắm mắt lại, ngày cuối tuần mùa đông quả nhiên thích hợp để ngủ nướng mà.

Có người vặn cửa bước vào phòng ngủ, hương thơm của bữa sáng nóng hổi nhẹ nhàng bay đến, Cát Vi Dân miễn cưỡng hé mắt, thấy Cao Tân bưng một cái khay ngồi ở đầu giường, cười cười nhìn cậu.

“Dậy rồi à?”

Cát Vi Dân mơ màng đáp một tiếng, lồm bồm hỏi.

“Ai gọi vậy?”

Cao Tân đem khay đặt lên tủ đầu giường, nói. “Là mẹ, kêu chúng ta mấy ngày nữa về nhà ở qua mùa đông. Còn nói không được mang đồ đặc linh kinh tốn kém như lần trước đến nữa.”

Cát Vi Dân nhớ lại, lần trước cả hai cùng nhau về, Cao Tân khẳng khái phải đem quà về, thế là Cát Vi Dân để mặc cậu tùy tiện mua chút trái cây đồ khô, dù sao Cát lão gia và cha Cát cũng thích ăn mấy thứ nắm hương hải sản này nọ. Kết quả là vác về nhà mẹ Cát mấy thùng đồ đầy ắp, cả nhà ai cũng choáng váng, bên trong nào là từng nhưng rồi đông trùng hạ thảo, cái nào cũng là thứ tốt nhất. Mẹ Cát cả đời này chưa từng dùng qua mấy thứ này, thoái thác hơn nửa ngày mới miễn cưỡng nhận lấy. Sau đó lại cố tình nói nhỏ với Cát Vi Dân, không thể cứ như đang lợi dụng con nuôi như vậy, phải tìm cơ hội trả lại. Cao Tân thế mà lại vô tội sờ sờ đầu.

“Tùng nhung với đông trùng hạ thảo không phải cũng là một loại đồ khô hả? Hơn nữa cũng không phải đồ quý giá gì, mua nhiều còn được ông chủ bớt đến 15% lận đó.”

Cát Vi Dân nhướng mắt, quyết định không chấp tên bại gia chi tử này. Từ ngày trở về, cậu cảm thấy như mình đã chịu quá đủ chuyện.

Cao Tân xuất viện xong vẫn giấu diếm chuyện nhà mình có tòa biệt thự trên núi, thế là biến thành hai lựa chọn, một là về ở nhà Cát Vi Dân, để cả nhà Cát gia từ già đến trẻ chăm sóc cậu; hai là ở chỗ Cát Vi Dân đang thuê, để mình Cát Vi Dân chăm sóc. Cao Tân không chút do dự chọn phương án sau, lý do là cậu thật sự không muốn làm phiền các trưởng bối, đến ở cũng cảm thấy lương tâm cắn rứt. Mẹ Cát mấy năm nay sức khỏe không được tốt, đã phải chăm sóc cho Cát lão gia giờ lại phải lo thêm cho một người nữa thì thật sự có chút vất vả, cha Cát thì là điển hình cho kiểu đại lão gia, hoàn toàn không biết cách chăm sóc người khác, suy nghĩ một hồi cũng để tùy ý cậu. Cao Tân còn đặc biệt ngoan ngoãn nói thêm một câu.

“Chỉ là nếu vậy thì sẽ phiền cho Tiểu Cát thôi.”

Mẹ Cát nghe vậy thì yêu thương vươn tay xoa đầu cậu.

“Thằng bé này, đều là người một nhà rồi mà còn khách sáo làm gì, con cứ việc sai nó. Nếu nó không nghe lời con, con cứ nói với mẹ.”

Cát Vi Dân lúc đó trong lòng oán thăm, chết tiệt, trước kia sao lại không biết tên này còn có tài nói dối mà mặt tỉnh như không thế này. Mấy cái lý do lý trấu này đều chỉ là ngụy biện, Cao Tân trong lòng nghĩ gì sao cậu lại không biết. Từ cái đêm nọ trong bệnh viện thì người nào đó bắt đầu biết mùi ngon ngọt, mất lúc nào cũng giống như đang nhìn miếng sườn ngon, ngày hôm đó xuất viện hai mắt lấp la lấp lánh thế kia, ghen đến sắp chết rồi. Giờ có cơ hội cho cô nam quả nam sống chung, cậu ta thế nào chịu bỏ qua?

Buổi tối hôm đó lúc Cát Vi Dân lau người cho cậu ta trong phòng tắm, Cao Tân đã bắt đầu mờ ám dán lấy cậu, lúc đi ngủ lại tự giác trèo lên giường Cát Vi Dân nằm, nâng cằm mờ ám cười ngoác ngoác ngón tay với cậu.

“Tiểu Cát, lại đây nào...”

Cát Vi Dân khoe miệng run rẩy, nghĩ nghĩ một hồi cuối cùng lấy khung giường lò xo mở ra bên cạnh, trải chăn nệm, không thèm nhìn Cao Tân đang lên cơn động kinh ở kế bên. Cuối cùng thật sự là bị hai chữ “Tiểu Cát” vang vọng bên tai không ngừng làm phiền, mới không thể nhịn nổi mà hét lên 1 tiếng.

“Câm miệng, cậu bệnh thì lo an phận nằm nghỉ cho lão tử. Chờ đến lúc cậu khỏe rồi thì muốn lăn lộn thế nào tớ cũng chịu.”

Rống xong mới kịp phản ứng, Cát Vi Dân đỏ mặt liếc mắt một cái, quả nhiên thấy Cao Tân đắc ý khoe miệng nhếch lên trời.

Không biết là nhờ câu kia của Cát Vi Dân hay do cơ thể Cao Tân đại bộ phận đều vững vàng chắc khỏe như dây thần kinh của cậu mà sau đó sức khỏe Cao Tân hồi phục thật sự rất nhanh. Ngày hôm đó đến bệnh viện rút ra nẹp cố định, Cao Tân mặt mày vui sướng như mới trúng số, cười đến nỗi Cát Vi Dân rơi từng mảng da. Đến ban đêm... Khụ khụ, Cát Vi Dân không muốn nghĩ lại, tóm lại sau đó cậu xin nghỉ bệnh hẳn hai ngày.

Về sau, chiếc giường lò xo hoàn toàn dùng để trang trí. Đồng thời trở thành vật trang trí còn có quần áo ngủ của hai người, sau khi được phát huy tác dụng trong khoảng một tiếng sau khi tắm trước khi ngủ thì bị quăng vung vãi thắm thương dưới đất. Cát Vi Dân hai mắt đắm lệ mơ màng thừa nhận va chạm từ người ở trên, rất muốn nói với mẹ Cát rằng, giờ mẹ có thể an tâm rồi, con của mẹ lấy thân phụng bồi, ách, thừa sống thiếu chết.

Đến nỗi trong lúc làm, khi cậu đạt đến ngưỡng sung sướng nhất, Cát Vi Dân cảm thấy được chuyển ngày mai lúc thức dậy xương sống thắt lưng có đau đến thế nào cũng hoàn toàn có thể xem nhẹ.

Cao Tân sau khi bình phục thì bắt đầu lại thói quen đi mua đồ ăn sáng, Cát Vi Dân vào mùa đông rồi mới nhận ra rằng rời giường đúng giờ là chuyện ngày càng khó, mãi đến khi mũi người được mùi thức ăn sáng thơm nồng, lại bị người kia ba lần bốn lượt lay dậy, hét vào tai cậu “Tiểu Cát dậy thôi” thì cậu mới gian nan mở to mắt, sau đó lại giả trò nhắm mắt lại, cả người nằm dài úp sấp lên người Cao Tân để cậu ta kéo dậy, thậm chí lúc mặc quần áo đều là gơ hai tay để Cao Tân trông vào, sau đó để cậu cài từng nút áo cho. Những ngày tắt báo thức lao khỏi giường miệng ngậm bánh mì cứng ngắc đi làm, đã một đi không trở lại.

Cuối tuần nằm nướng trên giường thật là sướng, tối hôm qua lại làm đến dử dỗi, Cát Vi Dân ngáp một cái, lưỡi biếng chuẩn bị đánh tiếp một giấc.

“Vậy khỏi mua quà gì, đến hôm đó ra siêu thị gần nhà mua ít đồ, mang về cho mẹ nấu cơm là được. Tớ mệt, đừng ồn tớ.”

“Tiểu Cát, dậy ăn sáng trước đi.”

“Ừm... Không đói!”

“Thật sự không đói?”

“Không... đói, đừng phiền tớ.”

Bàn tay lạnh lẽo tiến vào trong chăn...

“Hi hi, nếu không đói bụng vậy chúng ta làm chút chuyện khác đi.”

Cát Vi Dân giật mình một cái mở mắt ra.

“Chết tiệt, tên biến thái này sáng sớm đã động dục, biến đi!”

“A, Tiểu Cát, cậu ngủ đến giữa trưa rồi mà còn biết thế nào là sáng sớm sao?”

“Cao.Tân.Cậu.Chết.Đi!”

“Ui da, đừng đánh tớ... Tiểu Cát... Cẩn thận bữa sáng... Ui da... Đừng đánh... Cha mẹ ơi...”

“Ừm ừm...”

“Ừ...”

Bữa sáng trên đầu giường còn tỏa ra hơi nóng ngọt ngào, nhưng không ai rảnh để ý tới.

Cát Vi Dân thừa dịp đầu lưỡi Cao Tân lui ra ngoài hỏn hển hỏi.

“Bữa sáng nay... là... trà sữa mật ong?”

“Ừ.”

Hừ, ngọt muốn chết.

Mỗi ngày đều ngọt ngào như thế.

– Hoàn –

~*~*~*

~Vậy là lại (gần) xong Tháng năm ngọt ngào rồi. Làm đến đây, tự nhiên cũng nhớ lại thời còn đi học, không có được một người yêu thương bên cạnh bầu bạn như Cao Tân đối với Cát Vi Dân, nhưng thật sự là những tháng ngày ngọt ngào, có lẽ là sẽ không bao giờ quên được.

“Những người có tình rồi sẽ về bên nhau”, người ta thường bảo vậy. Chia tay, mỗi người một nẻo đường, cuộc sống không có người kia, ngược lại lại có rất nhiều người đến trong đời, ai dám chắc trái tim vẫn mãi hướng về đối phương được, ngay cả khi ở bên nhau cũng khó nói trước. Thế nên, Cao Tân và Cát Vi Dân, không những có tình mà còn phải có duyên mới đến được hôm nay. Những gian khó, hiểu lầm, đau thương này đều là thứ phải đánh đổi để tình cảm được vững bền đến cuối cùng.

Còn những 4 cái phiên ngoại, mà cái nào cũng dài ời là dàiiiiiiiiiiiiiii ý >_< với=“” lý=“” tưởng=“” là=“” xong=“” trong=“” mùa=“” hè=“” này=“” để=“” còn=“” tung=“” tấy=“” đi=“” chơi=“” mùa=“” thu=“” mà=“” sao=“” thấy=“” bắt=“” lực=“” quá=“” á=“” á=“” á.=“” mùa=“” thu=“” đã=“” mon=“” men=“” đến=“” đây=“” rồi,=“” trời=“” không=“” còn=“” oi=“” nông=“” mùi=“” nắng,=“” buổi=“” tối=“” ngủ=“” chỉ=“” cần=“” mở=“” cửa=“” số=“” là=“” thấy=“” hơi=“” se=“” se,=“” rất=“” thích!=“” mình=“” được=“” đã=“” mùa=“” thu=“” ngày=“” càng=“” ăn=“” ngon=“” ngủ=“” kĩ=“” lưỡi=“” như=“” heo,=“” hè=“” chưa=“” phải=“” đi=“” học=“” lại=“” còn=“” bày=“” đồ=“” ăn=“” ra=“” làm=“” lung=“” tung.=“” ước=“” gì=“” bao=“” nhiều=“” động=“” lực=“” ăn=“” uống=“” đổ=“” về=“” chuyện=“” edit=“” thì=“” tốt=“” biết=“” mấy=“” hiu=“” hiu=“” t____t=“” nhưng=“” đầu=“” gì=“” thì,=“” cũng=“” đã=“” đi=“” đến=“” gần=“” cuối=“” con=“” đường.=“” chưa=“” từng=“” nghĩ=“” mình=“” sẽ=“” làm=“” một=“” bộ=“” hơn=“” trăm=“” chương,=“” ngay=“” cả=“” đọc=“” thôi=“” cũng=“”

rất="” ngay="” truyện="” quá="” dài="” đúng="” là="” số="” trời="” trớ="” trêu="” xong="” bộ="” này="” em="” du="” sẽ="” làm="” bản="” word="” giúp="” chúng="” mình="” mình="” cũng="” sẽ="” làm="” word="” cho="” những="” bộ="” đã="” làm="” còn="” lại="” thời="” gian="” trôi="” thật="”>

98. Chương 98: Phiên Ngoại 1: Kinh Nghiệm Nuôi Chó Cờ Bự

Lúc Cát Vi Dân chuyển vào khu chung cư này, là một chiều hoàng hôn mùa hạ gió hây hây.

Cát Vi Dân thuê một phòng đơn trong khu chung cư cũ gần chỗ làm, là một tòa nhà 6 tầng phủ bụi với khoảng 10 phòng ở kiểu cũ trần nhà thấp lè tè, ôm trọn lấy một vườn hoa nhỏ ở giữa. Nói là vườn hoa, kì thật chỉ có vài loại cây cỏ và đại thụ, thêm một cái chòi nghỉ mát, lại tùy ý trồng ít hoa thủy tiên, vài nhánh hoa đèn ***g trĩu trĩu mà thôi, nhìn cũng hợp với 10 căn phòng này, vừa cũ kĩ vừa quê mùa.

Những gia đình sống ở đây cũng giản dị hết như tiểu khu này, tiếng xe đạp lạch cạch đi mua đồ ăn, áo thun quần đùi đi tản bộ, mang một hơi thở nồng đậm của thành phố thời xưa. Cho nên lúc Cát Vi Dân vừa dọn vào đã thu hút ánh mắt không ít người, chắc chắn, một cậu trai trẻ tuổi, mắt ngọc mây ngài như tranh vẽ, đôi mắt to tròn đen láy xinh đẹp hơn hẳn mấy cô gái trong khu, ngày ngày tây trang trắng thơm tinh thần sáng láng bộ dáng tuổi trẻ đầy hứa hẹn, mấy bác gái chuyên làm mối cho con gái trong khu đều sôi nổi bàn tán.

Đến gần đây Cao Tân dọn vào thì ngay cả mấy ông chú ngồi hóng mát cũng bàn luận, lại thêm một cậu đẹp trai, lại còn đi xe riêng tới, thật khó lường. Đáng tiếc lại là một người tàn phế, cánh tay treo trước ngực, được cậu trai xinh đẹp kia đỡ một bên, có lẽ hai người là anh em bà con. Ông xem ông xem nhà người ta quả nhiên là gene tốt, nhìn lại nhà mình, con gái với vợ đều chỉ là kiểu bình thường, giống như khoai tây mua ở chợ, mặt xám mảy tro lại còn chỗ lồi chỗ lõm.

Bàn luận thì bàn luận, rảnh rỗi đứng trước nhà nói huyền thuyên vài câu, không ai lại đi nhiều chuyện với xóm làng, cuộc sống ở thành phố gặp nhau cũng ai không quen biết ai, cho dù có biết thì chỉ là buổi sáng đứng ngoài ban công quay tay quay chân tập thể dục rồi thấy nhau, cũng khó mà bắt chuyện, càng không mấy khi có cơ hội hàn huyên với nhau, nhiều nhất là lúc đi hóng mát thì kể lể vài chuyện đặc biệt gần đây, lại vì hai bên xa cách mà cuối cùng đành cười cười nhìn nhau.

Cát Vi Dân lúc này đi vào trong khu, nhìn chăm chăm theo cậu không phải là bác trai bác gái, cũng không phải thiếu nữ đương thì, mà là chú chó đang tản bộ trong vườn.

Đại khái bởi vì tiểu khu đã cũ nên không có quản lý cũng chẳng có bảo vệ, người ở vùng này lại thích nuôi chó, xem như để yên tâm nhà cửa. Đây là người bình dân, mấy chú chó này cũng không phải loại chó thuần chủng đắt tiền, phần lớn là tạp chủng, đủ loại kiểu dáng từ lông dài lông ngắn đến tai vểnh tai cụp, nhưng đều có chung một đặc điểm, đó là đều là chó cờ bự, được nuôi để trông nhà.

Cát Vi Dân hôm đó tan sở sớm, liền tiện đường vòng qua chợ mua đồ ăn, đặc biệt mua một kí sườn định bụng cho bệnh nhân trong nhà bổ sung dinh dưỡng, thế là tay trái xách giỏ làm tay phải cầm đồ ăn tiêu sái bước vào tiểu khu, vừa vào, đã bị chú chó chiều chiều lại xuống đi dạo theo dõi.

Cát Vi Dân vừa mới khóa cổng khu nhà thì chăm giác được một ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy hai tiếng “gâu gâu” hơn hử, tiếp theo một khối thịt khổng lồ đè cậu ngã xuống đất, cái lưỡi nóng rát hồng học liếm phía bên tay phải cậu, đến khi bác gái chủ của chú chó vội vàng chạy tới đem nó kéo ra thì Cát Vi Dân đã cả người ngã chổng vó nằm trên mặt đất, trên áo sơ mi còn có mấy dấu chân bấn ời là bấn.

Bác gái một bên quát chú chó vẫn đang còn hưng phấn muốn xông lên, vừa xin lỗi cậu.

“Ôi chao, thật sự rất xin lỗi, cậu có bị thương ở đâu không?”

Cát Vi Dân quay đầu nhìn, miếng sườn vẫn còn, ống quần lại thủng một lỗ thật to.

Bác gái nuôi chó đỡ cậu đến chòi nghỉ ngồi xuống, “Nào nào nào, thật sự rất xin lỗi, đều do Mao Mao nhà chúng tôi hư quá, để bác gái khâu lại cho cậu, rất nhanh a.”

Cát Vi Dân chưa kịp nói từ chối thì bác gái kia đã như ảo thuật mà lấy kính cùng túi đồ may vá từ túi áo trước ra, nhanh nhẹn đeo kính vào kéo ống quần Cát Vi Dân bắt đầu may như bay.

Bác gái động tác nhanh gọn, vừa khâu quần vừa luôn miệng nói chuyện phiếm với mấy cô dì kế bên, đều là những chuyện ngộ nghĩnh của mấy chú chó đang nuôi.

“Chó lớn thế này nuôi cũng thích, mà cũng có chỗ không chịu được.”

“Đúng đó, con nhà tôi quả thật rất hoạt bát, suốt ngày lặn lội trong nhà, cái gì cũng bị nó đụng ngã.”

“Đừng nhìn chó lớn như vậy thôi, nếu dạy dỗ tốt thì cũng ngoan như trẻ con ấy.”

“Mấy con được nuôi trong trung tâm thật sự rất dễ bảo, ai nhìn cũng thích.”

“Buổi sáng còn biết gọi người dậy, cũng không phải kêu om sòm mà chỉ cọ cọ lên chỗ gối đầu, rất là thân thiết.”

“Hắc tử nhà tôi tuy là không kén ăn, nhưng mà đồ ăn làm thật ngon thì ánh mắt nó lập tức thay đổi, còn biết chạy lại cọ cọ chân lấy lòng, thật sự rất thông minh.”

“Kì thật Mao Mao sợ cô đơn, có đôi khi để nó ở trong nhà cả ngày một mình, lúc về mở cửa nó liền chạy lại ngay, buổi tối đặc biệt nhiệt tình, quanh quẩn suốt bên người. Hơn nữa hôm sau lúc ra khỏi nhà thế nào cũng bị nó bám dính theo, ánh mắt cứ như đang nói đừng đi mà đừng đi mà, cứ nhìn thấy là lại mềm lòng.”

“Đại Phi nhà tôi thì lại đặc biệt thích thân thiết với người, mỗi lần xoa xoa lưng sờ sờ bụng cho là thoải mái đến rên ư ử, đầu còn dán đến cọ cọ, mỗi đêm đều tự giác chạy vào trong bồn tắm, chờ mình tắm rửa xong thì vui vẻ đến ngoác miệng vẫy đuôi.”

“Tiểu Bạch nhà tôi lúc buồn ngủ thì liền chơi xấu nằm trên giường không chịu xuống, thế nào cũng phải cùng nhau ngủ. Phải dùng hết sức mới kéo xuống nổi.”

Cát Vi Dân càng nghe lại càng sầu, vô cùng đồng cảm, hệt như nhà cậu cũng đang nuôi một con chó cỡ bự. Cát Vi Dân nghĩ nghĩ, trong nhà đích thật là đang nuôi một con thú to xác.

– Sáng sớm gọi mình dậy cũng không kêu to mà cứ cọ cọ chỗ gối.

Cát Vi Dân yêu giường, cho dù hiện giờ đang ngủ tạm trên chiếc giường lò xò vừa nhỏ vừa cứng nhưng khi chuông báo thức vang lên vẫn là bám dính lấy giường không chịu dậy. Bình thường lúc này sẽ có một cái đầu xù xù cọ cọ gối cậu, hơi thở nóng ẩm phả trên cổ cậu, dịu dàng gọi “Tiểu Cát”, kiên trì đến lúc Cát Vi Dân mở to mắt mới thôi. Vừa mở mắt ra là có thể thấy Cao Tân khom lưng ngồi xồm bên giường, chồm đến thổi hơi vào tai cậu. “Tiểu Cát, dậy thôi

”, nụ cười ngoan ngoãn khiến Cát Vi Dân không cách nào tức giận được.

– Không kén ăn, nhưng làm đồ ăn ngon thì sẽ rất cảm động, chạy lại nịnh nọt.

Cát Vi Dân từ tám trăm năm trước đã bắt đầu hoài nghi tên gốc Cao Tân này không có thần kinh vị giác của loài người hay sao mà cay đắng thối gì đều có thể bỏ vào miệng nuốt xuống được, ngay cả mấy món phối hợp kì quặc không tưởng tượng được như cà chua hầm chuối, rượu nếp cà ri, cậu ta đều có thể ăn ngon lành. Tuy rằng không kén ăn, nhưng vẫn rất biết thưởng thức, Cát Vi Dân cuối tuần tâm huyết dâng trào sẽ làm cho cậu chân gà sốt mật ong, Cao Tân thật nể mặt mà ăn không còn lại một miếng, cuối cùng còn liếm liếm khoe miệng mặt mày cười tươi hơn hoa nở thấp giọng nói, “Tiểu Cát, cậu thật tốt”, hại Cát Vi Dân tim đột nhiên chạy đua.

– Sợ cô đơn, cậu đi làm về sẽ đặc biệt nhiệt tình, không thích bị để một mình ở nhà.

Theo lời dặn của bác sĩ, Cao Tân phải ngoan ngoãn ở nhà tĩnh dưỡng, Cát Vi Dân ban ngày đi làm, dành để cậu một mình trong phòng, đem cơm trưa đã làm sẵn để trong lò viba, đều là những món có thể dùng muỗng ăn được, sợ cậu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nên đeo điện thoại di động sẵn trên cổ cho cậu, lỡ có té ngã gì đó thì có thể gọi mình ngay. Cát Vi Dân lần đầu tiên thấy Cao Tân điện thoại đến trong giờ làm

việc thì hết cả hồn, lo lắng “Alo” một tiếng thì nghe đầu dây bên kia mang chút ủy khuất mà rằng, “Tiểu Cát, tớ nhớ cậu”. Cát Vi Dân bị làm cho lo lắng đến đau tim, mắng cậu một chút, lúc về nhà còn thưởng cho cậu một nắm đấm thương hiệu Cát gia, chỉ có Cao Tân mới dọa người kiểu đó. Cao Tân sau này đã có kinh nghiệm, không gọi điện thoại chỉ nhắn tin, nội dung không có gì ngoài “Cậu đang làm gì đó”, “Thịt hấp buổi trưa ngon lắm”, “Cậu mấy giờ thì xong việc” mấy câu tầm phào không dinh dưỡng, Cát Vi Dân đen mặt nhìn chằm chằm màn hình di động, muốn đem mấy cái tin này vào hộp thư rác, không biết vì sao lại có chút luyến tiếc.

Tan tầm về nhà, vừa vặn chìa khóa mở cửa liền thấy đầu Cao Tân lấp ló ngay sau cánh cửa, ánh mắt sáng rỡ lấp lánh hưng phấn, sau đó cả buổi tối liền dán sát sau lưng Cát Vi Dân, Cát Vi Dân vào phòng ngủ cậu ta cũng vào nhìn cậu thay quần áo, Cát Vi Dân đi nhà bếp cậu ta cũng theo vào nhìn cậu rửa thức ăn, ngay cả Cát Vi Dân đi WC cậu ta cũng theo đi vào, Cát Vi Dân không thể nhịn được nữa mà đẩy cậu ta ra ngoài, “Nước tiểu cậu cũng muốn nhìn sao?!”

Buổi sáng lúc cậu đi làm Cao Tân cũng không có thái độ bất thường gì, chỉ có lúc cậu ra cửa thì dặn một câu “Đi đường cẩn thận”. Nhưng có một hôm Cát Vi Dân xuống dưới lầu mới nhớ ra để quên đồ vội quay lại lấy, lúc mở cửa vào nhà thì thấy Cao Tân đứng trên ban công, khom lại thân hình cao to duỗi cổ nhìn xuống dưới lầu, Cát Vi Dân nhìn bộ dạng cậu ấy mà trong lòng ề ề. Thế là Cát Vi Dân cũng giống như bị lây bệnh mà lâu lâu cũng gửi vài tin nhắn vô vị như “Đã ăn cơm trưa chưa?” hay “Không cho phép uống bia trong tủ lạnh”.

– Thích thân thiết với chủ nhân, còn thích được chủ nhân tắm cho.

Đây là chuyện không cần bàn cãi, đậu hũ lớn ăn không được chứ đậu hũ nhỏ thì Cao Tân ăn đến sung sướng. Thừa dịp Cát Vi Dân nhặt rau rửa chén hai tay không rảnh mà mặt cười cười xấp tới gần, cố tình đưa cánh tay còn đeo băng bên kia ra trước mặt cậu để lừa gạt, trong khi đó bàn tay còn lại chộp tới, nhéo nhéo bên này cọ cọ bên kia vài chỗ, vừa trộm quan sát phản ứng của Cát Vi Dân, thấy cậu có vẻ như hoàn toàn không thèm để ý tới liền to gan thay đổi vuốt ve nhẹ nhàng, gọi lên một bên khoe miệng thành nụ cười như đã thực hiện được âm mưu, Cát Vi Dân đôi khi bị cậu ta quấy rầy đến không chịu được dứt khoát kéo cổ cậu ta cho một cái hôn nhẹ, đôi lúc nửa tiếng sống trong yên ổn, thế nhưng đầu lưỡi bình thường đều đã được một tác nay lại muốn thêm một thước cố tình chen vào, biến thành một nụ hôn sâu nóng bỏng khiến người ta hít thở không thông.

Đến chuyện tắm rửa, đối với Cao Tân mà nói mới chính là thời gian sung sướng để thực hiện các loại trêu chọc, Cát Vi Dân dùng bông tắm tắm cho cậu khiến cậu thoải mái đến nổi mắt cũng híp lại, miệng phát ra một vài tiếng kêu rất không hợp thời điểm, lại còn chỉ huy.

“Ưm ư... Đi xuống, xuống một chút nữa... Ần... Chỗ đó... Ừm... Chính là chỗ đó...”

Tay Cát Vi Dân dừng ở bộ phận đang ngẩng đầu nào đó, dữ tợn cười.

“Cậu xác định là chỗ này?”

Cao Tân nhắm mắt liên tục gật đầu

“Đúng, đúng rồi.”

Cát Vi Dân xiết chặt miếng bông tắm mạnh tay chà xuống.

“Oa

Tiểu, Tiểu Cát, gãy mất...”

“Đáng đời.”

– Còn ở lì trên giường không chịu xuống.

Sau mấy lần ý đồ dụ dỗ Cát Vi Dân cùng nằm trên giường lớn không thành, Cao Tân bắt đầu thực thi chiến dịch “núi không đến ta thì ta tìm đến núi”, Cát Vi Dân buổi tối nằm trên giường lò xo, Cao Tân vô cùng hờ hững mà cùng nằm chung, chiếc giường lò xo nhỏ hẹp lại phải chịu đựng hai người đàn ông to lớn, nằm thẳng người ngủ cũng không được. Cao Tân thật an phận, không động tay động chân gì, cứ như thế mà vịn mép giường hắc hắc cười, Cát Vi Dân nhẹ nhàng mắng cậu.

“Làm cái gì thế, chậ muốn chết, về giường của cậu mà ngủ.”

“Vậy cậu cũng lên ngủ cùng tớ nhé?”

“Đương nhiên không, tớ qua làm gì?”

“Vậy tớ cũng không đi.”

Cát Vi Dân phát điên, “Cậu bị điên hả, mắc gì phải chen chúc trên một chiếc giường làm gì?”

“Tớ muốn ngủ với cậu.”

“ ... ”

“Tớ không làm gì đâu, chỉ là muốn cùng ngủ với cậu thôi.”

“Cao Tân, tớ đếm tới ba, cậu mà không xuống, tớ liền... tự mình xuống ngủ dưới đất đó.”

Quen nhau lâu như vậy, Cát Vi Dân đã sớm hiểu rõ tính tình của tên hỗn đản nào đó. Nếu dọa đem cậu ta đẩy xuống, cậu ta thế nào cũng biết mình không nỡ mà tiếp tục mặt dày mày dạn dây dưa, nhưng nếu như cậu định ngủ dưới đất thì... Hừ hừ, người nào đó chắc chắn là không nỡ.

Quả nhiên liền thấy Cao Tân chậm rãi đứng dậy trở về giường mình, còn cẩn thận bước từng bước. Cát Vi Dân cách mạng thẳng lợi đặc ý âm thầm “yeah” một tiếng trong lòng, đáng tiếc quân địch ngày hôm sau lại khơi đồng tro tàn vững bước trở lại.

Ổng quần đã may xong, Cát Vi Dân cầm bịch đồ ăn mở cửa, quả nhiên liền rơi vào một cái ôm ấm áp, Cao Tân cắn cắn lỗ tai cậu vui vẻ nói.

“Haha, hôm nay mưa sừng sực, thật tốt!”

Cát Vi Dân không nói gì, quả nhiên cùng một phản ứng y hệt con chó lều lều dưới. Lúc ăn cơm tối Cát Vi Dân chăm chú nhìn Cao Tân đang cầm một miếng sườn gặm gặm cắn cắn, thở dài một cái.

“Chân tướng là đây.”

“Chân tướng gì cơ?”

“Tớ có cảm giác như đang nuôi chó.”

Cát Vi Dân nhìn nhìn Cát Vi Dân, lại nhìn chính mình.

“Chó... là nói tớ hả?”

Cát Vi Dân chống cằm gật gật đầu.

Cao Tân buông chén, như đang suy nghĩ gì đó.

“Tiểu Cát, hóa ra là cậu thích như vậy hả.”

“Tiểu Cát, cậu tiếp theo có phải là muốn tớ dùng đĩa ăn cho chó ngồi chồm hổm dưới đất ăn cơm, hơn nữa không được dùng tay, chỉ có thể dùng miệng ăn không?”

“ ... ”

“Sau đó sẽ ra lệnh cho tớ dùng bốn chân bò đi?”

“ ... ”

“Không cho tớ mặc quần áo, còn đeo dây xích chó cho tớ?”

“ ... ”

“Đi vệ sinh phải được cậu cho phép, chỉ có thể đi trước mặt cậu, còn phải giơ...”

“Chết tiệt, cậu đang nói cái quỷ gì đó!!!” Cát Vi Dân phát điên.

Cao Tân biểu tình có chút khó xử, “Tớ không nghĩ khẩu vị cậu lại nặng như thế. Nói thật là nếu làm đến mức đó thì có hơi khó, nhưng nếu cậu thích, tớ nhất định sẽ cố hết sức... Ui da!”

“Cao! Tân! Cậu đi chết đi!!!”

“Ui da, đừng đánh mà, Tiểu Cát... Ui da... Đừng đánh...”

Cát Vi Dân hôm sau lúc đi làm đi ngang qua hoa viên, lại nghe thấy có người hỏi một bác gái đang nuôi một chú chó cỡ bự.

“Chó nhà bác thật là ngoan nha, làm sao mà dạy được thế?”

“Cái này ấy hử, cũng không có gì đặc biệt, loài chó thì, lúc không nghe lời thì nhất định phải đánh, bằng không nó sẽ không biết quy củ là gì. Bất quá chỉ đánh không cũng không được, sau khi đánh rồi cũng phải cho chút an ủi, không thể để cho nó cảm thấy bản thân chịu ủy khuất, như vậy thì nó sẽ nghe lời thôi.”

“Haha, cái cách vừa đánh đòn vừa cho kẹo của bác thật không tệ nha!”

Ừ, có lý. Cát Vi Dân vừa vội vàng chạy đi vừa nghĩ, tối nay lại mua sườn, làm món sườn xào chua ngọt mà tên gốc kia thích ăn nhất vậy.

~*~*~*~

99. Chương 99: Phiên Ngoại 2: Trung Thu Năm Ấy

Cát Vi Dân từ sáng đã bắt đầu dọn dẹp phòng ốc. Chấn thương trên người Cao Tân đã gần như khỏi hẳn, mấy ngày nữa là đến ngày tháo vấp, Cát lão gia lên tiếng, nếu có thể ở nhà thì cứ nên ở yên trong nhà, không thể để ngay giờ phút này còn xảy ra vấn đề gì nữa, thế là kế hoạch Cát Vi Dân và Cao Tân cùng về Cát gia ăn trung thu bị hủy bỏ, ngược lại cả nhà Cát gia sẽ qua chỗ hai người ăn trung thu.

Cao Tân còn hồi hộp hơn cả Cát Vi Dân, vung tiền mua cả một thùng đồ trang trí. Không thể không nói Cao Tân những lúc chưa lên cơn động kinh thì vẫn là còn có chút phẩm vị, trong phòng khách nho nhỏ treo bức tranh Hằng Nga bằng trúc, bốn góc là đèn ***g đồ bằng vải thật to, ở trên bàn còn đặt vài chiếc đèn bát giác cung đình thanh nhả lại tinh xảo, thật sự rất có không khí ngày trung thu. Đáng tiếc người này trong đầu có một chỗ bị động kinh, Cát Vi Dân nhìn dưới đáy thùng là chiếc đèn ***g đồ chơi siêu nhân Gao còn có thể phát ra tiếng nhạc, khóe miệng run rẩy một chút, cuối cùng không chút lưu tình mà nhét nó xuống dưới sofa.

Cả nhà Cát gia buổi chiều thì tới nơi, mẹ Cát vừa vào cửa liền đi thẳng xuống bếp, đem bốn người đàn ông bao gồm cả Cát Vi Dân đuổi ra phòng khách.

“Đừng để tôi thêm phiền, đều ra ngoài cả đi.”

Cát Vi Dân bị bắt gánh vác cương vị chủ nhà, ngồi thờ trong phòng khách cũng không biết phải làm gì, nhưng thật ra Cao Tân lại rất ra dáng chủ nhà, mời cha Cát ngồi xem tivi, rồi lại đỡ Cát lão gia ra ban công chơi đánh cờ, lâu lâu còn chạy vào bếp ăn cần hỏi.

“Mẹ, mẹ có khát không, con rót cho mẹ ly trà nhé.”

Rồi thì chạy lên phòng khách chỉnh chỉnh quạt một chút.

“Ba, vậy có lạnh lắm không?”

Cuối cùng lại vui vẻ chạy ra ban công, “Ông nội, hai ta lại tiếp tục đi, lúc này ông đi ở đây a, không được hối hận.”

Đồng thời còn không quên quan tâm Cát Vi Dân.

“Tiểu Cát, cậu về phòng nghỉ ngơi chút đi, ở đây có tớ là được.”

Lại quay sang giải thích với mọi người, “Hôm qua cậu ấy phải tăng ca, sáng nay lại dọn dẹp phòng, còn chăm sóc cho con, chắc là mệt lắm rồi.”

Người nhà Cát gia đau lòng bảo bối nhà mình mà hồi cậu nhanh về phòng nghỉ. Cát Vi Dân nằm trên giường nhìn trần nhà chớp chớp mắt, sao có cảm giác như mình mới là người bệnh nhỉ?

Bữa cơm vô cùng náo nhiệt, vừa có món ngon lại còn có bánh trung thu, tiệc tùng trò chuyện, lúc người nhà Cát gia rời đi đã là hơn chín giờ. Địa vị Cao Tân trong lòng người nhà Cát gia rõ ràng lại được nâng lên thêm một bậc, lúc Cát Vi Dân tiễn mọi người Cát lão gia còn không tiếc lời khen ngợi.

“Thằng bé kia quả là hiếm thấy.”

Sau đó hai người lại ở bên nhau. Cũng không xuống lầu, một người cầm lon bia đứng ngoài ban công ngắm tranh, nghe tiếng bọn nhỏ dưới lầu cười đùa hi hi ha ha, thỉnh thoảng xen vào tiếng chó sủa vang dội. Cát Vi Dân dùng cùi chỏ chọc chọc Cao Tân.

“Nè, cậu hôm nay thật sự là ra sức lấy lòng mọi người nha.”

Cao Tân thần nhiên trả lời, “Không phải là lấy lòng, mọi người đều là người nhà rất quan trọng, cho nên tớ sẽ đối tốt với họ.”

Mặt Cát Vi Dân lập tức đỏ bừng, có chút không tự nhiên mà ngẩng đầu nhìn vầng trăng vàng vạc trên trời.

“Hừ, vừa mới được làm con nuôi, đã coi mình như người một nhà rồi.”

“Tớ đã sớm xem mình như người trong nhà.”

Cao Tân bỗng nhiên quay đầu, “Tiểu Cát, cậu còn nhớ trung thu hồi năm hai không?”

Khóe miệng Cát Vi Dân cong cong, “Sao lại không nhớ, cậu thắng rất “ngoạn mục” đó thôi.”

Không biết là truyền thống được lưu truyền từ hồi nào, hàng năm vào tết trung thu hội sinh viên sẽ thắp một cây nến trong thùng nước, làm thành một vệt sáng như ánh trăng trên mặt cỏ để tạo không khí. Trường của Cát Vi Dân lại làm lớn hơn nữa, chẳng biết từ lúc nào mà biến thành cuộc thi thùng nước, khoa nào cũng vắt óc nghĩ cách vẽ thêm chút họa tiết lên, có khoa vẽ hình những nhân vật hoạt hình đáng yêu, từ xa nhìn lại sẽ thấy hình chú chim cánh cụt và chú thỏ lung linh, có khoa lại đem ống nước của thùng nước cả ba năm ráp lại thành hình tòa thành. Năm đó tiệc trung thu trong khoa bọn họ hấp dẫn toàn bộ ánh mắt các giáo sư, Cao Tân đem những chai plastic bỏ đi trong kí túc xá gom lại, từ rất xa đã nhìn thấy một cái thùng to cao cỡ nửa người phát ra ánh sáng kì dị, làm cho khoa bọn họ trở nên nổi bật nhất. Chỉ là lúc Cao Tân khiêng thùng về thì không ai vui vẻ cùng tên này đi, quả thật rất dọa người.

“Không phải lần đó, là trung thu kìa.”

“Lần đó là tiệc trung thu mà.”

Cao Tân thở dài, “Tiểu Cát, cậu thật sự không nhớ sao?”

Trung thu năm đó cũng là ngày cuối tuần. Bởi vì không ít bạn cùng phòng về nhà nên tiệc trung thu được dời lên thứ năm. Cao Tân nhớ rõ đêm đó khi mọi người đang thắp đèn khắp nơi, Cát Vi Dân lơ đãng hỏi.

“Nè, trung thu cậu có kế hoạch gì không?”

“Làm thêm thôi, ở nhà hàng. Còn phải tặng bánh cho những khách hàng đã đủ chỉ tiêu, trước đó phải đến nhà hàng chuẩn bị trước nữa.”

“Mẹ cậu lại ra ngoài đi công tác rồi sao?”

“Không phải, chỉ là nhà tớ không ăn trung thu thôi. Nhà cậu chắc hẳn là rất nhộn nhịp nhỉ, cả nhà đông con cháu vậy mà.”

Thiếu niên bên cạnh hơi cúi đầu, ánh lửa chiếu thành ánh đỏ lên một bên gương mặt xinh đẹp, hàng lông mi thật dài lấp lánh, cậu yên lặng một hồi, bỗng nói.

“Bánh trung thu hôm đó, cậu chưa lại một cái.”

Cao Tân không rõ ý, nhưng vẫn gật đầu, “Được.”

Hôm sau trung thu, hai người như thường lệ đến sau sườn núi ăn cơm trưa, Cát Vi Dân bỗng nhiên giơ tay về phía Cao Tân.

“Bánh trung thu.”

Cậu đem chiếc bánh trung thu được gói thật đẹp đưa cho Cát Vi Dân, sau đó trong lòng bàn tay cảm thấy hơi nặng, phát hiện trong tay là một cái bánh trung thu khác, là một góc cắt từ một chiếc bánh trung thu nhân đậu xanh lớn, Cát Vi Dân mở to đôi mắt đen lấy nhìn cậu, bên trong còn có ý cười nhấp nháy.

“Cho cậu. Đây là thói quen ở nhà tớ, lúc trước nếu có người trong nhà phải đi công tác đúng ngày này thì sẽ phần lại một góc bánh trung thu, người đó cũng sẽ mang một cái bánh trung thu chỗ đi công tác về, rồi đổi với nhau ăn, cũng giống như là được cùng nhau ăn trung thu vậy.”

Cậu đã hoàn toàn quên mất phản ứng lúc đó của mình thế nào, trong đầu chỉ còn ba chữ “người trong nhà” nhảy nhót. Hí hí hí Tiểu Cát gọi cậu là “người trong nhà” nha... Người trong nhà, hí hí hí.

Cho nên từ rất lâu về trước, cậu và Cát Vi Dân, đã thành người nhà rồi.

Người bên cạnh vẫn đang cắn nĩa ăn bánh trung thu không phục nhìn cậu.

“Nhớ rõ chuyện gì chứ?”

Quả nhiên không nhớ mà. Quên đi, cậu nhớ là được. Hiện tại còn chuyện quan trọng hơn phải làm. Cao Tân sắp tới, cắn lấy cái nĩa trong miệng cậu.

“Không có gì.”

“Này! Đừng có vừa đến trăng tròn là lại động dục, tên sắc lang này... Ừm... Ừ... Đừng... Ừm...”

Cậu còn nhớ, trung thu năm ấy, trăng cũng sáng thế này.

~*~*~*

~Đạo này bận tối tăm mặt mũi, cứ tự nhủ bữa nào ráng một chút làm cho xong TNNN luôn, mà cứ về đến nhà là đã hơn 9h, ngủ bao nhiêu cũng không thấy đủ ORZ Sao làm người lớn lại khổ thế này T_____T

100. Chương 100: Phiên Ngoại 3: Kế Hoạch Tác Chiến Noel (1)

Mùa đông giá rét, cảm xúc từ đầu ngón tay nóng ẩm khô ráp chạy trên da thịt trần trụi càng thêm rõ ràng.

Từ mắt cá chân dọc theo bắp chân nhỏ chạy lên trên, thoáng dừng một chút tại đầu gối, tiếp tục một đường chạy đến đùi, cuối cùng dừng lại ở rốn. Rồi đầu ngón tay lại tiếp tục chạy nhảy, vuốt ve đường cong thân thể, theo cánh tay, đến bên gáy, đến xương quai xanh, vuốt ve ngực rồi lại chạy xuống dưới, vẫn là dừng ở rốn. Có lẽ là do quanh năm suốt tháng không bị phơi ngoài nắng, bình thường vẫn luôn được giấu dưới lớp quần áo mà da thịt nơi đây nhạy cảm hơn, Cát Vi Dân cuối cùng nhịn không được nhẹ giọng bật cười, còn kéo theo một chút gì đó như tiếng rên, cậu nghe thấy một tiếng nuốt nước miếng vang lên gần chỗ bụng mình.

Cát Vi Dân đùa dai mà vươn tay kéo kéo mái tóc ngắn ngắn trên chiếc đầu đang chôn ở nơi nào đó kia.

“Ui da, đau... Tiểu Cát~~”

“Biết đau thì tập trung một chút cho tớ.”

Chiếc nút cuối cùng trên áo sơ mi cũng đã được cài lại, Cát Vi Dân miễn cưỡng mà giơ tay lên cao, để Cao Tân dễ dàng tròng áo lông vào.

Đúng vậy, Cát đại gia hiện tại chính là đang hưởng thụ cuộc sống hủ bại cơm dâng tận miệng, Cát Vi Dân ở nhà mình dù được cưng chiều thế nào thì vẫn chưa từng được hưởng đãi ngộ sung sướng như thế này. Bất

quá hiện giờ có người tình nguyện cung cấp, cậu cũng không có ý kiến gì. Cao Tân vừa sửa cổ áo cho cậu vừa than thở.

“Kì thật nếu không xuống giường thì không mặc quần áo cũng không sao mà...”

Cát Vi Dân yếu ớt duỗi chân, nghe thấy liền trừng mắt.

“Để tiện cho cậu lại đến một lần sao? Cậu nghĩ xem tớ ngay cả quần áo cũng mặc không được là do tên khốn nào làm hại hả?”

Cuối cùng cũng sửa sang quần áo chỉnh chu, Cao Tân “hắc hắc” cười hai tiếng, hiển nhiên vô cùng hài lòng với thành quả lao động đêm qua của mình, không hề có chút ăn năn hối cải, cậu chu miệng hôn một cái thật kêu lên trán Cát Vi Dân.

“Dậy không được thì cứ nằm, không sao. Tớ ra ngoài chuẩn bị bữa sáng nha.”

Tên chương mắt cuối cùng cũng biến đi, Cát Vi Dân lúc này mới có thời gian nhìn phòng một chút, sàn nhà trải thảm nhung, trên trần là bức phù điêu hình các thiên sứ, giấy dán tường màu vàng kim nhạt vẽ phong cảnh điền viên, trước rèm cửa dài sát đất là vài chậu cát cánh đang nở rộ. Ừm, cậu hiện giờ đang ngồi trên chiếc giường đôi siêu lớn trong phòng khách sạn nhà Cao Tân. Hai người cùng nhau thức dậy trong phòng khách sạn, chuyện này vốn là chuyện rất quen thuộc hồi năm ba đại học, hiện giờ sau ba năm quen nhau thì lại trở thành một chuyện khá mới lạ. Cát Vi Dân nghiêng đầu, chiếc đồng hồ điện tử ở đầu giường hiển thị bây giờ là chín giờ sáng ngày 26 tháng 12.

Ngày 26 tháng 12 sao... Bất tri bất giác cả hai đã ở bên nhau được gần nửa năm, cũng bất tri bất giác đã là Noel lần thứ ba của hai người.

Cao Tân mấy tháng trước vẫn còn trong thời gian dưỡng bệnh, Cát Vi Dân chỉ nghĩ là chuyển từ phòng bệnh về nhà, không có cảm giác gì đặc biệt, mãi đến khi vết thương của Cao Tân hoàn toàn bình phục rồi, cậu mới bắt đầu thật sự cảm giác được cuộc sống chung của hai người.

Buổi sáng sẽ có người ngồi đối diện mình cùng nhau ăn sáng, lúc đi làm sẽ bắt đầu phân tâm suy nghĩ những chuyện mà khi sống một mình chưa từng nghĩ đến, như chuyện chăn mền đã bỏ vào máy giặt rồi, không biết cậu ấy có nhớ mà lấy ra phơi không? Dép đi trong nhà đã sắp hư, phải nhớ mua hai đôi mới về trước khi tên kia đi mua, bằng không cậu ta nhất định sẽ ôm về đôi dép lê hình con thỏ hôm trước đi dạo phố lọt vào mắt xanh cậu ta. Cơm tối làm món gì nhỉ, hôm qua đã nấu sườn rồi, vậy hôm nay làm gà đi, bất quá người nào đó suốt ngày cứ than vãn đòi ăn cá tuyết.

Chạng vạng tan tằm hai người lại cùng nhau đi siêu thị, về đến nhà soạn đồ ra lại phát hiện rất nhiều thứ không cần thiết, ví dụ như cặp ly tình nhân, hai bộ áo ngủ, cùng đủ loại bao cao su muôn màu muôn vị. Buổi tối thời tiết tốt sẽ ra ngoài đi dạo, Cao Tân thì cứ gọi mèo chọc chó, đuổi theo mấy con thú cưng trong khu, nhưng cuối cùng bị mấy con chó to dùng lông dài rượt đến bỏ chạy thì luôn là Cát Vi Dân. Ban đêm trên chiếc giường không lớn lắm mà mười ngón giao triền ân ái, cuối cùng ôm nhau ngủ.

Những chuyện vặt vãnh ở nhà như vậy cứ chồng chất chồng chất lên, dần dần cũng có cảm giác cuộc sống của vợ chồng son. Lúc trước thời đi học từng cùng nhau mơ màng về tương lai được ở bên nhau, nào biết rằng là chỉ toàn những chuyện lông gà vỏ tỏi thế này, cứ vụn vặt như thế mà dường như có thể trôi qua cả đời.

Nếu đã sống chung thì nên cố gắng thực hiện những chuyện như những đôi sống chung khác, ví dụ như làm vài chuyện tăng thêm kích thích trong cuộc sống bình đạm lão phu phu. Vì vậy một ngày cuối tháng 12 nọ, Cát Vi Dân xem lịch trên chiếc đồng hồ nhỏ nhỏ trước ngực, Cát Vi Dân quyết định làm một chuyện bất ngờ để kỉ niệm Noel lần thứ ba hai người ở bên nhau, bởi vì là ngày Giáng Sinh (X'mas), nên kế hoạch lần này được đặt tên là “X Projet Cao Tân”.

~*~*~*~

101. Chương 101: Phiên Ngoại 3: Kế Hoạch Lễ Noel (2)

Thời đại học, Cát Vi Dân vốn không cảm thấy lễ Giáng Sinh là một ngày lễ quan trọng. Là một gia đình truyền thống giai cấp công nhân, người nhà họ Cát chưa từng trang trí cây thông Noel trong phòng khách này nọ, Cát Vi Dân nhớ lại lúc học trung học, Giáng Sinh cũng chỉ là một dịp để các học sinh ngụp lặn trong đồng bài tập tìm thấy chút náo nhiệt trong tiết tiếng Anh. Nguyên nhân Giáng Sinh lại trở thành một ngày đặc biệt, hoàn toàn là vì một câu nói của Cao Tân hồi năm nhất, “Chúng ta khác với những người khác, Giáng Sinh vẫn là muốn ăn mừng một chút.”

Thành phố nơi Cát Vi Dân sống từ đầu tháng 12 đã bắt đầu trở nên nhộn nhịp hẳn lên, mới đầu tháng, các trung tâm mua sắm lớn đã giăng bảng quảng cáo “Giá đặc biệt cho lễ Giáng Sinh”, trong số đó có cả Cao Tân, vừa vào giữa tháng thì những thương nhân đã nóng lòng dựng lên cây thông Noel khổng lồ cùng cỗ xe ông già Noel trượt tuyết với dàn đèn lấp lánh, khắp phố phường nơi nơi vang vọng tiếng nhạc Jingle Bell, những nhà hàng lớn cũng chuẩn bị cho ra mắt thực đơn “Các món ăn đặc biệt cho ngày Giáng Sinh”, những nhà buôn bán khôn khéo đã sớm lên kế hoạch đủ loại lãng mạn cho các cặp tình nhân, nào là cùng nhau ăn một bữa tối Giáng Sinh lãng mạn, cùng đi xem phim, mua một bó hoa hồng, đội nón Noel đỏ đến giáo đường nghe tiếng chuông ngân vang. Cát Vi Dân tưởng tượng một chút cảnh hai ông chú anh anh em em mà ăn bữa tối dưới ánh nến, bên cạnh là cây thông Noel dưới chân để quà Giáng Sinh, cả người bỗng nổi da gà hết cả lên.

Ừm, không được, kế hoạch tác chiến lễ Noel đổi sang phương án khác.

Trong khi Cát Vi Dân bí mật tác chiến trong lặng lẽ, Cao Tân hiển nhiên cũng không được rảnh rỗi. Tuy rằng buôn bán dịp Giáng Sinh bận rộn đến xuất quỷ nhập thần, nhưng nhìn bộ dạng Cao Tân lâu lâu lại nhìn mình rồi cười một cách bí hiểm thì đã đoán được, cậu ấy đang tích cực chuẩn bị cho lễ Giáng Sinh của hai người.

Lễ Giáng Sinh thứ 3 cả hai ở bên nhau, đối với Cát Vi Dân hay Cao Tân đều mang ý nghĩa đặc biệt.

Cho nên trước đêm đó Cao Tân có chút không tự nhiên mà chạy đến hỏi Cát Vi Dân ngày mai có thể tan tầm đúng giờ không, Cát Vi Dân lại không chút do dự mà gật gật đầu, nói.

“Ngày mai tớ sẽ xong việc sớm một chút, cậu lái xe đến xxx đón tớ nhé.”

“A, Tiểu Cát, sao cậu lại biết tớ định lái xe đi đón, cậu đoán được chúng ta sẽ đi ăn ngoài rồi sao?”

Cát Vi Dân nhướng mắt, vô nghĩa, không phải Giáng Sinh năm nào cậu cũng lười tớ đến mấy chỗ ăn chơi kì quái sao.

Thời khắc quyết chuyển cuối cùng đã đến. Sự thật chứng minh, hành vi của Cao Tân tuy là dễ dàng nhìn thấu, suy nghĩ vòng vòng lại từ trước đến nay khiến người ta mãi vẫn không đoán được. Hôm sau buổi chiều sau khi tan việc, ngồi trong xe Cao Tân chạy 30 đến nơi, Cát Vi Dân lại bất lực cúi đầu.

Đây là phòng trên cùng của khách sạn cao nhất trong thành phố, Cát Vi Dân nhìn những ngã tư đường nối tiếp với từng tòa nhà qua cửa kính trong suốt, đen mặt hết.

“Cậu tưởng hôm nay là tiết Trùng Cửu hả?”

Vốn là theo nguyên tắc chiến đấu “địch không động ta động, địch động ta sẽ không động” nhìn Cao Tân ra chiêu, Cát Vi Dân cũng dễ tùy cậu ấy mang mình đến điểm hẹn. Chỉ là không thể tưởng tượng được điểm hẹn lại là nơi quỷ dị thế này. Giáng Sinh đầu tiên đi lên núi, Giáng Sinh thứ hai lên sườn núi, năm nay là cao ốc, cũng không phải tiết Trùng Cửu, vì sao mỗi lần đều phải đi đến mấy chỗ cao chứ haaaaaaa. Hơn nữa cơm vẫn chưa ăn đã chạy đến khách sạn đặt phòng, nếu muốn làm thì làm ở nhà là được rồi, làm gì phải chạy ra ngoài tốn tiền thế này chứ. Câu cuối cùng Cát Vi Dân thật sự không có mặt mũi nào nói ra.

Cao Tân dè dặt nhìn cậu một cái.

“Cậu không thích hả? Tớ cứ tưởng cậu rất thích ngắm cảnh đêm mà.”

Cát Vi Dân đi qua nắm tay cậu, chiếc nhẫn trên ngón tay nằm trong lòng bàn tay ấm áp.

“Tớ thích chứ, cảnh đêm ngày Giáng Sinh năm đó thật sự rất khó quên.”

Ánh đèn lấp lánh, đèn xe lưu động, như dải ngân hà đang sáng rực rỡ dưới chân, quả thật là cảnh đêm đẹp đến khiến lòng người khó quên, nhưng chuyện thật sự không thể quên được, thật ra là một người ngày đó đứng bên cậu với ánh mắt sáng trong hơn cả các vì sao làm rung động lòng người, khóe miệng cong cong nói “Lễ Giáng Sinh vui vẻ”.

Cao Tân dường như cũng nhớ lại gì đó, nhẹ nhàng cười, nắm lấy tay Cát Vi Dân, dùng sức siết chặt tay cậu. Hai người đắm chìm trong bầu không khí ấm áp này một lúc, Cát Vi Dân cuối cùng nhịn không được ho nhẹ một tiếng.

“Bất quá, bây giờ chúng ta làm gì đây?”

Bên ngoài trời vẫn còn sáng, chẳng lẽ phải ngủ gật ngồi ở đây chờ đến khi trời tối?

Cao Tân hiếm thấy mà đỏ mặt, xấu hổ nhìn cậu một cái, Cát Vi Dân cả người sát khí mà nắm chặt nắm đấm.

Nếu Cao Tân dám nói chúng ta trước lần giường ăn mừng đi hay trực tiếp bỏ nhào tới, cậu nhất định đem tên này cùng quà cho cậu ta đá sang thế giới bên kia luôn.

~*~*~*

~SG nóng quá không ngủ được uống cả tám chục lít nước vẫn không hết khát đành mò lên post chương mới hì hì :”>

102. Chương 102: Phiên Ngoại 3: Kế Hoạch Tác Chiến Noel (3)

Cao Tân mặt đỏ bừng, lắp bắp nói.

“Cái đó... Nếu cậu không chê...”

“Cái gì?”

“Tớ định mời cậu ăn thử một chút bánh Giáng Sinh tớ làm.”

Cát Vi Dân mở to mắt nhìn cậu, cảm muốn rớt xuống đất luôn.

“Cậu nói bánh ngọt cậu tự làm?”

Không phải cậu ngạc nhiên, mà là mấy tháng nay ở chung, Cát Vi Dân đã sâu sắc cảm nhận được trình độ nấu ăn khủng bố của Cao Tân. Tuy rằng Cao Tân năm đó quả quyết rằng nếu Cát Vi Dân đi học nấu ăn thì không chừng không làm cháy nhà bếp cũng sẽ chặt trúng tay, nhưng Cát thiếu gia chân tay vụng về sau ba năm rèn luyện đã có thể nấu được một bàn mỹ vị, ngược lại chính Cao Tân mới xứng danh sát thủ nhà bếp. Tự khoe rằng ba năm xuống bếp kinh nghiệm đầy mình, thế nhưng thành quả lại vô cùng thảm, ngay cả làm món trứng chiên cà chua thôi cũng khiến phòng bếp trở thành hiện trường án mạng, bản thân đồ ăn chính là thi thể được mang ra từ hiện trường. Cát Vi Dân cảm thấy một người có thể nấu được đến trình độ này thì chỉ có thể dùng từ thiên phú để hình dung.

Bất Cao Tân làm một cái bánh ngọt bình thường nhất thôi, cũng đã là chuyện vô cùng gian nan rồi.

Biểu tình của Cao Tân lúc này làm Cát Vi Dân nhớ đến hồi trung học, không biết Cao Tân đập phải vận cứt chó nào mà môn tiếng Anh từ trước đến giờ điểm toàn ở hàng đơn vị, lần này lại đậu đến 60 điểm, thế là cậu chàng cố ý cầm tập để lộ phần điểm bài thi ra, rõ ràng đắc ý vô cùng lại cố gắng kìm nén để mình không có vẻ khoe khoang quá.

“Khụ khụ... Nướng không được tốt lắm, nhưng mà... tớ cũng có đặt vài món khác của khách sạn, cậu nếm thử một chút là được rồi.”

Cát Vi Dân cứ trừng to mắt vậy mà gật đầu.

Chẳng bao lâu sau một xe thức ăn đầy ắp được đẩy vào. Hai tầng ở dưới để đầy đồ ăn, hương thơm mê người tỏa ra, nhưng nổi bật nhất vẫn là chiếc bánh ngọt thật to đặt trong khay ở tầng trên cùng. Cát Vi Dân đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống tệ nhất theo từng nhịp xe đẩy tới, cảm thấy cùng lắm cũng chỉ giống bánh kem bị người khổng lồ trong Harry Potter đặt mộng ngồi xuống, một khối đen xì lồi lõm, nghĩ thế nên cậu cảm thấy chiếc bánh này cũng không đến nỗi nào, hình tròn như bình thường, trên mặt được trét một lớp kem bơ trắng bóc, trên đó dùng chocolate viết dòng chữ “Giáng Sinh vui vẻ” xiên xiên vẹo vẹo, nhưng đúng là so với chữ Cao Tân dùng bút máy viết ra cũng không khác mấy, không thể yêu cầu quá cao được. Vòng viền hoa trên bánh ngọt cũng khá đẹp, chắc là để bánh nhìn không quá đơn điệu mà trên mặt còn được để thêm vài quả ô mai đỏ au.

Nói tóm lại, cũng không khác bánh bán bên ngoài là mấy. Cát Vi Dân hồ nghi nhướn nhướn mắt.

“Thật là cậu làm sao?”

Cao Tân có chút chột dạ cười “hắc hắc” hai tiếng.

“Cái đó, đường viền hoa học mãi không được nên cuối cùng là thầy giáo nắm tay tớ nặn, những cái khác toàn bộ đều do tớ tự làm, thật đó, tớ thề!”

Cát Vi Dân cúi mắt nhìn chiếc bánh kem Giáng Sinh đơn giản, hỏi.

“Này, cậu chuẩn bị trong bao lâu?”

Cao Tân có chút ngượng ngùng sờ sờ đầu.

“Mất mấy tháng, tớ ngốc lắm, học mãi không được, ngay cả cái bánh này cũng là thành phẩm làm mấy lần mới được...”

Cát Vi Dân cong cong khóe miệng.

“Đúng là rất ngốc.”

Rõ ràng tùy tiện mua một cái là được. Cậu vươn tay quệt chút bơ trên mặt bánh bỏ vào miệng.

“Ừm, không tồi.”

Mặt Cao Tân vốn đã hơi ửng hồng giờ càng đỏ hơn.

“Thật, thật sao?”

“Không tin thì cậu thử xem.”

Trời còn chưa tối, nhưng cả hai vẫn châm nến, cắt bánh ngọt ăn. Kì thật hương vị cũng không phải rất ngon, bánh nướng quá khét, sốt chocolate phủ không đều chỗ nhiều chỗ ít, nhưng Cát Vi Dân vẫn rất nể mặt mà bỏ bụng hết sạch. Không biết vì sao, tưởng tượng Cao Tân cả người to cao thể này lại tỉ mỉ đứng nặn kem hình hoa, trên chóp mũi còn dính chút kem, Cát Vi Dân đã cảm thấy chiếc bánh Giáng Sinh này thật sự là rất ngon, ít nhất là đủ ngọt.

Có bánh ngọt làm nền, bữa tiệc lớn đặc biệt cho Giáng Sinh của khách sạn lại càng trở nên ngon miệng gấp bội. Đến lúc toàn bộ chén đĩa đã được cần quét sạch sẽ, mặt trời đã hoàn toàn lặn mất. Cát Vi Dân cùng Cao Tân nắm tay nhau đứng trước cửa sổ sát đất, toàn bộ thành phố dường như được nhấn chìm trong biển đèn, dưới nền trời đêm xanh thẫm, ánh sáng rực rỡ mê ly.

Bụp.

Bụp bụp.

Công viên bên bờ sông bắt đầu đốt pháo hoa mừng lễ Giáng Sinh, từ tầng cao nhất của khách sạn nhìn ra khá gần, pháo hoa trên trời từng đóa từng đóa xanh đỏ dường như đang nổ rộ dưới chân, chiếu sáng cả công viên rộng lớn.

Cao Tân vẻ mặt mang chút đắc ý rất trẻ con như mọi khi.

“Sao, có phải rất đẹp đúng không?”

“Ừ, thật tuyệt.”

Bụp bụp, là một cái pháo hoa hình trái tim nở ra, ánh sáng đỏ làm cả phòng khách tối om nhuộm thành một màu hồng nhàn nhạt. Cát Vi Dân quay đầu đi, đối diện gương mặt Cao Tân đúng lúc quay sang, hai người lặng lẽ kề sát, mãi đến khi đôi môi dán lại một chỗ, cả hai cùng nhẹ giọng nói...

~*~*~*~

103. Chương 103: Phiên Ngoại 3: Kế Hoạch Tác Chiến Noel (4)

Bụp bụp, bụp bụp, trên bầu trời đêm pháo hoa vẫn nở ra rực rỡ, vô vàn sắc màu, đỏ, tím hay là vàng? Cát Vi Dân đã không còn biết nữa, đôi mắt nhắm chặt chỉ còn có thể mơ hồ cảm giác được, ánh sáng bên ngoài chột bùng lên lại chột tắt. Đầu lưỡi ẩm áp trượt vào, vừa như quấy đảo trong cổ họng, cuối cùng lại như tơ mềm mà đặt lên, cuốn lấy đầu lưỡi mình, cướp đi toàn bộ những ngọt ngào cùng không khí. Đáy lồng ngực nổ oanh một tiếng, dường như còn rực rỡ hơn pháo hoa ngoài kia, Cát Vi Dân thuận theo quỹ xoáy, để người nằm bên trên mình tiếp tục tàn sát bữa bãi trong miệng mình, ngón tay lạnh lạnh đem áo khoác của mình từng nút từng nút cởi ra, kéo nó ném sang một bên.

Bên tai truyền đến tiếng quần áo sột soạt rơi xuống đất. Bàn tay đang kéo cao áo lông Cát Vi Dân dừng lại, bên tai truyền đến tiếng cười.

“Đây... là quà Giáng Sinh của tớ?”

Cát Vi Dân nghi hoặc “Ừm” một tiếng, mở to mắt. Trên chiếc áo lông cao cổ màu trắng là một dây đeo màu đỏ được thắt tinh tế thành hình nơ bướm. Con người sâu thẳm của Cao Tân ngay tức khắc nổi lên một tầng lốc xoáy, một bên khóe miệng nhếch lên cười đến tà mị.

“Vậy tớ không khách khí đâu.”

Xoạt, dây vừa kéo, chiếc nơ bướm liền lạch cạch rơi xuống thảm. Ngu ngốc... Không phải như cậu nghĩ, Cát Vi Dân còn chưa kịp phản bác, dây đã được kéo ra, áo lông bị dùng sức lột xuống, rơi sang một bên, ngay sau đó đầu Cao Tân liền áp xuống, bắt đầu dùng lưỡi cùn răng nanh cỡi từng cúc từng cúc áo trong của cậu. Cảm giác ẩm ướt lại mềm mại cách áo sơ mi truyền tới, Cát Vi Dân khó nhịn mà ngâm ra tiếng, hoàn toàn từ bỏ ý định biện bạch.

Thật vất vả đến lúc toàn bộ nút áo được cởi ra, chiếc lưỡi ẩm nóng vẫn còn tàn sát khắp người, từ gáy đến xương quai xanh, lại xuống trước ngực, liếm, mút, cắn, dùng tất cả các chiêu thức, nhiệt độ huyết mạch không ngừng sôi, càng lúc càng khó chịu, từng tế bào đều kêu gào vẫn không đủ, vẫn chưa đủ. Cát Vi Dân khổ sở mà hít thở.

Giống như hiểu được cảm giác của cậu, đầu lưỡi cuối cùng chậm rãi dời xuống, dừng trên quần lót của cậu, răng nanh phối hợp cùng đầu lưỡi chậm rãi cỡi bỏ nút quần, kéo khóa kéo, sau đó lại cắn quần lót cậu chậm rãi kéo xuống, thỉnh thoảng còn vươn đầu lưỡi ở nơi chết người kia mà liếm láp.

“Àn a...”

Tên biến thái! Cát Vi Dân đạp hai chân, muốn đá văng cái đầu đáng giận kia, ngược lại lại khiến quần bị kéo xuống nhanh hơn. Lúc bộ vị đã sắp cứng rắn bị ngâm vào, cú đá của Cát Vi Dân đã không còn chút sức lực, ưm hừ... này... dừng... biến thái.

Đầu lưỡi lại đánh một vòng chuyển đi lên, phần đỉnh thỉnh thoảng bị nghịch ngợm đùa bỡn, đã không còn rõ cảm giác thấm ướt là do đầu lưỡi ẩm nóng của người kia hay là do chính mình không ngừng rỉ ra dịch. Từ tiếng rên rỉ nhịn không được thoát ra trong cổ họng cho đến làn da đã ửng hồng cùng bộ vị càng lúc càng sưng lớn kia, tất cả đều biểu đạt một cảm giác duy nhất: thoải mái, còn muốn thoải mái hơn nữa.

Vỗ về dưới hạ thân chột dừng lại, Cát Vi Dân bắt mắt nhú mày, lời oán giận còn chưa kịp nói ra, môi đã bị chặn lại, hương vị tanh chất tràn ra trong cổ họng, Cát Vi Dân mặt mày càng nhăn lại hơn, cái thứ này,

khó ăn đến thế. Tiếp theo đầu lưỡi mạnh mẽ nóng bỏng quần lấy khiến cậu đem chuyện này quăng ra sau đầu, nhiệt độ lần thứ hai tăng lên, ngón tay thật cẩn thận đâm vào phía sau mang đến cảm giác hoàn toàn bất đồng với phía trước.

Đến lúc thân thể đã mềm nhũn, lại bị bắt đứng lên, thân thể dán trên mặt đất bằng kính, bầu trời đêm tối đen khiến cho mặt kính trở thành một tấm gương thật lớn, tình huống chiếu rọi hai bóng người quần lấy nhau.

Cát Vi Dân nhìn khoe mắt mình đỏ ửng trong gương, gian nan kháng nghị.

“Này!”

“Sao?” Đầu Cao Tân tiến tới gối lên vai cậu, gương mặt vừa mang chút cứng chiều lại có phần vô tội, quay đầu cắn cắn lỗ tai cậu. Cát Vi Dân toàn thân đều run rẩy, thất lực đã muốn nhũn ra đúng lúc này lại bị cố định.

Pháo hoa ngoài cửa sổ vẫn đang nổ rộ, bụp—, một quả pháo lão đảo bay lên bầu trời đêm, vật kia vừa nóng lại vừa cứng một tắc lại một tắc chen vào cơ thể cậu, đoàn—, trong khoảnh khắc pháo hoa bùng nổ, Cát Vi Dân cảm giác như thân thể của mình cũng nổ mạnh.

Thất lực bị giữ lấy từng chút từng chút lay động, cảnh đêm lấp lánh ngoài cửa sổ hiện ra trước mặt chợt xa chợt gần, khiến người mê muội. Cát Vi Dân lắc lắc đầu đầy mồ hôi, lấy lại bình tĩnh, nhìn xuống mặt kính lại thấy đôi mắt Cao Tân so với ánh đèn sáng chói hơn đang nhìn chính mình, mặt Cát Vi Dân nóng cháy, cúi đầu...

Càng không xong là, nơi đó của bản thân bị nắm trong tay, nhẹ nhàng xoa nắn an ủi, ngón tay ướt sũng cao thấp di động, *** mỹ vô hạn.

Cát Vi Dân cam chịu nhắm mắt lại, va chạm phía sau lại càng trở nên kịch liệt, trong từng tiếng pháo hoa nổ, Cao Tân ghé vào tai cậu thở dốc nói.

“Tiểu Cát, tớ thích cậu, thật thích...”

“Ừm a...”

Cát Vi Dân rên lên một tiếng thật dài. Tớ cũng thế, chỉ là... Bây giờ ngay cả một âm tiết đầy đủ đều không nói được thì làm sao đáp lại a hỗn đản!

Thời khắc cùng nhau đạt tới cao trào Cát Vi Dân vẫn là không nhận được mà mở mắt, rõ ràng pháo hoa ngoài cửa sổ đã phóng xong, trước mắt vẫn là một mảnh ánh sáng tuyệt đẹp tràn lan như pháo hoa vậy. Thân thể run rẩy dần bình ổn lại, trán Cát Vi Dân tì lên mặt kính lạnh lẽo kịch liệt thở, bộ vị phía dưới trên mặt kính để lại một vết chất lỏng màu trắng, chậm rãi chảy xuống dưới chân, Cát Vi Dân cả đầu đều bốc cháy, oán hận cắn lấy ngón tay để trước môi mình.

“A ui ui! Tiểu Cát... Đau!”

Đáng đời, tên biến thái chết tiệt này!

Biến thái chết tiệt sau đó lại ở giường lớn và phòng tắm lẫn lộn một trận, trực tiếp khiến cho Cát Vi Dân ngày hôm sau thức dậy ngay cả mặc quần áo đều phải để người khác làm giúp.

Con số đồng hồ điện tử trên tường nhảy đến chín giờ mười phút, cửa phòng bị nhẹ nhàng mở ra, Cao Tân vui vẻ đi đến, ngồi ở bên giường dùng sức hôn lên khoe miệng Cát Vi Dân.

“Bữa sáng sắp có rồi, chờ một chút nhé.”

Thừa dịp Cát Vi Dân vô lực phản kháng lại sắp lại hôn một chút.

“Quà Giáng Sinh tối hôm qua rất tuyệt, cảm ơn.”

Cát Vi Dân nhìn cậu ẩn ý liếc nhìn cổ của mình, tức giận trừng mắt liếc cậu một cái.

“Ngu ngốc, quà Giáng Sinh cho cậu bị ném lại trên sàn trong phòng khách rồi.”

“Hả.”

“Tự mình đi xem đi.”

Cao Tân vội vã chạy đi tìm, bên ngoài vang lên một tràng tiếng động ầm ĩ, Cao Tân lại hoang mang rồi loạn chạy về, cầm trong tay đoạn dây màu đỏ buộc hình nơ bướm tối hôm qua, kích động đến nỗi lắp bắp.

“Tiểu, Tiểu, Tiểu Cát... Đây, đây là...”

Đoạn dây đeo màu đỏ có mặt dây bằng bạc tinh xảo, đây mới là quà Giáng Sinh của Cát Vi Dân. Cát Vi Dân cong cong khóe miệng.

“Dây đeo cho chó, tặng cậu.”

“A?”

“A cái gì, đây là ông nội làm cho tớ đó, mỗi đứa cháu sinh ra đều được một cái. Dù sao cái ông làm dành tặng cháu dâu tương lai cũng không có chỗ dùng, cứ cho cậu mượn đi.”

Cao Tân ngây ngẩn cả người, qua một hồi lâu mắt sáng lấp lánh khóe miệng ngoác ra mà nhào đến.

“Tiểu Cát! Tiểu Cát!”

“Này, nặng muốn chết, xê ra!”

Cao Tân gất gao đề lên, vùi đầu ở cổ cậu mà nói.

“Cảm ơn, đây là lễ Giáng Sinh hạnh phúc nhất của tớ.”

Cát Vi Dân qua bờ vai cậu nhìn trần nhà cong cong khóe miệng, kế hoạch tác chiến lễ Noel, thành công.

~*~*~*~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thang-nam-ngot-ngao>